

திருச்சிற்றம்பலம்

கண்ணுடையவள்ளல்

திருவாழ்வார்தருளிய

ஒழிவிலொடுக்கம் முலமும்,

திருப்போரூர்

சிதம்பரசுவாமிகள்

அருளிச்செய்த உரையுடனும் ஆத்ம

திருவருட்பிரகாச சுவரலாரதிய

சிதம்பரம். இராமலிங்க விநாயகர்

சிறப்புப்பாயிர உரையுடனும் கூடியது.

B. இரத்தின நாயகர் ஸன்ஸ்,

திருமகள்விலாச அச்ச நிலையம்,

சென்னை.

Koviloor Digital Library
நூலினுட்பிடு

எண்	விஷயம்	பக்கம்
1	சிறப்புப்பாயிரம் உரை ...	1
2	காப்புச் செய்யுள்கள் ...	25
3	வேதாகமப் பொதுவிலுபதேசம் ...	27
4	சத்திநிபாதத் துத்தம ரொழிவு ...	114
5	யோகக் கழற்றி ...	153
6	சிரியைக் கழற்றி ...	191
7	சரியைக் கழற்றி ...	214
8	விரத்தி விளக்கம் ...	233
9	துறவு ...	254
10	அருளவத்தன்மை ...	290
11	வாதனைமாண்டார்தன்மை ...	349
12	நிலை யியல்பு ...	361
13	செய்யுள் முதற்குறிப்பகராதி ...	381

ஒழிவிலொடுக்கம்

சிறப்புப்பாயிரம்

வள்ளல் குருராயன் வாதுவென்ற சம்பந்தன் [ளத்
வள்ளன்மலர்த்தாடலைமேல் வைத்துரைத்தான்-உள்
தழிவிலடுக் குந்தேனை யன்பரெலா முண்ண
வொழிவி லொடுக்கநூ லோர்ந்து.

உரை

இச்செய்யுள் கருதிற்றியாதோ வெனின், இந்நூண்
முகத்த ஆசிரியர் பெயர் முதலியவற்றைக் குறித்து நின்ற
லிற் சிறப்புப்பாயிர ,வொழுக்க முணர்த்தல் கருதிற்
றென்க.

“ வள்ளல் குருராயன் வாதுவென்ற சம்பந்தன் வன்
ளன் மலர்த்தாடலைமேல் வைத்து ”—வள்ளலார் என்னுந்
திருப்பெயருடையவர் ஞானாசாரிய நிரூபாகிச் சமயவாதி
கள் தருக்கச் செருக்குகள் பிற்பட்டொழியப் பேரரு
ணெறியான் வெற்றிக்கொண்டு சீகாழியென்னுந் திருநகர்க்
கண்ணே மெய்க்நெறி விளங்க வீற்றிருந்தருளிய திரு
ஞான சம்பந்தப் . பிள்ளையாரது வள்ளற்றன்மைபுடைய
மலர்போலுந் திருவடிகளைத் தமது கண்முடிக்கண் ஓர்
“பொன்முடியாக வணிந்து,

“ஓர்ந்து உள்ளத் தழிவிலடுக்குந் தேனை யன்பரொலா முண்ண வொழிவிலொடுக்க நூலுரைத்தான்”—அத்திரு வடிகளின் அருட்டுணையால் தத்துவங்களனைத்துஞ் சட மென்றோர்ந்து உணர்ந்து அவற்றைக் கடந்து தற்காட்சி யோடு திருவருட் காட்சியுஞ் செய்து அங்ஙனம் வாதனை யான் அசைச்செழும் போதம் தோற்றாது அதனை அத்திரு வருனொளியின் அடக்கி ஆண்டு மேன்மேலும் எழாநின்ற சிவானந்தத் தேனைத் தாம் அநுபவஞ் செய்தவாறு அதன் சுண் அன்புள்ள பக்குவருஞ் செய்தற்பொருட்டு அச் சிவா னந்தாநுபவ அந்தாங்கமெல்லாம் வெளிப்பட்டு விளங்க ஒழிவிலொடுக்க மென்று ஓர் உபதேச முறையை யுரைத் தருளினார்—என்பது பொருள்.

வள்ளல் என்னும் பெயர் ஆசிரியர்க்குத் தாம் முன் னிருந்த கிரியாசாரிய நிலைக்கண் அவ்வாசிரிய மரபின் வழித்தாய் வந்த காரண அபிடேகச் சிறப்புப் பெயரென்க. அல்லதூஉம் பின்னர் ஞானாசாரிய நிலைக்கண் தமதருண் ஞான கோக்கான் இயைந்த கண்ணுடைய என்னங் காரண விசேடண மேற்கொண்டு நின்ற இவ்வள்ள லென்னும் பெயர் ஈண்டு அவ்விசேடணம் இசையெச்ச நிலையினிற் ப நின்றதெனினு மமையு மென்க. இஃது வீனை பண்பு முதலிய அடுத்த தொகை நிலைச்சொற் றொடராகாது தொகா நிலையாய்த் தனைத்தொடர் பயனிலை அண்மைப் பொரு ளுணர்ச்சியின்றி இடையிட்டு நிற்கத்தான் செய யுண் முதற்கண் தனித்திருந்தமையின் ஆற்றலின்றாலோ வெனின், அற்றன்று ; கொடை மடங் குறித்த குணங் காரணமாகவந்த இவ் வள்ளலென்னும் பெயர் தன்னுறுப்பு களுட் கொடை குணம் புகழ் அழகு வளமென்னும் கல்

வகை குறித்த பல்பொருட் பகுதியான வண்மையென்னு
முதலுறுப்பான் ஆசிரியர்க் ளளவாய அக்கொடை முதலிய
அருட்குணங்களைக் குறிப்பிற் புலப்பட விரித்தலின் பொரு
ளாற்ற லுண்டென்க. அல்லது உம் இப்பெயர் உயர்
பொருட் கிடனா யுடனிலைக்கூட்டாய் ஒரு நெறியசைத்தா
யோரினந்தழுவிப் பல்வகைக் குறிப்பிற் படர்ந்து முற்றி
யையு வண்ணப் பெருஞ்சொல்லாக நின்றலின் சொல்லாற்
றலு முண்டென்க.

ஆயின் இவ்வாசிரியர் பெயர் இச்செய்யுளின் இடை
கடைகளின் ஒன்றில் நிறுத்தாது முதலடி முதற்சீர் எது
கைத் தொடைக்கண் நிறுத்ததிற் குறித்தது யாதோ
வெனின், ஒன்றிரண்டெனக்கொண்டு உறுமறை யாகம
கன்றிரு முடியின் கடுநிலை கடாஅய்ப் பலம்பெறு தத்துவ
நியதியிற் போந்து உண்மலந்தெறு மறிஞர் வாழ்த்திப்பாவும்
ஆசிரியர் சன்மார்க்க முதலிய மார்க்க நான்கனுள் தலைமை
யிற் றலைமையாய் உத்தம சன்மார்க்கத்தின ரொன்பது
குறித்ததென்க. இங்ஙனம் உத்தம சன்மார்க்கத்தினர்
என்பதை ஆசிரியர் கூறிய * “இது வென்றதெல்லாம்
பொய்யென்றா” னென்னுந் திருவெண்பாவாற் காண்க.
இஃதின்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

குரு ராயனென்பது திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளை
மார்க்குச் சிறப்பிற் சிறப்பாய காரணப்பெயராய் நின்று,
ஒதியுணர்ந்து பன்னாட் பல சாதனங்களின் முயன்று
முயன்று ஆசாரியத் தன்மை யொருவாறு அரிதிற் கிடைப்
பப் பெற்றும் ஒரோர் காலங்களில் அவத்தை வயப்பட்டு

* ஒழிவிலொடுக்கம்: பொதுவிலுபதேசம் - சச.

யுக்கும் மற்றையாசாரியர் போலாத ஒதாமல் வேதாக
மாதிகளை முற்று முணர்ந்து இறைப்போதும் ஓர் சாத
னங்களின் முயன்றதின்றி ஞானாசாரிய அருளிலக்கணங்க
ளைனத்தும் தாமே தம் பால் நிரம்பி நிற்ப அமர்ந்தன
ரென்பதூஉம், ஒதிபுணர்ந்த அவ்வாசாரியர்க்கெல்லாம் அவ
ராவாறிவின்கண் அருளுருவாய் நின் றறிவித்தும் ஆசாரிய
வுருவாய் வெளிநின் றதுக்கிரகித்தும் நின்றன ரென்பதூ
உம், திருநோக்கஞ் செய்தல் முதலிய அறுவகைத் தீக்கை
யானு மன்றித் தமது திருவுருவைக் காண்டல் நினைத்தன்
மாத்நிரையே பக்குவரல்லாரும் பக்குவராய்ப் பயன்பெற
நின்ற திருவருட் பெருமைய ரென்பதூஉங் குறித்ததென்
றுணர்க, இங்ஙனம் ஒதாமல் வேதாகமாத் தி யுணர்ந்தமை
முதலியவற்றை ஆசாரியர் கூறிய * “தன்மையு முன்னிலையு”
மென்னுந் திருவெண்பாவாற் காண்க.

அல்லதூஉம், குருராயனென்பது வாதுவென்ற சம்
பந்தனென்பதற்குமே னிற்கவைத்த விதப்புக் குறிப்பாற்
பிள்ளையார் இவ் வவதாரத்தின்மேனின்ற வவதாரத்தினுங்
குமாரசற்குருவாய் அரனார்க்கும் அகத்தியனார்க்கும் உபதே
சித்தருளிய ஆசாரியத் தலைமையுங் குறித்ததெனக் கொள்க.

அருணாகிரிநாதர்

தென்ன வனங்கனஞ் சூழ்காத் திரிநக சூலகாத்
தென்ன வனங்கனந் தப்பத நீட்டினன் செல்வமுன்பின்
றென்ன வனங்கனன் னீற்றாற் றிருத்திய தென்ன வின்னந்
தென்ன வனங்கனங் கைச்சிலைக் கூனையுந் தீர்த்தருளே.

* ஒழிவிலோடுக்கம் : பொதுவிலுபதேசம் - சஉ.

என்றதனாற் பின்னையார் இவ்வவதாரத்திற்கு மேனின்ற
அவதாரத்தில் குமார சற்குருவென்பது காண்க.

கல்லாடம்

“உழன்மதிற் சுட்ட தழனகைப் பெருமான்
வணங்கியின் றேத்தக் குருமொழி வைத்தோய்
குறுமுநி தேற கெடுமறை விரித்தோய்.”

சித்தியார்

“அருமறையா கமங்க ளருங்கலைநா றெரிந்த
வகத்தியனுக் கோத்துரைக்கு மருட்குருவாங் குருவை.”
என்பவைகளா லரனார்க்கு மகத்தியனார்க்கு முபதேசித்த
ஆசாரியத் தலைமையை யுணர்க.

ஆயின் குருவேந்தனென்னாது குருராயனென்றது
எது குறித்தற்கோவெனின், நான்கன் வேற்றுமையா
னடுத்து மிக்குபர் நெறிப்பொருண்மையின் வந்த காரணச்
சிறப்பொருதலைத் தொடர்மொழிப் பெயராய இக்குருராய
னென்பதன்கட் குருவென்பதன் முதனிலை யெழுத்தத்
தமிழியல் விதிப்படி மொழிக்கு முதலாகியும், ராயனென்ப
தன் முதனிலை யெழுத்தத் தமிழியல் விதியின்றி ஆரிய
வியல் விதிப்படி மொழிக்கு முதலாகியும் வந்து இருவகை
யியலுங் கோடலின் இதனைத் தம்பெயராக வுடைய பின்னா
யாருந் தமிழினுல் வடநூலென்னு மிருவகை நூற்கு முரியா
ரென்பது குறித்தற்கென்க. ஆசிரியர் * “மறைப்புலவன்
றமிழ்க்குரிசில் சீகாழிச் சம்பந்த” எனன்றதனா லிருவகை
நூற்கு முரியாரென்பது காண்கவென்க. அல்லதுஉம்,

* ஒழிவிலொடுக்கம்: பொதுவிலுபதேசம் - கக.

பொருள் வேறுபடாது சிறிதே வடிவம் வேறுபட்டு நின்ற குராயனென்பது தன்னை உள்ளூன்றி நோக்கினர்க்கு இலையறை காய்போல் ஜ வென்னும் உயிர்மெய்யோடிருந்த தன் முன்வடிவம் உட்கொண்டு விளங்கக்காட்டி நிற்கின்ற தாகலின், இதனையுடைய பிள்ளையாருந் தமதுகடவுட் டன்மை வேறுபடாது உத்தமபுருட வுறவங்கொண்டு நின்ற தம்மை அன்பான் உள்ளூன்றி நோக்கினர்க்குக் குமார சற்குருவென்னும் பெயர்கொண்டு அளவிறந்த சூரியருதயம் போன்று ஒளி வீசுந் தம் முன்னுருவாய் தெய்வத் திருவரு உட்கொண்டு விளங்கக்காட்டி நின்றன ரென்று குறித்தற் கென்பதுமாமென்க.

ஆளுடையபிள்ளையார் புராணம்

மறையவர் திருவே வைதிக நிலையே வளர்ஞானப் பொறையணி முகிலே புகலியர் புகலே பொருபொன்னித் துறைபெறு மணியே சுருதியினொளியே வெளியேவந் திறையவ னுடையா ளுடனரு டாவெய் தினையென்பார்.

என்று மூவாண்டிற் பிள்ளையார் திருவருள் வடிவைக் கண்டு சீகாழி யுள்ளார் வியந்து கூறியவாறாய் இச்செய்யு னால் உள்ளூன்றி நோக்கினர்க்குத் தம் முன்னுருவைக் காட்டி நின்றனரென்பது காண்க வென்க.

இனி இன்றியமையாக் * காட்டுளதேற் காட்டுவதன்றி மற்றைய விரிக்கிற் பெருகுமென்க.

அல்லதூஉம், குருவென்பதன் ஈற்றுயிர் மெய்யோடு ராயனென்பதின் முதலுயிர்மெய் புணராப் புணர்க்கையாய்

* காட்டு - உதாரணம்.

நின்ற தாகலின் இங்ஙனம் ஆனந்தவடிவராகிய பிள்ளையா
ரும் தாங்கொண்டருளிய மானிடத்திருவுருவோடு புண
ராப் புணர்க்கையாய் நின்றனரெனக் குறித்தற் கென்பது
மாமென்க.

அல்லதூஉம், குறிலிணைக்கெதிர் கெடில்குறி லெண்
னீடாக நிற்பவும் ஈற்றின் அவ்வெண்ணீடின்றி யொற்று
நிற்பவுந் தொடர்ந்த மொழியாகலிற் பிள்ளையாரும் பக்கு
வர்க்கு மறைப் பொருளாயும், அதிபக்குவர்க்கு அநுபவப்
பொருளாயும் நின்றனரென்று குறித்தற்கென்பது மா
மென்க. இங்ஙனம் குருராய் னென்பதிற் குவ்வென்பது
இருள்; ருவ்வென்பது அருள்; ராயனென்பது விளங்கச்
செய்கின்றோன் பொருளாம். இதனால் குவ்வென்னும்
அசுத்தாவதையில் நின்றோரை ருவ்வென்னுஞ் சுத்தா
வதையில் தாம் நின்றவண்ண நிறுத்துகின்றோர் குரு
வாவர். இச்சுத்தாவததைக்கு ஆதாரனாகியும் அதீதனாகி
யும் விளங்கி இவ்வவததையினின்றும் அக்குருவாயினோர்
தாழாத வண்ணம் அருள்செய்து நின்று அதீதப்படுத்தகின்
றோன் ராயனாவன். ஆகலன் இதனானு முணர்கவென்க.

எழுத்தாதி பல்வகைக் குறிப்பிற் பொருணெறிப்
பற்றிநின்ற கோக்கம் செறிவு நுட்பம் இங்கிதம் இன்பம்
கம்பீரஞ் சிறப்பு உறுதி முதலிய நற்குணந் தழீஇய சொற்
புணர் ஈதென்றே ஆசிரியரும் † “சரிதாதி நான்கினுக்கு”
மென்னுந் தி. வெண்பாவி னிடைக்கண் குருராயனென்று
இதன்பெருமை தோன்ற வைத்தனரென்க. இஃதின்னும்
விரிக்கிற் பெருகுமென்க.

† ஒழிவிலொடுக்கம்: சத்திநிபாதத்துத்தமரொழிவு - க.

வாதுவேன்ற சம்பந்த னென்பதிற் பொதுவானே
வாதுவேன்ற என்றது என்குறித்தோவெனின், எண்
வகைக் குன்றத் தெண்ணியாவராய் பாயுடுக்கைப்பறிதலைச்
சமணர்கள் ஒருங்கேகூடித் தென்மதுரைக்கண் செந்தமிழ்ப்
பாண்டியனை முன்னிட்டுச் செருக்காற் செய்த சுவாதம்
அனல்வாதம் புனல்வாதங்கள் பிற்படத் திருநீற்றூனூர்
திருவாக்கானும் வென்று திறல்கொண்டமை யன்றியும்,
பரசமயகோளரி யென்று தானே யொலித்த திருச்சின்
னத்தின் தெய்வப்பேரொலி கேட்டு உனம்பொருது எதி
ரிட்டு மறித்த போதமங்கைப் புத்தகந்தியின் பொய்த்
தருக்கமும் புழுத்தலையும் பொடிபட்டழியவும், பின்னர்
உள்ளதுபோன்று இல்லதைப்பற்றிச் சாக்கியக் குழுவுட்
டலைவருய சாரிப்பத்தன் சிற்சில வகையாற் செய்த சமய
வாதத் தலைதடுமாறவுஞ் செந்தமிழ் வேதத், திருமுறை தாங்கி
மேம்படும் அறிஞரான் வெற்றிகொண்டமையும் திருவோத்
தாரின்கண் அரணுக் கிடுபனை யாண்பனை யாயிற்றேயென்று
அசுதியாடிய அமணக்குழுஉக்களின் வாய்வாதங்கள் மண்பட்
டொழியத் தாம் திருவாய்மலர்ந்த திருக்கடைக்காப்புள் ஓர்
மொழியானே அவ்வாண்பனை பெண்பனையாகச் செய்து
விறல்கொண்டமையுங் குறித்ததென்க.

அல்லதூஉம், வாடுதென்பது இலக்கணையாகக் கொண்டு
பெருமண நல்லூரின்கண் திருமணநல்லிழாவைத் தரிசிப்
பான் வந்த மக்கட் கெல்லாந் தொன்றுதொட்டு இடைவிடாது
உடல் நிறும்போற் சூழ்த்துவள பிறவிப்பெரு வாதுகளைத்
தும் வென்றதூஉம், திருப்பாச்சிலாச்சிரமத்தின்கண் மழுவன்
மகனார்க்கடுத்த முயலகவாது வென்றதூஉம், மருகற்கண்

ஓர் வசியனுக்கடுத்த விடவாது வென்றதூஉம், இகவ முதலியவுங் குறித்த தெனினுமாமென்க.

வெற்றிகொண்ட பொருட்டிறன் முதலியவற்றொன்றோனோர் தோன்றக் கூறாது இலேசானே வாது வென்றது என்றது என்குறித்தோ வெனின், பிறர்க்கு இங்ஙனம் வேறல் தம்மானுந் துணைமையானும் பற்பல நாட்பற்பல வகையின் முயற்சி செயினும் முற்றதெனினும் பிள்ளையார்க்குச் செத்தமிழ் பொழிபுந் திருவாக்கானே ஆண்டாண்டு அவ்வேறல் முற்றிய தென்பது குறித்தென்க.

வாது என்பது குருராய் நென்பதனோடுஞ் சம்பந்த நென்பதனோடுஞ் சாராது நெறின்றையின் அத்துவித நெறியினுஞ் சேராது தவிதநெறியினுஞ் சாராது நின்ற பதிதவாதிகளது பயனில்வாத மெனினும் அமைபுமென்க.

எதிரேற்கப்பட்டு எதிர்வினை கீழ்ப்பட மேற்கொள்வினையெழுச்சிப் பொருளின் வந்த வெல்லென்னும் பிறவினைப் பகுதியானெடுத்த வென்ற என்னும் பெயரெச்சம் சம்பந்தனென்னும் பெயர்கொண்டு முடிந்து இங்ஙனம் வெற்றிகொண்ட பருவம் பிள்ளையார்க்கு இளங்குமாரப் பருவமெனக் குறித்ததென்க. என்னை? எச்சமென்ப திளஞ்சேய் மேற்றுகலின்.

சம்பந்த நென்பது பிள்ளையார்க்கு மூவகவைக்கண் மூவுலகும் புகழ்ப் பொற்பொடு புணர்ந்த அற்புதத் திருப் பெயராகலின், ஆண்டுப் பெருமான் அருளப் பிராட்டியா ளளித்த விவருணத் தென்னமுதருத்தி அச்சிவருணத்திற் குரிய பூண்டமை குறித்ததென்றுணர்க. ஆயின், விவருணசம்பந்தனென்னுது சம்பந்தனை வைத்தது என்

கொலோ வெனின், சிவஞானத்திற்கும் அன்றிச் சிவானந்தம் ஆனந்தாதீத மென்பவைக்கு முரிமைபூண்ட தலைமை பற்றியும், அவற்றை உலகுயிர்க்கு இங்ஙனமென் றுணர்த்தி உரிமை செய்விக்கும் மாட்சிபற்றியும் அங்ஙனம் வைத்த தென்க. அல்லதூஉம், சுருங்கச்சொல்லுதல் வணப்பினாற் சம்பந்தனெனவே சிவஞான சம்பந்தனென உரிமைச் சிறப்பு வழக்கால் தானே தோன்றுமென வைத்ததெனினு மாமென்க. எங்ஙனமெனின், இத்திரனென்பது பொருட் சிறப்பு வழக்காற் பொன்னுடையானையுங் குறிக்குமாகலி னென்க.

வள்ளன் மலர்த்து னென்னும் ஒருவகை வணப் பிரு வகைச்சந்தி மூவகை மொழித்தொகைச் சொற்றொடர்க் கண் வள்ளலென்னுங் குணிப்பெயர் வினைமுதற் றொழிற் பயனுறப்படு முடைமைக் குணப்பெயராய் நின்று பிள்ளை யாரது திருவடிகள் தம்மை மடைந்தோர்க்கு வரையாது ஆனந்தப்பேற்றை யளித்து அவரைத் தாங்கிக் கோடலைக் குறித்த தென்றுணர்க.

அஃதேல் ஆனந்தப் பேற்றைத் தருதற்குத் தாங்கிக் கோடற்குங் கருத்தர் பிள்ளையாரென்றே. அங்ஙனமிருப்பத் திருவடிகட்கு இங்ஙனங்கூற லெங்ஙனமெனின், திருவடி கள் தம்மை வழிபடுவோர்க் கிரங்கி இன்பமீதற் பொருட்டு எழுந்தருளும் பிள்ளையாரது படர்ச்சி நிகழ்ச்சிக்கருவியாய் நின்று அவரை அவ்வழி படுவோர்பால் வருவித்தலானும், ஞானதீக்கை பண்ணுங்கால் அவர் சென்னியிற் சூட்டப் பட்டு ஐக்கியம் வருவித்தலானும் நித்தியானந்தப் பேறு வாய்க்குமாகலி னிங்ஙனமென்க.

அல்லதூஉம், வாட்டமி வருளுங் கோட்டமில் குண
னும் அசையாநிலையு நசையாமணனும் வெகுளாப்பண்டும்
விடாப் பேரன்புஞ் செவ்வியின் மரீஇ எவ்வெவ ரெவ்
வகை வேட்டன ரவ்வகை விருப்பொடு குறிப்பின் வரையா
தீதல் வள்ளற்றன்மை என்பவாகலின் இவ்வள்ளற் றன்மை
யைத் தம்பால் அடைந்தோரிடை அடைவித் தருளுந்
கருணைப்பற்றி அங்ஙனங் கூறியதெனினு மமையுமென்க
அஃதேல் வள்ளற்றன்மை வழங்கும் மலர்போலுந் திருவடி
யென்றன்றோ உரைவிரித்தல் வேண்டும்; அங்ஙனமின்றி
வள்ளற்றன்மையுடைய மலர்போலுந் தாளென விரித்
திருக்கின்றதே யெனின், அங்ஙனம் அடைவித்தலும்
வள்ளற் றன்மையே யாகலினும் உடைய தொன்றன்றே
உதவப்படுமாகலினும் இங்ஙனம் விரித்தல் அங்ஙனம்
கூறற்கும் அமைதியாமென்க.

அல்லதூஉம், அருளின் றிமையாத வள்ளற்றன்மைக்கு
அவ்வருளே முதற்காரணமாகலின் ஆனந்தவடிவராகிய
பிள்ளையார் அவ்வானந்தப் பேற்றையளிக்கும் வள்ளற்றன்
மைக்கு முதற்காரணமாகிய திருவருட் சத்தியே திருவடி
யென்று குறித்ததற்குக் காரணத்தைக் காரியமாக ஈண்டு
உபசரித்ததெனினு மமையுமென்க.

அல்லதூஉம், எமது திருவடிகளை வழிபடின் வீட்டின்
பம் எளிதிற் றருவேமென்று பிள்ளையார் விதித்தருளிய
அருள் விதிப்படி யறிந்த வழிபடின் அவ்வழிபாட்டான்
அவ்வீட்டின்புத் தரப்பெறுதலுண்மையாகலின் அவ்வுண்மை
கோக்கி ஈண்டுக் கூறியதெனினும் பிள்ளையார் திருமேனி
முற்றுந் தெய்வத்தன்மை பூரணமாகலின் அதனை யறிவிக்க
ஈண்டுக் கூறியதெனினும் அமையுமென்க. திருவடிகட்கு

அடையாய வள்ள லென்பதூஉம், ஆசிரியர் பெயராயவள்ள லென்பதூஉம், அடியினை எதுகைத் தொடையாய் எழுத் தைச் சீரொலி பொருளாதிகளா னொற்றுமைகொண்டு நின்று பிள்ளையாரது திருவடித்தீக்கைக்கும், ஆசிரிய ரதி பக்குவத் தன்மைக்கு முள்ள ஒற்றுமைப் பொருத்தம் விளக்கின வென்க.

வள்ளலென்பது (இரண்டாவதடியில்) பிள்ளையார்க்குக் காரணச் சிறப்புப் பெயராகக்கொண்டு பொருள்சூறு வாறு முளர். அங்ஙனங்கூறின் இத்துணைச் சிறப்பின் நென்று மறுக்க என்னெனின். அவயவச் சிறப்பான அவயவிக்குணம் வெளிப்படுத்தலே பெரும்பாலும் இன்பமாகவினென்க. இதுணைப் * “போற்றிமா னுன்முகனுங் காணாத புண்டரிகம்” என்பதனாற் காண்கவென்க.

வள்ளமலர்த்தான் எனப் பாடமோதி வள்ளம்போலங் குவித்தவாய் மலரென மலர்க்கு அடையாக உரை விரிப் பாரு முளர்; அங்ஙனம் விரித்தல் இத்துணைப் பெரும்பயனின்றென மறுக்க. இங்ஙனம் இன்னும் விரிக்கிற்பெருகுமென்க.

மலர் என்பது வள்ளற்றன்மையின் அருகு வைத்த மையின் ஈண்டுநிறைதலுங் குறைதலுமாயுள்ள நீர் நிலைக்கண் தோன்றியு மறிந்தும் விரித்தும் குவித்தும் வாடியு நின்று வண்ணமு நறையு வாசமுஞ் சிறிதே சிறுபோது கொண்டு பறித்தலாகிய சிறுதொழிற்படு மலர்களை நீக்கி ஆண்டுத் திரிபிலாத் தெய்வத்தெண்ணீர் நிலைக்கண் ஓரியாமலர்ச்சியும் அறியாமனமும் பொன்னிறப் பொலிவும்

* திருவாசகம்: திருவெம்பாவை - 20.

இன்னறவொழுக்கும் மென்மையும் தண்மையும் வியப்புறு முருவும் கண்டோர் கண்கவர் காட்சியும் மாட்சியுங் கொண்டு முக்காலமும் குன்ற மலரைக் குறித்தமை காண்க. என்னெனின், பிள்ளையார் திருவடிகள் மெய்க்கு ஞான விளக்கமாய் அருண்மணம் வீசிப் பொன்னிறம் பொலிந்து ஆனந்தமொழுக்கி மெல்லெனவுற்றுத் தண்ணெனக் குளிர்த்து தரிசிக்கின்றோர் வியப்புறு முருவாய் அவாறு விருப்பநோக்கம் பரவ என்றும் ஒரு தன்மையாயிருக்கின்றமையி னென்க.

ஆயின் மலர்போலுந் தானென்று உவமை விரிந்தபடி நின்றற்கிடங்கொடாது மலர்த்தானென்கிற தென்னெனின், அத்தெய்வத் திருமலர் தனைக் கண்டோர்க்குச் சிறிய வீடையாகத்தந் தருதலே யன்றித் திருவடிபோற் சிவாகத்தந் தரமாட்டாச் செறுமைநோக்கி யென்க.

அல்லதுஉம், சுபவடிவாய் எவ்வகைச் சுபங்கட்கும் முன்னின்று அதனை விளங்குறச் செய்வதால் மகிழ்வடையோர் மாறும் மேற்கொண்டணயப்படுவதாய் நிற்கு நன் மலர்போலு மெனக் கூறினுமமையும். என்னெனின், திருவடிகள் அருள்வடிவாய் ஆனந்தப் பேற்றிற்கு முன்னின்று தளிப்பதாய் உறிவடையோர் தத்தலைமேற் கொண்டணியப்படுவதாய் நின்றலினென்க.

அல்லதுஉம், மலரையடைந்த வண்டுகள் அதனது தேனுண்டு களிக்கொள்ளுதல்போல் திருவடிகளை யடைந்தோரும் அருளானந்தம் பெற்று இறுமாத்தலின் இங்ஙனங் கூறியதெனினு மமையுமென்க. இதனைத் தொகையுவமை மணியாகக்கொண்டு பொருள் கூறுவாருமுளர். அவர்

கூறுங் கூற்றிற் பெரும்பயனின்றென மறுக்க. இஃதின் னும் விரிக்கிற் பெருகுமென்க.

தாள் என்பது அடிகட்கன்றியும் முயலுதற்கும், உண் ணின்ற பொருள் வெளிப்படாமைக்கு மதனை வெளிநின் றோர் உட்சென்று கவரப்படாமைக்குங் காப்பாகக் காப்பி னிற்குங் கருவிக்கும், அணிதற்கு அணியின் இருகடையு மிணைத்து நிற்கும் இடைப்பூட்டிற்கும் இடனாகி வந்த பல பொருளொரு சொல்லாகலின், திருவடிகள் தம்மையடைந் தோரை ஆனந்தநிலையுட் சேர்த்தலும், அங்ஙனஞ் சேர்ந் தோர் மீட்டும் அவ்வாந்த நிலையினின்றும் போதவசைவு தோற்றி வெளிப்படாமைக்கும் அவத்தைகளுட் சென்று தாக்கிக் கவரப்படாமைக்குங் காப்பாக அருளுருவா யதன் முன்னிற்றலும், சிவத்தடன் சேவனை யிடைநின்று கூட்டு வித்தலங் குறித்தது காண்க. இக் குறிப்புணர்ந்தவன்றே மலர்க்காலென்னாது மலத்தானென்றதென் னுணர்க.

தலைமேல்வைத்து என்பது ஆசிரியர் தம்மாசாரியரா கிய பிள்ளையார் திருவடித்தீக்கை செய்யத் தாம் பெற் றமை குறித்தது காண்க. அஃதேல் வைக்கப்பட்டு எனச் செயப்பாட்டு லினையெச்சத்தானிழத்தற் பாலதன்றோ வெனின், ஆசிரியர்க்கு அத்திருவடிக்கண்ணேயுள்ள பிரி யத்தொடர்ச்சியின் பெருமைதோன்ற இங்ஙனம் நின்று அங்ஙனங் குறித்தென்க.

இதற்கு இவ்வாறன்றித் தலைமேற் பாவனையான் வைத்தெனக் குறித்த தென்று கூறுவாரு முளராலோ வெனின், அவ்வாறு கூற்றிற் பிள்ளையார் இந்நூலாசிரியர்க்கு ஞானசாரிய ரென்பதும், இவர் ஞானதீக்கை யுடையா

• ரென்பதும் விளங்குதலின்றி மற்றை யாசிரியர்போல்
எடுத்ததால் இனிது முடிதற்பொருட்டுப் பாவனையான்
வழிபடு கடவுட் பழிச்சினரென்று இலேசிற் கருதப்படு
மாகலின் அங்ஙனங் கூறல் மரபன்றென்க.

தலையில்வைத்து என்னுது தலைமேல்வைத்து என்ற
மையான் மறை முடிக்கண்ணே வயங்காகின்ற அச்செல்வத்
திருவடியின் சீர்மை தோன்றிற்றென்க.

ஓர்ந்து என்பதில் ஓர் என்னும் பிறவினை முதனிலை,
அறிவு தனக்கெதிரிட்ட உணர்ச்சிப்பொருட்கண் எதிரிடு
வது பேரூன்று எதிரிடாது உள்ளாழ்த்த அப்பொருட்டிறன்
எதிரிடப் பெயரும் புடைபெயர்ச்சியும் எதிரிட்ட பின்னர்
லிகற்பியாது எதிர்க்குத்தொறு மெதிரிடப்பெயரும் புடை
பெயர்ச்சியுங் கோடலிற் கருவித்திறனுங் தன்றிறனும்
அருட்டிறனும் உற்றுணர்ந்து அவ்வுணர்ச்சி லிகற்பியாது
தேறி நின்றமையைக் குறித்தது காண்க. இக்குறிப்புத்
தோன்றவன்றே திருவள்ளுவநாயனாரும் * “ஓர்த்துள்ள
முள்ளதுணரி” எனென்றொன்றறிக.

உள்ளத்தழிவி லென்பதில் உள்ளமென்பதன் பகாப்
பத மிற்றுப் பகுபதப் பொருளி னிடவாகு பெயராய்
அனுப்பொருட்கண் வந்த உள்னென்னும் பகுதி உட்புறத்
தும் அப்போதம் எழுஞ்சிற்றசையும் போசைவுங் குறித்தது
காண்க.

உள்ளம் என்பது வாதினையான் உள் எழும்போதத்
திற்கு ஆகுபெயராயது. வள்ளலென்பது போன்று ஒழு
கிசையாய் வா உள்ளவழிவி லென்னுது பொறுத்திசையாய்

* திருக்குறள் - ௩௫௭.

வா உள்ளத் தழுவலென்ற தென்கொலோவெனின், வேற்றுமை வழி யாகலினும் போதவசைவு சார்பின்றி அமையாமை குறிக்கவேண்டுமாகலினும் சாரியையோடு புணர்த்தி அங்கனங்கூறிய தென்க. அழிவு என்பதில் அழி யென்னும் பொதுவனைப்பகுதி முன்னர்த் தோற்ற நிகழ்ச்சிப்பின்னரோர் காலத்து மோரிடத்து மின்றிக் கெடுதற்பெயர்ச்சிக்கண் வந்ததாகலின், அப்போத நிகழ்ச்சி பின்னர் எக்காலத்தும் உட்புறமென்னும் எவ்விடத்தும் தோற்ற நிகழ்ச்சியின்றி யொடுங்கியவாறு குறித்த தென்றுணர்க. இங்கனமன்றி உள்ளத்தழுவலென்பதற்கு மனத்தின் அசைவு அற்ற இடத்து எனப் பொருள் கூறுவாரும் உளராலோவெனின், மனத்தினசைவு போத அசைவு அறின் தானே யறுமாகலினும், அஃது அருதவிடத்து இஃது எவ்வாற்றானும் அருதாகலினும் அது பொருந்தாதென்க. இதனை ஆசிரியர் கூறிய * “பற்றுதபோதும் பதமு” மென்னுந் திருவெண்பாவாற் காண்க வென்க.

அடுக்கற்றேன் என்பதில் அடுக்கும் என்பது அடுத்த லென்னுந் தொழிற்பெயர்க்கண் தல் விசுவதி தன்னொற்றுச் சந்தியொடு நீங்க எதிர்காலப் பெயரெச்ச இடைநிலையம்மை ககரமெய்ச்சாரியை யூர்த்த தன்னொற்றுச் சந்தி பெற்றாண்டு நின்று இறையுமிடப்பாடு தோற்றாது செறிதற் பெயற்ச்சியும், அடுக்கலென்னுந் தொழிற்பெயர்க்கண் அல் விசுவதி நீங்க அவ் வெதிர்காலப் பெயரெச்ச இடைநிலையம்மை விசுவதி நீங்க நின்று தன் வாவு கண்டோடிய குற்றகர மூர்த்த மெய்க்கண்ணேறி நின்று இறையுமிடப்போதின்மை படாது பன்முறை மேன்மே லுறுதற்பெயற்ச்சியும்

* ஒழிவிலோக்கம் : யோகக்கழற்றி - கடு.

பொருளாகக்கொண்டு இருவகைப்பகுதி யொருவகை யெச்சு
மாக நின்றலின், சிறிதும் இடத்தாலும் காலத்தாலும் பிரிவு
தோன்றாதுசெறிந்து பன்முறை மேன்மேலெழும் ஆனந்தத்
தேனென்று குறித்த தென்றுணர்க.

உள்ளத்தழிவில் அடுப்பது ஆனந்தமாகலின் தேனென்
பதை உவமைக் குறிப்பாற் சுவானந்தத் தேனென்ற தென்
றுணர்க.

தேனுண்ட வண்டு அசைவின்றி அத்தேன் மயமா
யிருத்தல்போல ஆனந்தானுபவத்தர் போதவசைவின்றி
இவ்வாறந்த மயமாயிருத்தலின் உவமையாகக் குறிக்கப்பட்ட
தென்றுணர்க. இதனை ஒப்புமைக் கூட்டு ஒட்டு ஆதிக
ளாகக் கூறுவாருமுளராலோ எனின், அவ்வாறு கூறிலும்
பொருள் சிதையாமையின் ஒருவாறு அமையுமென்க.

போத அசைவின்கண் தோற்றல் விடயாகந்த மாகலிற்
போதவொழிவின்கண் தோற்றல் சிவாகந்தமெனக் குறித்
தற்கு உள்ளத்தழிவிலடுக்குத் தேனென்ற தென்றுணர்க.
எங்ஙன மெனின், உள்ளத் தழிபாமையின் அடாத்தேன்
என்று எதிர் மறுக்கப்படுதலி னென்க.

மதூரம்பற்றித் தேனையாகத்ததிற் குவமை கூறுவா
ரும் உளராலோவெனின், அதுகாலிடயமாய் இறைப்போது
நின்றலின் இத்தனைச் சிறப்பின்றென்க

அன்பரோலா ழயலா என்பதில் அன்பர் என்பது
பொருள்புகழாநியைக் குறித்துப் பயில்வோரை நீக்கிச் சிவா
னந்தம் எந்காள் அடைதமென்று இடைவிடாது அநையே
விரும்பிப் பயில்வோரைக் குறித்த தென்றுணர்க. எலா
மென்பது சரிபையாதி கன்ம மார்க்கங்களைக் கூறும் பிற

நூல்களெல்லாம் பருவ நோக்காது சாதி சமயாசார விகற்பங்
களை நோக்கிச் சிலரை நீக்கியுஞ் சிலரை நிறுவியு மதிகரித்தல்
போலாது அச்சாது சமயாதிகளி னுயர்த்தோர் தாழ்த்தோர்
யாரேனும் பருவத்தராயின் இந்நூற்கு உரியராவ ரென்பது
குறித்ததென் றுணர்க.

உட்கொள என்னும் பொருள் உட்கொண்டு பொருட்
டுப் பொருளிற் போந்த உண்ண என்னும் வினையெச்சம்
ஆனந்தாநுபவத்திற்கு விடாத இலக்கணை யாயிற்றென்
றுணர்க. என்னையெனின், உண்ணலிற் பசிக்ங்கல்போல்
ஆனந்தாநுபவத்திற் பசுத்தவ நீங்கலி னென்க.

பயன் காரணம் பற்றிவந்த ஒழிவிலொடுக்க நூலென்
பது ஒழிவிலொடுக்க மென்னு நூல் ஒழிவிலொடுக்கத்தரு
நூலென இருவழிக்கும் போதுவாய சந்தியான் வந்தமை
யின், தன்னை வேதாந்தத்திற்குஞ் சித்தாந்தத்திற்கும் பொது
வென்று குறித்த தென் றுணர்க.

ஒழிவிலொடுக்க நூலுரைத்தான் என்பதில் வேற்ற
மை சாரியை யுருபு முதலிய வொன்றும் விரியாது நின்றலின்,
ஞானாசாரமன்றிக் கருமாசாரமொன்றும் விரியாத இந்நூலின்
கண்மலத்தன்மை தோன்றிற் றென் றுணர்க.

உரைத்தான் என்பது ஒருவர் மதிநுட்பத்தால் தாம்
கண்டறிந்த மாற்றயர்த்த பொன்னின் தன்மையைப் பிறரு
மறித்து பயன்கோடற்குக் கட்டளைக் கல்லி னுரைத்துக்
காட்டல் போற் சுருதி குரு அனுபவத்தால் தாம் அனுப
வித்தறிந்த சிவாகத்தப் பேற்றின் தன்மையைப் பக்குவரு
மறித்து பயன்கோடற்பொருட்டு நூற்கண் உரைத்துக்
காட்டினுரென்று குறிப்புறுத்திற் றென் றுணர்க. என்

னெனின், உரையென்பது பொன்னுரையும் பொருளாகக் கோடலி என்க.

உரைத்தான் என்னும் பயனிலை செயப்படு பொருளின் இறுதியின் இயையாது செயப்படு பொருட்கும் கருவிப்பொருட்கும்மேல் தாடலைமேல் வைத்து என்பதன் இறுதியில் தொடர்ந்து நின்றது என்னெனின், சிவஞானத் தீக்கை யுடையராய் உரைத்தார் என்பது மன்றித் தமது ஆசாரியர் திருவடி சான்றாகத் தாங்கண்ட அநுபவத்தை விளங்க உரைத்தார் என்பதுங் குறித்தற்கென்க. என்னை? தாடலைமேல் வைத்து எனவே சான்றாகவைத்து என்பதுதானே அமையுமாகலின்,

தலைமேல் வைத்து என்பதன் பின் நிற்கக் கடவதாய் ஓர்ந்து என்பது செயப்படு பொருட்பின் இறுதிநிலையாய் நின்றது என்னெனின், இந்நூல் கற்றோர்க்குக் கருமங் குறைந்து ஞானம் மேலிடுத லுண்மை குறித்தற்கென்க. எங்ஙன மெனின், அவ்வோர்ந்து என்பது வினைக்குறையாகலின் என்க.

உள்ளத் தழிவி லடுக்குந்தேனை அன்பரெலா முண்ண ஒழிவிலொடுக்கநா லோர்த்தரைத்தான் எனக்கொண்டு போத ஒழிவின்கண் அடுப்பதாய் ஆனந்தத்தை அன்பரெலாம் அதுபவிக்கும்பொருட்டு வேதாகம முடிபான ஞானநெறியை ஆராய்ந்து ஒழிவிலொடுக்கமென்று ஓர்நூலை யுரைத்தார் எனப்பொருள் கூறுவாறுமுளர். அங்ஙனங் கூறின் ஆசாரியர் பரஞான முடையார் என்பது தோற்றது அபரஞான முடையாராகப் பொருள்படுமாக லினும் அபரஞானத்தாற் கூறப்பட்ட நூல் மிகச் சிறவாமை யாலும் அது பொருத்தா தென்க.

இந்நூலியற்றற் கேற்ற கற்பொருளுடைமையும், சிறப்புப்பாயிர இலக்கணத்துள் ஆக்கியோன் பெயரே யென முதல் நிறுத்தப்பட்ட நிமித்த காரணச் சிறப்புடை மையும் இச்செய்யுண் முடிபுக்கு எழுவாயார் தலைமையடைமையும் பற்றி வள்ளல் என முதல் நிறுத்திய தென்க-இந் நூலாசிரியர்க்கு ஆசாரியர் இவர் என்பது தோன்றற்கு அவ் வள்ளல் என்பதன்புடை குருராயன் என்பதை நிறுத்தியதென்க. இங்ஙனம் ஆச்சாரிய ரென்பவர் பிள்ளையார் என்பதுதோன்றற்கு ஞானசம்பந்தனென வைத்தல் வேண்டுமாகலின், அந்த ஞானத்தைக் குறிக்கும் பாசவெற்றியாய வாதுவென்ற என்பது முன் கூட்டிச் சம்பந்தனென அதன்புடை நிறுத்தியதென்க.

இரண்டாமடிக்கண் பிள்ளையார் தான்கள் நிறுத்தத் தொடங்கி, முன்னர் அத்தாள்களின் இயற்கை அரு ளென்று குறிக்க வள்ளலென்றும், அதன் வடிவம் ஆந்த மென்று குறிக்க மலரென்றும் முறையே வைத்து வள்ளன் மலர்த்தாளென நிறுத்தியதென்க. தாள்களன்றியும் பிள்ளையாரும் அருளியற்கையரே யென்பது குறிக்கச் சம்பந்தனென்னுஞ் சத்தக் தோற்றியவுடன் வள்ளற் சத்தக் தோன்ற நிறுத்தியதென்க. இங்ஙனம் நிறுத்தியவை சொற்பொருண் முறைநிலை. தானென்பதற்குத் தலையென்பதற்கு முள்ள சொற்பொருட் சம்பந்த இன்பம் பற்றித் தாடலை யென்றும், தலையென்பதற்கும் மேலென்பதற்கு முள்ள உரிமை கோக்கம்பற்றித் தலையெனென்றும், மேலென் னும் இடப்பொருட்கு வைத்தற்றொழில் சிறந்ததுபற்றி மேல் வைத்து என்றும், வைத்து என்பதற்கும் உரைத்தானென்பதற்கும் இறுதியும் முதலும் இனமாதல் பற்றி வைத்துரைத்

தான் என்றும், முறையே நிறுத்தியதென்க இங்ஙனம் நிறுத்தியவை சொன்முறை நிலையும், சொற்பொருண்முறை நிலையுமாம்.

இங்ஙனம் முற்றும் முறைநிலை கூறப்புகின் மிகப் பெருகுமாகலின் ஒருவாறு காட்டினம்; மற்றையவும் இவை கொண் டுணர்கவென்க.

இச்செய்யுட் பொருள் ஆசிரியரது அருளறிவின் மாட் சிமையை வெளிப்படையானுங் குறிப்பானும் விளக்க விரித்த லின், வாகைத்திணையுட் சாற்புமுல்லைப் பொருளின்பாற் பட்டதென்க. என்னை? * “சாற்புமுல்லை: வான்ரோயு மிலையன்ன, சான்ரோர்தஞ் சாற்புரைத்தன்று” என்ப வாகலின்.

இச்செய்யுள் தன்னுள் செயப்படு பொருளாய் நின்ற நூற்சிறப்பைத் தன்னுந் தன்னுறுப்புக்க ளானுங் குறிப் பாற் குறித்த நின்ற கண்ணோக்குடைச்செய்யுளென்றுணர்க. அங்ஙனம் குறித்தவை எங்ஙனமெனின், இச்செய்யுள் தான் கலிப்பா வஞ்சிப்பா ஆசிரியப்பா என்னும் முப்பாலினுஞ் சிறந்த வெண்பாவாகலின் இக்குறிப்பால் இத்நூல் சரியை நூல் கிரியைநூல் யோகநூல் என்னும் முத்தூலினுஞ் சிறந்த ஞானநூலென்று குறித்ததென்க. தான் ஈகையான் ஆசிட்டு இருவகைத் திணைதழீஇ ஒழுக்கைச் செப்ப லோகையான் வந்ததாகலின், இக்குறிப்பால் இத்நூல் ஆகம முடிவும் வேத- முடிவும் கூறும் இருவகை தெரியும் ஒரு வகை தெரியாததழீ இக்கொண் டிருந்தனை குறித்ததென்க.

* புறப்பொருள் வெண்பாமாலை : வாகைப்படலம் - ௩௧.

தான் ஒன்றடுத்த இரட்டை முப்பத்தாறெழுத்துக் களைக்கொண்டு நின்றலின், இக்குறிப்பான் இந்நூல் பாச யொன்றடுத்த தத்துவ முப்பத்தாறென்றும், அம் முப்பத்தாறன் தன்மை யிவை யென்று பகுத்தறிதல் வகையும் உணர்த்துவதெனக் குறித்த தென்க.

தான் நான்கு அடுத்த முப்பத்தாறசைகளை அசைத்து கின்றலின் இக்குறிப்பான் இந்நூல் அத் தத்துவ முப்பத்தாறனையும் நியதிகளை தன் முறையை யுணர்த்துவதெனக் குறித்த தென்க. அஃதேன் முப்பத்தாறன்மேல் நான்கடுத்த தென்னெனின், ஆன்ம தத்துவத்தின் வன்மை தோன்றற்கு ஓசையும், வித்தியா தத்துவத்தின் வலி தோன்றற்கு ஓசையும், நாத தத்துவத்தின் பெருமை தோன்றற்கு ஈசையும் இருந்தன வென்க.

தான் பதினைந்து சீர் சீர்கொள நின்றலின், இக்குறிப்பால் இந்நூல் ஆசாரியத்தன்மை சீடத்தன்மை பதித்தன்மை பசுத்தன்மை பாசத்தன்மை உபதேசத்தன்மை பக்குவத்தன்மை யோக நிவர்த்தி கிரியை நிவர்த்தி சரியை நிவர்த்தி வீரத்தி விளக்கம் துறவுத் தன்மை அறளவத்தைத் தன்மை வாழ்னை மாண்டார் தன்மை நிலையல்பு என்னும் இப் பதினைந்தினையுஞ் சீர்பெறக் கொண்டதெனக் குறித்த தென்க.

தான் எழுவகைத் தனையின் இயைத்ததாகலின், இக்குறிப்பான் இந்நூல் ஆன்மதரிசனம் அருட்டரிசனம், பரைதரிசனம், பரையோகம் பரையோகநீக்கம் போதவொழிவு இன்பப்பேறு என்னும் எழுவகை நிலையும் அறிவிப்பதெனக் குறித்த தென்க.

தான் தனிச்சொல் பெற்று நான்கு அடியுடன் கடந்த தாகவின், இக்குறிப்பால் இந்நூல் கூறும் ஒப்பற்ற ஞானமும் சுத்தசரியை சுத்தகிரியை சுத்தயோகம் சுத்தஞானம் என நான்கு பாதத்தோடு நடப்பதெனக் குறித்ததென்க.

தான் ஒருஉத்தொடையொடு முத்தொடையான் இயன்ற தாகவின், இக்குறிப்பான் இந்நூல் சுருதி குரு அனுபவமென்னு மூன்றும் ஒத்தியன்றதெனக் குறித்ததென்க.

அல்லனாஉம், இச்செய்யுள் அடி நோடியாய் விதித்த எழுத்தெல்லையின் இகவாது நின்றவின், இக்குறிப்பான் இந்நூல் மெய்வீட்டின் நெறித்தாய் அவ்வீட்டின் நெறிக்கு எல்லையாய ஞானத்தின் இகவாது நின்ற தெனிலுமா மென்க. எல்லை என்னென்றிற், * “பத்தெழுத்தென்ப நோடிக்கனவே, யொத்தநாலெழுத் தொற்றலங் கடையே” யென்பவென்க. இங்ஙனங் குறித்தற்கன்றே இச்செய்யுளீற்றடியில் நூற்பெயரை வேறு அடை கொடாது தனிமையின் நிறுத்திய தென்க.

இச் செய்யுள் சிறப்புப் பாயிரத்ததாயின் அப் பாயிரத் திலக்கணம் இதனு ளிருத்தவாறு எங்ஙனமெனின், வள்ள லென்பதனால் ஐசிரியர் பெயநர், குருராயன் வாதவென்ற சம்பந்தன் வள்ளன் மலர்த்தாடலைமேல் வைத்தரைத் தான் என்பதனால் ஞானசாரியராகிய பின்னையார் அருளுப தேச வழித்தென உட்கொளப்படுதலின் வாழியுர், இந்நூற் றொடர் தமிழ்த் தொடராகலின் இத்தமிழ் வழங்கும் நிலமே இந்நூல் வழங்கு நிலமெனக் கருதப்படுதலின்

* தொல்காப்பியம் : செய்யுளியல் - ௩௮.

எல்லையும், ஒழிவல்லோடுக்க நூல் என்பதனால் நூற்பெயர்
நூர், ஒழிவல்லோடுக்க மென அன்மொழித் தொகைப்பெயர்
மாத்திரையின் நில்லாது நூலென விரித்தமையின் இந்
நூலுத் தொகை விரியுடையதெனக் கருதப்படுதலின்
யாப்புர், உள்ளத்திதழிலென்பதொற் கருதிய பொருளும்.
அன்பரொலா முண்ண வென்பதனால் அன்பரொலாம் உணர்
பொருட்டு இஃதியற்றுக் என்று உன்னெழுத்து எதிரிட்டு
நின்றது ஆசிரியரது பெருங் கருணையெனக் கருதப்படுத
லிற் கேட்டோரும், உள்ளத்தழிவிலடுக்குத் தேனென்ப
தொற் பயனும் புலப்படுமாகலின் அவை யிருந்தவாறு
இங்கனமென்க.

இச் சிறப்புப்பாய்ச்ச் செய்யுள் முற்காலத்தது.
இவ் வரை செய்தார் சிதம்பரம் - இராமலிங்கப்பிள்ளை
மென்பவர்.

Koviloor Digital Library
ஒழிவிலொடுக்கம்

காப்பு

விநாயகர் தோத்திரம்

நிதம்ப நிழற்பா லும்பன் முகத்தார்
செம்பது மத்தா ணம்பு கருத்தே.

சுப்பிரமணியர் தோத்திரம்

ஒழிவி லொடுக்கத் துரைவர நாயேற்குச்
செழுவினொடுங் கருணை சேர்க்கு-முழுதின்பப்
பண்டைவள நாட்டும் பரமகுருப் போருரன்
றண்டைவள நாட்டுதிருத் தாள்.

த்ருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் தோத்திரம்

வள்ள லுரைத்த வழுவினொழி வில்லொடுக்கத்
* 'தெள்ளமுரை யெல்லாந் தெரிவிக்கு-முள்ளமே
யெம்பந்த நீக்கு மிறைவன் றமிழக்காழிச்
சம்பந்தன் பூஞ்சதங்கைத் தாள்.
† ஆனைமுக னறுமுக னம்பிகைபோன் னம்பலவன்
ஞானகுரு வாணியையுண் னாடு.

இஃ தோத்திரச் செய்யுட்கள் உரையாசிரியரால்
இந்தாற்கு உரை இனிது முடிதற்பொருட்டு இயற்றப்
பட்டன.

* "தள்ளவுரை நாயேற்குறச்செய்யும்" என்றும் பாடம்.

† சில உரைப்பிரதிகளில் இது காணப்படவில்லை.

உ-

சிவமயம்

ஒழிவிலொடுக்கம்

உரைபாடம்

முதலதிகாரம்

வேதாகமப் பொதுவிலுபதேசம்

ஆசாரியர் அநாசாரிய ரிலக்கண முதலியவற்றையும், இந்நூலிற் கூறிய கருத் தெல்லாவற்றையும் தொகுத்தப் பொதுவான் உபதேசமாகக் கூறினமையான், இவ்வதி காரத்திற்குப் பொதுவிலுபதேசம் என்று பெயராயிற்று.

வேண்பா

வேதா கமப்பவுரி வீகங் களாசநிலை
ஆதார வெற்பி லபிடேகம்—போதத்
திருனிலெழு பாநு வெனதொழிவி லின்பக்
கருணைபொழி வானெடுத்த கை.

(உரை.) எனது ஒழிவில் இன்பக்கருணை பொழிவான் எடுத்த கை—எனது போதநாசத்தின்கண்ணே அருளாகத் தத்தைப் பொழியாநின்ற பிள்ளையார் உயர எடுத்துச் சட் டோடு மெய்ப்பொருளைக் காட்டிய திருக் கரமானது.

வேதாகமப் பவுரி வீசும் களாசநிலை—வேதாகமங்களி-
-னது * பவுரிக்கூத்தினைப் பிரம்போடுங் கைவாரங்கொண்டு
-வீசி நிறுத்தும் ஓர் உண்மைநிலை;

ஆதாரவெற்பில் அபிடேகம்—ஆராதாங்க ளாகிய
பொருப்பறையன் முடியிற்கூட்டும் ஓர் மகுடம்;

போதத்து இருளில் எழு பாது—ஆன்மபோதத்தின்
கண்ணதாகிய ஆணவ இருளைக்கிழித்து எழாரின்ற ஞான
சூரியன்.

(குறிப்பு). அரங்கிக்கண் கடிக்கின்ற கூத்தர் பலருக்
குள் முதல்வனாகிய கூத்தன் வந்து கூத்தைக் கைவாரங்
கொண்டு நிறுத்தி, அவ்வாங்கின்கண் உள்ள † துறும்வீரீ
யர்கட் கெல்லாம் முதல்வனாகிய ‡ மகாமல்லியனையே
புகழ்த்து சுட்டிவின்றாற்போல, வேதாகமங்கள் கூறிய பல
சமய நெறிகளையும், அச்சமயங்கட்குரிய கடவுளரையும்
கடத்துகின்ற, அக்கடவுளருக் கெல்லாம் முதல்வனையே
பிள்ளையார் பரஞானக்கண்ணால் உணர்ந்து புகழ்த்து
சுட்டி நின்றமையால் “வேதாகமப்பவுரி வீசும் களாச
நிலை” என்றும், கிராதாரமாகிய அருளினின்று மீதான
மாகிய மெய்ப்பொருளில் சுட்டோடும் அதீதப்பட்டு நின்
றமையால் “ஆதாரவெற்பிலபிடேகம்” என்றும், ஆன்ம
போதத்தை மறைத்த ஆணவ இருளை நீக்கிச் சிவத்தை
அறிவிக்குந் திருவருளோப்போல் இறைவனைப் பிறருக் கறி
வித்தமையால் “போதத்திருளி லெழுபாது” என்றுங்
கூறினார்.

* வலமிடமாகச் சூழ்த்தாடுங்கூத்து.

† செவாலறித்து மதிக்கப்படும் பிரபுத்துவமுடையோர்.

‡ பலராலுமறித்து மதிக்கப்படும் பிரபுத்துவமுடையோன்.

“தோடுடையசெவி யன்விடை யேறியோர் தாவெண்-
மதிசூழிக், காடுடையசுட லைப்பொடி பூசியென் னுள்ளங்
கவர்கள்வன், ஏடுடையமல ரான்முன நாட்பணிந் தேத்த
வருள்செய்த, பீடுடையபிர மாபுர மேவிய பெம்மா னிவ
னன்றே”

என்னுந் * திருக்கடைக்காப்பான் மெய்ப்பொருளைத்
தரிசித்துச் சுட்டிப்புகழ்ந்து நின்றபோது திருவுள்ளம்
மெய்ப்பொருள் கிருபானோக்கம் வைக்க அக்கிருபானோக்
கத்தின் வழித்தாய்ச் சென்று சிவத்தில் அநீதப்பட்டு
நின்றார் என்பதும், பிறர்க்கறிவித்தார் என்பதும், முறையே
“எனதுள்ளங் கவர்கள்வன்” என்பதனாலும், “பெம்மா
னிவனன்றே” என்பதனாலும் காண்க. இத்திருக்கடைக்
காப்பு பிள்ளையார் ஞான போனகம் உண்டருளியபோது
அருளிச்செய்யப்பட்டது.

† பிரளயாகலர்க் கதுக்கிரித்தலும் இது.

வேதாகமங்களை முதற்பொருளாக்கி அவை ஒன்றோ
டொன் றெவ்வாது கூறும் பல பேத சமயநெறிகளைக்
கூத்தாக்கினார்.

ஆதாரம் ஆறையும் ஊடுருவிகின்ற சுழிமுனையை மேரு
வென்றும், இடை பிங்கலைகளை அதனை வலம்வருஞ் சூரிய
சந்திரனொன்றும் யோகிகள் கூறுவர்; ஆகலின் “ஆதார
வெற்பு” என்றார். பூமிகூடினமையால் வெற்பென்னும்
அஃறிணை உயர்திணையாகக் கூறப்பட்டது.

* திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம்.

† மும்மலங்களு ளொருமலநீத்தோர். நீத்தமலம் மாயா
மலம் மாயையும் கன்மமும் நீத்தோர் விஞ்ஞானகலர். ஆணை
வம், கன்மம், மாயை மூன்றையும் முடையோர் சகலர்.

“கை” என்பதை மூன்றிடத்துங் கூட்டுக.

கைவாரங்கொள்ளாதல் - கூத்தை நிறுத்தற் பொருட்டு
ஒகோ என்னும் அடுக்குமொழி கூறிக் கரம் உயர எடுத்து
வீசுதல்.

களாசம்-பிரம்பு. பிரம்போடும் வீசமெனக் கூட்டுக.

இத்திருவெண்பா குருதோத்திரம். (க)

தன்னிழப்பை யென்னகற்றுச் சாதிப்பான் சற்குரு
மன்னுபெருஞ்சீய மதயானை-தன்னடைமேற் [வாம்
சொற்பனத்தே தோன்றித் துடிப்பற்றுக் கேவலமாய்
நிற்பதுபோற் பாரா னெனின்.

(உரை.) சற்குருவாம் மன்னு பெரும் சீயம் மதயானை
தன் கடைமேல் சொற்பனத்தே தோன்றி—ஞானசாரிய
ஞகிய அருள்கிலை பெற்ற பெரிய சிங்கம்போல்வான் சீடஞ
கிய மதயானையினது மேலாம் பக்குவத்தால் பிரபஞ்சமாகிய
சொப்பனத்தின்கண் தோன்றி,

துடிப்பு அற்றுக் கேவலமாய் நிற்பதுபோல்—மதம்
பொழியாநின்ற யானையினது சொப்பனத்தின்கண் சிங்கந்
தோன்ற அதனது மதக்கர்விதம் யாவங் கெட்டு மருட்கேவ
லப்பட்டு நின்றாற்போலச் சீடஞகிய யானையினது உட்புற
ஞய்ச் சீவியாநின்ற போதப் பதைப்பெல்லாம் அற்று அருட்
கேவலமாய் நிற்கும்படி,

பாரான் எனின்—அப்போதத்திற்கும் உட்புறஞகிய
கிருபானோக்கஞ் செய்யானாயின்,

தன் இறப்பை என்ன கற்றுச் சாதிப்பான்—ஒருவன்
தற்போத ஒழிவைச் சாத்திரங்களைக் கற்று அவற்றுள் கூறிய

வாறே தனது போதத்தால் கிட்டைகூடி எங்கனஞ் சாதித்
தடைவான் ?

(குறிப்பு.) போத ஒழிவின் கண் மெய்ப்பொருள் இருத்
தலின், மெய்ப்பொருளைத் “தன்னிழப்பு” என்றார்.

மெய்ப்போதத்தாற் பொய்ப்போதம் அழிவதன்றி
இதனை இதனாழிக்கத் தொடங்கின் மேன்மேல் வளர்ச்சி
யாய் அழிவுகூடாமையின், “தன்னிழப்பை யென்ன கற்றுச்
சாதிப்பான்” என்றார்.

யானையைச் சிங்கம் கொல்வதுபோல ஞானத்தால் அஞ்
ஞானத்தைக் கெடுத்தலின், “சற்கருவா மன்னு பெருஞ்
சீயம்” என்றும், * ஞாதுரு ஞான ஞேமாய இவைகள்
ஒன்றுச் தோன்றாது ஆன்மா அப் பார்வையால் சிவத்தில்
அதீதப்படுதலின், “கேவலமாய் கிற்பதுபோற் பாரானெ
னின்” என்றுங் கூறினார்.

“கருவாஞ்சீயம்” என்றமையால், சீடனும் யானை
என்று வருவிக்கப்பட்டது. “தடிப்பற்றுக் கேவலமாய்
கிற்பதுபோல்” என்று உவமையாகக் கூறினமையால், ஈண்
டும் யானையும் சிங்கமும் வருவிக்கப்பட்டன.

சிங்கம் போல்வான் பாரானையின் எங்கனஞ் சாதிப்பா
னென முடிக்க.

கடை, பக்குவம், மேலாயபக்குவம் என மாறுக.

சீயம் பாரானெனின் என முடிந்தது, இராசசிங்கம்
வந்தான் என்பதுபோலக் கொள்க.

* காண்பான் காட்சி காட்சிப்பொருள்.

இத் திருவெண்பாவால் அதிதீவிர பக்குவர்க்காயினும்
ஞானசாரியரால் அன்றிப் போதநாசங் கூடாதென்று கூறிய
வாறு காண்க. (உ.)

கூலித் தொழிலாளர் கொண்டுவிற்போர் போன்ற
வேலைப் பகடிகளை மேவாதே-காலம்போற் [குரு
பார்த்திருக்க வைத்த பரமகுரு வைப்பரவ
வார்த்தையிலே தீண்டா மனம்.

(உரை.) கூலித் தொழிலாளர் கொண்டுவிற்போர்
போன்ற குரு வேலைப் பகடிகளை மேவாதே—வேலைசெய்து
கூலிவாங்கிக்கொள்ளுங் கூலித் தொழிலாளரையும், ஓர்
பொருளைக்கொண்டு ஓர் பொருளைவிற்கும் வணிகரையும்
போன்று, பிறர்க்குக் கிரியைகளைச் செய்து காட்டியும், உப-
தேசங்களைக் கூறியும், அவர் கையில் அருத்தம் பறிக்கும்
தமக்கையையாத குருவென்னும் பெயர்கொண்ட தொழில்-
செய்யும் பகடிக்கூத்தாடிகளை, மாணா, நீமெய்க்குருவென்று
அடையாதே;

காலம்போல் பார்த்திருக்க வைத்த பரமகுருவைப்
ப்ரவ வார்த்தை இலை தீண்டா மனம்—கதிர் வலம் வருந-
லால் கணம், நாழிகை, நாள், மாதம், இருது வருடம், யுகம்
முதலிய காலங்களும், அக்காலங்கள்தோறும் தோன்றும்
பிரபஞ்சங்களும் அகந்தபேதமாய்த் திரியவும், தனக்கோர்
திரிவின்றி அவற்றோடும் தாக்கற்றிருந்த காலத்தத்துவம்
போல, மாயையில் தோற்றிய கருவிகளும் இக் கருவிகளால்
காரியப்பட்ட பிரபஞ்சங்களும் அகந்தபேதமாய்த் திரியவும்

* உள்ளதுபோன் றில்லாததைக் காட்டும் வெளி
வேடம் அல்லது அகசியக் கூத்து.

தனக்கோர் திரிவின் றி இவற்றோடும் தரக்கற்றிருந்த அருளே
வடிவாகக் கிருபானோக்கம் வைத்து மாணாக்கனைச் சுட்டற்
றிருக்கவைத்த மேலாகிய ஞானசாரியனைத் தோத்திரம்
பண்ண ஓர் வசனமும் இல்லை, தியானிக்க எனின் மனமும்
அவனைத் தீண்டாத, ஆதலின் அக்குருவை அடைதி.

(தறிப்பு.) கதிர் வலம் வருதலால், கண முதலிய கால
பேதங்களும் பிரபஞ்ச பேதங்களும் நானாவாய்த் தோற்றி
னும், அவைகள் தோற்றற்கும் அது வலம் வருதற்கும் கால
தத்துவம் ஏதவானாற்போல, மாயையிற் சுருவிகளும் பிரபஞ்
சங்களும் நானாவாய்த் தோற்றினும், இவை தொழிற்படு
தற்கும், இவை மாயையில் தோற்றதற்கும் திருவரள் ஏது
வாயிற்றென்பது காண்க.

பரமகுரு * குக்குமைவாக்கும் தற்போதமும் கடந்த
சிவமென் றறிவிக்கவேண்டி "வார்த்தையிலே தீண்டா
மனம்" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஆசாரியனையும் அநாசாரியனை
யும் மாணாக்கனுக்கு அறிவித்தவாறு காண்க. (ங)

குட்டித் திரட்கரடி யாரொழுசுக் கோன்குதித்துக்
கட்டிப் புதைந்த கதையாகும் - துட்டமலப்
பித்திலே மூத்தவர்கள் பேப்பிதற்றும் பேதையர்க்
புத்திபோற் காட்டும் பொருள். [குப்

(உண) துட்ட மலப் பித்திலே மூத்தவர்கள் பேப்
பிதற்று ஆம் பேதையர்க்குப் புத்திபோல் காட்டும் பொருள்—

* வார்த்தை தோன்றற்கு முதற்காரணமாய் உந்தியிலே
காதவடிவாய் நிற்குமொரு சக்தி.

கொடிதாகிய மும்மலப் பைத்தியத்தால் முதிர்ந்த ஆசாரிய
ரல்லார், ஓர்காற் கூறியது ஓர்காற் கூறுது பேய்ப்பிடித்தாற்
போலும் பிதற்றா நின்ற அபக்குவர்க்கு உபதேசம் போலங்
கூறிய அருத்தம்,

குட்டித்திரட் காடி ஆறெழுகக் கோண் குதித்து
கட்டிப் புதைந்த கதை ஆகும்—பல குட்டிகளோடும் காடி
யானது நதிவெள்ளத்தோடுஞ் செல்ல, அதனது கரைக்
கண் நின்ற ஓரிடையன் அதனை ஆடென்னக் கருதி அந்
நீர்: குதித்த அசைப்ப் பற்ற, அதுவும் இவனைப் பற்ற,
அதுவும் இவனும் அவ்வெள்ளத்து ஆழ்ந்தனரென்று
உலகத்தார் கூறங் கதைபோல ஆகும்.

(தறிப்பு.) * பாஞ்ஞானம் என்பது சிறிதும் இல்லா
தார் † அபாஞ்ஞானங்களைக் கற்றுக்கொண்டு, மனைவி முத
லிய குடும்ப வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்து கிடக்கின்றபேர் சிலர்
இடம்ப நிமித்தங் கேட்க, அவர்க்கு அருத்த நிமித்தம்
உபதேசிக்க, அந்த உபதேசப்பொருளால் இருவருக்குந்
தோஷமேலிட்டுப் பிறவிச்சாகாத்து ஆழ்வர் ஆகலின்,
அக்கதையை இப்பொருளுக்கு உவமையாகக் கூறினார்.

இடையன் காமயை ஆடென்றும், காடி அவனை நதி
கடத்தும் புனையென்றும் கருதினதுபோல அபக்குவனைப்
பக்குவமென்றும், அநாசாரியனை ஆசாரியமென்றும் இரு
வரு மாறுபாடாகக் கருதினார் என்பதுமாம்

இத் திருவெண்பாவால் அநாசாரியனுக்கும் அவ
னிடத்தே உபதேசங்கேட்ட அபக்குவனுக்கும் குற்றம்
வருமென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (ச)

* பாஞ்ஞானம்-அநபவஞ்ஞானம். † அபாஞ்ஞானம்-வாசகஞ்ஞானம்.

அறியாததலின், அதனது இரசத்தை அறிந்து இக் கண்மென்று தனது குட்டிக்குக்காட்ட அறியுமோ? அதுபோல அநாசாரியர் ஆகமங்கள் கூறும் மந்திரகலை, தந்திரகலை, உபதேசகலைகளுள் உபதேசகலையைவிட்டு இருகைக் கலைகளை ஆராய்ந்து அவற்றுள் கூறிய சரியாதிகளைச் செய்து அவற்றுள் வரும் விடயநந்தானுபவம் பெறுவதே அன்றிச் சிவநந்தானுபவம் அணுவளவேனும் அறியார். அக் கணம் இருப்பப் பிறர்க்கு அச் சிவநந்தானுபவம் எங்ஙனங் கூறுவார்? என்றும், இந்த உவமைகளால் அறிவித்தவாறு காண்க,

அஃதன்றியும், ஆடோகாட்டும் என்னும் எதிர்மறை ஓகாரம் அவ்வாட்டை மறத்து யானையைக் காட்டி நின்று தாகலின், கருப்பந்தோட்டத்தைப்போல் சிவாகமம், அதனுட்புகுதம் ஆடு யானைபோல் இசனுட்புகுதம் கிரியாகுரு ஞானகுரு.

ஆடு கரும்பைவிட்டு இலையைத்தின்று அதனது கவையைத் தானும் அறிந்து தனது குட்டிக்குக் காட்டுதல்போலவும், யானை இலையைவிட்டுக் கரும்பைத் தின்று அதனது கவையைத் தானும் அறிந்து தனது கன்றுக்குக் காட்டுதல்போலவும், கிரியாகுரு மந்திர தந்திரகலைகளை ஆராய்ந்து அவற்றுள் கூறிய சரியாதிகளை அதுஷ்டித்து அவற்றுள் வரும் விடயநந்தத்தைத் தானு மனுபவித்ததன் தன்னை அடைந்த டேனுக்கும் அவ் வுபதேசங்களால் அவ்வநந்தத்தை வருவிப்பனென்பதும், ஞானகுரு மந்திர தந்திரகலைகளைவிட்டு உபதேசகலையை ஆராய்ந்து அதனுள் கூறிய ஞானநந்தத்தைத் தானும் பெற்றுத் தன்னை அடைந்த

போற் காட்டிப் பிறருக்கு வீட்டையும் நெறியான உபதேசம் பொருளைக் கூறிய பாவங்களை, கெட்டேன் ! எந்தக்காலம் நீக்கிக்கொள்வரோ?

முன்னே நடவாவழி ஒருவன் சொல்ல நடந்து தடுமாறி கொந்து அறியாதார்—அஃதன்றியும் தாம் முன்செல்லாத ஒருர்க்குச் செல்லுங்கால் அவ்வூரடையும் நெறியாதென்று அந்நெறிக்கண் தான் முன் நடவா ஒருவனைக்கேட்ப, அவன் அதன்கட் சென்றான் போன்று நெறி அல்லா நெறிகூற, ஈது உண்மையெனக் கருதி அந்நெறிக்கட் சென்று, முன்னிருந்த ஊரும் பின்னடையும் ஊரும் அன்றி நடுவீடைத் தடுமாறி மனம் உடல் வருத்தி அறிந்தவரவர்.

(குறிப்பு.) ஐயன், காளி சந்நிதிகளில் அசத்தியங் கூறி ஓர்க்கும் இம்மைக்கண்ணே துன்பம் வருதலின், பூரண சிவத்தின் சந்நிதியில் அசத்தியங் கூறிய பாவந்தொலையாது ஆகலின், “கெட்டேன் ரெலைப்பரோ” என்றும், வாக் கால் கேட்டறிந்த காயத்தால் சென்றடையும் ஊர்க்கு நெறி அறியா ஒருவன் நெறி கூறக்கேட்டு அதன்கட் சென்ற தனான் வரும் இடர் அனுபவித் தறிந்தவர் மனத்தானுஞ் சென்று கூடுதற்கரிய வீட்டையு நெறியைத் தாம் அறியா திருந்தம் அறிந்தார்போன்று பிறர்க்குக் கூறார் ஆகலின், இங்ஙனம் உவமித்துங் கூறினார்.

செறலின்கண் ‘தம்’ என்னும் பன்மை ‘தன்’ என் னும் ஒருமையாய் வந்தது.

“அல்லால்” என்பதை மயக்கத்தா லெனக் கொள்க.

“முன்னே” என்பதை இரண்டிடத்தங் கூட்டுக.

“கெட்டேன்” என்பது இரக்கக் குறிப்பின்கண் வந்த வழக்கச்சொல்.

இத் திருவெண்பாவால் சாத்தியனே அன்றி சாதகன் ஞானோபதேசம் பண்ணுதல் குற்றமென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (சு)

பொய்போகப் போகப் பொருந்திப் பொருடானான்
சையோக போக தரங்கத்தி—னையும்
பரிபாகங் கண்டு பதையாமற் பார்க்குங்
குருவேகாண் ஞானக் குரு.

(உரை.) பொய்போகப் போகப்பொருத்தி—பொய் யாகிய கருவிகள் முப்பத்தாறும் நீங்க நீக்கவே அவைகளைப் பகுத்தறிந்து நீக்கி நின்ற அறிவு தானென்று தன்னை அரு ளால் உள்ளபடி கண்டு, பின்பு அருள் தரிசனம், பரை தரிச னம், பரையோகம் என்னும் இவற்றை அடைந்து,

பொருள் தான் ஆம் சையோக போக தரங்கத்தில் னையும் பரிபாகம் கண்டு பதையாமல் பார்க்கும் குருவே ஞானக் குரு—மெய்ப்பொருள் தானாகிய அநுபவசத்தியில் தோன்றும் ஆகத்த போக சமுத்திரத்து அலையில் அவன் கரைந்துபோகுந் தீவிரதர பக்குவம் ஈதென்று கண்டு மாறாக் கனது போதம் அனுவளவேனும் பதையாது அடங்கக் கிருபானோக்கம் வைக்கும் ஆசாரியனே ஞானாசாரியனாவான்.

(குறிப்பு.) சீவகாணம் பரையோகமளவுத் தொடர்த லின், “பொய்ப்போகப்போக” என்றார்.

“சையோகம்” என்றது அநுபவசத்தி. அது பரை யோகத்திற்கும் சுகாதீதத்திற்கும் இடையே தோன்றும் ஆகத்தப் பேற்றிற் கிடம்.

“ போக தாங்கத்து ” என்றமையால் சமுத்திரம் வரு விக்ஷப்பட்டது. தாங்கம் ஆந்தமேலிடல். அவ்விடத்து ஆன்மபோதங் கெடுமாகலின், “ னைவும் ” என்றார்.

அடிதொடங்கி அதுபவ முற்றுக் கூறினமையால், இவ் வதபவமுற்றும் பெறுமவன் அதிதீவிர பக்குவன் என்பது காண்க.

காண் - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானசாரியாயினும் பக்கு வரை அறிந்து போதியாராயின் அவரையும் ஆசாரியரவர் என்று கூறியவாறு காண்க. (ஏ)

தேனுண் டுமிழ்ந் திறம்போற் சிவாநந்த
மோனந் துளும்பி மொழிகாலத்—தேநின்று
தோன்றிருது போலுமொன்றைச் சுட்டாது கேட்
கான்றதவம் வேத மது. [பவர்கட்

(உரை.) தேன் உண்டு உமிழும் திறம்போல் சிவாநந்த மோனம் துளும்பி மொழிகாலத்தே—தேனை நிறைய உண்டு அதனை மீட்டும் கக்குத்தன்மைபோல், உட்புறமும் எங்கும் நிறைந்து மெளனமாயிருந்த சிவாநந்த வெள்ளம் காருணியத் தால் ததும்பி ஞானசாரியர் உபதேசமொழிகளைக் கூறுங் காலத்தனவும்,

நின்று தோன்று இருதபோலும் ஒன்றைச் சுட்டாது கேட்பவர்கட்கு ஆன்ற தவம் வேதம் அது—பணிவிடை செய்து நின்று, தோன்றப்பட்ட இருதகாலம் போலும் அது இது என்று ஒன்றையுஞ் சுட்டாது பதைப்பற இருந்து அதனைக் கேட்பவர்களுக்கு, மாட்சிமைப்பட்ட தவமுடிவும் வேதமுடிவும் அங்கணம் நின்று கேட்குங் கேள்வியாம்.

(தறிப்பு.) ஆசாரியர் மாணாக்கனது பக்குவம் அறிந்து வலியக் கூறுதலே அன்றி அவரை இவன் வலியக் கேட்க லாகாது ஆகவின், “மோனத்தாளும்பி மொழிகாலத்தே” என்றும், இருதுவில் பத்திர புட்ப பலாத்கன் தோற்றினும் அவ்விருது விகாரம் இன்றி இருந்தாற்போலக் கருவிக ளோடுங் கூடியிருந்தும் அவற்றாள் தாக்கற்றாநின்று கேட்க வேண்டும் ஆகவின், “இருதுபோலஞ் சுட்டாது கேட்ப வர்கள்” என்றுங் கூறினார்.

மோனந்தனும்பி மொழிகாலத் தென்றமையானும்,
ஒன்றைச் சுட்டாது கேட்பவர்க னென்றமையானும், சொல்
லாமற் சொன்னதென்றும், கேளாமற் கேட்டதென்றும்
ஆயிற்று.

சுட்டறதிற் க வந்தது தவப்பயன் ஆகலின், அதனைத் தவம் என்றும், = அங்கனம் நின்று கேட்கும் மொழியாக லின், அதனை வேதம் என்றுங் கூறினார். அங்கனஞ் சொல்லுவதும், இங்ஙனங் கேட்பதும் சாம்பிரதாயம்

இத் திருவெண்பாவால் ஆசாரியன் உபதேசங் கூறு
மாரும் மாணாக்கன் ஏற்றுக்கொள்ளுமாரும் அறிவித்தவாறு
காண்க. (அ)

இருளிற் சுடரென்ன விந்திரவி யென்ன
வருளைக் கடந்தபரா நந்தர்—திருவாக்
கமுதமழை யம்பரச்சொ னன்னிமித்த மாங்கே
மமதையிரா தென்றே மதி.

● 'அங்கணம்' கின்றுகேட்கும் மொழி பிரமோபதேச மொழியாகலின்' என்பதும் பாடம்.

(உரை.) இருளில் சுடர் என்ன இத்து இரவி என்ன அருளைக் கடந்த பராகத்தர் திருவாக்கு—பூத இருளின்கண் தோற்றும் விளக்குப்போலும் சந்திரன்போலும் சூரியன் போலும் பிரகாசித்து, ஆணவ இருளை நீக்குந் திருவருளையுங் கடந்து, சிவாநந்தமயமாய் எங்கும் நிறைந்துள்ள ஞான சாரியாது அழகிய வசனம்,

அமுத மழை அம்பாச்சொல் நல் நிமித்தம் ஆங்கே மமதை இராது என்றே மதி—அமுதமழைபோலும் ஆகாச வாக்குப்போலும் நல்ல நிமித்தம்போலுமாம், அன்றி அதன்கண் சிறிதேனும் அகங்காரம் உண்டாகாதென்று அறிதி.

(குறிப்பு.) அருள் தோற்றுங்கால் மூவிதமாய்த் தோற்ற லானும், ஒன்றற்கொன்று அதிகமாய்ப் பிரகாசிக்கையானும், விளக்காதி முச்சுடரையும் உவமையாகக் கூறினார்.

இதனைத் தந்துவப்பிரகாசம் 'பொறிகாணங்களை யுயிர்ப்போற் போதம்போ தத்தைப் பொருந்திடத் திடுஞ் செயலாற் போதவணர் உணர்ந்தே, அறிவினது செயலோ நாமென வுணர்வுற் றிருப்ப வப்போது விளக்கெனவு மரு ணன் மதியெனவும், கரைவிடியுங்காலமென வொளிவந் துற்பவிக்கும்' என்பதனுங் காண்க.

நீர்மழை கைம்மாறின்றிப், பொழியினும் உற்பத்தி நாசம் உளவாகலின், அம்மழையை உவமை கூறாமல் அமுத மழை என்றும், 'ஆகாசவாக்கு உண்மை அறிவித்தல்போல் உண்மையாகிய சிவத்தை அறிவித்தலின், அம்பாச்சொல் என்றும், நல்ல நிமித்தங் கேட்டோர்க்குத் தாவ் கருதிய பொருள் கைக்கூடல்போல் இதனைக் கேட்டோர்க்குத் தாம் கருதிய வீடு கைகூடுதலின், ஸன்னிமித்தம் என்றுங் கூறினார்.

தற்போதத்தாற் கூறும் சொற்கட்கெல்லாம் மமதை இருத்தலின், “ஆங்கே மமன்தயிராது” என்றார். (க).

சாயா புருடனைப்போ லாநந்த மேதடித்த
மாயா வயிரி மனமாண்ட—நேயவுரை
ஆவேசர் வீர ரரசர் மடலாளர்
சாவாநந் தர்க்குச் சரி.

உரை.) * சாயா புருடனைப்போல் ஆந்தமே தடித்த மாயா வயிரி மனம் மாண்ட நேய உரை—வடிவம் இன்றிய ஆகாயத்தில் வடிவம்போல் தடித்த சாயாபுருடனைப்போல், வடிவம் இன்றிய பேராகத்தத்தானே காருணியத்தால் வடிவம்போற் காட்டி எழுத்தருளிவந்த மாயைக்கு ஓர் வயிரியான ஞானசாரியாது மனதீதமான கிருபா வசனம்,

ஆவேசர் வீரர் அரசர் மடலாளர் சாவாநந்தர்க்குச் சரி—ஆவேசம் ஏறினார் மாவீரராயினார் ஒருகுடைக்கீழ் ஆளும் அரசர் மடலெடுத்தவர் தாம் சாவது இன்பமாக் கருதினார் ஆகிய இவர்களது மொழிகட்குச் சரியாம்.

(தறிப்பு.) உவோமேறினார் தற்செயல் இன்றிக் கூறுதல்போல முக்கரணங்களையும் தமதிடத்து அடக்கிக்கொண்டு அருளாய் நின்று கூறினமையானும், மாவீரராயினார் எதிர்த்தாரைக் கொல்வதே கருத்தாகக் கூறுதல்போல் அறிவுக்கு எதிரீடாய்த் தோற்றுவன எல்லாம் அசனாற்கொல்வதே கருத்தாகக் கூறுதலானும், ஒரு குடைக்கீழ் யுளும் அரசர்

* தம் நிழலைப்பார்த்தப் பின்னாகாயத்தையுற்ற கோக்குகின்றார்க்கு அவ்வாகாயத்தின்கண் புருடவடிவம்போல் தோன்றும் அந் நிழற்காட்சி.

கூறிய மொழிப்படி இம்மைப் பயனாகுதல்போல் இவர் கூறிய மொழிப்படி மறுமைப்பயனாகுதலானும், மடலாளர் மற்றொன்றையுங் கூறுது தாம் நச்சிய மாதினையே புகழ்ந்து கூறுதல் போலச் சரியாதிகளைக் கூறுது தமது ஞானநத்தத்தையே புகழ்ந்து கூறுதலானும், சாவாநந்தர் தாம் சாவதே இன்பமாகக் கூறுதல்போலத் தற்போத வொழிவையே இன்பமாகக் கூறுதலானும், ஆவேசமேறினார் முதலிய ஐவர் மொழியையும் உவமையாகக் கூறினார். அவரது மொழிக்கு உவமை கூறினமையால் 'இவரது மொழி' வருவிக்கப்பட்டது.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் ஞானசாரியரது திருவாக்குச் சிறப்புக்கூறியவாறு காண்க. (க0)

சத்தியநிர் வாணத்தாற் றற்போதத் தாக்கறுத்து வைத்துவழி காட்டு மறைப்புலவன்—சுத்தன் றமிழ்க்குரிசிற் சீகாழிச் சம்பந்த னென்பா னெமக்கருளிச் செய்த திரு.

(உரை) சத்திய நிர்வாணத்தால் தற்போதத் தாக்கு அறுத்து வைத்து வழிகாட்டும்—சத்திய நிர்வாணத் தீக்கையால் எனது போதத்தை ஒன்றோடும் பற்றாது ஒழித்துச் சிவத்தோடு இரண்டறக் கலக்கவைத்து என்பால் வந்தவன் தோர்க்கும் எனதுள்ளே தாமே நிறைந்திருந்து முத்தி நெறியை அறிவிக்கும்,

மறைப்புலவன் சுத்தன் தமிழ்க்குரிசில் சீகாழிச் சம்பந்தன் என்பான் எமக்கு அருளிச்செய்தது இது—வேதங்களை யெல்லாம் ஓதாமல் உணர்ந்த ஞானப்புலவர், மும்மலங்களை யுங் கடந்து நின்ற நின்மலர், தமிழினது இலக்கணமெல்லாம் அளவிட்டறிந்த தமிழ்வேந்தர், சீகாழி யென்னுந் திருப்பதி

யில் எழுந்தருளியிருந்த திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையாரென்று யாவரும் புகழாரின்ற சுவாமிகள், எம்போல்வார் வீடடைந்து உய்யும் நிமித்தம் அருளிச்செய்தது இந்துலின் அருத்தம்.

(குறிப்பு.) இந்துல் பிறர்க்கு உபகாரமாகக் கூறின மையால், “ வழிகாட்டும் ” என்பது பிறர்க்கெனக் கொள்க.

“ மறைப்புலவன் ” “ தமிழ்க்குரிசில் ” என்றமையால், உபய கலைகளையும் உடையானென் றறிக.

இத் திருவெண்பாவால் தான்மரபு கூறியவாறு காண்க. (.)

தாக்கற்ற பூரணத்திற் சந்தற்ற தம்மைமலம் நீக்குந் துயரகல நேசித்தோர்—பார்க்கும் வழிபலநாம் பைமறித்த வாறுநீ மாளா வொழிவி லொடுக்க முரைப்போம்.

(உரை.) தாக்கு அற்றபூரணத்தில் சந்து அற்ற தன்மை மலம் நீக்கும் துயர் அகல நேசித்தோர்—எல்லா வற்றோடும் கூடி நின்றும் அவைகள் ஒன்றோடும் தாக்கற்றிருந்த பரி பூரண சிவத்தோடு ஆணவம் நீங்கியவிடத்து இரண்டறக் கலந்து வினங்காநின்ற தம்மை அந்த ஐக்கியத்தைத் தெரிய வொட்டாது மறைத்து இரண்டுபடுக்கும் அவ்வாணவமலத் துன்பம் அகன்று ஏக அன்பு கொண்டோர் ;

பார்க்கும் வழி பல நாம் பை மறித்த ஆறு நீ மாளா ஒழிவில் ஒடுக்கம் உரைப்போம்—ஆராய்ந்தறியும் சாத்திர நெறிகள் பற்பல உளவாம், அவைபோலும் மறைத்துக் கூறுது நாம் பைசுயவிரித்து அதனுள் இருந்த பொருள் ஈதென்று காட்டுமாறு, மாணாக்களே ! * நீ ஒழியாமல் ஒழியு மிடத்து ஒடுங்கும் நெறியைக் கூறுவாம்.

* ‘ஒழியாமல் நீயறதியென ஒழியுமிடத்து’ என்பதும்பாடம்.

(குறிப்பு.) ஆன்மாவிற்குச் சிவத்தோடு ஐக்கியம் மல மறைப்பால் தெரியாதிருத்தலின், “நீக்குந் துயராகல கேசித் தோர்.” என்றார்.

“பார்க்கும் வழிபல” என்றது பேதம் அபேதம் பேதா-பேதங்களாய்க் கூறு தெற்கிளை.

அதுபவ ரகசியமெல்லா மறையாமல் கூறினமையால், “பைமறித்தவாறு” என்றார்.

ஆன்மா கெடாது அதனதுபோதங் கெடுதலின், “மாளா பொழிவில்” என்றார் அவ்விடஞ் சுகாதீதம்; அதனுள் ஒடுங்கும்செறி இதனுள் கூறினமையால், “ஒழிவி லொடுக்க முரைப்போம்” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் நூற்பயன் கூறியவாறு காண்க. (.)
சுருதி குருவாக்குச் சுவாநுபவ மூன்றும்
சரியொத்த போதமுனைச் சார்வைத்—தெரிய
உரைத்தநூற் பேர்கே னொழிவி லொடுச்சும்
விரித்தநூற் கெல்லாம் விதை.

(உரை.) குருவாக்கு சுருதி சுவாநுபவம் மூன்றும் சரி ஒத்த போதமுனைச் சார்வை—ஞானசாரியர் அருளிச்செய்த உபதேச மொழிகளும், இம்மொழிகள்மேல் ஐயம் பிறவாது இவற்றைத் தெளிவிக்கும் வேதாகமங்களும், இவ் விருவகை மொழிகளின் அருத்தப்படியே தம்முள் தோன்றுஞ் சுவாநுபவமும் ஆகிய மூவகையுஞ் சரியொத்த இடத்தில் தோன்றும் போறிவாகிய பதியையும், அவற்றான் இப்பதியை அறி

† உள்ளிருந்த சாக்கு வெளிப்படப்பைவாய்த் தொட்டு உட்புற மேற்பட்டும் வெளிப்புற முட்பட்டு மடங்கமடக்கல்.

யும் பசுவையும், இப்பகியைப் பசுவிற்கு அறியவொட்டாது மறைத்த நின்ற பாசத்தையும் ;

தெரிய உரைத்த தூல்பேர் கேள் ஒழிவிலொடுக்கம் விரித்த தூற்கு எல்லாம் விதை—உள்ளபடி விளங்கக்கூறிய இத்தூற்பெயரை, மாணுக்கனே ! நீ கேட்டி, ஒழிவிலொடுக்கம் என்பதாம் ; இம் முப்பொருளையும் பற்பலவாய் விரித்துக் கூறிய தூல்கட்கெல்லாம் இஃது ஓர் வித்தாம்.

(திறிப்பு.) குருமொழியே அமையும் எனினும் தீவிர சா பக்குவம் இன்றிய மற்றைய மூவர்க்கும் அதன்மேல் ஐயம் பிறக்கும் ஆகலின் சுருதி வேண்டிற்று. குறவும் சுருதியும் உண்டாய்ச் சுவாதுபவம் இன்றாயின் அது பா ஞான மன்று. ஆகலின், இம் மூன்றுஞ் “சரியொத்த போதம்” என்றார். இக் குறிப்பால் இத்தூலும் இம் மூன்றும் ஒத்தக் கூறிய தென்பது ஆயிற்று.

முப்பொருளினது இலக்கண விரிவெல்லாம் சுருக்கித் தற்போத ஒழிவிற்கு உபாயமே விரித்துக் கூறலானும், போதவொழிவில் யாவுமொடுக்கிப் போதவிரிவில் யாவும் விரித்தலானும், இதுனை “விரித்த தூற்கெல்லாம் விதை” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் தூற்பெயர் கூறியவாறு காண்க. (கங)

தந்த்ரகலை மந்த்ரகலை சார்பமுந்தச் சாற்றும்து
மந்த்ர சரியாதி மார்க்கமிது—முந்தைத்
தபதி விரத்தியரைச் சார்பழியச் சாற்று
முபதேச மென்றே யுணர்.

“ மந்தம் மந்ததாம் தீவிரமென்னும் பக்குவத்தினர்.

(உரை.) தந்தாகலை மந்தாகலை சார்பு அழுந்தச் சாற்றும் அது மந்தா சரியையாதி மார்க்கம்—குண்டமண்டல வேதிகாதிகளைக் கூறத் தந்திராகலைகளும், கிரியைகட்கு உரியவாகிய மந்திரங்களைக் கூறும் மந்திராகலைகளும், ஆன்மாவை மேன்மேலும் மலச்சார்போடு அழுந்தக் கூறும் அக்கலைகள் மந்திர தந்திர கிரியா பாவனைகளாற் செய்யும் சரியை கிரியா யோக நெறிகளாகும்;

இது முந்தாதத் தபதி விரத்தியரைச் சார்பு அழியச் சாற்றும் உபதேசம் என்றே உணர்—இந்நூல் முற்பவங்களில் நீட்காமிய தவம்பண்ணின தபோதனர்க்கும், அத்தவத்தால் உட்பற்றறுதியுடையோர்க்கும் மலச்சார்பு அறும்படி கூறும் ஞானோபதேசம் என்று நீ அறிதி.

(குறிப்பு.) அக்கலைகளால் போதவிரிவே அன்றி ஒழிவின்மையால், “சார்பழுந்தச் சாற்றும்” என்றார்.

இது “தபதிவிரத்தியரைச் சார்பழியச் சாற்றும்” என்றமையால், மற்றையர்க்கு ஆகாதென்பது ஆயிற்று.

இத் திருவெண்பாவால் இந்நூல் உபதேசகலையென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கச)

உடற்குயிர்போற் கட்கிமைபோ லூசிநூ லொத்து விடிற்புலிநீ பாம்பினில்வீழ் வார்க்காம்-கடச்சுடினு: வாழைக்கா காவேதி மட்கலத்துக் காகாவா றேழைக்கா காத திது.

(உரை.) உடற்கு உயிர்போல் கட்கு இமைபோல் ஊசிநூல் ஒத்து விடின புலி தீபாம்பினில் வீழ்வார்க்கு ஆம்—உடம்பை உயிர் அபிமானித்தல்போலும், கண்ணை

இமையானது காத்தல்போலும், ஊசி சென்ற இடத்
தோறும் சாடு பின் சேறல்போலும், ஞானசாரியரைப் பிரி
யாது நின்று, அவர் திருமேனியை அபிமானித்தும், பாது
காத்தும் அவர் திருவுள்ளக் குறிப்பின்படியே சென்றும்
வழிபட்டு அவர் பார்த்துப் புலி, தீ, பாம்பாதிதளிற் செலுத்
திலும் பின்னிடையாது அவைமேல் வீழும் அதிபக்கு
வர்க்கே இந்நூல் கொடுக்கலாகும் ;

சுடச்சுடினும் வாழைக்கு ஆகா வேதி மட்கலத்துக்கு
ஆகா ஆறு வளைக்கு ஆகாதது இது—மிருந்த அக்கினியாற்
சுடினும் வாழைத்தண்டைச் சுடக்கூடாதவாறு போலும்,
பரிசனவேதி மட்கலத்திற் பரிசித்துப் பொன்னுக்கக்
கூடாதவாறுபோலும், அங்ஙனம் ஆசாரியரை வழிபட்ட
டாத அபக்குவர்க்கு இந்நூல் கொடுப்பினும் அலுபவஞ்
சித்தியாது.

(குறிப்பு.) ஊயிரானது உடம்பைத் தானாய் அபிமா
னித்தத் துன்பத்துடைத்தல் ஒப்பனைசெய்தல் முதலிய
உபசாரங்களை அதற்குச் செய்வதுபோலும், அவர் திரு
மேனியைத் தம் தேகமாய் அபிமானித்துச் செய்யவேண்டும்
உபசாரமெல்லாஞ் செய்யவேண்டும் ஆகலின், “உடற் குயிர்
போல்” என்றும், இமையானது கண்ணைவிட்டு நீங்கா
திருந்து அதன்கண் தரும்பாதி வந்தசார்வதற்கு முன்னே
நின்று பாதுகாத்தல்போலும், இரவும் பகலும் விட்டு நீங்கா
திருந்து அவரைத் தட்டமிருக முதலிய வந்து சார்வதற்கு
முன்னேநின்று பாதுகாக்கவேண்டும் ஆகலின், “கட்கிமை
போல்” என்றும் கூறினார்.

அதிபக்குவர் தேகாபிமானம்விட்டு அவரை மெய்ப்பு
பொருளாகக் கருதினவர் ஆகலின், புலியாதிக்கண்மேற்
செலுத்தினும் வீழ்வாரென்பது ஆயிற்று.

அக்கினிக்கும் பரிசனவேதிக்கும் விறகைச் சுடுதற்
கும் உலோகங்களைப் பொன்னுக்குதற்குங் கூடுமேயன்றி
வாழைத்தண்டையும் டீக்கலந்தையும் அங்ஙனஞ் செய்யக்
கூடாததுபோல், இத்தூலால் பக்குவர்க்கு ஞானம் விளங்
குமே அன்றி அபக்குவர்க்கு விளங்காதென்பது அறிக.

இத் திருவெண்பாவால் இத்தூற்கு அதிகாரிகளின்
இலக்கணம் அறிவித்தவாறு காண்க. (கடு)

ஆயிங் கனத்திலே யைந்தினையும் பாடுவோன்
மாலின்ப வாரி மறிதிரைபோற்—காலப்பூக்
கிண்கிணிவாய்ச் செய்ததுபோற் கின்னரிப்பாட் டுல்
கொண்டவர்போற் கண்டவர்க்கா கும். [லாசம்

(உரை) ஆலிங்கனத்திலே ஐந்தினையும் பாடுவோன்
மால். இன்ப வாரிமறி திரைபோல்—மாதர் கூட்டுவிற
செய்யும் ஐவகை ஆலிங்கனத்தால் வரும் இன்பம் ஐந்தினை
யும் அநுபவித்தறிந்து ஒருவன் கூறிய பாட்டினைப் பாடும்
ஓர் விடனுக்கு அக்கவி அருத்தத்தான் அவ்வன்பம் பெற்
ருன்போன்று உளத்தின்கண் அம்மயக்க இன்பவாரி எழுந்து
அலை மறிவதுபோலும்;

காலப்பூக் கிண்கிணிவாய்ச் செய்ததுபோல்—உதய
காலத்துத் தாமரை அரும்பு கிண்கிணிவாய்ச்செய்து அவர்
தாற் போலும்;

கின்னரிப்பாட்டு உல்லாசம் கொண்டவர்போல் கண்
டவர்க்கு ஆகும்—மற்றொன்றினையும் கேளாது ஒருவன்

பாடும் கின்னரிப்பாட் டோசையையே உல்லாசமாய் உட்
கொண்டவர்போலும் இந்நூலைக் கேட்டறிந்தோர்க்கே
ஞாளுகத்தம் உளதாம்.

(குறிப்பு) ஐங்கிணையும் பாடுவோனுக்கு அதனைப்
பாடித்தோறும் அவ்வின்பம் பெற்றான் போன்று உளத்து
இன்பம் மேன்மே லெழுதலின், “மறிதிரை” என்றார். அவ
னைப்போல் இந்நூல் கேட்குந்தோறும் இவர்க்கும் சிவாகந்தம்
பெற்றார்போன்று உள்ளத்தில் மேன்மேல் சந்தோஷம்
தோன்றவேண்டும். ஆகலின் “மாலின்பவாரி மறிதிரை
போல்” என்றும், முகமலர்ச்சி தோன்றல்வேண்டும் ஆக
லின், “காலப்பூக் * ஸிண்கிணிவாய்ச் செய்ததுபோல்”
என்றும், மற்றொன்றைபுங் கேளாது துணையே கேட்க
வேண்டும் ஆகலின், “கின்னரிப்பாட்டுல்லாசங் கொண்ட
வர்போல்” என்றும் இங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

ஆலிங்கன பரிசுபேதத்தால் ஈகமும் ஐந்து பேதப்பட்ட
தெனக் கொள்க. அஃது ஐத்தென்பது “ஆலிங்கனமைந்து
மிதழ் பாணம் பதினொன்றும்” என்னுங் காம நூலிற்
காண்க.

இத் திருவெண்பாவால் இந்நூல் கேட்கும் இலக்கணங்
கூறியவாறு காண்க. (கக)

வணங்கா வுரைக்கு வணக்கமிலை திங்கை
வணங்கிவாழ்த் தென்னில் வளமியா-வணங்குகினும்
எல்லார்க்கு நன்று யிருப்பதிலை யாதொன்றும்
எல்லார்க்கும் பொல்லா திலை.

* வட்டவடிவாக முகம்கொண்டு மலர்தல்.

(உரை.) வணங்கா உரைக்கு வணக்கம் இலை தீங்கை வணங்கி வாழ்த்து என்னில் வளம் யா—போதம் அடங்காது ஏமாப்பாற் கூறும் நூலுக்கு அடக்கமே இல்லை, தீமைகளைச் செறித்து ஓர் நூலாக்கி அதற்கு அடக்கங் கூறி இதனை இகழாது. புகழுங்கள் எனின், அதனால் வரும் நன்மையாதொன்றும் இல்லை;

வணங்குகினும் எல்லார்க்கும் நன்றாய் இருப்பது இலையாது. ஒன்றும் எல்லார்க்கும் பொல்லாத இலை—நன்மைகளைச் செறித்து ஓர் நூலாக்கி அதற்கு அடக்கங் கூறினும் யாவார்க்கும் நன்றாயிருப்பது இல்லை, இவைகள் அன்றி மற்றியாதோர் நூலாயினும் யாவார்க்கும் பொல்லாங்காய் இருப்பதும் இல்லை.

(குறிப்பு.) * அடங்காவரையெனவே அவன் அடக்கங் கூறினும் அடக்கம் அற்றென்பது ஆயிற்று.

தீங்கினைச் செறித்து அடக்கங்கூறிப் புகழ்ச் சொன்னமையால் வரும் நன்மை ஒன்றும் இன்றாயிற்று. நன்மைகள் யாவஞ்செறித்து அடக்கங்கூறினும் பொருமை முதலியவற்றால் சிலரால் இகழப்படுதலின், “எல்லார்க்கும் நன்றாயிருப்பது இலை” என்றும், பயன் இச்சுருங்க் கூறும் யாதோர் நூலாயினஞ் சிலர் அங்கீகரித்தலின், “எல்லார்க்கும் பொல்லாதிலை” என்றுங் கூறினார்.

தீமை நன்மைகளை முற்கூறினமையால், “யாதொன்றும்” என்பது இவைகட்குப் பொதுவாயிருந்த உலக கதைகளைக் கூறும் நூல் எனக் கொள்க.

* ‘வணங்காவரை’ யென்றிருத்தல் வேண்டும்.

‘உரை’ என்பதும் ‘தீங்கு’ என்பதும் ஆகுபெயர்.
‘தீங்கு’ என்றமையான் நன்மை என்று வருவிக்கப்பட்டது.

‘வணக்கம்’ = அடக்கம்.

‘வளமியர்’ என்பது இகரக்குறுக்கம் ஆகலின் தனே
தட்டாது என்பது காண்க.

இத் திருவெண்பாவால் இவைகள் இங்ஙனம் இருப்ப
யாம் எங்ஙனம் அவையடக்கங் கூறுமாறென்று குறிப்பால்
அவையடக்கங் கூறியவாறு காண்க. (கஎ)

அறைந்த பறைகுழற்கு மாடினர்க்கு மேற்க
மறந்தழுவார் வாய்ப்பாட்டு வாரா—திறங்கேளிர்
கூடக் கரைவதலாற் கூறிற் பயனில்லாப்
பாடற்கார் பார்ப்பார் பயன்.

(உரை.) அறைந்த பறை குழற்கும் ஆடினர்க்கும் ஏற்க
மறந்து அழுவார் வாய்ப்பாட்டு வாரா—கரத்தால் அறையப்
பட்ட மத்தளத் தொனிக்கும், இத் தொனிக்கு ஏற்ப ஊதுங்
குழல் ஒசைக்கும், இவைகட்கு ஏற்ப நடன மிடுவோர்க்கும்
ஏற்பத் தம்மை மறந்து அழும் மகளிரது அவ் வழுக்கையாகிய
வாய்ப்பாட்டு ஒத்துவாராது (அதுபோலும்) இந்நூல்
தற்போதம் இழந்து நின்று கூறியது ஆகலின் எழுத்து முத
லிய ஐந்து இலக்கணங்களோடு ஒத்துவாராது அஃது
அங்ஙனம் ஆயினும் அதன்கட் கூறிய பெர்நள் தான்
நன்குணதோ எனின் ;

திறம் கேளிர் கூடக்கரைவது அலால் கூறின் பயன்
இல்லாப் பாடற்கு ஆர் பயன் பார்ப்பார்—இந்நூலின்
பொருள் திறமையை கீர் கேட்பீராக, (அஃதெங்ஙனம்

எனின்,) இப்பொருளைக் கேட்போர் இப்பொருளோடுங் கூடத்தாமும் கணாந்தபோவதே யன்றிச் சொல்லுமிடத் துத் தாமுந் தமக்குவரும் இம்மை மறுமைப் பயன்களும் இல்லாத பாடற்கு யாவர் அருத்தம் பார்ப்பார்?

(குறிப்பு.) தாளமும் ஓசையுஞ் சரியொத்த நடனத் தோடு, துன்பமேலீட்டால் தம்மை மறந்து அதன் மயமாய்நுந்து அழுவார் அழும் ஓசை ஒவ்வாததபோல், இன்பமேலீட்டால் தம்மை மறந்து இதன் மயமாய்நுந்து கூறிய இப்பாடல் இலக்கணத்தோடு ஒவ்வாது என்பது குறிப்பால் அறியும்படி கூறினார்.

இதனது அருத்தம் போதவொழிவும் சிவாநந்தப் பேறும் ஆகலினும், இதனைக்கேட்ட அதிபக்குவர் அக்கணமே போதம் அழிந்து ஆந்த மயமாவார் ஆகலினும், “கூடக்கணாவது” என்றும், பயன் பெறும் போதம் ஒழிவதனால், “பயனில்லாப்பாடல்” என்றுங் கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் சத்தத்திற்குப் பஞ்சவதிகாரவழுவுண்டாயினும் அருத்தம் எல்லா நூல்களினது, அருத்தங்கட்கும் முடிவென்று கூறியவாறு காண்க. (கஅ)

போத வொழிவையுரை போய்த்தீண்டா பூதலத் பாதமனங்கண் போலப்பற்றுமோ-நீதெளியின்[தோர் கண்ணாடி யிற்கடலைக் கைவசமாக் காட்டுதல்போற் கண்ணாறி சன்னையைப்போற் காண்.

(உரை.) போத ஒழிவை உரை போய்த் தீண்டா பூதலத்தோர் பாதம் மனம் கண்போலப் பற்றுமோ—ஆன்ம போத ஒழிவில் தானும் இருந்துள்ள சிவத்தை வேதாகம

சாத்திரர்களால் அளவிட்டறியக் கூடாது. அஃதன்றிக் காலால் நடந்து சென்றும் மனத்தால் நினைத்தும் கண்ணாற்பார்த்தும் இப் பூதலத்தோர் ஒரோர் பொருளை அறிந்து பிடிப்பதுபோல் கருவிகளாலும் அதனை அறிந்து பிடிக்கக்கூடாது (ஆதலின், அங்ஙனம் அறிந்து பற்றுவது அன்றி,)

நீதெளியின் கண்ணாடியில் கடலைக் கைவசமாகக் காட்டுதல்போல் கண் நாரி சன்னையைப்போல் காண்—நீ அச்சிவத்தை அறியுமிடத்தச் சிறிதாகிய கண்ணாடியில் பெரிதாகிய கடலை மகவுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகக் காட்டுமாறு போலும், ஓர் நாரி ஓர் புருடனுக்குக் கண் சைகையால் கலவிக்கு இடங்காட்டுமாறுபோலும் யாம் அதனை அறிவிக்குங் குறிப்பால் நீ அறிதி.

(தறிப்பு.) போத ஒழிவை அப்போதத்தான் அறியும் கலைகளானும் கருவிகளானும் அறியக்கூடாதாகலின் “உணர்போய்த்தீண்டா” என்றும், “பாதமணங்கண்போலப் பற்றுமோ” என்றுங் கூறினார்.

பரிபூரண சிவத்தின் இலக்கணமெல்லாம் என்றாய் விளங்கும்படி வேதாசகம முடிவிற்கு நிறிய சில உபதேச மொழிகளை யெடுத்த இத்தாலிற் கூறுதலின் “கண்ணாடியிற் கடலைக் கைவசமாக் காட்டுதல்போல்” என்றும், பூரண நோக்கம், மெளனமுத்திரை முதலிய குறிப்பான் அச்சிவத்தை அடைதற்கு உபாயம் அறிவித்தலால், “கண்ணாடி சன்னையைப்போல்” என்றுங் கூறினார். (சுசு)

ஆனைக்கை போலபின வந்துவிதா நந்தமாம்
மோனத்தை வாக்குமன முட்டுமோ—ஞானத்தார்

காக்கை யிருந்தமனை கைமேற் பிறையென்ற
வாற்கருதி னீசிவமா வை.

(உரை.) ஆனைக்கை போல் அபின அத்விதநந்தம்
ஆம் மோனத்தை வாக்கு மனம் முட்டுமோ—பரிசம் அறியுங்
கையும் கந்தம் அறியும் நாகியும் ஒன்றாயிருக்கின்ற யானையி
னது துதிக்கைபோன்ற, பின்னம் இன்றிச் சிவமும்
ஆன்மாவும் இரண்டற்றிருந்த அத்துவிதமாகிய மோனநந்
தத்தை வாக்காற் கூறுங் கலைகளும் மனோபாவனைகளுந்
திண்டுமோ?

காக்கை இருந்த மனை கைமேல் பிற்ற என்றலால்
ஞானத்தால் கருதின் நீ சிவம் ஆவை—ஓர் மனையையும்
பிறையையும் ஒருவனுக்கு ஒருவன் அறிவிக்குங்கால்,
காக்கையிருந்த மனையென்றும் கைவீரல்மேற் பிறையென்
றும் இங்ஙனம் அறிவிச்சலான், அவன் அறிவதுபோலும்,
ஊம் சிவத்தைக் குறிப்பான் அறிவிக்கும் உபதேசங்களை
ஞானத்தால் கூர்ந்து விசாரித்து அறிதியெனின் நீயும்
அச்சிவம் ஆவை.

(குறிப்பு.) கை நாகி என்று இரண்டுறுப்பாய் இரண்டு
வீடயங்களையும் வேறுபிரித்த அறிவதாயிருந்தும் பிரிபடாது
அதவே இதவாய் இதவே அதவாய் இருப்பதுபோல, சிவ
மென்றும் ஆன்மாவென்றும் இரண்டு பொருளாய் இரண்டு
ஞானங்களும் வேறாயிருந்தும் ஐக்கியத்துப் பிரிபடாது
அதவே இதவாய் இதவே அதவாய் இருத்தலின்,
“ஆனைக்கைபோ லபினவத்துவிதம்” என்றார்.

மனைகள் பல்வற்றையுங் கடந்து சென்று காக்கை
யிருந்த மனையை நீ யடைதி என்று ஒருவன் அறிவிக்க அறி

தல்போல், கருவிகள் பலவற்றையுங் கடந்துசென்று நாத சத்துவத்தின் முடிவில் நின்ற சைதன்னியம் நீ என்று அறிவிக்க அறிதலால் “காக்கையிருத்தமனை” என்றும், ஒரு வனுக்கு ஒருவன் பிறையை அறிவிக்குங்கால் விரல்மேற்பிறை என்று சுட்டிக்காட்டி அறிவிக்க அவ்விரல் நேரே நோக்கி அப்பிறையைத் தரிசித்தல்போல், நாதார்த்தத்தின் முடிவில் நின்று நீ திருவருளை முன்னிட்டுக்கொண்டு சிவத்தைத் தரிசிக்கவேண்டும் என்று அறிவிக்க அம்முறையே சென்று சிவத்தைத் தரிசித்தலால், “கைமேற்பிறை” என்றுங் கூறினார்.

கண்போலும் ஆன்மா, விரல்போலுந் திருவருள், பிறை போலுஞ் சிவம் எனக் கொள்க.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் மெய்ப்பொருளை அறிவித்தற்கு உபாயங் கூறியவாறு காண்க. (உ௦)

முலையுண்ணி நீருண்ணு மோட்டெருமை மூடர் சலமின்றிச் சந்துரைப்பார் தர்க்கர்—பலதாரை வட்டிலே போதுமவர் மாயோக வாசகத்தைக் கிட்டி னரகங் கிடார்.

(உரை.) முலை உண்ணி நீர் உண்ணும் மோட்டெருமை மூடர் சலம் இன்றிச் சந்து உரைப்பார் தர்க்கர்—பசுவினது விம்மிச்சுரத்த முலையிற்கடித்த உண்ணிபோலும், தடாகத்தில் நீர் அருத்தும் முதிர்ந்த எருமைபோலும், அறிவேதும் இன்றிய மூடர்போலும், நீர் இன்றிச் சந்தனம் உரைப்பார் போலும் ஆவார் தருக்கராயினோர்;

பல தாரை வட்டிலே போலும் அவர் மாயோக வாசகத்தைக் கிட்டின் நரகம் கிடார்—பல்தொளை வட்டிலைப்போலும்

பலபடக் கூருகின்ற அவரது மாயைக் கூட்டரவாகிய மொழி களைக் கேட்பினும் நிரயம் என்று அறிவீர்.

(குறிப்பு.) முலை உண்ணி பால் உண்ண அறியாது உதிரம் அருந்தல்போல், நூலாற் சிவாகந்தப்பேறு அடையாது இம்மைப் பயன் கோடலின், முலைஉண்ணி என்றும், தடாகத்தில் தன் தாகத்தீர்க்கும் நீர் அருந்தாது அதனுள் வீழ்ந்து சேருக்கிச்செல்லும் எருமைபோல், ஞானிகள் பாற் செல்லினும் அவர் கூறும் ஞானமொழிகளைக் கொள்ளாது தருக்கமாடி அவர் சித்தத்தைக் கலக்கிச் சேறலின், எருமை என்றும், மூடர் யாவர் ஏது நன்கு கூறினும் தாம் பிடித்த பிடி வீடாது நிற்பல்போல், தீதாயினும் தருக்க வலியால் தாம் பிடித்த பிடியை முற்றுஞ் சாதித்தலின், மூடர் என்றும், சலம் இன்றிச் சந்தரைப்பார்க்குக் கை வருத்தமே அன்றிப் பயன் இன்றாவதுபோல், இவர் பலரோடு தருக்கமாடலான் வருதல் வாய்வருத்தமே அன்றிப் பயன் வேறு இன்றாக லின். “சலம் இன்றிச் சந்தரைப்பார்” என்றும், பல தாரை வட்டிலின் நீர் தாரைகள் தோறுஞ் சேறல்போல் ஓர் நெறி கூறுங்கால் அதனை முற்றுப்பெறக் கூராது பல்நெறி யாய் மலைபெறக் கூறலின், “பலதாரை வட்டில்” என்றும், திருவருட்போதம் அன்றி மாயாபோதத்தால் கூறலின், “மாயோக வாசகம்” என்றுங் கூறினார்.

இதனால் கல்வி உடையோரோனும் பிரபஞ்சிகளினும் கேடென்பது ஆய்ந்து. கல்வி பொருள் என்னும் இரண்டு செல்வங்களும் நல்லோர்பால் வரின் நன்மையும், தீயோர் பால் வரின் தீமையும் மேன்மேல் உளர்தலின், இவர் தீயந் என்பது ஆய்ந்து.

இவரது மொழிகளை உண்மையாகக் கொள்வோர்க்கும் தீதவரும் ஆகலின், “கிட்டினாகம்” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் தருக்கவாதிகள் துர்க்குணமும், அவரது மொழிகளைக் கேட்கல் ஆகாது என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (உக)

குன்றழலி நெந்துநீர் தேடுங் குருடரைப்போற்
கன்றுபசு வைப்பார்க்குங் காலம்போ-லொன்றென்
றில், வேட்டவதி மோகி விடயம்போற் சற்குரு
தேட்டமதி பக்குவமாய்த் தேர். [வைத்

(உரை.) குன்று அழலின் நொந்து நீர் தேடும் குருடரைப்போல் கன்று பசுவைப் பார்க்கும் காலம்போல் ஒன்று ஒன்றில் வேட்ட அதிமோகி விடயம்போல்—முதிர்வேனிற் காலத்து மலைக்கட்படும் தீவெப்பத்தால் மெய்வருந்தி நீர் எங் குளதென்று தேடும் அந்தகரைப்போலும், ஆவின் கன்று தன் தாயைத் தேடும் காலம்போலும், விடயங்கள் பலவற்றுள்ளும் ஒரோர் விடயத்தை நச்சிய மிகுந்த அந்தவிடய மோகிபோலும்,

சற்குருவைத் தேட்டம் அதிபக்குவம் ஆய்த் தேர்—
ஞானசாரியர் எக்குளர் என்று தேடும் தேட்டமே அதி தீவிரதர பக்குவம் என்று அறிதி.

(குறிப்பு.) அழலின் நொந்த குருடர் வெப்பத்துண்பத் தணிப்பான் நீர் தெரியாது தேடுமாறுபோல், மிகுந்த பக்குவர்க்குப் பிறவி துன்பமாய்த் தோற்றலின், இத்தன் பத் தடைப்பான் ஆசாரியரைத் தெரியாது தேடலின், “நீர்தேடுங் குருடரைப்போல்” என்றும், கன்று காலமலை யாவிய காலத்துத் தன் தாயை மிகுந்த அன்போடுங்

தேடல்போல், முற்காலம்போல் அன்றி இக்காலத்தில் பிரபஞ்சம் பொய்யாய்த்தோற்றி மிகுந்த அன்போடு ஞானசாரியைத் தேடலின், “கன்று பசுவைப் பார்க்குங்காலம்போல்” என்றும், ஓர் விடயத்தை நச்சிய அதிமோகி அதனால் வரும் இன்பத்தைக் கருதிக்கருதி அவ்விடயம் என்று கிடைக்குமோ என்று அதனையே தேடல்போல், பேரின்பத்தைக் கருதிக்கருதி இதனைக் கொடுக்கும் ஞானசாரியை என்றைக்கு அடைவோம் என்று அவரையே தேடலான், “அதிமோகிவிடயம்போல்” என்றுக் கூறினார்.

விடயமோகிபோல் என்று கூட்டுக.

இத் திருவெண்பாவால் பக்குவ இலக்கணங் கூறியவாறு காண்க. (உஉ)

பதி நிச்சயங் கூறல்.

பெண்ணு ணவியாய்ப் பிறந்துவளர்ந் தேயழியு
மெண்ணுத பேத மியல்பின்றிப்—பண்ணுங்காற்
காரணகத் தாவொருவ னுண்டவனைக் காட்டுநூ
லாரணமு மாகமமு மாம்.

(உண.) இயல்பு இன்றி எண்ணுத பேதம் பெண் ஆண் அலியாய்ப் பிறந்து வளர்ந்தே அழியும் பண்ணுங்கால் காரண கத்தா ஒருவன் உண்டு—ஓர் இயல்பு இன்றி அகத்த பேதங்களாயும், பெண் வடிவமாயும், ஆண்வடிவமாயும், இவ்விருவகையும் கூடிய அவிவடிவமாகியும் தோன்றி நின்று அழியப்பட்ட இத்தேகாதி பிரபஞ்சத்திற்குத் தற்சுதத்திரம் இன்மையால் தானே காரியப்பட மாட்டாது. ஆகலின், இதனை அகாதியிலே படைத்தற்கு நிமித்த

காரணனாகிய கருத்தன் ஒருத்தன் உண்டு; (அஃது எங்ஙனம் எனின்,)

அவனைக் காட்டும் நூல் ஆரணமும் ஆகமும் ஆம்— அக்கருத்தனை அறிவிக்கும் நூல்கள் வேதாகமங்கள் ஆகும். (இவற்றான் அறிந்துகொள்ளுதி.)

(குறிப்பு) காரியங்கள் உண்டாவதற்குக் காரணம், முதற்காரணம், துணைக்காரணம், நிமித்தகாரணம் என மூன்றவகையாய்நிற்கும். இவற்றுள், முதற்காரணம் மண், துணைக்காரணம் தண்ட சக்கரம், நிமித்தகாரணம் குலாலன். நிமித்தகாரணனாகிய குலாலன் முதற் காரணமாகிய மண்ணினின்றும் துணைக் காரணமாகிய தண்ட சக்கரங்களைக் கொண்டு, கட கலசாதி காரியங்களை உண்டாக்குவன். அதுபோல, குலாலன்போலும் நிமித்த காரணனாகிய எவன், மண்போலும் முதற்காரணமாகிய மாயையினின்றும் தண்ட சக்கரம்போலும் துணைக்காரணமாகிய தனது கிரியாசத்தியால், தநு கரண புலன போகங்களாகிய காரியங்களை உண்டாக்குவனாகலினும், கட கலசாதி காரியங்களைக் கண்டு இவற்றைக் காரியப்படுத்துங் குலாலன் ஒருவன் உளனென்று அறிவதபோலும் தநுகரணதிகளைக் கண்டு இவற்றைக் காரியப்படுத்தும் கருத்தா ஒருத்தன் உளனென்று அறியவேண்டுமாசலினும், “பண்ணுங்காற் காரணகத்தா வொருவனுண்டு” என்றார்.

மற்றைய நூல்கள் இவற்றைப்போல் உண்மையாய் அவனை அறிவிக்கமாட்டாவாகலின், “அவனைக் காட்டுநு லாரணமு மாகமுமாம்” என்றார்.

பெண் ஆண் என்னும் பன்மைபோல் அலியையும் பன்மைமாகக் கூறினமையாற் பெண்ணுனுக்குரிய குறிகள்

இருவகையும் இன்றிய புல் முதலியனவும் புழு முதலியனவும் அலியெனக் கொள்க.

‘பண்ணுங்கால்’ என்னும் ஏழனுருபை நான்கனுருபாகக் கொள்க.

“காரியங் காரணங்கண் முதறுணை நிமித்தங் கண்டாய்
பாரின்மண் டிரிகை பண்ணு மவன்முத றுணைநி மித்தந்
தேரின்மண் மாயை யாகத் திரிகைதன் சத்தி யாக
வாரியன் குலால னாய்கின் ருக்குவ னகில மெல்லாம்”
என்பது சித்தியார்.

இத் திருவெண்பாவால் பதி ஒன்று உளதென்று அறிவித்தவரறு காண்க. (உரு)

தன்னை யறியாது வேறுண்டாய்த் தானறியா
தூன்னிலொழி வாழுதிப்பீ ரென்றுமிலைச்—சந்நிதிக்
யஞ்சுதொழி லாமதனையாநந்த வாக்காலே [கே
கிஞ்சளவு கேட்கலுமா கும்.

(உரை.) தன்னை அறியாது வேறு உண்டாய்த் தான் அறியாது உன்னில் ஒழிவதும் உதிப்பு நடை ஒன்றும் இலை—கீர் கூறிய சிவம் தன்னை அறிந்துகொண்டு இருக்குமோ எனின், மலாகிதமா யிருத்தலின், அது தன்னை அறியாது, மற்றோர் பொருளைத்தான் அறிந்துகொண்டு இருக்குமோ எனின், தனது பூரணத்தில் சகலமும் அடங்கியிருக்கும் ஆகலின், தனக்கு வேறாய் ஓர் பொருளுண்டாய் அதனை அறியாது நினைவோடுதான் கூடியிருக்குமோ எனின், நினைப்பு உண்டெனின் மறப்பு உண்டு ஆகலின், அது நினைப்

* சிவஞான சித்தியார். சுபக்கம் : முதற் குத்திரம் - கஅ.

பும் மறப்பும் இன்றிய நிருவிகாரி அதுதான் ஓர் காலத்து உண்டாயதோ எனின், உற்பத்தி உண்டெனின் நாசமும் உண்டு. அஃது அநாதி நித்தியம் ஆகலின், உற்பத்தி நாசங்கள் ஒன்றும் இல்லை.

(இங்ஙனம் மலரகிதமாய்ப் பரிபூரணமாய் நிருவிகாரியாய் அநாதி நித்தியமாய் இருந்துள்ள அச்சிவம் எங்ஙனம் மாயையைக் காரியப்படுத்தும் எனின்,)

சர்வதிக் கே அஞ்சு தொழில் ஆம் அதனை ஆகந்தவாக் காலே கிஞ்சு அளவு கேட்கலும் ஆகும்—அச்சிவத்தின் சர்வதிக் கண்ணே பஞ்சகிருத்தியங்கள் உளவாம், அக்கிருத்தியத்தை ஆன்மாக்கண்மேல் வைத்த காருண்னியத்தால் மௌனாகந்தர் தனம்பி அதுகூறும் ஆகந்தவாக்கால் சிறிதளவு கேட்கலும் ஆகும்.

(குறிப்பு.) ஞரியன் இச்சாயத்தனம் இன்றி இருக்கவும் அவன் சர்வதிகில் ஒன்று முகையாயும், ஒன்று அலர்ந்தும், ஒன்று உலர்ந்தும், தாமரை முத்தொழிற் படல்போல், சிவ சர்வதானத்திலே மாயையில் கிருட்டியாதி தோற்றலால், “சர்வதிக் கே அஞ்சுதொழிலாம்” என்றார்.

ஆகந்தவாக்கு, வேதாகமங்கள்.

“கிஞ்சளவு கேட்கலுமாகும்” என்றமையால், பஞ்ச கிருத்தியத்தின் பெருமையை அளவிடக்கூடாதென்பது ஆயிற்று.

(உச)

உதியா துளதாகி போங்கிப்பே ராம
லதிசூக்கு மங்குறைந்தா காமற்—படையாத
வாகாய முங்காலும் போல வசைவற்ற
தேகாண் பரிபூ ரணம்.

(உரை.) உதியாது உளது ஆகி ஒங்கிப் போமல் அதி
குக்கும் குறைந்து ஆகாமல்—தான் ஒன்றினால் உற்பத்தி
யாகாது எக்காலமும் உள்ளதாய், கருவிகள் முப்பத்தாறா
யும் கடந்திருப்பதாய், போக்குவரவு அற்றதாய், துண்ணிய
பொருள்கட்கெல்லாம் துண்ணிதாய், ஓர் காலத்திற் குறைந்து
ஓர் காலத்தில் வளராத்தாய்,

பதையாத ஆகாயமும் காலும்போல அசைவு அற்றதே
பரிபூரணம்—முடிவுகாலத்தில் சலனம் இன்றாய், வாயுவும்
ஆகாயமும் பிரிவற்று ஒன்று யிருப்பதுபோலச் சடசித்துக்
களாயுள்ள பிரபஞ்சமும் தானும் பிரிபடாது ஒன்றாய் அசை
வற்று இருப்பதே அச்சிவத்தினது பரிபூரண சொரூபம்.

(குறிப்பு.) ததுவாதிகளை மாயையில் தோற்றவிப்பதும்
ஆன்மாக்களை அவற்றிற் கூட்டுவிப்பதும் அஃதாகலினும்
அதற்குமேல் மற்றொன்று இன்மையானும், “உதியாதுள
தாகி” என்றும், அசலம் ஆகலின், “போமல்” என்றும்
யாவைக்கும் தாரகமாய் உட்புறம்பாய் இருந்தும் ஒன்றோடும்
தாக்கற்றிருத்தலின், “அதிகுக்கும்” என்றும், அகண்டா
காரமாய் இருத்தலின், “குறைத்தாகாமல்” என்றும்; ஆகா
யத்தில் வாயு சரிக்கும்போது அவ்வாகாயத்தையும் வாயுவை
யும் இவ்வாயுக்கட் டோன்றும் சீதள உட்டண முதலியவற்
றையும் பிரித்தாக் காணப்படும்; அவற்றின் கடுகின்றவாயு
அந்த ஆகாயத்தில் அசைவற கிற்பின் முன்தோன்றிய பகுப்
புக்கள் இன்றி அவ்வாகாயத் தானாயிருக்கும் அதுபோல,
பெத்தகாலத்து முப்பொருள்கட்கும், கடுகின்ற ஆன்மபோதம்
சீவிக்கு மிடத்துச் சிவம் என்றும். பசு என்றும், பாசம் என்
றும் பிரித்தறியப்படும்; முத்திகாலத்து அவ்வான்மபோதம்
சீவியாது சிவத்தன் அடக்கின், முன்தோற்றிய பகுப்புக்கள்

ஒன்றுத் தோற்றது சிவந்தானாய் இருக்கும் ஆகலின்,
“ஆகாயமுங் காலும்போல அசைவற்றதேகாண் பரிபூரணம்”
என்றுங் கூறினார்.

காண் - முன்னிலை அசை.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் பதி இலக்கணங்
கூறியவாறு காண்க.

பதியானது சடசித்துக்கட்கெல்லாம் இடங்கொடுத்துக்
கொண்டு எல்லாம் தானாயிருக்கும் என்றீர்; ஆனால், அட்ட
மூர்த்த முதலிய வடிவங்களும் அத்திருமேனிகளை வழிபடு
வோர்க்கு அது கொடுக்கும் பயன் முதலியவும் யாவை
எனின், மேற்கூறுகின்றார். (உரு)

எட்டுருவு மைந்தொழிலுமிச்சைவடி வும்பயனுஞ்
சுட்டரிய பூரணமுஞ் சுட்டுதலு—நிட்டைகளு
முன்னிழப்பி லின்ப முதித்தொடுங்கு மொன்றிரண்டு
தன்னருட்கே யாமத் தனை. [ம்]

(உரை,) எட்டு உருவும் ஐத் தொழிலும் இச்சை வடிவும்
பயனும் சுட்ட அரிய பூரணமும் சுட்டுதலும்—பிரபஞ்சம்
எல்லாம் ஓர் வடிவமாய்க் கொண்டருளிய அட்டமூர்த்தமும்,
ரூபாரூபமாகிய சதாசிவம் செய்யும் ஐத்தொழில்களும், தமது
சுத்திர இச்சையால் திருமேனிகொண்ட உருவமாகிய மயே
சுர வடிவும், இவ்வடிவுகளை வழிபடுவோர்க்கு இவ்வால்
கொடுக்கப்படும் பதப்பிரயோசனங்களும், இவ்வடிவங்கள்
எல்லாம் கடந்து ஆன்மபோதத்தால் சுட்டி அறிதற்கு அரிய
அருபமாகிய பரிபூரண சொரூபமும், சுட்டி அறியும்படி
எழுந்தருளிடத்த குருவடிவும்,

நீட்டைகளும் உன் இழப்பில் இன்பம் உதித்து ஒடுங்
கும் ஒன்று இரண்டும் அத்தனை தன் அருட்கே ஆம்—வீட
டையும் நெறியாகக்கூறிய உபாய நீட்டைகளில் தோற்று
வனவும், உனது போதஒழிவில் ஆகச்சக் தோற்ற அதனை
அறிந்த அதனுள் அதீதப்படும் அத்துவிதம் என்பதும், இங்
கணம் அதீதப்படுவதன்முன் தோற்றும் துவிதம் என்பதும்,
ஆகிய இவை அத்தனையும் அச்சிவத்தினது அருட்சத்தியால்
உண்டாம்.

(குறிப்பு.) “எட்டுரு” என்றது பஞ்ச பூதங்களும்
சந்திர சூரியரும் ஆன்மாவும் எனக்கொள்க.

இத் திரு வெண்பாவால் பதியினது அருட்சத்தி
இலக்கணங் கூறியவாறு காண்க. (உச)

உணையுணர்த்திற் பாச முதலி யுடையோன்
றணையுணர்த்தி னீயே தலமாங்—கனலை
வீறகிடமாய்க் காணிலதன் வெம்மையை வேருக்கி
யறிபகிலாப் போலதுநீ யாம்.

(உச.) உணை உணர்த்தின் பாசம் உதவி உடையோன்
தனை உணர்த்தின் நீயேதலம் ஆம்—பசுவாகிய உன்னை அறி
விக்குமிடத்தும், உன்னை அநாதியிலே மறைத்து நின்ற
பாசத்தை அறிவிக்கு மிடத்தும், பெத்தமுத்தி என்னும்
இரண்டு காலத்தும் உயிர்த் துணையாய் இருந்து உனக்கு உப
கரிக்கும் பதிலை அறிவிக்கு மிடத்தும், நீயே மற்றைய
இரண்டிற்கும் இடமாகும்; (அஃதெக்கணமெனில்.)

கனலை வீறகு இடம் ஆய்க் காணல் அதன் வெம்மை
யை வேற ஆக்கி அறியகிலாப்போல் உதா நீ ஆம்—அக்கினி

கையக் காட்டத்தினிடமாய்க் கடைந்துகாணின், அவ்வக்கினி வேறு உட்டணம் வேறாய்ப் பிரித்து அறியக்கூடாதது போலச் சுவாதுபவத்தால் மலத்தினை நீக்கி உன்னை உள்ள படி அறியின், நீவேறு சிவம்வேறாய்த் தோற்றாது ஆகலின், அச்சிவம் நீயாகும்.

(குறிப்பு.) காட்டத்தில் அடங்கியிருந்த தீ கடைந்த போது தோற்றினாற்போல், முன் மலபந்தத்தால் தோன்றா திருந்த ஆன்மா இப்போது சுருதி குரு சுவாதுபவத்தால் தோற்றலின் “கண்டை விறகிடமாய்க்காணில்” என்றும், அதில் தோற்றிய தீயில் உட்டணமும் பிரகாசமும் இருத்தல் போல், தன்னை உள்ளபடி கண்ட ஆன்மாவினிடத்து ஆகந்த மும் அவ்வாகந்தம் மேன்மேல் விளைவதும் இருத்தலின், “அதன் வெம்மையை வேறுக்கி யறியகிலாப்போல்” என்றும், இரண்டிற்கும் “நீயே தலம்” என்றுங் கூறினார்.

அக்கினியைப்போல் பசு, குடுபோல் சிவம், பிரகாசம் போல் பாசம் என அறிக. ஆகந்தம் சிவம், ஆகந்தத்தை யதுபலிப்பது ஆன்மா, ஆகந்தத்தை விளைப்பது மலம் என அறிக.

தத்துவமசி வாக்கியார்த்தமும் இங்கனம் காண்க என்று “அதநீயாம்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் முத்தியிலும் மும்முதலும் பிரிவற்றிருக்கும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (4 எ)

விடாதவத்தை முடி விடம்புசித்தாற் போலச் செடாதிகளுஞ் சேதனனுஞ் சேர்ந்து—படாதுபடு மச்சைக் கழற்றி னாருள்வருந் யவ்வழிபு னிச்சைப் பொருண்மலமென் றெண்.

(உரை.) விடாது அவத்தை மூடி விடம் புசித்தால் போலச் செடாதிகளும் சேதனனும் சேர்ந்து படாது படும்—அணுவளவேனும் இடைவிடாது அவத்தைகள் மூட அவ்வவத்தைகள்தோறும் வேறுவேறாய் இருந்துள்ள உடம்பு முதலிய கருவிகளும் ஆன்மாவும் கலந்து, விடமருத் திறுற்போல் படாததுன்பங்கள் எல்லாம் படும்; (ஆகலின் அங்ஙனம் என்றறிந்து,)

அச்சைக் கழற்றின் அருள்வழி நீ அவ்வழி உன் இச்சைப் பொருள் மலம் என்று எண்—அந்த அவத்தைகளாகிய உடம்புகளை நீங்குதி எனின், நீ அருளிடம் ஆவை, அவ்வவத்தைகளிடம் உன்னால் இச்சிக்கப்பட்ட பொய்ப்பொருள்கள், அஃதன்றி உன்னை வாதிக்கும் மலமும் அவையென்று அறிதி.

(குறிப்பு.) சாக்கிராவதத்தில் இருக்கும்போது அதனுள் தோன்றும் கருவிகள் யாதொன்று யாதொன்று அடுத்தது அதனதன் மயமாயும், அதனதன்கணின்று சொப்பனதிகளில் செல்லும்போது ஆண்டாண்டுத்தோன்றும் கருவிகள் மயமாயும், மீண்டு வரும்போதும் அந்த அவத்தைகள்தோறும் முற்கூறிய கருவிகளைச் சார்த்து வரலானும், அந்த அவத்தைகளைவிட ஆன்மாவிற்கு வேறிடம் இன்மையானும், “விடாதவத்தை மூடி” என்றார்.

விடம் அருந்தினேனை அவ்விடம் வாதிப்பதபோல் அவத்தை தன்னைச்சேர்ந்த ஆன்மாவை வாதித்தலான் அங்ஙனம் கூறினார்.

உடம்பும் விடமும் ஆகிய இச்சைப் பொருளால் மற்றை அவத்தைகள் மேன்மேல் தொடர்தலின் எல்லா

வற்றையுங்கூட்டி “அவ்வழி யுன்னிச்சைப்பொருள்” என்றார்.

யாதோரவத்தை அடுத்தது அந்த அவத்தை வடிவாய் ஆன்மா இருத்தலின், அதனை “அச்சு” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஆன்மா சார்போதன் என்பதும், இச் சார்போதத்தால் துன்பமே அன்றி இன்பம் இன்று என்பதும் உறிவித்தவாறு காண்க. (உஅ)

தன்னையறி வார்க்கெதிருந் தானும் பயனுமில்லையென்னிற் சிவனையறி வென்போமோ—சின்னாத தீதகற்று மாற்றொளிபோற் தேய்ந்துசிவ மாயிருக்கப் போதகத்தை நாமொழிவிப் போம்.

(உரை.) தன்னை அறிவார்க்கு எதிரும் தானும் பயனும் இல்லை என்னின் சிவனை அறிவு என்போமோ—கருவிகள் முப்பத்தாறையும் நீங்கித் தன்னை உள்ளபடி உலார்க்குத் தோர்க்கு முன் அறிவிற்கு எதிரீடாய்த் தோன்றின கருவிகளும் இல்லை, தேகமாகியதானும் இல்லை, இத்தேகத்தால் அநுபவிக்கும் விடயப்பலனும் இல்லை என்று வேதாகமங்கள் கூறும் எனின், உவ்வான்மாவில் உக்கினிக்கு உட்டணம்போல் பிரிபடாதிருந்த சிவத்தை எதிரிட்டு அறியத் தொடங்கின் என்ன விபரீதமாய்ப் போமோ? (யாம் அறிகிலோம்;)

சின்னாத தீது அகற்றும் மாற்று ஒளிபோல் தேய்ந்து சிவம் ஆய் இருக்கப் போதகத்தை நாம் ஒழிவிப்போம்—ஞானநாதனே, புடம்போட்டுக் கருமசம் அகற்றும் பொன்னுக்கு மாற்றொளி மிகுதல்போல், உன் போதங்குறைத்து நீ சிவப்பிரகாசத் தானாயிருக்க நானு உபாயங்களானும் அப்

போதச்சையாம் ஒழிவிப்போம், (யாம் ஒழிவித்தபடியே நீ ஒழிந்துபோதி.)

(குறிப்பு.) பொன்னும்கல்லும் சரியொத்தபோது இரு புறனும் சாயாது மேல்முள் நேரேநிற்கும் கீழ்முள் போல, தன்னை உள்ளபடி உணர்ந்தோனுக்குக் கேவல சகலங்களிற் சென்று அதன் அதன் மயமாய் இருந்த அறிவு அவைகளைச் சாராது பிரிந்து அருள்நாட்டத்தில் அசைவற நின்றலால், “தன்னையறிவார்க் கெதிருமில்லை” என்றும், தேகம் தானு யிருந்த அறிவு அதனைப்பிரிந்து அறிவாய் நின்றலால், “தானு மில்லை” என்றும், அருட்பூரணம் என்றைக்கு விளங்குமோ என்று அவ்வருள்மேல் இச்சையை வைத்து விடய இச்சையை நீக்கி நின்றலால், “பயனுமில்லை” என்றும் கூறினார்.

புடம் போடுந்தோறும் இடைகுறைந்து மாற்று உயர் தல்போல, தற்போதத்தால் சிவத்தை எதிரிட்டு அறியாது அறிந்து அசைவற நிற்குந்தோறும் உப்போதந் குறைந்து சிவப்பிரகாசம் மேலிடலால், “நீதகற்றுமாற்றொளிபோல்” என்று உவமை கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் சிவத்தை எதிரிட்டு அறியக் கூடாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உக)

பூரணவா நந்தமாந் தானோ புறம்புபால்
வாரியின்மீன் போன்ற மலவாழ்வைப்—பாரீ
ருதியாது நின்ற வொளியையிரு ளாக்கு
மதுகாணு மக்கினித்தம் பம்.

(உளா.) பூரண ஆகத்தம் ஆம் தானோ புறம்பு பால் வாரியில் மீன்போன்ற மல வாழ்வைப் பாரீர்—உன் புறம்

கடு கீழ் மேல் பக்கம் என்று கூறப்பட்ட எவ்விடத்தும் நிறைந்துள்ள பரிபூரண சுகமாகிய சிவந்தானோ அதனைவிட்டு நீங்காத ஆன்மாவிற்குப் புறம்பு? பாற்கடலிற் சஞ்சரித்தும் அப்பாலைப்புசிக்க அறியாது ஜெத்துக்களைப் புசிக்கும் மீன் போலும் அப் பூரணநீர்த் திருந்தும் அதனை அதுபவிக்க அறியாது மாயா மலமாகிய விஷயங்களை அதுபவிக்கும் இந்த ஆன்மாக்களினது மலவாழ்க்கையைக் கண்டீர் கொலோ! (அஃதன்றி.)

உதியாது நின்ற ஒளியை இருள் ஆக்கும் அது அக்கினித்தம்பம்—உதய அத்தமனம் இன்றி எக்காலத்தம் ஓர் இயல்பாய் நின்ற ஞானசூரியனைத் தெரியவொட்டாது இருள் போற்காட்டும் அது அக்கினித் தம்ப மந்திரம்போலும் ஆன்மாவை அநாதியே மறைத்திருந்த ஆணவமானது.

(திறிப்பு.) கூடைக்கு விழிக்கண் இருந்த குற்றத்தால் சூரியப் பிரகாசம் இருளாய்த் தோற்றியதுபோல் ஆணவமலக் குற்றத்தால் ஆன்மாவிற்கு ஞானவொளி இருளாய்த் தோன்றினமையால், “ஒளியை யிருளாக்கும்” என்றும், அக்கினி யோடு மந்திரம் அபின்னமா யிருந்து அவ் வக்கினி முழுது மறையாது உதனது சூட்டை மறைத்ததுபோல், ஆன்மாவோடு ஆணவம் அபின்னமா யிருந்து அவ்வான்மா முழுது மறையாது உதனது ஞானத்தை மறைத்தலான், “அது காணு மக்கினித் தம்பம்” என்றுங் கூறினார்.

காணும் - அசை

இத்திருவெண்பாவால் மலத்தடையால் ஆன்மாவிற்கு ஆகந்தமும் திருவருளும் தோற்றத்திருந்தன என்று அறிவித்த வாறு காண்க, (உ.)

கடல்சிவநீ ரான்மா வுப்புமலங் கன்ம
மடர்வாயுப் போத மலைகா—ணிடவிடா
தவ்வாதி யுட்கரண மைம்பொறியிற் பம்பரம்போ
லிவ்வா றுனைச்சுழற்று மெண்.

(உரை.) கடல் சிவம் நீர் ஆன்மா உப்பு மலம் அடர்
வாயு கன்மம் அலைபோதம்—கடல்போலுஞ் சிவம், அதனுள்
நீர்போலும் ஆன்மா, அந்நீருள் பிடிபடாதிருத்த உப்புப்
போலும் ஆணவம், அந்நீரின்மேல் வீசங் காற்றுட்போலும்
கன்மம், அக்காற்றின் எழும் அலைபோலும் போதம்;
(ஆகிய இவற்றுள்,)

இடைவிடாது அவ்வாதி உட்கரணம் ஐம்பொறியில்
பம்பரம்போல் இவ்வாறு உனைச்சுழற்றும் எண்—காற்றைப்
போன்ற கன்மத்துக் கிடாய் இச்சா ஞானக் கிரியைகள்
பஞ்சமூர்த்திகளைச் செலுத்த, இப்பஞ்ச மூர்த்திகள் அகரா
முதலிய அக்கராங்களைச் செலுத்த, இந்த அக்கராங்கள் மன
முதலிய உட்கரணங்களைச் செலுத்த, இவ்வுட்கரணங்கள்
ஐம்பொறிகளிடத்து இடைவிடாது உன்னைப் பம்பரச் சுழல்
போலும் இங்ஙனம் எக்காலும் சுழற்றும் என்று அறிதி.

(குறிப்பு.) அவ்வாதிகளைக் கூறினமையால் இவற்றிற்கு
முதற்காரணமாகிய இச்சா ஞானக்கிரியை முதலிய வருவிக்
கப்பட்டன.

காற்றான அலை எழல்போல் ஆன்மாக்கள் கன்மத்துக்
கிடாய்ப் போதம் பலபட விரிதலின் அங்ஙனக் கூறினார்.

காண் - அசை.

இத்திரு வெண்பாவால் திருவருள் ஆன்மாக்களைக்
கன்மத்துக்கிடாய் கடத்துமாறும், அவ் வான்மாக்கள் கா

ணங்கனோடுங்கூடி இத்திரிய வழிச்சென்று விடயங்களைப் புசிக்குமாதும் இங்ஙனம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. ()

மண்ணாதி சத்தாதி வாக்கு மனமாதி
கண்ணாதி நாதார்த்தங் கண்டகன்ற—வுண்மை
தனையனுவென் றேயுணர்த்துஞ் சார்பினையுங்கண்ட
வுனையறிவென் றுள்ளே யுணர்.

(உரை.) மண் ஆதி சத்தாதி வாக்கு மனம் ஆதி கண் ஆதி நாதார்த்தம் கண்டு அகன்ற உண்மைதனை—பிருதிவி முதலிய பஞ்சபூதங்களும், சத்தாதி விடயங்களும், வாக்காதி கன்மேத்திரியங்களும், மனமாதி அந்தக் காணங்களும், சட்சுவாதி ஞானேத்திரியங்களும், காலமாதி வித்தியா தத்துவங்களும், சத்தவித்தை ஆதிநாதம் ஈராய்ச் சொல்லப்பட்ட சிவ தத்துவங்களும், ஆகிய இம் முப்பத்தாறையும் அடிதொடங்கி வேறு வேறாய் ரூபதரிசனம்பண்ணி அறிந்து, அவையெல்லாம் தான் அன்றென்று நீக்கி, அவற்றின் முடிவில்லின்ற சைதன்னியத்தை,

அணு என்றே உணர்த்தும் சார்பினையும் கண்ட உனை அறிவு என்று உள்ளே உணர்—ஆன்மந், என்று உனக்கு அறிவிக்கும் திருவருளையும், அவ்வருளால் முன்கண்டு நீக்கிய கருவிகள் இவை என்றும், கண்ட உன்னை அறிவென்று உனக்குள்ளே அறி.

(குறிப்பு.) கருவிகள் முப்பத்தாறும் ஒன்றை ஒன்று அறியாமையாலும், தத்தம் குணங்களைத் தாம் அறிபாமை யாலும், காட்சி கண்ணை அறியாததுபோல் அவைகள் ஆன்மாவை அறியா ஆகலாலும், கண் காட்சிகளை அறிவதுபோலக் கருவிகளை ஈது ஈதென்று பகுத்து அறிந்து நீக்கி நின்றது

ஆன்மா ஆகலானும், “காதார்தவ் கண்டகன்ற உண்மை தனை” என்றார்.

தன்னால் அறியப்பட்ட கருவிகளைச் சடமென்றும், அவற்றைத் தனக்கு அறிவித்தது அருளென்றும், அக்கருவிகள் போல் சடமும் அன்றித் திருவருளோப்போல் பேரறிவும் அன்றி நின்று அறிந்த அறிவு தான் என்றும், தன்னையும் பாசத்தையும் திருவருளையும் அவ்வருளால் கண்டமையால், “உணர்த்துஞ் சார்பினையும்” என்றார்.

தத்துவங்களை எல்லாம் பகுத்துக் கூறினமையால் வித்தியாதத்துவம் வருவிக்கப்பட்டது.

அறிவோடுகூடி அறிவாயிருத்தலின் ஆன்மாவையும் அறிவென்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஆன்மா ஈதென்று அறிவித்த வாறு காண்க. (நஉ)

அஞ்சுதொழி லாவதுவே யஞ்சுவத்தை கிஞ்சலிலா வஞ்சிடத்துங் கொள்ளிவட்ட மாகவே—பஞ்சவன் வைத்த படிசும்போன் மாருதுனை மயக்கல் [னம் சித்திரக்கூத் தாகத் தெளி.

(உரை.) அஞ்சுதொழில் ஆவதுவே அஞ்சு அவத்தை கிஞ்சல் இலா அஞ்சு இடத்தம் கொள்ளிவட்டம் ஆகவே—சிவனது பஞ்சகிருத்தியங்கள் யாவை எனின், சாக்கிர முதலிய அஞ்சுவத்தைகளும். சுருக்கமில்லாத இவ் வஞ்சுவத்தைகளிடத்தம் கொள்ளிவட்டம் போலாக அதி சீக்கிரமாய் மாறிமாறிவரச் சுழற்றி,

பஞ்சவன்னம் வைத்த படிசும்போல் மாருது உனை மயக்கல் சித்திரக் கூத்த ஆகத்தெளி—வைக்கப்பட்ட பஞ்ச

வன்னத்தின் மயமாம் பழகம்போல நீ சேர்ந்த அவத்தை யாது அதன் மயமாக்கி இடையறாது உன்னை மயக்குதல் அவனது அழகிய திருக்கூத்தாக அறிதி.

(தறிப்பு.) முப்பத்தாறு கருவிகளோடும் ஆன்மா தேக போகங்களை அறிதலின், சாக்கிரத்தைச் சிருட்டியாயும், இச் சாக்கிரத்தில் புசித்த வாசனை சொப்பனத்தும் அறிந்து நின்றலான், இதனைத் திதியாயும், இச் சொப்பனம் போல் சிறிது நிழலெனத்தோன்றி மறைதலால், சுழுத்தியைச் சங்காரமாயும், பிராணவாயு இயக்கம் இன்றி ஒன்றுந் தோன்றாது இருத்தலால், துரியத்தைத் திரோபாவமாயும், அதீதம் கருவிகள் ஏதும் இன்றி ஆணவ இருளா யிருந்ததாயினும் அதன் நிமித்தமாய் மாயையில் தனுவாதி கொடுத்தல், இருவினை ஒப்பு வருவித்தல், ஆசாரிய மூர்த்தமாய் வந்து உபதேசித்தல் முதலிய அநுகிரகம் பெறுதலின், இவ்வதிதத்தை அநுகிரகமாயுங் கூறினார்.

“ கிஞ்சலிலா ” என்கிற விதப்பான், உடல் தோன்றி
நின்ற அழிவது, சிருஷ்டி நிதி சங்காரம். உயிருள் மயக்க
மும் தெளிவும் வருவன திரோபவ அதுக்கிரகம் இங்ஙனம்.
உடலின் மூன்றும், உயிரின் இரண்டுமாக வருவனவும்,

ஆர் இந்திரியத்தில் ஆன்மா பிரவேசித்தால் - சிருஷ்டி ; அதனால் அறியும் விஷயத்தை அநுபவித்தல் திதி; அவ் விஷயமயமாய் அழுந்துதல் சங்காரம்; அதனில் ருசிப்பித்தல் திரோபவம்; அதனைத் தெளிந்து கோடல் அநுகிரகம். இங்ஙனம் இந்திரியங்கள் தோறும் வருவனவும்,

மனத்தான் ஓர் பொருளை நினைத்தல் கெடுஷ்டி, அப்
பொருளில் பிரியம் பிறத்தல் திதி, அஃது எப்போது வரு

மென்று திகைத்து நின்றல் சங்காரம், அப்பொருளில் மயங்குதல் திரோபவம், அதனைத் தெளிந்துகோடல் அநுக்கிரகம், இங்ஙனம் கரணத்தில் வருவனவும் ; இவை முதலிய பெரிதத்தில் வரும் பஞ்ச கிருத்தியங்களும்,

முத்தியில் அருள் வடிவமாதல் சிருஷ்டி, ஆகந்தப்பேறு திதி, இதில் அதீதப்படுதல் சங்காரம், ஞாதுரு ஞானஞேய மென்னும் மூன்றுத் தோன்றுதிருத்தல் திரோபவம், இவை கான்கும் எக்காலமும் விளங்கல் அநுக்கிரகம். ஆகிய இம் முறையே வருவனவுங் கொள்க.

இத் திருவெண்பாவால் பஞ்சகிருத்தியத்தால் அவத் தைகள் நிகழ்வன என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௩௩)

மாயா விகார மதுபானம் போன்றுமயக்
கோயாத துன்னு லொழியுமோ—நீயதுவாய்ப்
போகாம லாடும் பவுரியவன் பொய்க்காட்சி
யாகாது போலே யறி

(உரை.) மாயாவிகாரம் மதுபானம் போன்று மயக்கு ளுயாத உது உன்னால் ஒழியுமோ—முற்கூறிய அவத்தை மாயாகாரியமாகிய கருவிக் கூட்டங்களினது சேட்டை. அது, மதுபானங் கொண்டவனது நற்குணத்தை மாறு படுத்தித் தனது லகிரிமேலிட்டு அவனை மயக்குதல் போன்று, உனது ஞானகுணத்தை மாறுபடுத்தித் தனது குணமேலிட்டு உன்னை ஒழிவற நின்று மயக்கும் ; அதனை உன்னால் ஒழியக்கூடுமோ ?

(ஆனால் நீர் இங்ஙனங் கூறிய ஆற்றான் அதனை ஒழிக்க வேண்டாவோ எனின், அதனை ஒழியாத ஒழித்தற்கு உபாயம் உண்டு, அஃது எங்ஙனம் எனின்,)

நீ அது ஆய்ப்போகாமல் ஆடும் பவுரியவன் பொய்க்-
காட்சி ஆகாதுபோலே அறி—ஆடப்பட்ட ஓர் பார்ப்பனக்-
கூத்தன் தோட்டிவேடம் போட்டான் ஆயினும், அப்பொய்-
வேடக்காட்சி தான் ஆகாது தன்னை வேறு கண்டு நின்றார்-
போல், அவதூறையுள் இருத்தி எனினும் நீ அதன்
மயமாய்ப் போகாது உன்னை வேறு பிரித்து அறிதி எனின்,
அஃது உன்னை மயக்காது என்று அறிதி.

(தற்ப்பு.) இங்ஙனம் பிரித்த நின்றல் சாக்கிராவத்தை-
யில் அன்றிச் சொப்பனாதிகளில் கூடாதெனினும், அச்சாக்கி-
ராவத்தையைப் பிரித்த நிற்பின் திருவருள் தோற்றும், இத்-
தோற்றம் மேலிதன் அச்சாக்கிராவத்தை மறையும், அது
மறையவே அதனது வாசனையான சொப்பனாதிகள்
தோன்றா; ஆகலின், பொதப்படக் கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் அவத்தை நீக்கி நின்றற்கு
உபாயங் கூறியவாறு காண்க. (கூச)

பஞ்ச கிருத்தியத்தான் உண்டாம் அஞ்சவத்தையங்
கடந்து சிவத்தில் அதிதப்பட்டு நின்றார்க்கு ஒரோர்
காலத்து ஒரோராவத்தைகள் தோன்றுவோ எனின், மேற்-
கூறுகின்றார்.

பழுதையைப் பாம்பென்ற பயம்போனாற் பாவித்
தழுதுடம்பை யாட்டுகினு மாமோ-தொழிலொழிவி-
னின்றசிவ யோகி நினைத்தொருகா னீவாரா
யென்றழைத்தா லும்பதையா தேன்.

(உரை.) பழுதையைப் பாம்பு என்ற பயம் போனாள்
பாவித்த அழுது உடம்பை ஆட்டுகிலும் ஆமோ—இருளால்

பழுதையைப் பாம்பென்று கண்ட பயகம்பனாதிகள் சுடரால்
பழுதையென்று அறிந்த போனால் இப்போது சுடரால்
அறிந்த பழுதையில் முன்னிருளால் தோற்றிய பாம்பு இருப்
பதாய்ப் பாலித்துப் பயத்ததுபோல் அழுது உடலை நடுக்
கினும் முன்போலும் பயகம்பனாதிகள் உண்டாகா;
(அதபோலும்,)

தொழில் ஒழிவில்லின்ற சிவயோகி நினைத்து ஒருகால்
நீ வாராய் என்று அழைத்தாலும் பதையாது என்—முன் மல
இருளால் மெய்ப்போல் தோற்றிய அவத்தைகளை எல்லாம்
இப்போது ஞானஞரியனால் பொய்யாகக்கண்டு அவ்வவத்தை
களே நடத்தும் பஞ்ச கிருத்தியங்களையும் கடந்து மேல்நின்ற
சிவத்தில் அதீதப்பட்ட சிவயோகி கருதி, அவத்தாய்! ஒரு
தாம் மீட்டு இங்கு நீ வருதி என்று அழைப்பினும். (முன்
அழையாதிருக்கவும் தானே வந்து கொள்ளிவட்டம்போல்
சூழ்ந்தது) இப்போது அணுவளவேனும் அசையாதிருத்தது
சந்தன்கொலோ! (யாம் அறிகிலோம்.)

(குறிப்பு.) சிவயோகிக்குச் சீவகாருணிய முதலிய
வற்றால் மௌனாகத்தம் ததும்பிற்றயினும், திருவருள் வடி
வாய் நிற்பதன்றி மாயாவடிவம் ஆகான் ஆகலினும், சூரியப்
பிரகாசத்து இருள் தோற்றாது. அதபோல ஞானப்பிர
காசத்தில் மாயாந்தகாரம் தோற்றமாட்டாது ஆகலினும்,
“அழைத்தாலும்” என்றும், “பதையாது” என்றும்
கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் சிவயோகியை அவத்தைகள்
சாரமாட்டா என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கூடு)

இங்ஙனம் இருந்த சிவயோகிக்கு உபதேசித்தல் முதலிய
வற்றால் தான் பிறர் என்று தோற்றுவது எண்ணெனின்,
மேற் கூறுகின்றார்.

கன்னிச் சுதலிதனை நார்கழிப்பான் கண்போலத்
தன்னையறி யாவறிவே தான்மீளச்—சொன்னாலு
நாவென்ற நாவேபோ னானென்ற சொல்லளவே
யாமன்றித் தானெதிரா கா.

(உரை.) கன்னிக் சுதலிதனை நார் கழிப்பான் கண்
போலத் தன்னை அறியா அறிவே தான்மீளச் சொன்னா
லும்—ஈனாவாழையினது மட்டைகார் கழிக்கத் தொடங்கி
னோன் கண் அம்மட்டை— உளது உளதென்று சுட்டிப் பார்க்
குத் தோறும் அவனது கை மட்டைகளை எல்லாம் கழித்துச்
சென்று அதனுள் இருந்த குருத்தையும் விரித்து விடுத்த
போது ஆண்டு முன்போற் சுட்டுதற்கு வேறொன்றும் இன்
றிச் சும்மா இருந்த அக் கண்போலும், ஆசாரியன் விவேகத்
தால் முப்பத்தாறு கருவிகளையும் விடுவிக்கத் தான் கடந்து
சென்று அவற்றின் முடிவில் நின்ற அருளையும் பரையையும்
கடந்து அதன்மேல் தோன்றும் ஆந்தத்தையும் எதிரிடாது
அதனுள் அகீதப்பட்டு இருந்த சிவயோகி தன்னை அறியா
அறிவே ஆவன், அவ்வறிவாயிருத்தோன் மீட்டும் நீ நான்
என்று பிரித்து அவ்வறிவு ஏற்றற்பொருட்டு மாணுக்கனுக்கு
அறிவித்தான் எனினும்,

நா என்ற நாவே போல் நான் என்ற சொல் அளவே
ஆம் அன்றித் தான் எதிர் ஆகா—நாவானது தன் பெயரை
நாவென்று கூறிலும் அப் பெயர்க்கு உரியபொருள் வேறின்
றித் தானாயிருந்த அக் நாவைப்போலும், நீ நான் என்று

சொல் மாத்நிரமே ஆம் அன்றித் தானும் எதிரும் அவனுக்கு உண்டாகா.

(தறிப்பு.) தன்னை யறியா அறிவு சிவம், இதனைத்
* “தன்னை யறியாது வேறுண்டாய்த் தானறியா” தென்று
முற்கூறிய பாட்டானும் காண்க.

சிவயோகி தற்போதம்போய்ச் சிவமாய் இருத்தலின்,
தானென்பதும், அச் சிவப்பிரகாசத்திற் பிரபஞ்ச மறைத
லின், பிறரென்பதும் அவனுக்கில்லை ஆகலின், “தானெதி
ராகா” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் சிவயோகி தான் பிறர்போற்
கூறிலும் இவை அவனுக்கு இல்லையென்று அறிவித்தவாறு
காண்க.

(கக)

தன்னைத்தான் உள்ளபடி அறிவது எங்கனம் எனின்
மேற் கூறுகின்றார்.

தம்மா லறிந்ததெல்லாந் தாமல்ல வென்றுரைத்தாற்
சும்மா திருப்பதுவாய்த் தோன்றாதோ—விம்மி
யரிந்ததலை வாயடங்கு மவ்வளவே யல்லாற்
றெரிந்திருமோ நியே தெளி.

(உரை.) தம்மால் அறிந்தது எல்லாம் தாம் அல்ல
என்று உரைத்தால் சும்மாது இருப்பது ஆய்த் தோன்
ருதோ—தமது போதத்தால் ஈது ஈதென்று பகுத்தறிந்து
நீங்கிய கருவிகள் எல்லாம் தாம் அல்ல என்று வேதாகமங்கள்
கூறும் எனில், அவற்றைப் பகுத்தறிந்து நீக்கி சின்ற அறிவு
தாமென அருளால் அறிந்து மெனனமா யிருப்பதாய்த் தோற்

ருதோ? (ஆனால் தம்மை அறிந்த அதுபவஞ் சொல்வது எங்ஙனம் எனின்,)

அறிந்த தலை வாய் விம்மி அடங்கும் அவ்வளவே அல்லால் தெரித்திடுமோ நீயே தெளி—உறுப்புக்கட்கெல்லாம் முதலாய தலையை அறிந்தபோது அவ்வாய் திறத்தடங்கும் அவ்வளவே அன்றித் தலைபோயிற்றென்று கூற அறியாது; அதுபோலும், கருவிகள் முப்பத்தாறையும் நீங்கி அவற்றின் மேல் நின்ற முத்திச் சகலமும் முத்திக் கேவலமும் நீங்கி ஆன்மா அருளால் தம்மை மாத்திரம் அறிந்திருக்குமிடத்து ஆண்டு வேறோர் அதுபவம் தெரித்திடுமோ? நீயே இதுனைத் தெளிந்தறிதி.

(குறிப்பு.) தத்துவங்கள் முடிவில் தோன்றும் முத்திச் சகலம் முத்திக்கேவலம் இன்மையால், “அறிந்ததலை” என்றும், இங்ஙனம் நின்ற அறிவுக்கு வடிவு இன்மையால் சொல்லக்கூடாது ஆகலின், “வாயடங்கும்” என்றும் கூறினார். தத்துவங்களை அங்கமாயும் முத்திச்சகல கேவலங்களைத் தலையாயும் வைத்து, இத்தலை போயவிடத்து ஆன்மா அவ்வதுபவங்கள் ஒன்றும் இன்றிச் சும்மா இருத்தலின், “அறிந்ததலை வாயடங்கு மவ்வளவே யன்றித் தெரித்திடுமோ நீயேதெளி” என்றார்.

அறிந்ததலை விம்மி யடங்குமெனக் கூட்டுக. .(௩௭)

மறவாத தம்மை யறிவார் மருளோ
வறிவோ விடயம்போ லாகி—லறிவை
யறிவதறி வாகையினு லாளுந் தத்த
மறிவையறி யாபோ லறி.

(ஆனா.) மறவாத தம்மை அறிவார் விடயம்போல் ஆகில் மருளோ அறிவோ—சகல கேவலங்களாகிய நினைப்பும் மறப்பும் கடந்து அறிவாய் மறவாதிருந்த தம்மை மறத்ததுபோல் கினைத்து அறியத்தொடங்குவோர்க்கு எதிரிட்டறியும் விடயம்போல் தம்மைத் தமக்குத் தோற்றுமானால் அது மருட்போதமோ அருட்போதமோ?

அறிவை அறிவது அறிவு ஆகையினால் ஆறும் தத்தம் அறிவை அறியாபோல் அறி—அறிவாயிருந்த தம்மை அறியத் தொடங்குவது தம் அறிவைக் கொண்டு ஆகலின், முப்பத்தாறு சத்துவங்களும் தத்தம் அறிவைத் தாம் அறியாதிருப்பனபோல் தம்மைப் பிரித்தறியாது சும்மா இருப்பதவே தம்மை அறிவதென்று அறி கீ.

(தற்ப்பு.) முன் சகல கேவலமாயிருந்த ஆன்மா தன்னை யாரென்று பார்த்தபோது தான் வேறு அவை வேறாய்ப் பிரிந்தாற்போல், இப்போது சுத்தமாயிருந்த ஆன்மா தன்னை எதிரிட்டப் பார்ப்பின் இச் சுத்தம் பிரிந்து கேவல சகலங்களிற் செல்லும் ஆகலின், “ஆறாறுத்தத்த மறிவை யறிபா போலறி” என்றார். நினைப்பு மறப்பு இன்றி அறிவாயிருத்தலின், “மறவாத தம்மை” என்றார்.

இவை யிண்டு திருவெண்பாவானும் தம்மை அறிவது இங்ஙனம் என்று அறிவ்த்தவாறு காண்க. (சுஅ)

ஊன்றி னில்மசையி னுத மொழிந்தசிவந் [ன்
தோன்றாத் துணையுனக்குத் தோன்றுமோ-தோன்றி
விரனுதியைத் தீண்டுவேபோல் வாய்முகத்தைமென்
கிப்பதுபோற் பார்த்துத் தெளி. [று

(உரை.) ஊன்றின் நிலம் அசையின் காதம் ஒழிந்த
சிவம் தோன்றாத் துணை உனக்குத் தோன்றுமோ தோண்
றில்—ஓர் தண்டால் ஊன்றின் சடமாய் உள்ள நிலமும்
அசையும் எனின், எல்லாத் தத்துவங்களுக்கும் முடிவாகிய
காத தத்துவத்தையுங் கடந்து உனதுயிர்க்குள் தோன்றாத்
துணையாயிருந்த சிவத்தை உன் போதத்தை ஊன்றி நின்று
அறிவேன் எனின், அஃதுனக்குத் தோன்றுமோ? உன்
போதத்துக்கு அது தோற்றம் எனின்,

விரல் துதியைத் தீண்டவபோல் வாய்முகத்தை
மென்று சிரிப்பதுபோல் பார்த்துத் தெளி—ஓர்விரல் தன்
லுனியைத் தான் தோடல்போலும், முகத்தின்கண் இருந்த
வாய் அம் முகத்தை எதிரிட்டுக் கறித்து மென்று சிரிப்பது
போலும் ஆம், இதனை ஆராய்ந்து தெரிந்து அறிதி.

(குறிப்பு.) துட்பத்தான் ஆன்மாவன்றும், பூரணத்தால்
அதற்குப் புறம்புமாய்ப் பிரிபடாது சிவம் இருத்தலின், ஆன்
மாவால் அதனைப் பிரித்தறியக் கூடாது ஆகலின், இங்ஙனம்
உவமை கூறினார்.

“சிரிப்பது” யான் சிவத்தை அறிந்தேன் என்று பிற
ருக்குக் கூறி மகிழ்தல். (உக)

பற்றியது தானும் படிக்கப் பற்றுவிடப்
பற்றை யெதிரிட்டுப் பார்த்தாலென்—சற்றும்
பிறியாச் சிவனைப் பிறித்தறியத் தேடு
மறியாமை காணு ணவம்.

(உரை.) பற்றியது தான் ஆம் படிக்கப் பற்றுவிடப்
பற்றை எதிரிட்டுப் பார்த்தால் என்—தன்னைச் சார்ந்த கிறம்
யாது அந்நிறம் தானாயிருக்கும் படிக்கப்போலும், யாதோர்

கருவி அடுத்தது அதன் மயமானவை நீ, அக் கருவிகள் நீங்கு-
தற்பொருட்டு உனக்குள் இருந்த சிவமாகிய பற்றை எதிரிட்-
டப் பார்த்ததனால் பயன் என்னை யுளது?

சற்றும் பிரியாச் சிவனைப் பிரித்த அறியத்தேடும்.
அறியாமை ஆணவம்—ஓரணுவளவேனும் உன்னை விட்டுப்
பிரியாதிருந்த சிவத்தை உன் போதத்தாற் பிரித்து உன்னை
விட அஃதோர் முதலாய்க்கண்டு அதனை அறியத்தேடும்.
பேதைமை ஆணவமாவது.

(குறிப்பு.) கேவல சகலங்களை நீங்கி அருளால் தன்னை
உள்ளபடி அறிந்த ஆன்மா தனக்கு வேறற இருந்த சிவத்-
தையும் அவ் வருளால் அறியவேண்டும். அதனைக் குரு உப-
தேசத்தால் அறிந்து கொள்க. அருளால் அறியவேண்டு-
மென்பதனை, * “அறியாமை யறிவகற்றி யறிவிலுள்ளே
யறிவுதனை யருளிநா லறியாதே யறிந்து” என்னும் சித்தியந்-
ருள்ளங் காண்க.

வெத்தைப் பிரியாத் அதனுள் அடங்கின் கருவிகள்
தொடரா, அதனைப் பிரிக்கின் தொடரும், ஆகலின், “பற்று-
விடப் பற்றை எதிரிட்டப் பார்த்தாலென்” என்றார்.

ஆங்கு மலம் இன்றாயினும் அதனது வாசனையால்
போதம் எழுதலின், “அறியாமைகா ணாவம்” என்றார்.

ஆன்மாவைப் பற்றவிடா திருத்தலின், சிவத்தைப்
“பற்று” என்றார்.

காண் - அசை.

* எட்டாஞ்சுத்திரம் - ௨௦.

இவ் வீரன்டு திருவெண்பாவானும் திருவருளால்
சிவத்தை அறியும்போதும் செறிதும் போதஞ் சீவியாது
கின்று அறியவேண்டுமென்று கூறியவாறு காண்க. (சு0)

அந்தச் சிவத்தைச் சென்று அடையும் இடம் எவ்விடம்
எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

அருளாலே தம்மை யறிந்தருளா யந்தப்
பரிபூ ரணமே பரையாய்ப்—பரையொழிவி
லானந்தா நிதமா மத்துவித சித்தாந்த
மோனம்வே தாந்த முடிவு

(உரை.) அருளாலே தம்மை யறிந்து அருள் ஆய் அந்
தப் பரிபூரணமே பரை ஆய்—முப்பத்தாறு தத்துவங்களை
யுங் கடத்த கின்ற இடத்துப் பாசம் ஈது அருள் ஈது என்று
பகுத்தறிந்த அறிவு தாம் என்று தம்மை அருளால் அறிந்து,
பின்னர்த் தம்மையும் அவ் வருளையும் பிரித்துப் பாராது
அவ்வருள் தாமாயிருந்த, பின்னர்த் தம்மைச் செறிதுந் தோற்
ருத அந்தப் * பரிபூரணமாகிய பரையே ஆகி,

பரை ஒழிவில் ஆகத்தாழீதம் ஆம் அத்துவித சித்தாந்த
மோனம் வேதாந்த முடிவு—பின்னர் அப்பரை நீக்கத்தில்
தோன்றும் ஆகந்த மயமாகி, அவ்வாகத்தத்தையும் இங்னனம்
என்று அறியாது அதனுள் அநீதப்படுவதாகும் அத்துவித
மான ஆகம முடிவாகிய மெனனம் வேதமுடிவிற்கு
முடிவாம்.

* பரிபூரணமே பரையாய் என்பது பரிபூரணப் பரை
யேயாய் எனக் கூறப்பட்டது.

(குறிப்பு.) தனது இச்சைப்படி ஆன்மா இச்சையைச் செலுத்தியும், தனது ஞானத்தால் அதன் ஞானத்தை மறைத்தும், அதனது கிரியையால் அதனது கிரியையை அடக்கியும், இங்ஙனம் அவ்வான்மபோதஞ் சீவியா தடக்குவது அருள். அங்ஙனம் அதனது போதம் அடங்கிவிடத்த முன்தோற்றிய இச்சா ஞானக் கிரியைகள் விரியாது நீக்கினவிடம் பரை. ஆகலின், “அருள்” என்றும், “பரை” என்றும் கூறினார்.

வேதாந்திக்குப் பெத்ததிசைபோல் முத்தியிலும் ஞானென்பது தொடர்தலின், “வேதாந்தமுடிவு” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஆன்மா சிவத்தோடு இரண்டறக்கலந்த அத்துவிதம் இவ்விடம் என்பதும், இது வேதாந்த முடிவு என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (சக)

தன்மையு முன்னிலையுந் தானாய்ப் படர்க்கையுமா
யென்னொழிவி லின்புமா யின்புமிது—வென்னுத
வேதாந்த சிந்தாந்த மேபிறவா வீடுன்று
தோதாமல் வேதமுணர்ந் தோன்.

(உரை) தன்மையும் முன்னிலையும் தான் ஆய்ப் படர்க்கையும் ஆய் என் ஒழிவில் இன்பும் ஆய் இன்பும் இது என்னுத—உயிருக்கு உயிராயிருந்து அறிவிக்கும் திருவருளாகிய தன்மையும் தாமாகி, அவ்வருளே திருமேனியாகக்கொண்டு எழுத்தருளிவந்த ஆசாரியராகிய முன்னிலையும் தாமாகி, அவ்வருள் மிகுந்து கூறப்பட்ட வேதாகமங்களாகிய படர்க்கையும் தாமாகி, இச் சருதி குரு சுவாதுபவங்களால் எனது போதவொழிவில் தோன்றும் ஆந்தமும் தாமாகி, அவ்வாந்

தம் இதுவேன்றும் கூறக்கூடாத ஆகந்தாதீதமும் தாமாகி எழுந்தருளியிருந்த,

ஒதாமல் வேதம் உணர்ந்தோன் வேதாந்த சித்தாந்தமே பிறவாவீடு என்றான்—ஒதி அறியாமல் தமது திருவருள் ஞானத்தால் நான்கு வேதங்களையும் முழுதுணர்ந்த திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையார் இந்த அநுபவ முற்றும் உண்டான வேதத்தின் முடிவாகிய சித்தாந்தமே மீண்டு வாரா முத்தி என்று அருளிச்செய்தார்.

(தறிப்பு.) எல்லாம் தாமாகி என்றது அவரது சுதந்திரம் அறிவித்தது,

ஒதி உணர்ந்தோரைப் பற்ற ஒதாமல் உணர்ந்தோர்க்கு உண்மை யெல்லாம் உள்ளபடி தெரியும். இங்ஙனம் ஒதாமல் உணர்ந்தோரே இதுவே பிறவா வீடென்று கூறினமையால், இஃது உண்மை முத்தியென்று அறிந்துகொள்க.

வியாசர் முதலியோர் ஒதாமல் உணரினும் அவர்க்கு விட்டுணு பரமென்றும் அகம் பிரமம் என்றும் பின்னர் மலைபு பிறந்தது ஆகலின், இவரைப்போலும் அவர் சுதந்திர அறிவிலர் எனக்கொள்க.

இங்ஙனம் செய்யுட்கண் “தானும்” என்னும் ஒரு மையை உரைக்கண் “தாமாகி” யெனப், பன்மையாகக் கூறியது என்னை யெனின், பிள்ளையார், என்னுந் திருவருட் பெயரின் பெருமை நோக்கி யென்க. (சஉ)

மலையேறிப் போவார்ச்சு மாநிலமாய்த் தோன்றிக் கலையாதி யைக்கழற்றிக் காட்டித்—தொலைவிலே

காட்சியொழித் தென்னைக் கரந்தகலா வாத்நையின்
மாட்சிசொலின் மோனமாம் வந்து.

(உரை.) மலை ஏறிப்போவார்க்கு மாநிலமாய்த் தோன்
றிக் கலை ஆதியைக் கழற்றிக் காட்டித் தொலைவிலே காட்சி
ஒழித்து—மாநிலத்திலிருந்து மலைமேல் ஏறிச் செல்வோர்க்கு
ஆண்டு மாநிலமாய்த் தோற்றி அம்மலை முடிமேல் ஏறிநின்ற
மீண்டு பார்க்குமிடத்து முன்னிருந்த மாநிலமும் பின்வந்த
மலையிடமும் தாம் நின்ற இடத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டு அருகில்
தோற்றமாப்போலும், கலை முதலிய ஆறத்து வாவையுஞ்
சோதனைபண்ணி நீக்கி இவற்றின் முடிவில் நின்ற ஆன்
மாவை அறிதல் முதலிய அநுபவங்களைக் காட்டி, இவ் வநு
பவ முடிவிலே முந்தோன்றிய கருவிகளும் பிந்தோன்றிய
அநுபவங்களும் ஆகிய காட்சிகள் எனக்குத் தோற்றுவாறு
ஒழித்து,

வாத்நையில் என்னைக் காத்து அகலா மாட்சிசொலின்
வந்து மோனம் ஆம்—எனக்கு ஓர் வாத்நையும் இல்லாது
என்னைத் தமது பூரணாகத்த ஒளித்து உள்ளும் புறம்புமாய்
எழுந்தருளியிருந்த எனது ஆசாரியாது பெருமையைச்
சொல்லுமிடத்து அநனைச் சொல்லவொட்டாது என்னைப்
போராதம் வந்து மெளனம் ஆக்கும், (இதென்கொலோ
அறிவிலேன்.)

(குறிப்பு.) “தொலைவிலே காட்சியொழித்து” என்ற
மையால், மலைமுடிமேல் ஏறிநின்ற பார்க்குமிடத்து என்
தும் வருவிக்கப்பட்டது.

கலையாதி ஆற அத்துவா வாவன மந்திரம் பகிடுஞன்
தும், பதம் என்பத்தொன்றும், வன்னம் ஐம்பத்தொன்றும்,

புவனம் இருதாற்றிருபத்தாலும், தத்துவம் முப்பத்தாறும்,
கலை ஐந்தம் எனக்கொள்க.

அதபவ முடிவு சொல்லக் கூடர்மையின், “மோன
மாம் வந்து” என்றார். (சுரு)

இதுவென்ற தெல்லாம்பொய் யென்று நெனக்குப்
பொதுவன்றித் தங்குமிடம் போச்சு—வதுநாங்கா
ணைன்று னதன்பே ரிரவைப் பகலாக்கு
மொன்றோ பரமசுக மோ.

(உரை.) இது என்றத எல்லாம் பொய் என்றான் எனக்
குப் பொது அன்றித் தங்கும் இடம்போச்சு—ஈது ஈதென்றி
உன் போதத்தால் சுட்டி அறிந்தது யாது அஃதெல்லாம்
பொய் என்றார். இங்ஙனம் அருளிச்செய்த வாற்றான் என்
போதத்தால் சுட்டி அறிதீற்கு அரிதாய் எல்லாவற்றுள்ளும்
பொதுவாய் இருந்த திருவருளிடமே அன்றி முன்னர்க்
கருவிகள்தோறும் அதனதன் மயமாய்த் தங்கும் இடமெல்
லாம் இப்போது போயிற்று.

அது நாம் என்றான் அதன் பேர் இரவைப் பகல் ஆக்
கும் ஒன்றோ பரமசுகமோ—(முன் கருவிக னோடுங் கூடிக்
கருவி மயமாயும், இப்போது அருளோடுங் கூடி அருள் மயமா
யும், அவற்றைப் பாசமென்றும் இஃனை அருளென்றும்
இருந்தறிந்த ஓர்றிவு உண்டே) அவ் வறிவு எம்மைவிட
வேறோர் முதல் அன்று, அதுவே நாம் என்று எமதாசாரியர்
அருளிச்செய்தார். அங்ஙனம் அருளிச்செய்த திருப்பெய
ருக்கு அருத்தம் என்னை? இற்றைவரையும் மறைத்திருந்த
ஆணவ இரவைப் பகலாக்கும் ஞானஞ்ஞரியனோ? அஃதென்றி
என்னால் ஒழிக்கக்கூடாதுருந்த தற்போதத்தை விழுங்கி
எழுந்த பரமாகந்த சாகரமோ? (யான் அறிவிலேன்.)

(தறிப்பு.) பகுப்பின்றி எல்லாவற்றுள்ளும் பொதுவாய் இருத்தலின், அருளைப் “பொது” என்றார்.

“அது நாங்காண்” என்றது ஆன்மாவைச் சிவத்தோடு இரண்டற்ற ஐக்கியம் கூட்டியது எனக்கொள்க. (சச)

அறிவித்தா லன்றி யறியாய்நீ யென்றான்
மறவைக் கதுவே மருந்தா—யறியவெனி
லாகாய மெய்யவைத்த வம்பா மறிவெனிலு
மாகாய வாக்கா மது.

(உரை.) அறிவித்தால் அன்றி அறியாய் நீ என்றான் மறவைக்கு அதுவே மருந்த ஆம் அறிய எனில் ஆகாயம் எய்யவைத்த அம்பு ஆம்—உனது உயிருக்கு உயிராயிருந்த யாம் ஒன்றினை அறிவித்தால் நீ அறிவதே அன்றி உன் சுதத்திரமாய் ஒன்றினையும் அறியாய் என்று அருளிச்செய்தார். யான் எனது என்று எழும் மலப்பிணியை நீக்குதற்கு அத்திருவாக்கே மருந்தால் இங்ஊனம் அறிவிக்குந் தம்மையான் அறியத் தொடங்கின், யான் இருத்தற்கு இடமும் தம்மை அறிதற்கு எழும் போதத்திற்கு இடமும் தமதிடமே அன்றி வேறு கானேன் ஆகலின், ஆகாயம் இலக்காய் அதனை எய்யவைத்த அம்புபோலும் ஆகும்;

(இங்ஊனம் உயிர்க் குவிராயிருந்து அறிவிப்பதாம் எதிரிட்டு அறியக் கூடாததாய் இருந்த அறிவின்கண் வாக்குத் தோற்றுவது எங்ஊனம் எனின்,)

அறிவு எனினும் ஆகாயவாக்கு ஆம் அது—அவர் அங்ஊனம் இருந்த அறிவே எனினும் அவ்வறிவின்கண் நின்ற காருண்ணியத்தால் தோற்றும் வாக்கும் அவ் வாகாய வாக்குப்போலும்.

• (தறிப்பு.) அம்பிற்கு எய்யாமுன் நிற்பதற்கு இடமும் எய்தபின் சேறற்கு இடமும் அவ் வாகாயமே அன்றி வேறு இன்மையால், இதனை அதற்கு உவமையாகக் கூறினார்.

வாக்காற் கூறியதுபோற் பிறர்க்குத் தோற்றுவதே அன்றி அவர்க்குத் தோற்றாது ஆகலின், “ஆகாய வாக்கா மது” என்றார்.

“தன்மையும் முன்னிலையும்” என்னுந் திருவெண்பா முதல் இங் காங்கு திருவெண்பாவானும் தமது ஆசாரியர் தமக்கு அருளிச்செய்த நிலை கூறியவாறு காண்க. (சுரு)

மலமாயை கன்ம மயக்க விகற்ப
நிலைபோகப் பேயொழிந்த நிட்டை—பலவோ
வறிவுக் கெதிரில்லை யாகாய நிற
லறநிற்கு மாபோனிற் பாய்.

(உரை.) மலமயக்கம் மாயை விகற்பம் கன்ம நிலை போகப்போய் ஒழிந்த நிட்டை பலவோ—ஆணவமலமாகிய மயக்கத்தைக் கேவலாவதையாற் போகச்செய்து, மாயை யாகிய விகற்பத்தைக் குருவிங்க சங்கம் வழிபாட்டாற் போகச்செய்து, ஆன்மா இந்த அருள் வழிச் சென்று சிவா கந்தத்தில் தற்போதம் அற்ற உண்மை நிட்டை பல விதமோ?

அறிவுக்கு எதிர் இல்லை ஆகாய நீழல் அற நிற்குமா போல் நிற்பாய்—இங்ஙனம் தற்போதம் அற்றுச் சிவம் என்றும் தான் என்றும் இரண்டற இருந்த அறிவிற்கு எந் றீடாய்த் தோற்றுவது ஒன்றும் இல்லை; ஆகாயம் எல்லாப் பொருள்களோடிக் கூடி யிருப்பினும் அப் பொருள்களின் சாயை தன்னுள் தாக்காது நின்றாற்போல், எல்லாக் கருவிக

னோடுங் கூடி யிருப்பினும் அக்கருவிகளின் குணம் உண்னைச் சாராது நீ நிற்றி.

(தறிப்பு.) கேவலாவதையைத் தரிசிக்கவே ஆணவம் நீங்கும் ஆகலானும், மனவாக்குக் காயங்களாற் குருலிங்க சங்கமத்தை வழிபடவே' அம் மனவாக்குக் காயங்களாய் விரிந்த விகற்பரூபமாகியமாயை நீங்கும் ஆகலானும், இவற்றை நீங்கிச் சுத்த நிலையில் தோன்றுந் திருவருளேத் தரிசித்து அத்தத் திருவருளே பெத்த முத்தியிலும் எமக்கு உபகரிப்பது என்று அறிந்த தான் பிறர் என்னும் முன்னிலைச் சுட்டொழிந்த நிற்கவே கன்மம்நீங்கும் ஆகலானும், "மலமாயை கன்ம மயக்க விகற்ப நிலைபோக" என்றார்

சகல கேவலங்கள் நீங்கி ஆன்மபோதமும் ஒழிந்த நீட்டைக்குமேல் வேறு நீட்டை இன்றாகலின், "பலவோ" என்றார்.

ஆகாயம் தனது துண்ணிய குணத்தில் திரிவு இன்றி இருந்தமையால் மற்றைப் பொருள்களின் நிழல் தாக்காது இருந்ததபோல், ஆன்மா தனது போதஞ் சீவியாது துட்ப குணத்தோடு இருந்தது எனின் சிவத்தோடு கலப்புக்கூடும். துலமாகிய கருவிகளும் அதனைத் தாக்கமாட்டா என்பது அறிக.

(சக)

போதம் பதைப்பறவே பூரணமாம் பூரணமும் போதம் பதைத்தளவே பொய்யாகு—மீது விழித்திமைப்பா நின்றால் வெளியசைந்தாற் காற்றும் பழக்கமதைச் சாட்சியைப்போற் பார்.

(உதா.) போதம் பதைப்பு அறவே பூரணம் ஆம் பூரணமும் போதம் பதைத்த அளவே பொய் ஆகும் ஈது

நின்றால் விழித்து இமைப்பு ஆம்—ஆன்மபோதம் சீவியாது
அடங்கின் அவ்வான்மா தோற்றமல் அருட்பூரணம் தானா
யிருக்கும், அப்பூரணமும் அப்போதம் சீவித்தமாத்நித்தில்
தான் தோற்றாது மறையும், அவ்வான்மாவா யிருக்கும்,
இங்ஙனம் இப்போதம் அடங்கியும் விரிந்தும் நின்றால் அப்
பூரணம் ஓர்கால் தோற்றியும் ஓர்கால் மறைந்தும் விழித்
தல்போலும் இமைத்தல்போலும் ஆம்; (அஃது எங்ஙனம்
எனின்,)

வெளி அசைத்தால் காற்று ஆம் பழக்கமதைச் சாட்சி
யைப் போல் பார்—வெளியில் அடங்கிய காற்றுத் தான்
வேறொரு பொருளாய்த் தோற்றமல் வெளியே ஆம், அவ்
வெளியில் நின்றும் அசைத்தால் அதனைவிடத் தான் ஒரு
பொருளாய்க் காற்றென்பதாம். இக்காற்றுகிய சாட்சியைப்
போல் உனதுபோதம் அருளில் அடங்கியும் விரிந்தும் நின்ற
பழக்கமதையும் பார்த்து அறிதி.

(குறிப்பு.) போதம் அடங்கின் அருளாகியும், அஃது
அசையின் ஆன்மாவாகியும், இங்ஙனம் வருதலின், அதனைச்
சிறிதந் தோன்றாது அடக்கக் கண்டு மென்பது கருத்த.

இவைவிரண்டு திருவெண்பாவானும் மும்மலக்களை
நீக்கி அவ்வான்மா தற்போதமுக் கெட்டு ஆகத்தாதிதப்பட்
டால் அதற்குமேல் வேறுநிட்டை இன்றென்பதும், ஆன்மா
கருவிகள் தாக்காது நின்றற்கு உபாயமும், அடங்கிய போதம்
மீட்டும் விரியாது அடக்கவேண்டும் என்பதம் அறிவித்த
வாறு காண்க. (சஎ).

வேதாந்தம் போலிருக்கும் வேதாந்த சித்தாந்த
நாதாந்த போத நமூவினர்க்கு—நேதி

தனைக்கழன்று தற்போதஞ் சார்பழியுஞ் சந்தி
 லுனக்கறிவா நந்தமுதிக் கும்.

(உரை.) காதாந்த போதம் கழுவினர்க்கு வேதாந்தம்
 போல் இருக்கும் வேதாந்த சித்தாந்தம்—காத தத்துவத்தின்
 முடிவாயிருந்த அருளையும் கடந்த மெய்ஞ்ஞானிகட்கு
 வேதாந்தம்போல் துவிதகாட்டம் இன்றி இருக்கும் வேதத்
 தின் முடிவாகிய இச் சித்தாந்த நூல் ஆகலின்,

கேதிதனைக் கழன்று தற்போதம் சார்பு அழியும் சந்
 தில் உனக்கு அறிவு ஆந்தம் உதிக்கும்—கீக்குவதாய் உள்ள
 தத்துவ முப்பத்தாறையுங் கழன்று அவற்றின் முடிவில்
 நின்ற அருளையும் பரையையும் துவிதகாட்டம் இன்றிக்
 கழன்று நின்றி எனின், நின் தற்போதமும் ஆணவ வாசனை
 யாகிய சார்பும் ஒழியும், இவை ஒழிந்த இடத்திற்கும்
 அதிதத்திற்கும் இடையாகிய சந்திதியில் உனக்கு ஞான
 மந்தம் தோன்றும்.

(தறிப்பு.) முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் கீக்குமளவும்
 ஆன்மபோதஞ் சீவித்தறிவது. அருள்தரிசன முதல் ஆந்தா
 த்தப் பநமளவும் அப்போதஞ் சீவியாதங்கி அவ் வநுபவங்
 களைப் பெறவேண்டும் ஆகலின், “வேதாந்தம்போ லிருக்
 கும்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஆந்தம் தோன்றுமிடம்
 அறிவித்தவாறு காண்க. (சஅ)

தத்துவா தீதத் திமிர்ப்படங்கித் தற்செலவு
 மத்தின் வரத்து மசையாத—சுத்தத்தை
 யொன்றென்ற னீசற் றுளதாவை யாதலிது
 லன்றென்று தென்றே யறி.

(உரை.) தத்துவாதீதத் திமிர்ப்பு அடங்கித் தன் செலவும் அதின் வரத்தும் அசையாத—முப்பத்தாறு தத்துவத்திற்கும் அதீதமாயிருந்த ஆணவமல வாசனை எல்லாம் நீக்கிய விடத்து ஆன்மா சிவத்தைச் சென்று கூடுதலும், சிவம் ஆன்மாவை வந்துபொருந்துதலும் ஆகிய இருவகை அசையும் இன்றி இரண்டற்று இருந்த,

சுத்தத்தை ஒன்று என்றால் நீ சற்று உளது ஆவை ஆதலினால் அன்று என்றது என்றே அறி—முத்திக்கண் சிவம் ஒன்றமே என்று கூறுதி எனின், அச்சிவம் ஒன்றென்று அறிந்து கூறிய நீயும் சிறிது உண்டாவை ஆகலின், அம்முத்திக்கண் அங்ஙனம் கூறுவதும் அன்றென்றது என்று அறிதி.

(திறிப்பு.) உடம்பின் குணம் அன்றி அதன்கண் ஏறியிருந்த திமிர்ப்புப்போல், உயிரின் குணம் அன்றி இதன்கண் ஏறியிருந்தமையால், ஆணவத்தைத் “திமிர்ப்பு” என்றார். திமிர்ப்பு அடங்காவிடத்துக் கூடினது போன்றும் பிரித்தது போன்றும் அதுபவத் தோன்றலின், அங்ஙனங் கூறினார். ()

வெற்றவெறு மாநந்த மேலீடே கேவலத்தி
னிற்பதுபோ லந்த நிலைகழன்றோர்—சிற்போத
வண்டங் கடந்த வழதத்தி னேடுலவும்
வெண்டிங்க ஞங்கிரண மும்.

(உரை.) வெற்ற வெறும் ஆகந்த மேல் ஈடே கேவலத்தில் நிற்பதுபோல் அந்த நிலை கழன்றோர்—நியதியிட்ட இடமெல்லாங் கழன்று சென்று தற்போதம் ஒழிந்ததெல்லாம் ஆகந்தமயமாய்த் தோற்றும் ஆகலின், வெற்றவெறும் ஆகந்த மேலீடாகிய இடமே கேவலாபத்தைப்பட்டு நிற்பதுபோலத்

தோன்றும், இங்ஙனம் தோற்றும் அவ்வாகத்த மேலீடாகிய நிலையும் நீக்கினோர்,

சிற்போத அண்டம் கடந்த அமுதத்தினோடு உலவும் வெள் திங்களும் கிரணமும்—அருளும் பரையும் ஆகிய ஞானாகாசத்தைக் கடந்துநின்ற ஆகந்தாமிர்த்தத்தோடு விளங்குகின்ற சிவசந்திரனோடும் தாம் அதனைவிட்டு நீங்காத அந்த ஆகந்தாமிர்த கிரணமாகி நிற்பர்.

(குறிப்பு.) ஆகந்தம் மேலிட்டபோது பிரபஞ்சமெல்லாம் ஆகந்தமயமாப்த் தோற்றும் ஆகலின், ‘ வெற்ற வெறு மாந்தம் ’ என்றார். ஆகந்த மேலீடு விட்டுதியாமல் தோற்றுவது.

கேவலாவத்தை அநுபவத்தை அறிந்து ஒன்றுத் தோன்றாதிருந்ததென்று சொல்ல வருதல்போல், ஆகந்தாநுபவம் சொல்லவருவதால், ‘ கேவலத்தினிற்பதுபோல் ’ என்றார். அநாதியில் ஆணவமலத்தால் மறைபட்டிருந்த உயிர்க்கு அநுபவஞ் சொல்லக்கூடாததுபோல், சிவத்தில் இரண்டறக் கலந்துநின்ற அநுபவஞ் சொல்லக்கூடாது ஆகலின், ஆகந்தாநுபவத்திற்கு உவமை கேவலாவத்தையைக் கூறினார்.

“ வெண்டிங்களுங் கிரணமும் ” என்று உவமை கூறின மையால் சந்திரனைப்போலச் சிவம், அவனைவிட்டு நீங்காத அமுதம்போல் ஆகந்தம், அவனையும் அமுதத்தையும்விட்டு நீங்காத கிரணம்போல் ஆன்மா சிவத்தோடு இரண்டறக் கலந்து நின்றநிலை எனக்கொள்க.

இவையிரண்டு திருமெண்பாவானும் முத்தியில் ஒன்றென்றும் இரண்டென்றுங் கூறக்கூடாதென்று அறிவித்த வாறு காண்க.

“மந்திரட்டம்” என்றும், சுரை ஓடு ஓர் துறைக்கண்
சேராது அலையோடு மறிதல்போல், அறிவு ஓர் நிலை நில
லாது நிலைவோடுஞ் சுழல்வதனால், “வேலையிலே போட்ட
சுரை” என்றும், ஓர் பந்து முன் தோற்றிப் பின் அதில்
பற்பல பந்து தோற்றுதல்போல், ஓர் காட்சிபோல் முன்
தோற்றி அது முற்றும் நிலலாது பற்பல காட்சியாய் விரித
லின், “செப்படித்தல்” என்றும், இங்ஙனம் தோற்றுவன
சகல கேவலபோதம் ஆகலின், “ஞானச்சிறை” என்றுங்
கூறினார். அங்ஙனங் கூறியது நிட்டை அன்று ஆகலின்
கதற்றல் என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் மாணக்கனுக்குச் சகல கேவலங்
களை முன்னர் அறிவித்த நீக்கி, பின்னர்ப் போதம் ஒழித்
தற்கு உபாயங் கூறுது அச்சகல கேவலங்களுள் அந் நிட்டை
கூறுதல் ஆகாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (ருக)

சத்தாதி தத்துவம்போய்த் தானுமெதி ருங்கமுன்றால்
சித்தாந்த வேதாந்தச் சீர்மைபிலை—முத்தி
யநிர்வசன மின்ப வநீதமெனி லாங்கே
யினமிடுதல் கன்மம் பிளாய்

(உரை.) சத்தாதி தத்துவம்போய்த் தானும் எதிரும்
அழர்நால் சித்தாந்த வேதாந்தச் சீர்மை இல்லை—சத்த முதலிய
முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் நீக்கி அவற்றின் முடிவில்
நின்ற தானும் திருவருள் தரிசனமுதல் ஆகத்தாதுபவம்
நரும் அவ் வருனால் தான் அறியாது அறியும் அநபவங்க
ளைவிட எதிரும் கடின்று, ஆகத்தாதிதப்பட்டால் இரண்
டென்று கூறும் சித்தாந்தச் சிறப்பும் ஒன்றென்று கூறும்
வேதாந்தச் சிறப்பும் அங்கு இல்லை ;

முத்தி அபிர்வசனம் இன்ப அதீதம் எனின் ஆங்கே
பினம் இநதல் கன்மம் பிளாய்—அங்ஙனம் அதீதப்பட்ட
முத்திசொல் இறந்த சகாதீதம் என்றால், பிள்ளாய்! ஒன்
றென்றும் இரண்டென்றும் அம்முத்தியைப் பின்னப்படக்
கூறுதல் போதச்சேட்டை ஆம்.

(குறிப்பு.) சத்தாதி விடயங்களின்மேல் ஆன்மாவுக்கு
அஞ்சை பிறந்தபோது சோத்திராதி பஞ்சேத்திரியங்களும்
விடயங்களை அபகரிபாது நீங்கும். இவை நீங்கவே, முன்
அபகரித்தபோது வசன கமன தான விசர்க்காகத்தங்களை
விடயீகரிக்கும் வாக்காதி கன்மேத்திரியங்கள் ஐந்தும் நீங்
கும். இவை நீங்கவே, அப்பத்து இத்திரியங்கட்கும் இடமாய்
நின்ற புதங்கள் நீங்கும். இவை நீங்கவே, விடயங்களைப்
பற்றி நிச்சயித்து அபிமானித்துச் சித்தித்து நிற்கும் அந்தக்
காரண வாசனை நீங்கும். இது நீங்கவே, விடயங்களைப் புசித்
தற்கு ஒரொல்லையம், அவ்வெல்லையில் உண்டாம் விடயப்பய
னும், அவ் விடயத்தைப் புசிக்கும்போது ஓர் காலங்களினும்
அநியாததபோலப் புதமையும், மேலும் இவ்விடயம் அனுப
விக்கவேண்டும் என்னும் கருத்தும் உண்டாக்குங் காலதத்
துவழும் நீங்கும். இது நீங்கவே விடயங்களைப் புசிக்கும்
போது நிவனுக்கு இவ்வளவு புசிப்பென்னும் மட்டறிந்து
வரைந்த நிற்கும் நியதி நீங்கும். இது நீங்கவே, ஆன்மா விட
யங்களை இச்சித்துப் பகுத்தறிந்த பற்றி அதபவிக்க அவ்
வான்மாவுக்கு இச்சாளுணக் கிரியைகளை எழுப்பும் இராகம்
வித்தைகளை என்னும் இம் மூன்றும் நீங்கும். இவை நீங்கவே,
ஆன்மாவைப் பஞ்சேத்திரியங்களினும் கறங்குபோற்கொண்டு
கழற்றும் புருடன் நீங்கும். இது நீங்கவே, அவ் விடயங்களைப்
புசிக்குமிடத்து அவ்விடயம் என்றத் தான் என்றும் இரண்டற

மயக்கி நிற்கும் மாயை நீங்கும், இங்ஙனம் வித்தியாதத்துவங்கள் நீங்கவே, இவற்றைப் * பிரோகம் பண்ணுஞ் சுத்தத்தத்துவங்கள் ஐந்தும் நீங்கும்.

இங்ஙனம் தத்துவம் முப்பத்தாறும் நீங்கினவிடத்து ஆன்மாவின் இச்சை, பெத்தத்தில் விடயத்தின்மேல் சனித்ததுபோல், சிவத்தின்மேல் சனிக்கும், ஞானம், விடயநந்தம் அசுத்தம் துக்கம் அநித்தியம் என்றும், சிவநந்தம் சுத்தம் சுகம் நித்தியம் என்றும், பகுத்தறிந்துகொண்டு நிற்கும். கிரியை பழைய பழக்கத்தால் விடயங்கண்மேற்செல்லினும் அவற்றிற் செல்லாது மறுத்து நீங்கிச் சிவத்தையே காடி நிற்கும்.

ஆன்மாவின் இச்சா ஞானக் கிரியைகள் சிவன் ஆன்மாக்களை முத்தியிலே அடைவிக்க வேண்டும் என்னும் இச்சைப்படி நிற்பது ஆகலின், திருவருள் பதியும். இத்திருவருளை முன்னிட்டிக்கொண்டு அறியும் பரா தரிசனமுதலிய அநுபவங்களாகிய எதிரும், அவைகளை அறிந்ததானும் கழன்று ஆகந்தாதிதப்பட்டால், இரண்டென்றும் ஒன்றென்றும் கூறக்கூடாது ஆகலின், “சித்தாந்த வேதாந்தச் சீர்மையிலே” என்றார்.

கன்மம் என்பது சேட்டைமே லேறிற்று.

ஆன்மா சத்தாதிகளைத் துரிசற விடுத்தபோது மற்றைத் தத்துவம் முப்பத்தொன்றும் இங்ஙனம் நீங்கலின், சத்தாதிகளை முன் வைத்துக் கூறினார்.

முத்தியை அறிவிப்பது வேதாகம முடிவாகலின், “சீர்மை” என்றும், அம்முத்தியில் அதனை அறிந்து

* காரியப்படுத்துகை.

கூறும்போதம் இன்மையால், “அவீர்வசனம்” என்றுக் கூறினார்.

* “மருவிய பொறியி லொன்று மாபுத கைமீதி லொன்றுங் கருவிக ணுன்கு நீங்காக் கலந்திக னோந்துங் கூடி யொருபுல னுகருமித்த வொழுங்கொழிந்தயிரு மொன்றைத் தெறிவுற தவனொ ழிந்தத் திரள்களுஞ் செயலி லாவே”
என்னும் சிவப்பிரகாசத்தானும்.

† “சுவையொளி யூரேசை காற்றமென் றைத்தின் வகைதெரிவான் கட்டே யுலகு.”

என்னும் திருவள்ளுவரானும் மற்றும் வருவனவற்றானும் காண்க.

இத் திருவெண்பாவால் சித்தாந்த முத்தியோ வேதாந்த முத்தியோ உண்மை என்று ஐயுறுகின்ற மாணுக்கனுக்குக் காண்பானும் காட்சியும் அற்றவிடத்து இரண்டுஞ் சரிபென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (இஉ)

சிந்தை பயமிலச்சை சீல மருவருப்பு
அந்தைவிடுஞ் சாந்திகுல மாசார—மிந்தவழி
யெட்டுஞ் சிவயோகிக் கில்லையென மாமறைக
ட்டும் பெருமுரசந் தான்.

(உரை.) சிந்தை பயம் இலச்சை சீலம் அருவருப்பு

‡ அந்தைவிடும் சாந்தி குலம் ஆசாரம் இந்த வழி எட்டும்—
எனக்கு இன்னதுவேண்டும் என்னுஞ் சித்தனையும், தவ்வு
மிருகாதி தோன்றியக்கால் அச்சமும், இன்னார் இன்னது

• ஐத்தாஞ் சூத்திரம் - க. † திருக்குறள் - 2௭.

‡ அகந்தை அந்தை யென்றிடைக் குறையாயிற்று.

சொல்லப்போகிறார் என்னும் நானும், சாந்திராயண விரத-
முதலிய சீலமும், ஈது அஃத்தமென்னும் அருவருப்பும்,
அகந்தையாற் செய்த பாவந்தீர்க்கும் புண்ணியம் ஈதென்று
செய்யுஞ் சாந்தியும், குலாசாரமும் சமயாசாரமும் ஆகிய
இந்த மார்க்கம் எண்வகையும்,

சிவயோகிக்கு இல்லை என மாமறைகள் பெருமுரசும்
சட்டும் — சிவத்தோடு இரண்டறக்கூடி நின்ற சிவ
யோகிக்கு இல்லையென்று மாமறைகளாகிய பெரிய
பேரிகை முழக்கும்.

(தறிப்பு.) “மாமறைகள் தட்டும் பெருமுரசும்”
என்றது அவர்க்கில்லை என்று பலபடக்கூறுதல். இவை
எட்டும் சிவத்திற்கு இன்னருகலின், அதனை அடைந்த
சிவயோகிக்கும் இன்றென்பது ஆயிற்று. தான் - அசை. ()

தத்துவத்தார் ரல்லார் சலசந் திரனொப்பார்
தத்துவத்தார் செய்யுந் தவாதவங்கள்—சுத்தந்
சசனமழை யாற்சமுவிச் காற்றறக் கனலாற்
றசனஞ் செயல்போற் றென.

(உரை) தத்துவத்தார் அல்லார் சலசந்திரன் ஒப்பார்
தத்துவத்தார் செய்யும் தவாதவங்கள்—மெய்ப்பொருளாகிய
பாதத்துவத்தை அடையாதார் தற்போதத்தால் செய்யும் தவா
தவக்களிதலும், இவற்றின் பயன்களிதலும், உயர்ந்தும்
தாழ்ந்தும் சலத்தில் பிரதிபலிதமான சந்திரனைப்போலும்
ஆவர்; அப்பாதத்துவத்தை அடைந்தோர் அருள் வடிவா
யிமூர்து செய்யும் தவக்களும் அவக்களும் இவற்றான் வரும்
பயன்களும் இவர்க்கு எங்கனம் ஆம் எனின்.

சுத்தக் ககணம் மழையால் கழுவிக் காற்றைக் கணலால் தகணம் செயல்போல் தெளி—நிர்மலமாய் உள்ள ஆகாசத்தை மழையாற் கழுவிக் காற்றைக் கணலாற் சுடுவது போலும் ஆம் என்று அறிதி.

(குறிப்பு.) ககணத்தை மழையாற் கழுவதலும் காற்றைக் கனலாற் சுடுதலும் இன்றியனவாறுபோல், தற்போதம் போய்ப் பேய் பிடியுண்டவரைப்போலும் திருவருளே வடிவாயிருந்த மெய்ஞ்ஞானிகள் திருமேனியில் நிகழும் தவர தவங்கள், அவ்வருள் வீளையாட்டே அன்றி, அவர் அவற் றைச் செய்வதும் அவற்றின், பயன் அவரைச் சார்வதும் இன்றென்பது ஆயிற்று.

தவாசவங்கள் தத்துவத்தார் அல்லார்க்கு வருவிக்கப்
பட்டன. தத்துவம் என்றது ஈண்டுச் செவத்தை. (மச)

காலனுக்குப் பாவமென்றுங் காற்றாங் கதிரவனும்
சீலமிலா ரென்றுஞ் சிவயோகி—மேலொன்றைச்
சுட்டுவதுந் தம்மைச் சுழற்றிவிடா தாட்டுமலக்
கட்டின் பிராந்திவலுக் காண்.

(உரை.) காலனுக்குப் பாவம் என்றும் காற்றும் கதிரவனும் சிலம் இலார் என்றும் சிவயோகி மேல் ஒன்றைச் சுட்டுவதும்—உயிர்களைக் கோறலால் காலனுக்குப் பாவம் உண்டென்றும், அசுத்த நிலத்தில் சலித்தலானும் அந்நிலத்து ஏறிதலானும் காற்றங் கதிரவனும் ஆசாரம் இலர் என்றங் கூறுதல்போல், சிவபூசையாதி கன்மார்க்கங்களைச் செய்தி லர் என்றும் நீராடலாதி ஆசாரம் இலரென்றும், இவை முத லிய குணதோஷங்களைச் சிவயோகிகள் மேற்சுட்டிக் கூறுவது,

தம்மை சுழற்றிவிடாது ஆட்டும் மலக்கட்டின் பிராந்திவலு—தம்மைவிடாது பற்றிரின்று அவத்கைகள் தோறும் சுழற்றி ஆட்டப்பட்ட மலபத்தத்தினால் தோற்றும் பிராந்தியினது சாமர்த்தியமாம்.

(குறிப்பு.) சரியை கிரியை யோக ஞானங்களுள் ஞானம் ஒன்றுமே முத்திக்கு ஏதுவாகலின், இஞ்ஞானத்தால் முத்தியை அடைந்திருத்தலாற் சரியாதிகளும், உடம்பாதி அசுத்தங்களை எல்லாங் கடந்து சுத்தமாபுன்ன ஆகத்தவென்னத்தில் மூழ்கியிருத்தலால் நீராடலாதி ஆசாரங்களுஞ் செய்வது இன்றிச் சிவயோகி சும்மா இருப்பன். அங்ஙனம் இருப்பது சரியாதிகளோச் செய்வோர்க்கு மலமறைப்பால் தெரியாது, தம்மைப்போல் பார்த்து அவனை அவர் இகழ்வான், “மலக்கட்டின் பிராந்திவலுக்காண்” என்றார்.

காலனுக்குப் பாவமும், காற்றிற்கும் கதிரவனுக்கும் அசுத்தமும் இன்றுயதுபோல், நன்மார்க்கஞ் செய்யாமையால் பாவமும், ஆசாரம் இன்மையால் அசுத்தமும் அவர்க்கு இன்றென்பதுங் காண்க.

காண் - அசை.

(குறிப்பு)

நாயேறி வீழ்ந்தென் னடாத்துகிலென் ஞானிக்குப் பேயாஞ் சகம்பழித்தென் பேணுகிலென்—ரோயார் பெருமை சிறுமையிலே பின்னுமுன்னு மில்லை வரைவற்று வேண்டியசெய் வார்.

(உரை) நாய் ஏறி வீழ்ந்த என் நடாத்தகில் என் ஞானிக்குப் பேய் ஆம் சகம் பழித்து என் பேணுகில் என் தோயார்—நாய்மேல் இவர்த்தோன் அதில் நீன்றும் வீழ்ந்ததனால் இகழ்ச்சி என்னை? வீழாதிருத்த அதனை நடாத்திய

தால் புகழ்ச்சி என்னை? அதுபோல் ஞானிகட்குப் பேய்க் கூத்துப்போல் தோற்றும் இச்சகத்திலுள்ளார் இகழ்த்தால் அவர்க்கோர் சேதம் என்னை? புகழ்த்தால் ஓர் இலாபம் என்னை? அவர் ஒன்றோடுத் தோயார்;

பெருமை சிறுமை இலை பின்னும் முன்னும் இல்லை வரைவு அற்று வேண்டிய செய்வார்—அஃதன்றி உயர்ச்சி வந்ததென்று பெருமைபும் தாழ்ச்சி வந்ததென்று சிறுமைபும் அவர்க்கில்லை, பின்னாகிய சகலமும் முன்னாகிய கேவலமும் இல்லை, ஆகலின் சுத்தமாகிய அருள் வடிவாயிருந்த அளவின்றித் தாம் வேண்டியவாறே திருவிளையாட்டு ஆடுவார்.

(குறிப்பு.)\ இகழ்ச்சியாய் உள்ள காய் ஏறி வீழ்த்தாலும் கடாத்தினாலும் இகழ்ச்சி புகழ்ச்சி இன்றாயதுபோல், ஞானிகள் தமக்கு இகழ்ச்சியாயிருந்த உடம்பை இகழ்த்தாலும் புகழ்த்தாலும் அவை அவர்க்கு இன்றென்பது ஆயிற்று.

செம்பிற் காளிதம்போன்று உயிரை அகாதியிற் பற்றியிருந்த சகசமலம் நீக்கற்பொருட்டு மாயையில் தனுவாதி கொடுத்தலின், சகலத்தைப் பின்னென்றும் ஆணவசம்பந்தமான கேவலத்தை முன்னென்றுங் கூறிஞர்.

“சிந்தை பயமிலச்சை” என்னுந் திருவெண்பாமுதல் இங்கான்கு “திருவெண்பாவானும் சிவஞானி மகிழ்மையை அறிவித்தவாறு காண்க. (இசு.)

சன்மார்க்க மேழுதலாத் தாதமார்க் சுத்தளவுந் தன்மார்க்க மானவெங்கள் சம்பந்தன்—றன்னைத் துறவி யரசு சுகியோகி போகி அறவன் மறவனென லாம்.

(உரை.) சன்மார்க்கமே முதலாத் தாதமார்க்கத்து அனவும் தன்மார்க்கம் ஆன எங்கள் சம்பந்தன் தன்னை— ஞானமுதல் சரியை ஈராய்ச் சொல்லப்பட்ட நான்கு பாதத் திற்கும் உரித்தாகிய சன்மார்க்கமுதல் தாதமார்க்கம் ஈராய்ச் சொல்லப்பட்ட இங்கான்கினையும் தமது அருள்செறியால் எமக்குண்டாகச் செய்தருளிய எமது சுவாமிகளாகிய திரு ஞான சம்பந்தப்பிள்ளையாரை,

தறவி அரசு சுகி யோகி போகி அறவன் மறவன் எனல் ஆம்—எல்லாவற்றோடுங் கூடியிருத்தும், அவற்றோடு தாக்கற்று நின்றவின் துறவி என்றும், சகல புவனங்களையுந் தாமேயிருத்து நடத்தலின் அரசு என்றும், ஆனந்தமயனாயிருத்தலின் சுகி என்றும், சிவயோகத்தை அநுக்கிரகத்தலின் யோகி என்றும், ஆன்மபோதங்களை விழுங்கிக் கோடலின் போகி என்றும், சகல களாமங்களும் ஒர் வடிவாயிருத்தலின் அறவன் என்றும், அடைத்தோர் மும்மலங்களைக் கோறலான் மறவன் என்றுஞ் சொல்லலாம்.

(குறிப்பு.) சன்மார்க்கம் சகமார்க்கம் சற்புத்திரமார்க்கம் தாதமார்க்கம் என நான்கு. இவற்றுள், சன்மார்க்கமாவது, நீயே நான் நானே நீ என்பது. சகமார்க்கமாவது, தோழனும் தோழனும் என்பது. சற்புத்திர மார்க்கமாவது, பிதாவும் புத்திரனும் என்பது. தாதமார்க்கமாவது, ஆண்டவனும் அடியானும் என்பது.

ஞானம் பெற்றோரைப் புகழ்த்து கூறிய பின்னர், இத் திருவெண்பாவால் அந்த ஞானத்தை அருளிச்செய்தற்குத் தலைவராகிய பிள்ளையாரைப் புகழ்த்து கூறியவாறு காண்க.

தானல்லர் தன்னதல்லர் தத்துவசா லத்தலைவர்
மேனிசதா நந்தம் விளையுமிடம்—யானைக்கை
போலே யிவருடம்பிற் போகமெலாம் பூசையித
னாலே சகம்பிழைக்கு மெண்.

(உரை.) தான் அல்லர் தன்னது அல்லர் தத்துவ சாலத்
தலைவ மேனி சதாநந்தம் விளையும் இடம்—தனாகரண புலன
போகங்களாய் உன்ன தத்துவங்கள் எல்லாம் தமக்கு அயல்
ஆகலின், அவை தாமும் அல்லாமல், அசுத்தம் துக்கம் அகித்
தியமாய் இருத்தலின், அவை தமதும் அல்லாமல், அத்தத்துவங்
களோடு கூடியும் கூடாத * சாலத்தோடும் அவற்றிற்குத்
தலைவராயிருந்த மெய்ஞ்ஞானிகள் திருமேனி சதாநந்தம்
மென்மேலும் உண்டாகும் ஓரிடம்; (ஆகலின்,)

ஆனைக்கைப்போலே இவர் உடம்பின் போகம் எல்
லாம் பூசை இதுனாலே சகம் பிழைக்கும் எண்—எடுத்த
பொருளின் பரிசமறிவதுபோல் தோற்றித்தன்னுள் இருந்த
நாகிக்குக் கந்தவிடயமுமாக இருந்த யானைக்கைபோல், இத்த
ஞானிகளது திருமேனியால் அநுபவிக்கும் போகமெல்லாம்
இத்திருமேனி அநுபவிப்பதுபோல் இருந்த இத்திருமேனி
யுள் இருந்த பரிபூரண சிவத்திற்கும் பூசை ஆம், இப்பூசையி
னாலே சகத்திலுள்ளார் பிறவித் துன்பத்திற்குத் தப்பி
வீட்டின்பத்தை எய்துவர் என்று அறிதி.

(தறிப்பு) முன் தனாகரணக்களை யாம் என்றும், புலன
போகங்களை எமது என்றும் கருதிநின்ற தற்போதங் கெட்டு

* தத்துவசாலம் தத்துவக் கூட்டமெனக்கொண்டு
அவற்றிற்குத் தலைவரெனப் பொருள் விரித்தலுமாம்.

இப்போது அறிவு தாமாய் ஆகந்தம் சமதாயிருத்தலின்
“தானல்லர் தன்னதல்லர்” என்றார்.

தேகத்திருந்த போதத்தையும் கருவிகளையும் விழுக்கிக்
கொண்டு அதனுள் சிவங் குடியா யிருத்தலின், “மேனி சதா
கந்தம் விளையுமிடம்” என்றும், “போகமெலாம் பூசை”
என்றுங் கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகட்குப் பத்திசெய்வார்
வீட்டைவார் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௫௮)

பூசி முடிப்பனவும் பூண்பனவும் பொற்றுநிலு
மாசை மிகுந்த வரசியர்க்காங்—காசிற்ற
முண்டையர்க்காகாசீவன் முத்தனுக்குப்போகமலாற்
குண்டையொப்பார்க் கேனிதுவா கும்.

(உரை.) பூசிமுடிப்பனவும் பூண்பனவும் பொன்தகி
லும் ஆசை மிகுந்த அரசியர்க்கு ஆம்—சத்தனமாதி பூசப்படு
வனவும், மல்லிகையாதி முடிக்கப்படுவனவும், கொந்தளப்
பொன்னோலையாதி பூண்ப்படுவனவும், பொற்சரிகைச் சேல
யாதி உடுக்கப்படுவனவும், ஆகிய இவை முதலிய போகங்க
னெல்லாம் அரையனல் மிகவும் இச்சிக்கப்பட்ட சுமங்கலை
களாகிய அரசியர்க்கே ஆகும்; (அதபோலும்)

சீவன் முத்தனுக்குப் போகம் அல்லால் காசு இற்ற
முண்டையர்க்கு ஆகா குண்டை ஒப்பார்க்கு ஏன் இது
ஆகும்—சிவனது இச்சைப்படியே அவனது திருவடிசேர்ந்த
சீவன் முத்தனுக்கே போகம் அன்றி, மங்கல நீங்கிய அமங்
கலைக்குப் போகங்களில் ஒன்றேனும் ஆகாவாறுபோலும்,
சிவனடி சேராது தவம் பண்ணுவோர்க்கும் அத் தவத்திற்கு
கூரிய விரதஞ்செய்து முடிப்பதே அன்றிப் போகக்களில்

ஒன்றேனும் அதுபவிக்கலாகாது, அஃதன்றிக் குண்டை யைப்போலும் சரியையாதி தொழில் செய்வோர்க்கும் இப் போகம் அதுபலிப்பது என் ஆகும்?

(குறிப்பு.) தம் முதலாகிய சிவத்தை இழந்து தவம் பண்ணுவோரை முண்டையர் என்று குறிப்பாற் கூறிஞர்.

குண்டைக்குத் தொழில்செய்வதே அன்றி அரைய னோடுங் கூட்டுறவு இன்மைபோல், சரியையாதிகளைச் செய் வோர்க்கு இத்தொழில் செய்வதே அன்றிச் சிவத்தோடும் கூட்டுறவு இன்மையால், இவரைக் " குண்டையொப்பார் " என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் திருவடியை அடைந்தோர்க்கே போகம் அதுபலிப்பது ஆம், மற்றையர் தமக்குச் சொன்ன நெறி நிற்பதே அன்றிப் போகம் அதுபவிக்க லாகாது என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கே.)

ஆனைமதப் பட்டா லலங்கார மன்றிநாய்
தானுமதப் பட்டாற் சரியாமோ—ஞானி
தடைமீறி னாலுஞ் சதூராகுங் கன்மி
கடைமீற லாகாது காண்.

(உரை,) ஆனை மதப்பட்டால் அலங்காரம் அன்றி நாய் தானும் மதப்பட்டால் சரி ஆமோ—மதமேற முன்னும் சிறப் புள்ள யானை பின் மதமேறித் தன் தடை கடந்து சேறினும் சிறப்பேயாம், அன்றிப் பேய் ஏற முன்னும் இழியுள்ள நாய் தானும் தன் பேய் ஏறினால் அதபோலும் சிறப்பாமோ? (அவைபோலும்,)

ஞானி தடைமீறினாலும் சதர் ஆகும் கன்மி கடை மீறல் ஆகாது—முன் நின்றநிலை கடவாதிருந்தபோதும்

சிறப்புள்ள மெய்ஞ்ஞானி பின் ஆகந்த மேலீட்டால் அந்நிலை கடந்து சேறினும் சிறப்பே ஆகும், கருமி நிலைகடவா முன்னும் அம்மெய்ஞ்ஞானிகட்கு இழிவாவன். தற்போதத் தால் அந்நிலைகடந்த போதும் இழிவாவன், ஆகலின், தன்னிலை கடக்கலாகாது.

(தறிப்பு.) ஆனை மதமேறினால் மிகவுஞ் சிறப்பு; நாய் பேயேறினால் மிகவும் இழிவு; அவைபோல, ஞானி தடை மீறினால் மிகவும் சிறப்பு; கன்மி கடைமீறினால் மிகவும் இழிவென்பதுங் காண்க.

காண் - உசை,

இத் திருவெண்பாவால் ஞானி கிரியை செய்யினும் செய்யாவிடின் மிகவும் இழிவாவன் என்பதும் அறிவித்த வாறு காண்க. (சு0)

அதிபக்கு வத்தாற் கருக்கிரகஞ் செய்யும் புதுமைக்குச் சாத்திரங்கள் போதா—திதுவென்றோப் பேறே யநந்தம் பிரகாரம் வந்தானும் வேறே யநந்த விதம்.

(உரை.) அதிபக்குவத்தாற்கு அதுக்கிரகம் செய்யும் புதுமைக்குச் சாத்திரங்கள் போதாது—தீவிரதா பக்குவம் உடையானுக்கு ஞானாதுக்கிரகம் பண்ணும் அதிசயத்திற்கு வெவ்வேறு வகைப்பட்ட சாத்திரங்கள் எல்லாம் போதா; (அஃது எங்கனம் எனின்,)

இது என்னும் பேறே அகந்தம் பிரகாரம் வந்தானும் வேறே அகந்தவிதம்—இது என்று ஒன்றைச் சுட்டுதற்கு இடம் வைக்காது கூறும் உபதேசப்பேறே அவனுக்கு

அந்தவிதமாய்க் கூறும் சாத்திரங்கள் ஆகும், இங்ஙனம் வந்த பக்குவனும் அந்தம் பெயர்களுள்ளும் வேற, இவனை அறிந்த பக்குவர்களும் அந்தவிதம் ஆவார்கள்.

(குறிப்பு.) தீவிரதா பக்குவனது அறிவு சிவத்தையே அன்றி மற்றொன்றையும் பகுத்த நாடாது ஆகலின், “சாத்திரங்கள் போதாது” என்றார்.

மந்தம், மந்ததாம், தீவிரம் என்னும் இம்மூன்று பக்குவரும் நானாபேதமாய் வருதலினும், இவர்க்கு உபதேசம் நானாபேதமாகக் கூறிப் பக்குவப் படுத்தவேண்டும் ஆகலினும், “அந்தவிதம்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் தீவிரதா பக்குவனுக்குக் கூறும் உபதேசமே போதுமென்பதும் மற்றைய மூவர்க்கும் அவர் கூறும் உபதேசமொழியும் அன்றி வேதாகமங்களால் உணர்த்த வேண்டும் என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (சுக)

அறியாமை நீங்கி யறிவா யறிவே
யறியாம லாயிரண்டு மற்றுப்—பிரியாதார்
தன்னிழப்பின் ஞான சமாதிக்ஞ்ச சாதகரா
மங்கிலக்கே சேவன்முத்த ராம்

(உரை.) அறியாமை நீக்கி அறிவாய் அறிவே அறியாமல் ஆய் இரண்டும் அற்றுப் பிரியாதார்—சகல கேவலம் ஆகிய அறியாமை நீக்கித் தம்மை அருளாற்கண்டு அவ்வருளறிவாகி, முன் மலமாகிய அறியாமையில் மறைத்திருந்தாற்போல் அவ்வறிவு தானே அறியாமையாகி அதனுள் மறைத்து இவ்வறிவேன்பதம் தாமென்பதும் ஆகிய இரண்டும் அற்று இதினைப் பிரியாதிருப்போர்.

தன் இழப்பில் ஞானசமாதிக்குச் சாதகர் ஆம் அந்நிலக்கே சீவன்முத்தர் ஆம்—அங்ஙனம் இருக்கவே தந் சுத்திரபோதம் அறும், அஃது அறவே பரைதானாகிய ஞானசமாதிக்குச் சாதகர் ஆவர், இச்சாதகம் வந்த அக்கணமே சீவன் முத்தரும் ஆவர்.

(குறிப்பு.) இம்முறைவந்து பரையோகத்தில் நின்றோர்க்குச் சுகப்பேறும் சுகாதீதமும் தாமே கிடைக்கும் ஆகலின், “அந்நிலக்கே சீவன் முத்தராம்” என்றார்.

இச் திருவெண்பாவால் பரையோகத்தில் நிற்போரும் சீவன்முத்தராவர் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கஉ)

மகவான்கண் பார்த்தவர்க்கு மாண்பாய்த் தனக்குப் பகமாயிலச்சைவிடாப் பண்பாய்ச்—சகமாணக் கண்ணாரி போல்வேடக் கண்ணாடி காட்டுதவ மெண்ணாரு காலமிருந் தென்.

(உரை.) மகவான் கண் பார்த்தவர்க்கு மாண்பு ஆய்த் தனக்குப் பகம் ஆய் இலச்சை விடாப் பண்பு ஆய்—இந்திரனது கண்களைப் பார்த்தபெயருக்கு மாட்சிமையாய் அவ் வந்திரனுக்கு அங்குலாய் இவனது உள்ளே காணம் விடா முறைமையா யிருத்ததுபோல,

சகம் மாணக் கண்ணாரிபோல் வேடக்கண்ணாடி காட்டுதவம் எண் ஊழிகாலம் இருந்து என்—தவவேடத்தைப் பார்க்கின்ற சகத்தோர்க்கு மாட்சிமையாயிருப்ப இவ்வேடத் திற்கு உரிய ஞானம் தமக்கு துன்றென்று தம்முள்ளே காணமுற வேசிபோல் மீனாக்கிய வேடமாகிய கண்ணாடி காட்டப்பட்ட தவத்தார் அனவிறத்தகாலம் இருப்பிலும் அவ் வேடத்தால் பயன் அவர்க்கு என்னை உனது?

(தறிப்பு.) அவனுக்குக் கண்களைப் பார்க்குந்தோறும் இலச்சைவரலால், “இலச்சைவிடா” என்றார். அவனை இவர்க்கு உவமை கூறினமையால், இவர்க்கும் இவ்வேடத்தைப் பார்க்குந்தோறும் இலச்சைவரும் என்பது ஆயிற்று.

தவத்தோர்க்கு உரிய உள்ளொழுக்கமான ஞானசாரம் ஒன்றும் தோற்றாது வடிவமாத் திரையே தோற்றினமையால் “வேடக்கண்ணாடி காட்டுதவம்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் சிவஞானம் இல்லார்க்குச் சிவ வேடத்தால் பயன் இன்று என்று அறிவித்தவாறு காண்க.

முதலதிகாரம் வேதாகமப் பொதுவிலாபதேசம்

முற்றும்.

சத்திநிபாதத் துத்தம ரொழிவு

நால்வகைச் சத்திநிபாதத்து உத்தமர்களது பிரபஞ்
சப் பற்றொழிவை முறையே கூறினமையால் இவ்வதி
காரத்திற்குச் சத்திநிபாதத் துத்தமரொழிவு என்று
பெயர் ஆயிற்று.

இவர் இந்நூற்கு உரியவர் ஆகலின் வேதாகமப்
பொதுவிஜயபதேச வதிகாரத்தின்பின் இவ்வதிகாரம் வைக்
கப்பட்டது.

சரியாதி நான்கிலுக்குஞ் சாலோக மாதி
வருமா நெனக்களித்த வள்ளல்—குருராயன்
ஞானத்திற் பக்குவர்க ணால்வர்க் குபதேச
மானத் தையுநிகழ்த்தி னான்.

(உரை.) சரியாதி நான்கிலுக்கும் சாலோகம் ஆதிவரும்
ஆறு எனக்கு அளித்த வள்ளல் குருராயன்—சரியை கிரியை
யோகம் ஞானம் என்னும் இந்நான்கு பாடத்திற்கும் சாலோ
கம் சாயிபம் சாரூபம் சாயுச்சியம் என்னும் இந்நான்கு பத
மும் வரும் முறைமையை எனக்கு அருளிச்செய்த வள்ளல்
குருராயனாகிய திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார்,

ஞானத்தில் பக்குவர்கள் நால்வர்க்கு உபதேசம் ஆனத்
தையும் நிகழ்த்தினான்—ஞானபாதத்திற்கு உரிய மந்தம்,
உத்தமம், தீவிரம், தீவிரதாம் என்னும் இப்பக்குவம் உடை

யார் நால்வரது இலக்கணமும், அவர்க்கு உபதேசிக்கு முறை
மையும் அருளிச்செய்தார்.

(குறிப்பு.) முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் கியதிகளை
வது கரியை; அவற்றை அறிந்து நீங்கிய தன்னை அருளால்
அறிந்து அவற்றின் முடிவில் நிற்பது சாலோக பதம். ஆங்
குத் தனக்கு அறிவித்த அவ்வருளைத் தரிசித்துப் பின் அருள்
என்றும் தான் என்றும் பிரித்து கோக்காது தற்போதத்தை
அடக்குவது கீரியை; அவ் வருளே வடிவாயிருப்பது சாமீப
பதம். அங்ஙனம் இருந்து தற்போதஞ் சிறிதும் தோன்றாது
ஒழிப்பது யோகம்; ஆங்குப் பரைதானாயிருப்பது சாநுப
பதம். அப்பரை நீக்கத்தில் தோன்றும் ஞானாதந்தத்தைப்
பெறுவது ஞானம்; அந்த ஆதந்தத்தில் அதீதப்படுவது
சாயுதீசிய பதம். ஆகலின், "சரியாதி நான்கினுக்குஞ்
சாலோகமாதி வருமாறு" இங்ஙனம் எனக்கொள்க. (க)

கின்னாரியைத் தொட்டவர்போற் கேட்டவளவுக்கள
சொன்னதுல வெங்கள் சுவாமியுரை-மன்னடத்தி [வு
லானந்த புரர்ச்சிதர்கை யாடகவாழ் தன்னிலே
தானுநலம் போலமொழிந் தான்.

(உரை.) கின்னாரியைத் தொட்டவர்போல் கேட்ட
அளவுக்கு அளவு சொன்னது அல எங்கள் சுவாமி உரை—
வருடி வாசிப்பார் தாம் கீனைத்துக் கேட்ட பாட்டின் அள
வுக்கு அளவு கூறும் கின்னாரியைப் போன்று யான் கீனைத்து
வினாவினாவிடிற்கு இம்மட்டு விடைகூறியது அன்று, எமது
சுவாமிகளாகிய திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் திரு வாக்கு;
(அஃது எங்ஙனம் எனின்,)

மன் நடத்தில் ஆகத்த மூர்ச்சிதர் கை ஆடக யாழ் தன்னிலே தானும் கலம்போல மொழிந்தான்—பரமேசுவரன் திருநடனத்தில் அந்நடன அதிசயத்தைப்பார்த்து ஆகத்த பரவசராய் நிற்போர் கைப்பிடித்த பொன்னினால் இயற்றப்பட்ட யாழ் தன்னிலே தான் வசிக்கும் கலம்போல் யான் கேளாது கேட்க எனக்கு உபதேச மொழிகளை அருளிச்செய்தார்.

(திறிப்பு.) அவர் ஆகத்த பரவசராய் நிற்கவும் தெய்வயாழ் வருடாது வாசித்தல்போல, பிள்ளையார் ஆகத்தாதீதராய் எழுந்தருளியிருக்கவும் அவாது தெய்வவாக்கு நீளையாது கூறிற்றென்பது அறிக.

“கின்னரியைத் தொட்டவர்போற் கேட்ட அளவுக்களவு சொன்னதல” என்றமையால், கடாவும் விடையுந்தாமே அருளிச்செய்தார் என்பது ஆயிற்று.

தெய்வயாழிற்குமேல் வேறுயாழ் இன்மைபோல் இந்த ஆசாரியர்க்குமேல் வேறு ஆசாரியர் இலர் என்பதும் காண்க.

யாழ் உன்னி வாசியாதிருக்கவும் பிறர்க்கு அங்ஙனம் செய்ததபோல் தோற்றலின், “தானுகலம்போல மொழிந்தான்” என்று திருவாக்குக்கு அதனை உவமையாகக் கூறினார்.

இவையிரண்டு திருவெண்பாவானும் தமது ஆசிரியர் ஞானபக்குவர் நால்வர்க்கும் உபதேசிக்கு முறைமையைத் தமக்கு அருளிச்செய்யும்போதும் ஆகத்தாதீதராய் எழுந்தருளியிருந்தே அருளிச்செய்தாரென்று அறிவித்தவாறு காண்க.

சும்மாதே பார்த்திருக்கச் சுத்தியா முத்தமர்க்குத் தும்மாய்வார்க் கோருரையே சஞ்சிவ—மென்மேலு

மாற்றஞ் சகுனப்புள் வாக்கு மதுவுண்ட
போற்றும்பி யின்பாட்டுப் போல்.

(உரை.) உத்தமர்க்குச் சும்மாதே பார்த்து இருக்கச்
சுத்தி ஆம் தம் ஆய்வார்க்கு ஓர் உரையே சஞ்சீவம்—தீவிர
தா பக்குவர்க்கு ஓர் மொழியும் கூறாது ஞானசாரியர்
மொனாளுக்த கோக்கால் பார்த்திருக்கவே ஆன்மசுத்தியாம்,
தீவிரபக்குவ முடையராய்த் தற்போதம் ஒழிப்போர்க்கு
அப்போதஞ் சிறிதேனும் பதைபதை ஒழிதற்கு ஏதவாய்க்
கூறும் ஓர் மொழியே சஞ்சீவம் போன்று சுத்தி ஆம்;

மென்மேலும் மாற்றலும் சகுனப்புள் வாக்குபோல் மது
உண்ட தம்பியின் பாட்டுப்போல்—மந்ததா பக்குவர்க்கு *
விட்டு இசையாத இசைக்கும் சகுனப்புள் வாக்குபோலச்
சிற்பில சொற்களால் தெளிவிக்கச் சுத்தியாம். மந்த பக்கு
வர்க்கு மதுவை நிறைய உண்ட தம்பி இடையறாது பாடும்
பாட்டுப்போல வேதாகம சாத்திரங்களாலும் காண வுபாய
யுத்திகளாலும் இடையறாது அறிவிக்கச் சுத்தியாம்.

(குறிப்பு.) திருகோக்கக் குறிப்பால் அச்சில தெரிந்து
கோடலின், “சும்மாதே பார்த்திருக்க” என்றும், சஞ்சீவத்
தால் உடலம் சுத்தியாவதுபோல ஓர் உரையால் ஆன்ம
சுத்தி பெறுதலின், “சஞ்சீவம்” என்றும், சகுனப்புள்
வாக்கால் தான் நினைத்தபொருள் கிடைத்தல்போல் சிற
்பில சொற்களால் மெய்ப்பொருளைத் தெரிந்து கோடலின்,
“சகுனப்புள் வாக்குப்போல்” என்றும், மூர்ச்சித்துக்
கிடந்த பெண் தம்பியை ஆண் தம்பி குழ்த்துகொண்டு
இடையறாது பாடி ஆடவே அதற்கு அம்மூர்ச்சை தெளிந்து

* கழவே நிலலாம லொலித்தல்.

இதனோடு பறந்து கூடல்போல, காஞ்வுபாய யுத்திகளான்
கூடலிடாது அறிவித்து அறிவினது ஆணவமூர்ச்சையை
நீக்கித் தம்மோடு சேர்த்தலான், “தம்பின் பாட்டும்
போல்” என்றுங் கூறினார்.

சுத்தியாவது சகல கேவலங்களை நீக்கி அவற்றின்
வாசனையோடு எழுந்த தற்போதமும் ஒழிதல்.

“மென்மேலு மாற்றஞ் சகுனப்புள்” என்றதனால்
ஆக்கை என்பதாயிற்று.

சகுனப்புள் வாக்குப்போல் என்றும் மதுவுண்ட தம்பி
யின் பாட்டுப்போல் என்றுங் கூட்டுக.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானசாரியர் உபதேசத்தால்
கால்வகைப் பக்குவமும் தெளிந்துகொள்ளு முறைமையை
அறிவித்தவாறு காண்க. (௩)

முலைமுதிர நாண முதிர்ந்தடங்கி மூடிக்
கலவியிலே நச்சினத்தைக் காட்டல்—சலனைபய
னானாலுந் தம்பனைசெய் தாநந்த மாக்குவது
போலுலா மிந்தப் பொருள்

(உரை.) முலை முதிர நாணம் முதிர்ந்த அடக்கி மூடிக்
கலவியிலே நக்கினத்தைக் காட்டல்—ஓர் பேதைப் பெண்
தனது முலை முதிரமுதிர நாணம் மென்மேலும் முதிர்ந்த,
பிறபுகுடரோடு முன்போல் நகையாடலாதி செய்யாத
அடக்கி, அம்முலையினை மறைத்துத் தனது சுய புகுடனுக்
குக் கூட்டுறவின் கண் * நக்கினத்தைக் காட்டுவதுபோலும்,
தருவன் அறிவு முதிரமுதிர முன்போல விடயங்களிற் செல்

வதற்கு நாணமுதிர்ந்து உவ்விடயங்களிற் செல்லும் போதத்தை உள்ளடக்கித் திருவருளில் மறைத்து ஆகந்தத் திற் கொப்பித்து கிற்றல்; (அப்போதத்தை ஆகந்தத்திற்கு ஒப்பிக்க எனின் அங்ஙனம் ஒப்பிக்குமாதே வில்லாமல்,)

சலனை பயன் ஆனாலும் தம்பனைசெய்து ஆகந்தம் ஆக் குவதுபோலான் இத்தப்பொருள் ஆம்—போதச்சலனை ஆனாலும் விடயப்பயனை அதுபவிப்பதானாலும், இவ்விடயப் பயனை நீக்கி அப்போதச் சலனையை அடக்கி அப்போதத்தை ஆகந்த மய மாக்குவதானாலும், இவ் வாநத்தப்பொருள் ஓர் இயல்பிற் றாய்த் தோற்றது, அங்ஙனம் செய்வன போம்ஆயின், இப் பொருள் ஓர் இயல்பிற்றாய்த் தோற்றுவதாம்.

(திறிப்பு.) முலமுதிர்ந்த பெண் அம் முலையையும் அல்குலையும் பிறபுருடருக்குக் காட்டாது மறைத்துச் சுய புருடனுக்குக் காட்டுதல்தோல், அறிவு முதிர்ந்தோர் தற் போதத்தை விடயங்களிற் செல்லவொட்டாது மீட்டு உன் னடக்கி அதனைச் சிவாநத்தத்திற்கு ஒப்பிக்கவேண்டும், ஆகலின், அங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

போதம் விடயங்களிற் சென்று அழுந்தியும் ஆகந்தத் திற் சென்று அழுந்தியும் இங்ஙனம் மாறிநிற்கும் எனின் ஆகந்தமும் மாறித்தோன்றும் ஆகலின், “ஆகந்தமாக்குவது போலாலா மித்தப்பொருள்” என்றார்.

“ஆனாலும்” என்பதனைச் சலனை என்பதனோடும் ஆகந்தமாக்குவ தென்பதனோடும் கூட்டுக.

இத் திருவெண்பாவால் அறிவாநத்தத்து அழுந்திய போதம் விரிந்து விடயாநத்தத்திற் செல்லாது ஓரியல்பிற்றாய்

கின்றோர்க்கே அவ்வாறந்தம் மாறாது கிடைக்கும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (ச)

பஞ்ச மலமும் பசுவாந்த மும்பதியு
மஞ்ச தொழிலு மவத்தைகளுங்—கிஞ்சறிவுங்
கேட்டுச் சரியாதி செய்துகிலே சங்கெடாக்
காட்சிமெழு கிற் கனகங் காண்.

(உரை.) பஞ்சமலமும் பசு அந்தமும் பதியும் அஞ்ச தொழிலும் அவத்தைகளும் கிஞ்ச அறிவும் கேட்டு—ஆணவம், மாயை, காமியும், திரோதை, மாமாயை என்று கூறப்பட்ட பஞ்சமலங்களினது இலக்கணமும், இம்மலங்களால் மறைபட்டிருந்த அகேகமாயுள்ள பசுவினது இலக்கணமும், இப்பசுபாசங்கட்கு முதன்மையாய் ஏகமாயிருந்த பதியினது இலக்கணமும், அப்பதி செய்யானின்ற பஞ்சகிருத்திய இலக்கணமும், இப்பஞ்சகிருத்தியத்தால் கடக்கும் சாக்கிராதி அஞ்சவத்தையினது இலக்கணமும், இவ் அஞ்சவத்தைகள்தோறும் சமூலம் ஆன்மபோத இலக்கணமுங் கேட்டறிந்தும்,

சரியாதி செய்து கிலேசம் கொடாக் காட்சி மெழுகில் கனகம்—சரியை கிரியை யோகங்களைச் செய்தும், அப்பாசத்தை நீக்கிப் பதியை அடைந்த பிறவித்தூன்பத்தை நீக்கமாட்டாதார் அறிவு மாற்று அறி மெழுகில் அடங்கிய கனகம்போலும் ஆம்.

(தறிப்பு.) உரைத்து ஒட்ட ஏறிய கனகம் உருக்கி எடாமையின் மெழுகில் மறைந்தாற்போலத் திரி பதார்த்தங்களினது உண்மையைக் கேட்டறிந்த அறிவு சுவாதுபவத்

கந்தத்தை அடைதற்கு ஏதுவாகக் கூறும் ஞானசாத்திரங்
களைக் கேட்டறிந்தமாதிரத்தில் அவ்வானந்தம் பெறுதல்
அதனை விடயச்சேற்றால் கெடுப்பித்து இவ்விடயச்சேற்றில்
அழுந்திவின்று நான் அவ்வானந்தத்தின் மயமானேன் என்று
கூறுங் குற்றத்தை யாவர் நீக்குகிறார்.

(குறிப்பு.) மிடி பிணி தம்பலம் அவரிடத்திருத்தலால்
தாம் சொன்னவாறு செய்பவர் அலர் என்று அறிந்தாற்
போல, விடயப்பற்று விடாமையால் இவர் இங்ஙனங் கூறு
தலே அன்றி அதனை அடைந்திலர் என்பதறிக.

மிடியால் அவர்க்குக் கூறினமையால் விடயம் இவர்க்கு
வருவிக்கப்பட்டது,

இங்ஙனங் கூறுதல் மிகவுந் தோஷமாகலின், “ஊன-
த்தை யாரொழிவிப்போர்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் சிவாகந்தத்தைப் பெறுதிருத்தம்
பெற்றேமென்று அசத்தியங் கூறல் மிகவும் பாவமென்று
அறிவித்தவாறு காண்க. (சு)

மயலற்றார் கேட்க மகிழ்ந்துரைத்த வார்த்தை
அயலுக் குபதேச மாகுந்—துயிலாத்
தொறுவனைப்போ லின்றுகே டுசமுக்கு னோயு
மறுமுரைத்தோ நாமுரைப்ப தை.

(உரை.) மயல் அற்றார் கேட்க மகிழ்ந்து உரைத்த
வார்த்தை அயலுக்கு உபதேசம் ஆகும்—தேகாதி பிரபஞ்
வானந்தத்தை அடைதற்கு ஏதுவாகக்கூறும் ஞானசாத்திரங்
களைக் கேட்டறிந்த மாதிரத்தில் நான் அவ்வானந்த மய
மானேன்—பாடபேதம்.

சங்களை யான் எனது என்று கருதும் மயக்கம் அற்ற அநிபக்ருவத்தாற் கேட்க ஞானசாரியர் ஆகந்த மகிழ்ச்சியால் ஞானிச்செய்த உபதேசமொழிகள் அப்பக்ருவர்க்கு அன்றி அயலில் இருந்தோர்க்கும் உபதேசமாகும்; (ஆகலின் அம் மொழிகளை,)

தயிலாத் தொறுவனைப்போல் நின்றுகேள் தூசு அழுக்கு நோயும் உறும் நாம் உரைப்பதை உரைத்தோம்— சாக்கிரத்தில் நில்லாது சொப்பனத்துஞ்செல்லாது இடையான தன்மையாய்த் துயிற்றும் தயிலாத இடையனைப் போன்று கேவல சகலங்களில் தாக்கற்ற நின்று கேட்டி, இங்ஙனம் கேட்டி எனின், தூசின்மேல் ஏறும் அழுக்குப் போன்று ஏறவதாய ஆகாமைய துன்பமும் ஒழியும், யாம் உனக்குச் சொல்லவேண்டிய புத்தியைச் சொன்னோம், (இதனை நீ அறிதி.)

(குறிப்பு.) இடையன் கோற்கண் தயிலாது துயின்ற மாட்டுமணி அவதத்தைக் கேளாது கேட்கும் முறைமை போல், இப்போது ஞானோபதேசம் கேட்கும்போதே சகல கேவலங்கள் தாக்காது கேட்போன் அதுபவமுற்றும் பெற்று முன்னிலைச் சுட்டிம் ஒழிந்த நிற்பன் ஆகலின், “தூசுமுக்கு நோயுமறும்” என்றார்.

தூசுமுக்கு நோயுமறும் என்ற உம்மையால் சஞ்சித பிராரத்தமும் அறும் என்பதாயிற்று. அஃது எங்ஙனம் எனில், கருவிகள் சடமாகலின் அவைகள் ஆன்மாவை அறிந்த கூடமாட்டா, ஆன்மா கேவலத்தில் மறைபட்டிக் கிடத்தலின் அவைகளைச் சென்று கூடமாட்டேன். கருவிகளை பிரேரகம்பண்ணி இக்கேவல மறைப்பை நீக்கிச் சகலத்தில் வைத்துப் பெத்தத்தில் தேகாதி பிரபஞ்சக்களை

அறிவிப்பதுபோலவும், கீழாலவத்தைப்படுத்திக் கேவலத்
தில் வைப்பதுபோலவும், முத்தியில் இக்கேவல சகலங்கள்
தாக்காது வைத்துச் சுத்தாவதையிற் செலுத்திச் சுத்தத்
தில் வைப்பதும் திருவருளே என்றும், இஃதன்றிக் கருவி
களைக் கூட்டுவித்தபோது ஆன்மாவிற்குச் சுத்திர அறிவு
தோன்றித் தான் அல்லாத தேகத்தைத் தானெனக் கருதி
நின்று யானே எல்லாவற்றையும் அறிவேன், எல்லாவற்
றையுஞ் செய்து முடிப்பேன், எனக்கு எதிரொருவரும்
இன்றென நிற்கும், இங்ஙனம் நிற்பதனால் இதானிடங்களும்
இவற்றான் வரும் இருவினைகளும் தொடரும், இத்
தொடர்ச்சியால் அளவிறந்த பிறவிகளில் கெடுங்காலம்
சூழ்வது இங்ஙனம் என்று அந்தப் புல்லறிவைவிட்டு
நீங்கி, கானலை நீரென்று மயங்கிக் கண்டபோதும் நீரை
நீரென்று உள்ளபடி கண்டபோதும் தனக்குக் காட்டின்
தநீ கதிரொளி என்று கண்கண்டு நின்றாற்போல்,
ஆன்மா பொய்யை மெய்யென்று மயங்கிநின்று அறிந்த
போதும், மெய்யை மெய்யென்று தெளிந்துநின்று அறிந்த
போதும், திரோபவித்தும் அதுக்கொகித்தும் அறிவித்து
நின்றதம் திருவருளே என்றும் உள்ளபடி அறியில்
தானென்பதும், இந்த முறையே அவன் அவன் அது என்
னும் முன்னிலைக்கண்ணும் திருவருள் நடப்பிக்கின்றது
என்று கண்டு அம்முன்னிலைகளால் தனக்கோர் இதானிடங்
கள் வந்தகால அம்முன்னிலைகளை நாடாது வினைக்கீடாய்த்
திருவருள் நடப்பிக்கின்றதென்று அத்திருவருளை நாடிநின்ற
லான், பிறொன்பதம் போய், எங்குத் திருவருளாய்க்
காண்டலால் ஆகாமியம் அறம் என்பதும், ஞானசிரிய
திருபாசோக்கத்தால் சஞ்சிதம் அறம் என்பதும் உண்மை,

முற்சனனம் புரிந்த வல்வினை உடலுடன் அகலும் என்றும்,
 * “வினைப்போகமேயுறந் தேகங் கண்டாய் வினைதானொழிந்
 தால், தினைப்போதனவு நில்லாது கண்டாய்” என்றும் இங்
 னனம் ஈசுவரவாக்கியம் ஞானிகள் வாக்கியங்கள் இருக்க, நீர்
 பிராரத்தவினையும் போம் என்றது என்னை எனின், ஈண்டுக்
 கூறிய முறையே நின்றயான் பிறர் என்பது ஒழிந்து திருவரு
 ளைகண்ணாகச் சென்று சிவதரிசனம் பண்ணி அதில் அதிதப்
 பட்டு நின்ற சிவயோகி பஞ்சகிருத்தியங்களையும் கடந்து பா
 முத்தனைப்போல் இருப்பன் ஆகலின், அவன் பிராரத்தம்
 வருவதுபோல் தோன்றி அழிவதே அன்றி அவனை வாசி
 யாது ஆகலினும், அவனுக்குப் பிராரத்தம் இன்றென்பதற்கு.
 இன்னும் அப்பர் மாணிக்கவாசகர் முதலாயினோர் சரித்திரங்
 களிஞ்ஞங் காண்க.

மான் பிறர் என்பதனால் வினை ஏறும் என்பது,

“தானலாதொன்று தன்னைத் தானெனக்கருதிக்கொண்டே
 யானெலாஞ் செய்தே நென்னு ஞானமஞ் ஞான மத்தா
 லீனமாம் வினைவி ரண்டா மிருவினை யாலு டம்பா
 மூனமா ருடம்பா லாழா முழிஞ்ஞலரகா துண்டோ”

என்னுந் தீரட்டாலும்.

† “யான்செய்தேன் பிறர்செய்தா ரென்னதியா நென்னு
 ம்க்கோணை ஞானவெரியால் வெதுப்பி நிமிர்த்துத்
 தான்செவ்வே நின்றிடவத் தத்தவன்று னேரே
 தனையளித்து முன்னிற்கும் வினையொளித்திட் டோ
 கான்செய்தே நெனுமவர்க்குத் தானக் கின்றி [மும்
 கண்ணுவிக்கும் போகத்தைப் பண்ணுவிக்கும் கன்மம்.

• பட்டினத்தப் பிள்ளையார். † பத்தாம் சூத்திரம் - ௨.

உன்செய்யா ஞானந்தா னுதிப்பினல்லா

லொருவருக்கும் யானென திங் கொழியா தன்றே”

என்னும் சித்தியாராலும்.

* “யான் செய்தேன் பிறர்செய்தா ரெனுங்கோ ணீங்கி”

என்னும் சிவஞானதிபத்தானும் மற்றும் வருவனவற்
ருனுங் காண்க.

பிராரத்தம் இன்றென்பதனை,

† “மும்மைதரும் வீணைகண் மூளாவர் முதறிவார்க்
கம்மையு மிம்மையே யாம்”

என்னும் திருவருட்பயனாற் காண்க.

இத் திருவெண்பாவால் ஆசாரியர் உபதேசங் கூறு
மிடத்து மாணாக்கன் சகல கேவலங்களில் தாக்கற்று
நின்ற கேட்பின் மூலகை வீணைகளும் அறுமென்று அறி
வித்தவாறு காண்க. (எ)

அண்ட முதலா யநந்தம் பிறப்பின்விதங்
கொண்டுநர ராய்வீணைகள் கூடுததுத்-தொண்டிற்
சரியாதி செய்து தவச்சார்பி னிற்போர்க்
கரிதான பக்குவநா லாம்.

(உரை.) அண்டம் முதல் ஆய் அனந்தம் பிறப்பின்
விதம் கொண்டு நார் ஆய்த் தொண்டில் சரியாத செய்து
வீணைகள் கூறு ஒத்த—அண்டசம் சுவேதசம் உற்பீசம்
சமாயுசம் என்னும் இத் தான்கினில் தோற்றம் எழுவுகைப்
பிறவியில் உண்டாகிய என்பத்தநான்கு நூறுவிர யோனி

* உண்மை - அஃ. † அணைத்தோர்தன்மை - க

பேதங்களினும் அநந்தம் உருக்கொண்டு மாறிமாறிச் சுழன்று அவை தொலைத்துப் பின்பு நாவடிவெகொண்டு இவ்வடிவு அநந்தம் கோடியில் சிவபுண்ணிய நேரிட்டு அச்சிவபுண்ணியத்தால் சிவத்தொண்டு புண்டு இச் சிவத்தொண்டினால் சரியை கிரியை யோகங்களைச் செய்து இச் சரியை கிரியை யோகங்களால் இருவினை ஒப்பு மலபரிபாகம் பிறந்து,

தவச்சார்பில் நிற்போர்க்கு அரிது ஆன பக்குவம் காலாம்—உயிர்ச்சார்பு பொருட்சார்புகளை நீத்துத் தவச்சார்பில் நிற்போர்க்குக் கிடைத்தற்கு அரிதாகிய மந்தம் மந்ததாம் தீவிரம் தீவிரதாம் எனப் பக்குவம் காங்கு உள.

இத் திருவெண்பாவால் இருவீனையொப்பு மலபரிபாகம் உடையோர்க்குப் பக்குவம் கால்வகையா யிருக்கும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (அ)

மேலைச் சுகம்வெறுத்து மேலொடுகி ழற்றுவெறுஞ் சாலப்பொய் யாயுடலார் தானூர்தன்—மூலமார் என்றுதெரி விப்பாரை பெய்துவோ மென்றிரண்டா யொன்றுபடத் தேட்டமுதிக்கும்.

(உரை.) மேலைச் சுகம் வெறுத்து மேலொடு கீழ் அற்று வெறும் சாலப் பொய் ஆய் உடல் ஆர் தான் ஆர் தன் மூலம் ஆர் என்று—மேலாகிய உனிதாதி சுகக்களை வெறுத்த, இனிமேல் உடையும் பத முத்திகளினும் பூலோக போகத்திலும் விருப்புற்று, அவைகளை எல்லாம் மிகவும் வெறும் பொய்யாய்க்கண்டு, இவ்வுடல்தான் யாது? இதனுள் இருந்த நான் யாவன்? எனக்கு முதலாய் உன்ன

பதியாது? என்று விசாரித்து, (இவை எம்மால் அறியக் கூடுவதில்லை ஆகவின்,)

தெரிவிப்பாரை எய்தவோம் என்று இரண்டு ஆய் ஒன்று படத் தேட்டம் உதிக்கும்—இவற்றை அறிவிக்கும் ஞானசாரியரை அடைவோம் என்று கருதித் தான் என்றும் சிவம் என்றும் இரண்டாய்ப் பகுத்தறிவது ஆய் பின்னர் அச்சிவத் தோடு ஒன்றாக இங்ஙனம் பகுத்தறிவது ஒன்றாக்கும் அந்த ஞானசாரியர் எங்குளர் என்று தேடுந்தேட்டம் பிறக்கும்.

(குறிப்பு.) முன்போல் மெய்யாய்த் தோன்றாமையின், “வெறுஞ்சால்ப் பொய்யாய்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் பக்குவர்க்கு ஞானசாரியரைத் தேடுந்தேட்டம் இங்ஙனம் பிறக்கும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (க)

வேர்க்குங்கண் னிர்ததும்புங் கம்பிக்கு மெய்ந்நடுங் வார்த்தை நழுவு மனம்பதறும்-கார்க்கதமாய்க் [கும்] காந்து முரோமாஞ் சலியாகுங் காதலித்தார்க் கேய்ந்தகுணங் காணியையெட் டும்

(உரை.) வேர்க்கும் கண்ணீர் ததும்பும் கம்பிக்கும் மெய் கடுக்கும் வார்த்தை நழுவும் மனம் பதறும் கார்க்கதம் ஆய் காந்தம் உரோமாஞ்சலி ஆகும்—உடற்கண் வேர்வை அரும்பும், கண்களில் ஆகத்தீர் பெருகும், உள் கடுங்கும், உடல் கடுங்கும், வசனம் குழறும், ஆசாரியரை என்றைக்கு அடைவோம் என்று மனம் வீணாந்து காடும், மேகம்போல் உவ்வே குமுறி உளமெல்லாம் வெதம்பும், உடல் மயிர்க் குச் செறியும்;

இவை எட்டும் காதலித்தார்க்கு வயந்த குணம்—ஆகிய இவை எண்வகையும் ஞானசாரியரை விரும்பித் தேடி வோர்க்கு இவையந்த குணங்களாம்.

காண் - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானசாரியரைத் தேடும் போது பிறக்குங் குணம் அறிவித்தவாறு காண்க. (க)

அரைநோட்டஞ் சிந்தை பெருமூச் சறியாச்
சுரமூட்ட மெல்லாந் துறத்த—லுறைதோற்று
மான மவுனம் விசுள மறவைசா
வானவிவை பத்துமவத் தை.

(உரை.) அரைநோட்டம் சிந்தை பெருமூச்சு அறியாச் சுரம் ஊட்டம் எல்லாம் துறத்தல் உரை தோற்று மானம்—மனம் சக முகத்தைவிட்டு அகமுகமாய் நின்ற வின் அருகிய கோக்கமும், எப்போது ஞானசாரியரை அறிந்து அடைவோம் என்னும் சிந்தனையும், அவரை நினைக்குத்தோறும் கெட்டுயிர்ப்பெறிதலும், இந் நினைவு மேலீட்டால் பிறரால் அறியக்கூடாத சுரம் மேலெழுதலும், இதனால் ஊண் உறக்க முதலிய எல்லாம் துறத்தலும், இந் தோல் பிறருக்கு யாதென்று சொல்கோம் என்று சொல்வாது அடக்கும் மானமும்,

மவுனம் விசுளம் மறவை சாவு ஆன இவை பத்து அவத்தை—இம் மானத்தால் ஒருவரோடு ஒன்றுஞ் சொல்லா திருக்கும் மௌனமும், இங்ஙனங் கூறும் விசார மேலீட்டாற் பித்தமேறலும், இந்த அவத்தைகள் படுகாவத்தும் அந்த ஞானசாரியர் எதிர்ப்படாராயின் மூர்ச்சித்தலும், இதத்

தலும் ஆகிய இவை பத்தும் பக்குவர்க்குத் தோற்றும் அவத்
தைகளாம்.

(தறிப்பு.) மறவை சாவு என்னும் இரண்டவத்தையும்
தீவிரதர பக்குவர்க் கெனக் கொள்க.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானசாரிபர் எதிர்ப்படாத
போது அவர்க்கு இங்ஙனம் அவத்தைகள் தோற்றும் என்று
அறிவித்தவாறு காண்க. (கக)

தேட்டந் திரண்ட திருமேனி யுட்புறம்பாய்க்
காட்டு மளவே கரைபுரண்டு—கேட்ட
வதிபக் குவத்தார்க் ககம்புறமென் றுறு
விதிவைத்த தீக்கையா மெண்.

(உரை.) தேட்டம் திரண்ட திருமேனி உள் புறம்பு
ஆய் காட்டும் அளவே—தமது உயிருள் இருந்தும் தெரியாது
தாம். தேடும் தேட்டமாகிய பேராகத்தத்தானே திரண்ட
ஞானசாரியர் தமது திருமேனியை அவர் கண்ணாக் காணும்
படி புறம்பாய்க் காட்டு மாத் திரத்திலே,

கரைபுரண்டு கேட்ட அதிபக்குவத்தார்க்கு அகம் புறம்
என்று ஆறு விதிவைத்த தீக்கை ஆம் எண்—அன்பென்னும்
ஆற கரைபுரண்டெழுந்த உந்த அவ் ஆசாரியரைப் பலதாம்
வலம்வந்து அட்டாங்க முதலிய வணக்கஞ்செய்து பின்
னெழுந்த அஞ்சலியத்தராய் கின்று ஆகத்தக்கண்ணீர் ஒழுக
அகேக தோத்திரம்பண்ணி, எமது சுவாமிகளே! அடியேங்
கட்கு இவ்வுடல் வந்தவாறு யாது? இவற்றாள் இருந்த
யாம் ஆர்? எமக்கு முதலாயின் மெய்ப்பொருள்யாது?
என்று கேட்ட அதிபக்குவ முடையோர்க்கு வேதாக

மங்களில் விதித்தவைத்தபடி அவர் பண்ணுந் தீக்கை அகத் தீக்கை மூன்று புறத்தீக்கை மூன்று என்று ஆறுவகையா யிருக்கும் என்று அறுதி.

தறிப்பு.) தீக்கைகள் ஆறுவன: திருகோக்கம், பரிசம், வாக்கு, பாவனை, தூல், யோகம் என்பன; இவற்றுள் திருகோக்கம், பாவனை, யோகம் என்னும் இம்மூன்றும் அகத் தீக்கை; பரிசம், வாக்கு, தூல் என்னும் இம்மூன்றும் புறத் தீக்கை எனக் கொள்க.

உள்ளென்பதை உயிருள்ளிருத்தும் எனக் கொள்க.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானசாரியர் தமக்கு எதிரே எழுந்தருளியபோது பக்குவர் வலங்கி வினாவு முறைமையும, இவர்க்கு அவர் பண்ணுந் தீக்கை இவை என்பதும் அறிவித்தவாற காண்க. (கஉ)

பரிசித்துஞ் சிந்தித்தும் பார்த்து மலமாயை
கருமத்தை யெல்லாங் கழற்றிச்—சரியாதி
வாதனையாம் போத மயக்கத்தை வாக்காலே
போதைசெய்து போக்கிவிடப் போம்.

(உரை.) பரிசித்தும் சிந்தித்தும் பார்த்தும் மலம் மாயை கருமத்தை எல்லாம் கழற்றி—பறவை முட்டையைச் செட்டையாற் * பரிசித்தல்போல் மாணுக்கனைக் கர சாணக்களால் பரிசித்தும், ஆமை கரைக்கண் இருந்த முட்டையைத் தன் மனத்திற் பாலித்தல்போல் அவனைத் தமது அருளுருவாய் பாலித்தும் மீன் தனது சினையைப் பார்த்

* செட்டையாற் பரிசித்தல் முதலியன அவ்வம் முட்டை தத்தம் பருவம் அடைதற் கென்றறிக.

தல்போல் அவனைத் தமது கிருபைப் பார்வையாற் பார்த்தும், ஆணவமலம் மாயாமலம் கன்மமலமாகிய இவையெல்லாம் நீக்கி,

சரியாதி வாசனை ஆம் போதமயக்கத்தை வாக்காலே போதை செய்து போக்கிவிடப்போம்—சரியை கிரிமையோகங்களைச் செய்யும் வாசனை ஆகிய தற்போத மயக்கத்தை நீக்குதற்கு ஏதுவாகிய உபதேசமொழிகளைத் திருவாக்கால் போதித்து நீக்கப்போம்.

(குறிப்பு.) யோகத்தைப் பாவனையுள் அடக்கி நூலை வாக்கில் அடக்கி தீக்கை அறையும் ஈண்டு எண்காய்க்குகிறார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானசாரியர் மாணக்கனுக்குத் தீக்கையால் மும்மலங்களையும் தற்போதத்தையும் நீக்கு முறைமையை அறிவித்தவாறு காண்க. (கக)

காலமறை தேசமறை சுன்மறைபோர் காண்பாரும் பாலுணும்புள் ளிப்பிமின் பக்கிதிக்—காலு மிருப்பினிர் மின்னலிலே யேற்றபணம் பார்ப்பார் தரும்பொருளைக் கொள்ளுவார் தாம்.

(உரை) காலமறை தேசமறை கல்மறைபோல் காண்பாரும்—முன் ஓர்காலத்து ஒர்பொருளை அறியாதிருத்த பின் ஓர்காலத்து அதனை அறிந்தகொள்ளும் காலமறை போலும், ஒர் தேசத்து அறியாதிருத்த பொருளை ஒர் தேசத்து அறிந்தகொள்ளும் தேசமறைபோலும், முன் மணியென்று அறியாதிருத்தம் பின் அதின் நோட்டம் அறிவாரோடும் பழகி மணி என்று அறிந்தகொள்ளும் கல்

யறைபோலும், ஆசாரியர் அதுக்கிரகித்த பொருளை அறிந்து கொள்ளுவாரும் உளர் ; (அஃதன்றி,)

பால் உணும் புள் இப்பி மீன் பக்தி தீக்காலும் இரும் பின் நீர் மின்னலிலே ஏற்றபணம் பார்ப்பார் தரும்பொரு ளைக் கொள்ளுவார் தாம்—பாலுண்ணும் அன்னப் புள்போ லும், சிப்பிபோலும், மீன் உண்ணுங் கொக்குப்போலும், உலையில் நெருப்பெழக் கர்யந்த இரும்பின் நீர்போலும், மின்னலொளியில் ஏற்கப்பட்ட பணகோட்டம் அறிவார் போலும், அவராளிச்செய்த பொருளை அங்ஙனம் ஏற்றுக் கொள்ளும் பக்குவரும் உளர்.

(குறிப்பு.) ஆசாரியர் அதுக்கிரகித்த பொருள் அக்கா லத்துத் தோற்றுகிருந்து சின்னாட்குப்பின்னர் தம்முள்ளே தெரிந்து கோடலால், காலமறை என்றும், அவர் கொடுத்த தூலில் தெரிபாடுகிருந்து அந்தாற்பொருளைக் கூறும் மற்றோர் தூலில் தெரிந் த கோடலால், தேசமறை என்றும், தாம் கற்ற தூல்கற்றாரோடும் பழகித் தெரிந்து கோடலால், காலமறைபோல் என்றும் உவமை கூறினார்.

அன்னம் நீரை நீக்கிப்பாலை உண்டாற்போல் சரியாதி களை நீக்கி ஞானமொழியைக் கோடலான், பாலுண்ணும் புள் என்றும், சிப்பி சோதிமழைக்கு அட்காத்திருந்து துளி விழுந்த மாத்திரத்தில் வாய்மூடிக் கொள்ளுதல்போல் எப் போது கூறுவார் என்று இதயம் மலர்த்துகேட்டு அங்ஙனங் கேட்டபொருளை உள்ளடக்கிப் பயன்படுத்திக் கோடலான், இப்பி என்றும், கொக்குத் துறைக்கண் அசைவற நின்று மீன் வந்துழிக் கவருதல்போல் சித்திரபாவைபோல் அசை வற இருந்து பயன் தருமொழி வருத்தோறும் ஏற்றுக்கோட

லான், மீன்பக்கி என்றும், இரும்பு தான் ஏற்கும் நீர் மாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டு அதனை மீள விடாதிருத்தல்போலத் தமக்கு வேண்டிய உபதேச மொழிகளை ஏற்றுக்கொண்டு மீளவிடாதிருத்தலான், இரும்புநீர் என்றும், கட்கூர்மையால் விரைந்து மின்னல் ஒளியில் பணம் பார்ப்பதுபோல் அறிவுக்கூர்மையால் அதிசீக்கிரத்தில் கூறிய மொழிகளின் அருத்தமெல்லாம் அறிந்து கோடலின், மின்வாலிலே யேற்ற பணம் பார்ப்பார் என்றுங் கூறினார்.

காலாற்றையாதி மூன்றற்கும் இன்ன காலத்து இன்ன பொருள் உளதென்றும், இன்ன தேசத்தில் இன்ன பொருள் உளதென்றும், இன்ன மலைக்கு அப்பால் இன்ன பொருள் உளதென்றும், தமக்கு ஆப்தரையுள்ளவன் கூற அம்மொழியை உண்மையாகக் காண்பார்போற் காண்பாரும் உளரென்றும் பொருளுரைத்தலும் ஆம்

இத் திருவெண்பாவால் ஆசாரியர் உபதேசித்த பொருள்களை மாணக்கர் இம்முறைமைகளாய் ஏற்றுக் கொள்வார் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கச)

பதியிறக்கக் கேட்டிறந்த பத்தினிபோற் பால்போ லதிமோகி தீப்புசல்போ லன்பாம்-விதவையர்போற் கன்னன் கடையிற் கொடைபோலக் காணலாந் தன்னையிழ வாதிழத்த றுன்.

(உரை.) பதி இறக்கக் கேட்டு இறந்த பத்தினிபோல் பால்போல் அதிமோகி தீப்புசல்போல்—பதி இறந்தான் என்று பிறர் கூறக்கேட்ட அக்கணத்தில் தானும் இறந்த பதிவிரைபோலும், கடைகாலில் இருந்து கவிழ்த்த பால் போலும், தனது புருடன்மேல் அதிமோகியாய்ருத்தலான்

காலத்து அவனோடும் அக்கினிப் பிரவேச
*,

தும் விதவையர்போல் கன்னன் கடையில்
தன்னை இழவாது இழத்தல் காணல் ஆம்—
த்தபோய பின்னரும் முன்னர் அன்புவிடா
வையர்போலும், மறுமை குறித்து ஈட்டிய புண்
ம் அந்தணனுக்குக் கன்னன் தன் தேகார்த்தாத்
த்த கொடைபோலும், ஆசாரியர் உபதேசித்த
உட்கொண்ட பக்குவர் தம்மை ஒழியாதொழிக்
றமை காணப்படும்.

நிறிப்பு.) கேட்ட அக்கணத்து இறந்தானைப்போல்
தசமொழியைக் கேட்ட அக்கணத்தில் போதயிறத்த
த, “பதியிறக்கக் கேட்டிறத்த பத்தினிபோல்” என்றும்
பால் பல்லாங் கவிர்த்து ஆயினும் அதனுள் வாசனை இருத்
தல்போல் போதம் இறந்தது ஆயினும் அப்போத வாசனை
யிருத்தலின், “பால்போல்” என்றும், சிலநாழிகை சென்ற
பின்னர்த் தீப்புக்ல்போல் சிலநாளில் போதம் இறத்தலின்,
“அறிமோகி தீப்புக்ல்போல்” என்றும், புருடனோடு இற
வாதிருத்த தேகபோகங்களை வெறுத்து இருத்தல்போல்
யான் எனது என்று எழும்போத எழுச்சியை அடங்கி யிருத்
தலின், “விதவையர்போல்” என்றும், ஒன்றையுங் குறீ
யாத கொடுத்தல்போல் ஒன்றையுங் கருதாது எல்லாவற்றை
யும் விடுத்தலின், “கன்னன் கடையிற் கொடைபோல்”
என்றும் கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஆசாரியர்
பொருளை உட்கொண்ட பக்குவர் தற்போ
முறைமையை இங்கனமென்று அறிவித்தவாறு

மாற்றுப்படலவகையாம்பொன்னோடகை
தேற்றிச் சிவாகமத்தாற்செப்புகினு—பே
பரிபாகத் தாலே பழுப்பாம் பலவும்
மொருபாக மன்றென் றுணர்.

(உரை.) பலவகை ஆம் பொன்மாற்று ஓட
போல் சிவாகமத்தால் தேற்றிச் செப்புகிலும்—
உயர்த் தோற்றம் மாற்றுப்பொன்களைப் பத்துமாற்
தற் பொருட்டுப் புடம் போய் ஒருவனைப்போலும், ப
கால்வர்க்கும் ஓர் படித்தாற் சிவாகமத்தாற் றெளிவி
கூறினும்,

வற்ற பரிபாகத்தாலே பழுப்பு ஆம் பலவும் ஒருபாகம்
அன்று என்று உணர்—மாற்று வற்றமாயிருந்த பொன் பரி
பாகத்தால் முன் பழுப்பாகும் அன்றிக் குறைந்த மாற்று
உயர்த்த மாற்றுக்களாகிய பல பொன்களும் ஒருபாகமாய்ப்
பழுப்பாகுதன்று. அதுபோல, உயர்த்த பக்குவனுக்கு
முன்னர் ஞானம் ஏறமன்றி எல்லார்க்கும் ஓர் பிரகாசமாய்
ஞானம் ஏறுதென்று அறிதி.

(திறிப்பு.) தாழ்த்த மாற்றுப் பொன்களைப் புடம்போடு
தோறும் எடை குறைத்த மாற்றயர்தல்போல, தாழ்த்த பக்கு
வர்க்குச் சிவாகமத்திற் கூறும் காஞ் உபாய யுத்திகளை உப
தேக்குத்தோறும் பாசக் குறைத்த ஞானமேறும் என்பதங்
காண்க.

இத் திருவெண்பாவால் ஆசாரியர் உபதேசிக்கும் மொழி ஓர் பிரகாரம் ஆயினும் பக்குவ உயர்ச்சி தாழ்ச்சிப்படி ஞானம் ஏறுவதன்றி ஓர் படித்தாய் ஞானம் ஏறுதென்று அறிவித்தவாற காண்க. (கசு)

கல்லையுரு வாக்குங் கழற்றியிலேயில்வாழ்க்கை
சில்லநீர் போலத் தெளிந்துவருந்—தொல்லுலகங்
கான்றசோ ருருங் கதவித்தண் டைக்கனவி
லூன்றல்போன் ஞானமுதிக் கும்.

(உரை) கல்லை உரு ஆக்கும் கழற்றியிலே இல் வாழ்க்கை சில்லம் நீ போலத் தெளிந்துவரும்—கல்லினை ஓர் பாவை வடிவாக்கும் முறைமைபோல், அருள் வடிவாக்கு தற் பொருட்டு மந்த பக்குவர்க்கு உபதேச மொழிகளால் பாசத்தை நீக்குமிடத்துத் * தேறிட்ட நீர் தெளிந்து வருதல் போல், அவர்க்கு இவ்வாழ்க்கை இஃது ஆர் யாம் ஆர் என்று தெளிவு பிறந்துவரும் ;

தொல் உலகம் கான்ற சோறுஆதும் கதவித்தண்டைக் கனலில் ஊன்றல்போல் ஞானம் உதிக்கும்—பழையதாக வரும் இப் பிரபஞ்சம் கக்கின சோறுபோல் அருவருப்பாகத் தோற்றும், வாழைத்தண்டை அக்கினியிற் சுடுதல்போல் அவர்க்கு ஞானந்தோன்றும்.

(குறிப்பு.) பிரிந்த சேறும் தெளிந்த நீரும் கலந்து வரு தல்போல் இவ்வாழ்க்கையில் பற்றும் பற்றின்மையும் கலந்து வருதலின், “தெளிந்துவரும்” என்றார்.

* தேற்றுக்கொட்டையால் தெளிவிக்கப்பட்டநீர்.

வாழைத்தண்டைப் பன்னாள் பலகாட்டத்தால் கடல்-
போல் இவர்க்குப் பன்னாளில் பற்பல உபதேச மொழி-
களால் ஏறும் என்பதறிக. (கௌ)

இரும்பை வடிவாக்கு மியல்பினர்க்குப் பச்சை
மரஞ்சுடுமா போன்றானம் வாய்க்கு—மிருந்தவிட-
நீர்த்தா மரையிலேபோ நீங்கு முலகமெலாம்
பேய்த்தேர்போற் றோன்றும் பிரிந்து.

(உரை.) இரும்பை வடிவு ஆக்கும் இயல்பினர்க்குப்-
பச்சைமாம் சுடுமாறுபோல் ஞானம் வாய்க்கும்—இரும்-
பினை ஓர்பாவை வடிவாக்கும் முறைமைபோல் பாசத்தை
நீக்கி அருள் வடிவாக்கப்பட்ட மத்ததா பக்குவர்க்குப்
பச்சைமாததை அக்கினியால் சுடுமாறுபோல் ஞானம்
பலிக்கும் ;

இருந்த இடம் தாமரையிலே நீர்போல் நீங்கும் உலகம்
எலாம் பிரிந்து பேய்த்தேர்போல் தோன்றும்—தாம் இருந்த
இவ்வாழ்க்கையில் தாமரையிலே நீர்போல் கூடியிருந்தும்
அதிற் கூடாது நீங்குவர், பிரபஞ்சமெல்லாம் அவர்க்கு
அக்கயமாகக் காணற் சலம்போல் தோன்றும்.

(குறிப்பு) சில காட்டத்தால் பச்சைமாம் கடல்போல்
சில உபதேச மொழிகளால் இவர்க்கு ஞானம் ஏறும் என்ப-
தறிக. (கஅ)

மரப்பாவை போலுட ம்பின் வாதனையை மாற்றிக்
கரித்தீர்க் கவர்வதுவாங் காமித்—திருத்த
மனைபொது வின் மண்டபமாம் வாணோர்கள் வாழ்வுங்
கனவெனவே தோன்றியிருங் காண்.

(உரை.) மாப்பாவைபோல் உடம்பின் வாதினையை மாற்றிக் கரித்தீக் கவர்வது ஆம்—மாதனை ஓர் பாவை வடிவாக்குதல்போல், அருள் வடிவாக்குதற் பொருட்டுத் தீவிர பக்குவர்க்கு உடம்பின் வாதினையாய் பொறிகாண முதலியவற்றை நீக்கி ஞானத்தை உணர்த்தக் கரி தீ ஏற்றுக்கொள்ளல்போல் ஞானம் உண்டாம்;

காமித்து இருந்த மனை பொதுவின் மண்டபம் ஆம் வாறோர்கள் வாழ்வும் கனவு எனவே தோன்றிடும்—தான் இச்சித்திருந்த மனை வாழ்க்கை காண்பேருங் கூடி யிருக்கும் பொதுமண்டபம் போலாகும், கேள்வியால் அறியப்பட்ட இத்திராதி தேவர்கள் செல்வமும் சொப்பனம்போல் தோற்றும்,

(தறிப்பு.) உடம்பின் வாதினையை மாற்றி என்றமையான், இவர்க்குப் போகவாதினை மாற்ற வேண்டுவது இன்றென்பது ஆயிற்று. “வாறோர்கள் வாழ்வுங் கனவெனவே தோன்றும்” என்றமையான், கர்வாழ்வு சுழுத்திக்காட்சி போல் தோன்றும் என்பதாயிற்று.

இருந்த என்பது இருத்த என்று வலித்தல் விகாரமாய் வந்தது. காண் - அசை. (கக)

வெண்ணெயுறு பாவையர்க்கு ஞானம் விளக்கின்மே லண்ணின்மயிர் பஞ்சாகு மாசையிலை—கண்ணி ரொழுதும் பொழுதறியா துள்ளுருகி விம்மி யழுதுகிரிப் டார்புளக மாம்.

(உரை.) வெண்ணெய் உறு பாவையர்க்கு ஞானம் விளக்கின்மேல் அணில் மயிர் பஞ்ச ஆகும் அசை இலை—வெண்ணெயினைப் பொருந்தாநின்ற ஓர் பாவை ஆக்குதல்

போல் அருள் வடிவாக்கப்பட்ட தீவிரதா பக்குவர்க்கு வினக்கின் கொழுந்திற் பிடித்த அணிலின் மயிர்போலும் பன்னிய பஞ்சுபோலும் பாசனீக்கி ஞானம் உண்டாம், அவர்க்கு ஒன்றினும் ஆசை இன்ற;

கண் நீர் ஒழுகும்பொழுது அறியாது உள் உருகி விம்மி அழுது சிரிப்பார்புனகம் ஆம்—ஆசைக்கண்ணீர் ஓடும்போது தாமறியாது உள்ளமெல்லாம் நெக்கு நெக்குருகி விம்மி விம்மி அழுது சிரிப்பார், அவர்க்கு உடம்பெல்லாம் உரோமாஞ்சலி ஆம்.

(தூர்ப்பு.) அருவது முன்பட்ட பிறவித் துன்பங்களை நோக்கி; சிரிப்பது துன்பங்களை எல்லாம் ஒரு கணத்தில் மாற்றிய ஆசாரியாது அதிசயத்தை நோக்கி எனக் கொள்க.

பிரபஞ்சத்தின்மேல் இல் வாழ்க்கைமேல் உடம்பின் மேல் ஆகிய மூன்றிடத்தும் அவர்க்கு ஆசை இன்மையால், பொதுப்பட “ஆசையிலை” என்றார்.

கல்லை என்னும் திருவெண்பா முதல் இரகான்கு திருவெண்பாவானும் பந்த முதலிய நான்கு பக்குவங்களையும் உடையோரை ஞானாசாரியர் பக்குவப்படுத்தி அவர்க்கு ஞானம் ஏற்றும் முறைமை இங்ஙனம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க.

(உ0)

இங்ஙனம் கூறும் பக்குவர்க்கே அன்றி மற்றையர்க்கு ஞானம் போதித்தால் ஏறுதோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

புளிசேர் பழமானாற் போற்புறம்போ டுள்ளின் முளைதானும் வேறாய் முளைபோய்த்—துளைமாண்ட வுசிக்குப் பாச மொழிந்ததுபோ லொப்பாருக் காசைக்கே டாந்த மாம்.

(உரை.) புனி சேர் பழம் ஆனால் போல் புறம்போடு உள்ளின் முளைதாலும் வேறு ஆய் முளைபோய்—முன்னர்ப் பிஞ்சாய் இருந்தபோது ஓடும் வித்தம் பிரிபடாது ஒன்றாய்ச் சேர்ந்த புனி அவ் னோடும் வித்தம் பிரிபடும் பழம் ஆனாற்போல், முன்னர் அறிவு முதிராமையின் பிரிபடாதிருந்த மும்மலங்களும் இப்போது அவ் வறிவு முதிர்ந்தமையால் மாயை கன்மம் ஆகிய புறம்போடு உயிருள் இருந்த முளையாகிய ஆணவமும் தமக்கு அந்நியமாய் நீக்கி இவற்றான் ஏறுவதாய ஆகாமிய முளையும்போய்;

தூளைமாண்ட ஊசிக்குப் பாசம் ஒழிந்ததுபோல் ஒப்பாருக்கு ஆசைக்கேடு ஆகந்தம் ஆம்—காதற்ற ஊசிக்குச் சாடு ஒழிந்ததுபோல் தற்போதத்தோடு எல்லாப் பாசங்களையும் இங்ஙனம் ஒழிந்தோர்க்கு அப்போதத்தால் தோற்றும் ஆசை நாசமே சிவானந்தப்பேறும்.

(குறிப்பு.) மாயையும் கன்மமும் புறம்பாய்க் காணப்படுதலின், “புறம்பு” என்றும், அவை நீக்கியபோதும் தான் நீங்காது உயிருள் இருந்தலின், ஆணவத்தை “உள்ளின் முளை” என்றும், ஆகாமியம் பிறவிக்கு ஏது ஆகலின், இத்தனையும் “முளை” என்றுங் கூறினார்.

காது அறு முன் தொடர்ந்த பாசம் அஃது அற்றபோது ஒழிந்தாற்போல், போதம் அறு முன்தொடர்ந்த பாசம் அஃது அற்றபோது ஒழிதலின், “ஊசிக்குப் பாச மொழிந்தாற்போலொப்பாருக்கு” என்றார்.

தேகபோகங்களாகிய தன்பத்தை இன்பம்போல் மாற பாடாய்த் தோற்றுவித்து உயிர்க்கு ஆசை உண்டாக்குவது ஆணவம். அதனது வாசனை போதம் ஒழியும் அளவும் இருந்த

தலின் அதன் காரியமாகிய ஆசை ஈடவே காரணமாகிய அவ் வாணவ வாசனையும் அவ் வாசனையால் எழும்போதும் கெடும் ஆகலின், “ஆசைக்கேடாகத்தாம்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் பக்குவம் உடையோர்க்கே ஞானம் போதித்தால் பாசநீங்கி ஆகத்தப்பேறி உளதாம் அன்றி, மற்றையார்க்கு அங்ஙனம் உண்டகாதென்று அறிவத்தவாறு காண்க. (உக)

அருண னுதயம்போற் றும்வீழ்வா ராசை
பெருகுவபோற் கப்பல் பிழைத்துக்—கரைகாணு
மாபோற் சிறையு மரும்பிணியு நீங்கியிடு
மாபோ லதிசயம் போலாம்.

(உரை.) அருணன் உதயம்போல் தாம் வீழ்வார் ஆசை பெருகுவபோல் கப்பல் பிழைத்துக் கரைகாணும் ஆற போல்—மழையிருளில் கெறிதெரியாத உழல்வோர்க்குச் சூரியன் உதயமானதபோலும், தம்மால் விரும்பப்பட்ட மாதர்மேல் ஆசை உள்ளமும் மறைய மேன்மேல் வளர்தல் போலும், திசைதவறிய கப்பல் தப்பித் துறை சேரக் காணு மாறு போலும்;

சிறையும் அரும்பிணியும் நீங்கியிடுமாப்போல் அதிசயம் போல் ஆம்—விடாச்சிறை இருந்தோர்க்கு அச்சிறை நீங்கிய வாறு போலும், மாறு கோயர்க்கு அங்கோய் நீங்கியவாறு போலும், ஓர்காலமும் காணாத அதிசயம் கண்டதபோலும், திருவருள் ஞானம் பெற்றோர்க்குத் தோற்றம்.

(தறிப்பு.) முன்னர் ஆணவ இருனால் பொய் இது மெய் இது என்று ஒன்றுத் தோன்றுதிருந்தோர்க்கு இப்

போது அருளொளியால் எல்லாம் சிவமாய்த் தோற்றலின்,
“அருணனுதயம்போல்” என்றும், அவ்வருள் ஞானத்தால்
தோன்றும் ஆகத்தத்தில் தாம் மேன்மேல் மறைதலின்,
“தாழ்வீழ்வா ராசை பெருகுவபோல்” என்றும், இந்த
ஞானாத்நத்தை என்னைக்கு அடைவோம் என்று இருந்த
தமக்கு இப்போது கிடைத்தலின், “கப்பல் கரைகாணுமா
போல்” என்றும், முன் உடலாயிருந்த தாம் இப்போது
அதற்கு உட்புறமாய் விளங்கும் சிவமாயிருத்தலின், “சிறை
நீக்குமாபோல்” என்றும், முன் இருந்த பிறவித் துன்பம்
இப்போது நீங்கலின், “பிணிகீக்குமாபோல்” என்றும், ஓர்
காலங்களினும் கண்டறியாத காட்சியாகலின், “அதிசயம்
போல்” என்றும் கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் பக்குவர்க்குப் பாசநீக்கி
ஞானோதயமானபோது தோற்றும் அதிசயகுணம் இவை
என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உஉ)

பாசநீக்கி ஞானந்தோன்றினால் அவர்க்கு இக்குணங்
கள் தோற்றவது என்னை எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

உடல்பொறிக ளுட்கரணத் தோடுகுணம் வாயு
விடவிடவே நாதாந்த வீடும்—நடுநிலையாய்த்
தன்னொழிவும் பேரின்ப சாகரமுஞ் சந்தழிவா
ரென்னபடார் கண்டறியா ரே.

(உரை.) உடல் பொறிகள் உட்கரணத்தோடு குணம்
வாயு விடவிடவே நாதாந்த வீடும்—உடலமும் பொறிகளும்
அந்தக்கரணங்களும் அவற்றுடனே குணங்களும் பிராண
வாயுவும் ஆகிய இவ்வைந்தையும் ஒன்றொன்றாய் அறிந்து

நீங்க நீங்கவே வரும் நாத தத்துவத்தின் முடிவாகிய விடுதலையையும்,

நடுநிலை ஆய்த் தன் ஒழிவும்பேர் இன்ப சாகாரமும் சந்தழிவார் என்ன படார் கண்டு அறியார்—அவ்விடுதலைக்கும் சுகாதீதத்திற்கும் நடுநிலையாய்த் தோன்றும் தன் தரிசனம், திருவருள் தரிசனம், பரைதரிசனம், பரையோகம், பரையோக நீக்கத்தையும், அவற்றின்மேல் தற்போத ஒழிவையும், அதன்மேல் ஆந்தசாகரத்தையும், அதுபவமாகக்கண்டு அதன்மேல் சிவத்தோடு இரண்டற்று இருக்கின்றார் என்ன ஆச்சரியப்பட்டார் முன்றோர் காலங்களிலும் அவற்றைக் கண்டறியாதார்.

(குறிப்பு.) உடலத்தை உள்ளபடி அறிந்து நீங்கவே பஞ்சபூத காரியமாகிய புறக்கருவிகள் இருபத்தைந்தும், ஈடணைத்திரியங்களும் தசநாடிகளும் நீங்கும், ஞானேந்திரியங்களை உள்ளபடி அறிந்து நீங்கவே அவற்றான் அபகரிக் கப்பட்ட சத்தாதிகள் ஐந்தும், அவ்வீந்திரியங்கள் அவ்விடயங்களை அபகரித்தபோது தொழிற்படும் கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும், விடிகரிக்கப்பட்ட வசகாதிகள் ஐந்தும் இவ்விருவகை இந்திரியங்கட்கும் இடமாய்நின்ற பூதங்கள் ஐந்தும் நீங்கும். அத்தக்கரணங்களை உள்ளபடி அறிந்து நீங்கவே குக்குடையாதி வாக்கு நான்கும் நீங்கும். முக்குணங்களை உள்ளபடி அறிந்து நீங்கவே இம் முக்குணகாரமான மூலப்பிரகிருதி நீங்கும். மூலப்பிரகிருதி நீங்கவே இதாதிதங்களாய் வரும் கன்மம் சீவனமின்றி நிற்குமாதலின், அக்கன்மத்தைக் கூட்டாநின்ற காலமும் அதனை வரைத்து நிற்கின்ற நியதியும் நீங்கும். இவை நீங்கவே ஆன்மாவிற்குப் புசிப்பின்மையால் இச்சா ஞானக்கிரியை சீவியாது. ஆகலின், கிரியையை

எழுப்பும் கலையும் அறிவை எழுப்பும் வித்தையும் ஆகையால்
எழுப்பும் இராகமும் ஆசைப்பட்ட பதார்த்தத்தில் மயங்கும்
புருடனும் நீங்கும். இங்ஙனம் கலாதிகள் நீங்கவே காவத்
தையும் நியதியையும் கலையையும் பிரேரித்த சத்தித்தத்துவமும்.
வித்தையைப் பிரேரித்த சுத்தவித்தையும், இராகத்தைப் பிரே
ரித்த ஈச்சுர தத்துவமும், புருடனைப் பிரேரித்த சிவதத்துவ
மும், மூலப்பிரகிருதியைப் பிரேரித்த சாதாக்கிய தத்துவமும்
நீங்கும். இங்ஙனம் சுத்த தத்துவங்கள் நீங்கவே பிராணவாயு
மாத்திரம் இயங்கும் இப்பிராணவாயுவை உள்ளபடி அறிந்து
நீங்கவே தசவாயுக்களும் அசுபைநாதமும் நீங்கும் இம்
முறையே தத்துவம் தொண்ணூற்றாறும் நீங்கும். ஆகலின்,
“விடவிடவே நாதாந்தவீடும்” என்றார்.

“நடுநிலையாய்” என்றதனானும், “பேரின்பசாகரமும்”
என்றதனானும், தற்றரிசன முதலிய வருவிக்கப்பட்டன.

கண்டத்தானத்தில் அந்தக்கரணங்களோடுங் கூடி மத்
திமை வாக்கு நன்றாய் அறியப்படுதலின், மத்திமைவாக்குக்
காரணமாகிய குக்குமை பைசந்தியும், மத்திமைவாக்குக்
காரியப்பட்ட வைகரியும் அந்தக் கரணங்கள் நீங்கவே நீங்கும்
ஆகலின், அந்தக்கரணங்களை நீங்கவே குக்குமையாதி வாக்கு
கள் நீங்கும் என்று சொல்லப்பட்டது.

பிராணவாயு இயக்கத்தை அடக்கத்தொடங்கின் அடக்
காது மேன்மேலியங்கும் ஆகலின் அவ்வியக்கம் தன்னால்
அறியப்படுதலானும், தன்னை அஃது அறியாமையானும்,
அதனைச் சடம் என்றும், அதனை அறிந்த அறிவுதான் என்
றும், தனக்கறிவித்தது திருவருளென்றும் அறிந்து தான்
திருவருள் காட்டத்தில் நிற்கவே அது நீங்கும் எனக்
கொள்க. ஏ - ஈற்றைச்.

“கண்டறியாரே” என்றதனால், இப்போது கண்டென்பது வருவிக்கப்பட்டது.

உடல் பொறிகாண முதலிய கருவிகளை உள்ளபடி அறிந்து கீங்குதலை, * “ஐம்புலனாலா மந்தக்காண, முக்குணங்குவளி யொருங்கிய வாறோ, ரேத்த நின்றனை” என்னும் திருவெழுக்கற்றிருக்கையாற் காண்க.

இத்திருவெண்பாவால் முன் ஓர் காலங்களினும் கண்டறியார் ஆகலின், இப்போது அக்குணங்கள் அவர்க்குத் தோற்றுமென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உசு)

இங்ஙனம் ஞானத்தால் பாசத்தை கீங்கிப் பதியை அடைந்தோரை மீட்டும் அப்பாசம் மயக்காதோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

அறிவுமறி வானு மறியா மலையு
யற்பிற் றடையே தவர்க்குப்—பிறிவரோ
னாகாயஞ் சூறையொளி லஞ்சி யடுக்களைக்குட்
போசாது போலாம் பொருள்.

(உசா.) அறிவும் அறிவானும் அறியாமலையும் அறிவின் அவர்க்குத் தடை ஏது பிறிவரோ—உயிர்க்குயிராய் உள்ளும்புறம்பும் ஓர்ணுவனவேனும் விட்டு கீங்காதிருந்து அறிவிக்கும் அறிவாகிய பதியையும், தற் சுதந்தரமாய் ஒன்றினையும்றியாது அப்பதி அறிவிக்க அறிவதாகிய பசுவையும், இங்ஙனம் அறியும் பசுவிற்குத் தன்னையும் தனக் கறிவிக்கும் பதியையும் அறியவொட்டாது மறைத்திருந்த அறிவாமையாகிய பாசத்தையும் அப்பதியால் உள்ளபடி அறி

* ஞானசம்பந்தர் தேவாரம்.

யின், அவர்க்கு முன்போலும் சடை யாது? அஃதன்றி அப்பதியை ஓர் கணமேனும் பிரிவரோ? (ஆனால் அப் பதியை அவர் பிரியாது நாடிக்கொண்டு நிற்பரோ எனின்.)

ஆகாயம் குறைகொளில் அஞ்சி அடுக்களைக்குள் போகாதுபோல் ஆம் பொருள்—எல்லாப் பொருள்கட்கும் இடங்கொடுத்திருந்த ஆகாயத் தானே அப்பொருள்களைக் கொள்ளுகொள்ளும் எனின், அதற்கு அஞ்சி அடுக்களை வீட்டில் புகுத்தொளிக்கக்கூடாது; அதுபோல், அவ்வாகாய முதலிய எப்பொருள்கட்கும் ஆதாரமாகியிருந்துள்ள மெய்ப்பொருள் தன்னை அறிந்தோர்க்கு இடம் வேறின்மையான் அவரை விழுங்கிக்கொள்வதாம்.

(குறிப்பு.) பாசத்தை அறியும்போது முப்பத்தாறு கருவிகளையும் இஃது ஈதென்று அறிந்துசென்று அவற்றின் முடிவில் சின்ற தன்னால் அவை அறியப்படலானும், தன்னை அவை அறியாமையானும், தனக்கு அந்நியமென்றும் சடமென்றும் அறியப்படும். தன்னை அறியும்போது அக்கருவிகளை எல்லாம் அறிந்து அவற்றை நீக்கிசின்ற அறிவு தான் என்றும், திருவருளால் அன்றித் தற் சுதத்திரமாய் அறிவதிலன் என்றும், தான் கருவிகளோடு கூடிய போது அவை மயமாயும் அவற்றை நீக்கித் திருவருளோடு கூடியபோது இதன் மயமாயும் இருத்தலின், தான் பாச அறிவும் அன்று, பதி அறிவும் அன்று என்று அறிபப்படும்.

பதியை அறியும்போது பெத்தமுத்தி காலத்தினும் தன்னைவிட்டு நீக்காதிருப்பதென்றும், தனக்கு அறிவிப்பதென்றும், பாசத்தைப் பிரோகம் பண்ணுவதென்றும், ஞானந்த சொருபமென்றும் அறியப்படும்.

இங்கனம் கடுகின்று அறிந்த பசுபாசத்தை நீக்கிப் பரி
பூரணமாகிய பதியை அடைந்து அப் பூரணமெல்லாம் தானு
யிருத்தலின், “அறியிற் றடையே தவர்க்கு” என்றும், பிரி
தற்கு ஏதுவாயபோதம் இறத்தலின், “பிரிவரோ” என்றும்
இங்கனம் பிரியாதிருந்தோரை மெய்ப்பொருள் தன் மயமாய்க்
கோடலின், “அடுக்களைக்குட்போகாது போலாம் பொருள்”
என்றங் கூறினார். (உச.)

பொய்போல மெய்யு மறியப் பெறுப்போக
சையோகர்க்கு கொன்றோடுந் சார்பில்லை—துய்ய
விழிக்கு னுதித்த விரிகதிர்போற் றம்மை
யறித்ததுவே யாச்சரிய மாம்.

(உரை.) பொய்போல மெய்யும் அறியப்பெறுப் போக
சையோகர்க்கு ஒன்றோடும் சார்பு இல்லை—முன்னர்
பொய்யாகிய உடலத்தோடுங் கூடியபோது அவ்வுடலமென்
றும் தாமென்றும் பிரித்தறியாது அதன் மயமாயிருத்தது
போல், இப்போது மெய்ப்பொருளையம் தம்மையும் பிரிக்கப்
பெறாது இம் மெய்ப்பொருள் ஆகத்தத்தோடுங் கூடிக் கலந்
திருத்தோர்க்கு ஒருபொருளோடும் சார்பில்லை; (அஃது
எங்கனம் எனின்,)

துய்ய விழிக்குள் உதித்த விரி கதிர்போல் தம்மை
அழித்ததுவே ஆச்சரியம் ஆம்—எல்லாவற்றையும் எதிரிட்
டறியும் மாசற்ற விழிக்குள்ளே முன்போல் எதிரிட ஒட்
டாது உதித்த சூரியனைப்போல், ஞாநு ஞான ஞேயம்
என்னும் முப்பொருளையும் எதிரிட்டறித்த ஆன்மபோதத்தை
அங்கனம் எதிரிடவொட்டாது இதனுள் சிவ சூரியன்

உதித்து அப்போதத்தை அழித்துத் தானாயிருந்ததுவே மிகவும் அநிசயமாம்.

(குறிப்பு.) கதிர்ப்புறம்பு உதித்தபோது கண்ட கண்ணுள் உதித்தபோது காண்டற்கு இடமின்மைபோல், போதத் தால் புறம்புபோல் தோற்றிய ஞானசூரியன் இப்போத ஓளியைத் தன் ஓளியால் மறைத்து உயிர்க்குள் உதித்தமையான் இதற்கும் எதிரிடுதற்கு இடம் இன்றென்பதறிக. (உரு)

தன்னையிழைப் பார்க்கென்ன சார்வூழி சங்கார மென்னிலொளித் தெங்கே யிருக்கலா—முன்னே புலிபார்க்கப் போனகதை போலிமையா நாட்டஞ் சலியாமன் மூடுந் தனை.

(உரை.) தன்னை இழப்பார்க்குச் சார்வு என்ன ஊழி சங்காரம் என்னில் ஒளித்து எங்கே இருக்கல் ஆம்—தற்போதம் ஒழிப்பார்க்கு மற்றைச் சார்புகள் என்னை உள்ளன? முப்பத்தாறு தத்துவம் என்பதும், அவற்றின் முடிவில் நின்ற தாம் என்பதும், தமக்கு அறிவித்த அருள் என்பதும், இதனைக் கடந்த ஆகத்தம் என்பதும் இன்றி ஆகத்தாதி தராயிருத்தலின், அவர்க்கு இதவே சர்வ சங்கார காலமென்றுமெய்ஞ் ஞானிகள் சொல்லுவார் எனின், அவர்க்கு எவ்விடத்து ஒளித்திருக்கலாகும்? (ஆனால் சிவத்தை அருளால் அறிந்து அடையவேண்டும் என்பது என்னை எனின்,)

முன்னே. புலிபார்க்கப்போன கதைபோல் தனை இமையாகாட்டம் சலியாமல் மூடும்—முன்னே புலியினைப் பார்த்து அறியச்சென்று ஓர் புருடன் அஃதிருந்த முறைக்கு எதிர்ப்படும் தறுவாயில் அவன் தேகப் பதைப்பற அது பிடித்துக்கொண்டதென்று கூறும் கதைபோல், சிவத்தை அறிய

வேண்டும் என்று முப்பத்தாறு கருவிகளையும் கடந்து சென்று அருள் கேர் நிற்கும் தருவாயில் இவன் தன்னை இமையா நாட்டமாகிய அச் சிவந்தானே இவனது போதப் பதைப்பு அறும்படி மூடிக்கொள்ளும்.

(குறிப்பு.) இமைத்தல் விழித்தல் இன்றிய இமையா நாட்டம்போல் மறப்பு நினைப்பு இன்றிய பேரறிவு ஆகலின், சிவத்தை “இமையானாட்டம்” என்றார். புலி முழுவாய் நின்றோரை அது மூடிக்கொள்போல், அருள் கேர் நின்றோரைச் சிவம் மூடிக்கோடலான், அங்கணம் உவமை கூறினார்.

“அறிவு மறிவானும்” என்னுந் திருவெண்பா முதல் இவை மூன்று திருவெண்பாவானும் தற்போதம் இழந்த ஞானிகள் சிவமயமா யிருப்பாரே அன்றி அவரை மீட்டும் பாசம் மயக்காது என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உசு.)

அறிந்ததுவாய் நின்ற வறியாமை கண்டு
மறந்தறியார் வாழாது வாழ்ந்த—வெறும்பாழ்
விளைந்தசுகஞ் சொல்லில் வெளியைப் படியா
வனந்தறியு மாபோல வாம்.

(உரை.) அறிந்த அது ஆய் நின்ற அறியாமை கண்டு மறந்து அறியார் வாழாது வாழ்ந்த—முப்பத்தாறு கருவிகளையும் நீக்கி அவற்றின் முடிவில் நின்ற தம்மை அருளால் அறிந்த, அவ்வருள் தரிசனம் பரை தரிசனம் ஆகத்தப் பேறு ஆகிய இவற்றையும் கடந்து சிவமயமாய் முன் நீக்கி நின்ற கருவிகளை மீட்டுங் கண்டு அச் சிவத்தை மறந்து பின்னும் இக் கருவிகளை நீக்கி அச்சிவத்தை அறியாதார் இப் பிரபஞ்சம் சிறிதும் தோன்றாது அச் சிவத்தோடும் வாழ்வற வாழ்ந்த,

வெறும் பாழ் விளைந்த சுகம் சொல்லில் வெளியைப்
படியால் அளந்து அறியுமாறுபோல ஆம்—ஓர் பொரு
ளோடும் தொடர்வு இன்றிய வெற்றவெறுஞ் குனியத்தில்
உண்டாகிய பேராந்தத்ததைச் சொல்கோம் எனின், ஆகா
யத்தை நாழியால் அளந்து அளவிடுமாறு போலுமாம்.

(குறிப்பு.) “ அறியாமை கண்டு மறத்தறியார் ” என்
றமையால் கருவிகளின் மீளாது சிவமயமாய் எக்காலமும்
இருப்பார் என்பதாயிற்று. வெளியை அளக்கும் படிக்குள்
அவ் வெளி நிறைந்திருத்தலின், அதனை அளக்கக்கூடாதது
போல், கருதிக் கூறும் மனவாக்கெல்லாம் அவ் வானந்தம்
நிறைந்திருத்தலின், அதனைக் கூறக்கூடாதென்பது அறிக்

இத் திருவெண்பாவால் அங்ஙனம் இருந்த ஞானிகள்
பெற்ற இன்பத்தை இங்ஙனம் இருக்குமென்று அவரால்
கூறக் கூடாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உஎ)

அறிவுக் கற்றுவென்னு மாகமங்கள் சுத்த
வற்றுவென்னும் வேதத்தி னந்தம்—பிறியா
நிலைக்குச் சரியாகு நியென்ற னுனென்
றலைக்கு மரிபிரம ரை.

(உரை.) அறிவுக்கு அறிவு என்னும் ஆகமங்கள் வேதத்
தின் அந்தம் சுத்த அறிவு என்னும் பிறியா நிலைக்குச் சரி
ஆகும்—சச்சிதானந்த சிவத்தை உயிராகிய அறிவிக்கு அறிவுக்
கும் அறிவென்று கூறும் ஆகமந்தங்கள்; வேதாந்தங்கள்
அறியும் அறிவும் அறிவிக்கும் அறிவும் சுத்த அறிவு தானே
என்று கூறும்; தற்போதம்போய்ச் சிவத்தைப் பிரியாத
நிலைக்கும், சிவத்துவம் போய்ப் பிரமத்தைப் பிரியாத

அலைக்கும், அவ்வாகம வேதங்கள் கூறிய வாக்கியஞ் சரியே ஆகும்;

நீ என்றால் நான் என்று அரி பிரமரை அலைக்கும்—
அந் நிலை நில்லாது வாசகஞானமாக நீ அது என்றால் அது
நான் என்று இங்ஙனம் லிஷ்டனு பிரமாதிகளையும் அலைக்கும்.

(குறிப்பு.) நீ அது என்பது ஆகமம். அது நான்
என்பது வேதம்.

இத் திருவெண்பாவால் பாஞ்ஞானத்தால் சிவத்தைக்
கூடிப் பிரியாதிருந்தோர்க்கு வேதாகமங்கள் கூறும் ஞானம்
இரண்டும் சரியென்பதும் அபர ஞானிகட்குச் சரியின்றென்
வதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (உஅ)

இரண்டாம் அநிகாரம்.

சத்திநீ பாதநீ துத்தம ரொழிவு

மு ற் ற ம்.

—

யோகக் கழற்றி

சரியாதியில் ஏற்போர்களுள் ஓரொருவர் முன்விட்ட குறையால் ஞானத்திற்குப் பக்குவராய் வருவார்கள், அவர் கட்டுத் தற்போதத்தை ஒழித்து ஞானம் வருவித்தற் பொருட்டு அந் தற்போதத்தால் செய்யும் சரியாதிகளைப் போதனைகளால் நீக்கவேண்டும். ஆகலின், அவ்வதிகாரத் தின் பின்னர் இவ்வதிகாரங்கள் வைக்கப்பட்டன. ஆயின், முறையே வைத்துக்கூறுது யோகக்கழற்சியை முதற்கண் வைத்தது என்னை எனின், யோகம் ஞானத்திற் கருகமாக லினும், இவ் யோகத்தினின்ற ஞானபக்குவன் அதிபக்குவ னாகலினும் முதற்கண் வைக்கப்பட்டது.

இவ்வதிகாரம் யோகத்தைக் கழலப் பண்ணினமை யான் இதற்கு யோகக்கழற்றி என்று பெயராயிற்று. இதன் பின்னர்க் கூறும் இரண்டதிகாரத்திற்கும் அதிகார வரை வும் பெயரும் இம்முறையே கொள்க.

சரியை கிரியைகளைச் சற்றூக்கிச் சாகாக் கரும யோகத்தைக் கழற்ற—வரிதவர்க்குத் தோன்றியதுபொய்யாகக் காண்கையிலேதோன்றாத லுன்றியபோ தங்கழலு மோ.

(உரை.) சரியை கிரியைகளைச் சற்று ஆக்கிச் சாகாக் கரும யோகத்தைக் கழற்ற அரிது—சரியை கிரியைகளைச் செய்வது அற்பமெனக் கருதி உடல் நாசமாகாவதை செய்

யும் யோகிகளது கிரியாயோகத்தை யாவராலும் நீக்குதற்கு அரிது ;

அவர்க்குத் தோன்றியது பொய்யாகக் காண்கையிலே தோன்றாத ஊன்றிய போதம் கழலுமோ—அக் கிரியா யோகிகளுக்கு ஆறுதாரங்களினும் ஓர் மூர்த்தியைத் தியானித்து அதனைவிட்டு மற்றோர் மூர்த்தியைத் தியானிக்கும்போது முன் தியானித்தது பொய்ப்பொருளாய்ப்போகத் தமக்கு அநுபவமாகக் காணுமிடத்தும் தெரியாது அதனை மெட்ப்பொருளாய்ப் பிடித்த போதம் எங்ஙனம் கழலும்?

இத் திருவெண்பாவால் போதம் யாதொன்றினைப் பற்றினும் விடாதென்பதும், அப்பற்றைப் பிறராலும் விடுவீதில் அறிதென்பதும் அறிவீத்தவாறு காண்க. (க)

அட்டமா சித்திகளு மத்துவா மூர்த்திகளுங் கிட்டிலதற் கங்கங்கே கீழ்மேலாய்—விட்டு வரும்போதுந் துக்கமாய் வந்துவந்து மாய்ந்து பெரும்பாவஞ் செய்யப் பெறும்.

(உரை.) அட்டமாசித்திகளும், அத்துவாமூர்த்திகளும் கிட்டில்—அக் கிரியா யோகத்தால் அணிமா முதலிய அட்டமா சித்திகளும் தமக்குக் கைவல்லியமாகக் கிடைப்பினும், விநாயகன் முதலிய ஆறு அத்துவா மூர்த்திகளையும் சடாதாரங்களில் வழுவுறத் தியானிக்கக் கிடைப்பினும்,

அதற்கு அங்கு அங்கே கீழ்மேல் ஆய்விட்டு வரும் போதம் துக்கம் ஆய் வந்துவந்து மாய்ந்து பெரும்பாவம் செய்யப்பெறும்—அச்சித்திகளால் எடுக்கும் உருவுகளுள் ஒரு ருலிற்கு ஒருருவு தாழ்த்தும் உயர்ந்தும் தோற்ற அவ்வுருவுகளை ஆக்காங்கு விடுத்து வருட்போது துக்கமாயும், மூர்த்தி

களை ஆறுதாரங்களினும் வெவ்வேறும் ஆங்காங்குக் கீழு-
மேலுமாய்த் தியானித்து விடுத்து வரும்போதும் துக்கமாய்,
அவ்வுருவெடுக்கும்போதும் அதனை விடுக்கும்போதும் அம்-
மூர்த்திகளைத் தியானிக்கும்போதும் விடுக்கும்போதும்
பிறந்து பிறந்து இறந்து இறந்து இவற்றால் மிகுந்த பாவங்-
கள் செய்யப்படும்.

(குறிப்பு.) சித்தியால் ஒருருவை மறைத்து ஒருருவைக்
காட்டலும், தியானத்தால் ஓராதாரம் விடுத்து ஓராதாரஞ்-
சேறலும், ஓர் பிறவியை நீக்கி ஓர் பிறவியை எய்தலும், ஓர்
வத்சையை நீக்கி ஓர்வத்சையை எய்தலும்போல் இருத்தலின்..
“வந்து வந்து மாய்ந்து” என்றும், சித்தியால் சாபாறுக்கிர-
கம் உளவாகலின் முனிவு பிறந்தபோது பிறரைச் சபித்தலா-
னும், தம்மைப் படைத்தழிக்கும் மூர்த்தியைத் தாம்படைத்து
அழித்தலானும், பாவம் வருதலின், “பெரும்பாவஞ் செய்-
யப்பெறும்” என்றுங் கூறினார்.

“வரும்போதும் துக்கம்” என்பதனை ஆக்ஞாசக்கிர-
மளவுஞ்சென்று மீண்டுவரும்போதும் எனக்கொள்க. சக
முகத்தில் செய்யும் தொழில்போன்று அகமுகத்துஞ் செய்த-
வால் துக்கம் என்றார்.

அட்டமா சித்திகளாவன: அணிமா, இலகிமா, கரிமா,
மகிமா, பிராத்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம்-
ஆகிய இவை எண்வகையும் எனக்கொள்க.

அதற்கென்னும் கான்கனுருபை அதனாலென்று மூன்ற-
னுருபாகக் கொள்க. (உ)

அறிவடங்கா வாயு வடங்கவசை வற்றுத்
தறியிருந்தாற் போலச் சமாதி—பெறுகி

னடந்த குருட்டுமே நஞ்சருந்திப் பாழூர்க்
கிடந்தகுழிப் புக்கதினுங் கேடு

(உரை.) அறிவு அடங்கா வாயு அடங்க அசைவு அற்
றத்தறி இருந்தாற்போலச் சமாதி பெறுகில்—தமது அறி
வால் அதன் இசைப்படி சென்று அடங்காத பிராணவாயு
வைத் தமது இச்சைப்படி இரேசித்தும் புரித்தும் கும்பித்
தும் உள்ளடங்கச்செய்து தாமும் அதனோடு அசைவற்றுக்
கம்பம் இருந்ததுபோல் சமாதி பெறுவர் ஆயின், (இச்
சமாதி,)

நடந்த குருட்டு ஊமன் நஞ்சு உருந்தி பாழ் ஊர்கிடந்த
குழிபுக்க அதினும் கேடு—நடக்கப்பட்ட பிறவி அந்தகனாகிய
ஞ்ருமையின் விடத்தினைப் புசித்துக் குடலோகிய ஊன்கண்
உள்ள பாழுங்கிணற்றில் எடுப்பாரற்று வீழ்த்து கிடந்த அத
னினும் கேடாம்.

(குறிப்பு.) வாயு அடக்கல் முதலிய தொழில் செய்த
லின், “நடந்த” என்றும், அதற்கு மேலாய ஞானமின்மை
யால், “குருடு” என்றும், அந்த ஞானங் கூறம் சாத்திரம்
அறியாமையால், “ஊமன்” என்றும், சடமாயுள்ள வாயு
வுடன் கூடினமையால், “நஞ்சருந்தி” என்றும் முன்
செய்த தொழில் மறந்தமையாலும் ஆண்டுத் திருவருள் விளக்
காமையானும், “பாழூர்க் கிடந்த குழிப்புக்கு” என்றும்,
இங்ஙனம் உவமை கூறினார், இவற்றுள், “நடந்த குருட்
டுமன்” என்பது அவர்க்கு உவமையும், “நஞ்சருந்திப்
பாழூர்க்கிடந்த குழிப்புக்கு” என்பது அவர் சமாதிக்கு உவ
மையும் எனக்கொள்க. அவன் அறியாது வீழ்த்தவன் இவர்
அறிந்து வீழ்த்தவர் ஆகலின், “அனிதினுங் கேடு” என்றார்.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் கிரியாயோகஞ் செய்வது துன்பமென்றும், அங்ஙனம் துன்பப்பட்டுச் செய்யினும் ஆன்மலாபம் இன்றென்றும், தனது கருத்தை எடுத்து அறிவித்து அவ் யோகத்தை மறுத்தவாறு காண்க. கவிப்பயனு மாதனமுங் கண்ணிமிட்டா நோக்கும் தவப்பகடி யாட்டங்காண் சார்வைத்—தவிர்க்கின் மறந்தறிய லாகா மலட்டறிவாய் வான்போ னிறைந்து துளும்பாம னில்.

(உரை.) கவிப்பயனும் ஆதனமும் கண் கிமிட்டா நோக்கும் தவப்பகடி ஆட்டம் சார்வைத் தவிர்க்கின்—யோக நூலைக் கற்றுக்கொண்டு பிறர்க்கு அதன் அருத்தங் கூறுதலும், பதுமாதன முதலிய ஆதனங் கட்டலும், மனத்தை ஓர் தானத்தில் நிறுத்தி இமையா நாட்டமாய்ப் பார்த்திருத்தலும், இவை முதலிய நீ செய்யும் தொழில்கள் ஞான தபோதனர் முன்னர்த் தவப்பகடிக் கூத்துக்கட்டி ஆடுவதாம்; இனி இவ் யோக வாஷனையை நீங்குதி எனின் கேரே வீடடைதற்கு ஒருபாயமுண்டு ; (அஃது எங்ஙனம் எனின்,)

மறந்து அறியல் ஆகா மலட்டறிவு ஆய்வான் போல் நிறைந்து துளும்பாமல் நில்—நீ யோகசமாதி கூடும்போது ஓர்கால் நினைந்தும் ஓர்கால் மறந்தும் முன்னர் அறிந்தது போல் அறியாது, இப்போது அந் நினைப்பு மறப்பு முதலிய ஒன்றும் தோன்றாத அறிவாய் எங்கும் பூரணமாய் ஒன்றோடும் தாக்கற்று அசைவற்றிருந்த ஆகாயம்போல் நீயும் எங்கும் பூரணமாய் ஒன்றோடும் தாக்கற்று அசைவற்று நிற்கி.

(திறிப்பு) “கண்ணிமிட்டாநோக்கும்” என்றது, காசி தனி புருவமத்தியங்களில் பார்த்துக்கொண்டிருத்தல்.

நல்ல கூத்தாடுவான் முன்னர் அவன் வேடம் தானும் போட்டுக்கொண்டு அக்கூத்திற்கு மாறாய் அகடிகக்கூத்து ஆடுவானைப்போல ஞானிகளைப்போலும் வேடமும் நடையும் காட்டி, அவரது பூரண அறிவுக்கு மாறாகக் கிஞ்சிக்கிய அறிவுவாயிருத்தலின், “தவப்பகடியாட்டம்” என்றார்.

மலட்டறிவு - ஒன்றுங் கலவாத அறிவு. காண் - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் கேவல சகலங்கள் தாக்காது அருள்வடிவாய் கிற்றற்கு உபாயங் கூறியவாறு காண்க. (ச)

இங்ஙனம் இருவருக்கும் சமாதிகூடத் தல் சரியெனின் யோகியை ஞானிகள் இகழ்ந்து கூறுவது என்னை எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

தத்துவமுட் டாக்சாய்ச் சமாதியனைச் சார்போதப் பித்தனென்பார் பேரிற் பிழையுண்டோ—புத்திபோகம்பக் களிறுகட்டக் கல்லினார் காணுமிவ [ய்க்
ரம்பரத்தை வந்துபிடிப் பார்.

(உரை.) தத்துவம் முட்டாக்கு ஆய்ச் சமாதியனை சார்போதப் பித்தன் என்பார் பேரில் பிழை உண்டோ—தத்துவங்களை எல்லாம் நியதிபண்ணி நீக்கித் தம்மை அருளால் அறியும் அறிவின்றி, அத் தத்துவங்களைத் தன்மேல் முட்டாக்காய் மூடிக்கொண்டு, சமாதிகூடம் கிரியாயோகியைச் சார்போதனாகிய பித்தன் என்று கூறும் ஞானிகள் மேல் குற்றம் யாது?

புத்திபோய்க் கம்பக் களிறு கட்டக் கல்லில் கார் காணும் அம்பரத்தை வந்து பிடிப்பார் இவர்—பூகபுத்தி இன்றிக் கம்பத்தின்கண் அடங்கா மதகளிற்றைக் கட்டுதற்குக்

கல்லின் கண் நார் உரிப்பாரும், தாம் இருத்தற்கு இடங் கொடுத்திருந்த ஆகாயத்தைச் சென்று பிடிப்பாரும் இவர்.

(குறிப்பு.) “தத்துவ முட்டாக்காய்ச் சமாதி” என்றது மனத்தால் வாயுவை வாங்கி உள் நிறுத்தி அதனுள் தாம் மறைந்திருத்தலின், இங்ஙனம் இருப்போர்க்கு அறிவிக்க அறியும் போதலே இன்மையால், எங்ஙனம் சிவத்தை அறிவார் என்பது குறித்து, “கம்பக்களிறு கட்டக் கல்லினார்” என்றும், தம் உயிருள் பூரணமாயிருந்த சிவத்தை அறியாது மற்றோரிடத்து இருப்பதாய்க் கருதி அதனைப் பிடிக்கச் சேறலின், “அம்பாத்தை வந்தபிடிப்பார்” என்றும் கூறினார்.

சார்போதம் சேர்ந்த கருவிமயமா யிருத்தல்.

மனமும் பிராணவாயுவும் இருந்த இடத்து எல்லாக் கருவிகளும் இரக்கும் ஆகலின், “தத்துவம்” என்று பொதுபடக் கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் சமாதி கூடுதல் இருவருக்கும் ஒத்ததாயினும், யோகி இங்ஙனம் செய்தலால் ஞானிகளால் இகழ்ந்து கூறப்பட்டான் என்று அறிவித்தவாறு காண்க.

நெய்யி னிழல்போ னிழலிற் புருடனைப்போல்
பொய்யில் விதற்பம் புதுவதுவுந்—துய்ய
வொலியோசை யாகி யோடுங்குவதுந் தம்மைத்
தெனியாதார் செய்யுஞ் செயல்.

(உரை.) கெய்யில் கிழல்போல் கிழலில் புருடனைப் போல் பொய்யில் விதற்பம் புதுவது—கெய்யின் கண் தோற்றம் கிழலைப்போலும், அக்கிழலைப் பார்த்த ஆகாயத்தைப்

பார்க்கில் அந் நிழல்போல் தோற்றும் சாயா புருடனும்போலும், கருவிகளாகிய பொய்யிற் கூறிய தற்போத விகற்பத்தால் தாமும் தம்மால் தியானிக்கப்பட்ட மூர்த்திகளுமாய் ஆளுதாரங்களில் தோற்றுவதும்,

தய்ய ஒளி ஒசை ஆகி ஒடுங்குவதும் தம்மைத் தெரியாதார் செய்யும் செயல்—நிருமலமாகிய விந்து தரிசனமும் நாத தரிசனமும் தோற்றி, அங்ஙனம் தோற்றியவாறே நில்லாது, மீட்டும் ஒடுங்குவதும் ஆகிய இச் செயல்கள் எல்லாம் தம்மை அருளால் தெளிந்து அறியாதார் செய்யும் செயல்களாம்.

(குறிப்பு.) நெம்போல் கருவிகள் ; அதில் தோற்றும் நிழலும், அந் நிழல்போல் ஆகாயத்தில் தோற்றும் சாயா புருடனும்போல் தாமும், தம்மால் தியானிக்கப்படும் மூர்த்தியும் என்பதறிக.

விந்துநாத தரிசனம் மாயையுள் தோற்றுவது ஆகலின், அது பொருளன்று என்பதுங் காண்க. (சு)

சாக்கிரத்தே கேவலத்தைச் சார்ந்துவிடத் தத்துவத்தை நூக்கியொழிப் பார்போ னுழைவதையு—நீக்கியே கண்ணாடி பார்த்த குரங்கறிவாய்க் காண்பதையு மெண்ணா ரவத்தையறி யில்.

(உரை.) சாக்கிரத்தே கேவலத்தைச் சார்ந்துவிடத் தத்துவத்தை நூக்கி ஒழிப்பார்போல் நுழைவதையும்—சாக்கிரத்தில் அநீதத்தைப் பெறும்பொருட்டுத் தத்துவங்களைத் தள்ளி ஒழிப்பார் போன்று, அவற்றுள் தாம் மறைத்திருப்பதையும்,

கண்ணாடி பார்த்த குரங்கு அறிவாய்க் காண்பதையும் அவத்தை அறியில் நீக்கி எண்ணார்—கண்ணாடி பார்த்த குரங்கு அதனுள் தோற்றிய நிழலைத் தன் நிழல் என்று எண்ணாது, மற்றோர் குரங்கென்று அதனை மெய்யாகக் கருதும் அதன் அறிவுபோல, தற்போதத்தால் தியானித் தறியும் பொருளை அத் தியானத்தின்படி கருவிகளில் தோற்றுவதென்று உறியாது, அதனை மெய்ப்பொருளாய்க் காண்பதையும், சுத்தாவத்தையின் இலக்கணம் அறிவார் எனின், அவர் பொய்யென நீக்கி ஓர் பொருளாய் எண்ணார்.

(குறிப்பு.) ஆதாரம் ஆறையும் ஊடுருவி நிற்கின்றோம், தத்துவங்களை எல்லாம் கடந்தோம் என்று கருதிப் பிராண வாயுவில் மறைந்திருத்தலின், “நூக்கி யொழிப்பார்போ னுழைவதையும்” என்றார்.

சுத்தாவத்தையில் அருள் மயமாய் நிற்போர்க்கு எதி ரிட்டவை எல்லாம் பொய்யாகலின், “அவத்தையறியி லெண்ணார்” என்றார்.

எ - அசை.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் சகல கேவலங்களை நீக்கித் தம்மை அருளால் அறிந்து சுத்தாவத்தையிற் நிற்போர் யோகி கருதிய பொருளை எண்ணாருன்று அறிவித்தவாறு காண்க.

(எ)

உபதேசப் பித்தோ வுபமானப் பித்தோ விபரித மோபழக்கோ வேடு—தபசிநீ கண்மூடா விண்மூடத் தேடுங் கவுசனைபோ லெண்மூடா யோக மிதுவென்.

(உரை.) உபதேசப் பித்தோ உபமானப் பித்தோ விபரீதமோ பழக்கோ வேறோ தபசி நீ—உனக்குக் குரு சொன்ன உபதேசப் பித்தமோ? சாத்திரங் கூறிய உபமானப் பித்தமோ? உனது விபரீத புத்திதானோ? முற் சனனங்களில் தொன்றுதொட்டு நீ செய்துவந்த பழக்கந் தானோ? அஃதன்றிப் பிறர் செய்வதுகண்டு பாவனையாகச் செய்தல் முதலிய மற்ற யாதோ? தவவேடம் பூண்டு தவத்தைப் பண்ணுகின்ற நீ, (அத்தவத்திற்கு உரிய ஞான யோகம் புரியாது,)

கண்மூடா விண் மூடத்தோடும் கவுசனைப்போல் எண் மூடா யோகம் இது என்—விண்ணை மூடவேண்மனேன் அதனை நாடுங் கண்ணை மூடாது வைத்து, அவ் விண்ணை மூடுதற்குக் *கவுசனை தேடுதல்போன்று, எண்ணுகின்ற மூடனே! பஞ்ச பூதாதி கருவிகளை ஒழிக்கத்தொடங்கிய நீ அவற்றைநாடும் தற்போதத்தைக் கண்ணுக்கு இமைபோல் உனது உயிரைவிட்டு நீங்காதிருந்த அருளில் மறைத்து அடக் காது, இத் தற்போதத்தால் அப் பஞ்ச பூதாதி கருவிகளை ஒழிப்பல் என்று கருதிப் பிராணவாயுவை உள் மறித்து, இதனோடும் போராடி நீ செய்யும் யோகம் இஃதன்னை கொல்?

(குறிப்பு.) அருளில் மறைத்து அசைந்தோனுக்கு அவ் வருளே தோன்றும்; கருவியில் மறைத்து அசைந்தோனுக்கு அக்கருவியே தோன்றும்; ஆகலின், அவ் யோகத்திற்கும் இவ் யோகத்திற்கும் பேதம் இவ் வதுபவத்தானுங் காண்க.

* யாதாயினுமோர் பொருளை உள்வைத்து மறைய மேன்மூடிக் கட்டும் மேற்கட்டு.

ஒகாரம் அடுக்கி வந்து இது என் என முடிந்தது. (அ)

வாலே முகமாய் வரவானே யேறினான்
போலேயுன் போதமோ போய்த்தீண்டும்—சாலப்
பெருஞ் சிரிப்பாந்தன்னைப் பிடித்தாட்டும் பேயைத்
தெரிஞ்சிருக்கத் தேடுஞ் செயல்.

(உரை.) வாலே முகமாய் வர ஆனை ஏறினான் போலே
உன் போதமோ போய்த் தீண்டும்—தான் கருதிய ஊருக்
குச் செல்லத் தலைப்புறத்தைப் பின்னிட்டு வாற்புற முகமாய்
ஆனை யேறினானைப்போலும். நீ கருதிய சிவத்தை அடை
தற்கு அருளைப் பின்னிட்டு உன் போதத்தை முன்னிட்டுச்
சென்றால், உன்போதமோ அச்சிவத்தைப்போய்த் தீண்டு
வது? (ஆயின், அவ்வருளைத் தான் அடையவேண்டாவோ
எனின்,)

தன்னைப் பிடித்து ஆட்டும் பேயைத் தெரிஞ்சி இருக்
கத் தேடும் செயல் சால பெருஞ் சிரிப்பு ஆம்—தன்னை
விடாது பற்றிநின்ற அதனது இச்சைப்படி ஆட்டும் பேயை
எதிரிட்டு அறிந்திருக்க, அஃது எங்குளதென்று தேடும்
ஒருவனது அறியாமைபோல, பெத்தமுத்திகளினும் உனது
உயிரைவிட்டு நீங்காதிருத்த ஊட்டி உறக்கி உபகரித்து
வீட்டைக் கொடுக்கும் நிருவருளை வேறுபிரித்த, இஃது
எங்குளதென்று தேடுவது இத் நிருவருள்ளானம் பெற்
ரோர்க்கு மிகவும் நகையாம்.

(குறிப்பு.) வாசற்புறமுகமாய் ஏறினானே அவன் கரு
திய ஊருக்கு மாறாகிய ஊரைச்சார்விக்கும், தலைப்புறமுக
மாய் ஏறினானே அவன் கருதிய ஊருக்கு மேலே சார்விக்கும்;
அதுபோல், அருளைப்பின்னிட்டுப் போதத்தை முன்னிட்டுச்

சென்றனைக் கருவிகளைச் சார்விக்கும், அத் திருவருளை
முன்னிட்டுப் போதத்தைப் பின்னிட்டுச் சென்றனைச் சிவத்
தைச் சார்விக்கும் என்பதறிக. (க);

குறங்கு குத்திக்கொண்டு குரோக்கைகத்திக்கூட்டை
மறந்தழைத்தாற் றூக்கம் வருமோ-வெறுங்கெடுவீர்.
தன்னை யழித்தெழுந்த சச்சிதா நந்தத்தை
யுன்னி லொளித்துவிடா தோ.

(உரை.) குறங்கு குத்திக்கொண்டு குரோக்கை கத்திக்
கூட்டை மறந்து அழைத்தால் தூக்கம் வருமோ — பாய்
வில் படுத்துக்கொண்டு, துடையைக் குத்திக்கொண்டு,
குரோக்கை விட்டுக்கொண்டு, உடம்பை மறந்ததாகப்
பாவித்துக்கொண்டு, தூக்கமே! நீ வாராய் என்று அழைத்
தால், அத் தூக்கம் அங்கனம் நினைத்துச் செய்யும் நினைவை
அழித்தெழும் கேவலம் வந்தாலன்றி வருமோ? அது
போலும், உன் போதத்தால் பிராணவாயுவை மறித்து நீ
செய்யும் யோகத்தால் ஆனந்த நித்திரையை வாச்சொன்னால்,
அந் நித்திரை அப்போதத்தை அழித்தெழாநின்ற அருட்கேவ
லம் வந்தாலன்றி வருமோ? (அவ்வருட்கேவலம் எங்கனம்
வரும் எனின்,)

வெறுங்கெடுவீர் தன்னை அழித்து எழுந்த சச்சிதாநந்
தத்தை உன்னில் ஒளித்துவிடாதோ—அந்தோ! வெறுங்
கெடுவீர்! தற்போதத்தை ஒழித்துத் தானாயிருக்கும் சச்
சிதானந்த வடிவாகிய சிவத்தை உன்போதத்தால் உன்னில்,
உன்னை யறியாது உனக்குள் ஒளித்துத் தன்னைவிட உன்னை
ஒரு முதலாக்கிப் பிரித்தவிடும்; ஆகலின், உனது உயிர்க்
குள் இருந்து அறிவிக்கும் பூரணம் எனக் காண்டி.

(தறிப்பு.) சுபாவ நித்திரைபண்ணுவோன் செயலெல்லாம் காட்டி நித்திரைபண்ணு திருத்தானைப்போல், ஏகாதத்து இருத்தல் ஆதனங்கட்டல் அசைவற இருத்தல் முதலிய ஞானிகள் நடையைக்காட்டி, அவரைப்போலும் ஆந்த நித்திரை பண்ணுது தற்போதத்தோடும் இருத்தலின், இங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

“உபதேசப் பித்தோ” என்னும் திருவெண்பா முதல் இவை மூன்று திருவெண்பாவாலும் திருவருளை அறிதற்கும், தற்போதம் ஒழித்தற்கும் உபாயம் யாது கூறினும் தெளிந்து கொள்ளாத யோகியைப்பார்த்து வெறுத்துப் போதத்தை அறிந்து அடக்கினாலன்றிக் கருவிகள் அடங்காது என்பதும், அப் போதத்தைப் பின்னிட்டு அருளை முன்னிட்டுச் செல்லவேண்டும் என்பதும், அவ்வருளை முன்னிட்டு சென்றபோதும் அதனைத் தற்போதத்தால் எதிரிட்டுப் பார்க்கலாகாது என்பதும் சுறிவித்தவாறு காண்க.

நீர் கூறியவாறே யோகியரும் சிவம் வாக்கு மனதீதகோசரம் என்று கூற நீர் அவரை மறுப்பதென்னை எனின், மேற் கூறியின்றார்.

மனவாக்குக் காயத்தான் மாய்ந்தளவை மாண்ட தெனவாய்ப்பறையறையிலென்து—நனைவதெலாஞ் சாக்கிரப்பொய் தானுந் தனியனலன் றற்பரமு நீக்கமற்ற பூரணமென் னிஓ.

(உரை.) மனம் வாக்குக் காயத்தால் மாய்ந்து அளவை மாண்டது என வாய்ப்பறை அறையில் என் ஆம் நனைவது எனலாம் சாக்கிரப்பொய்—மனம் வாக்குக் காயத்தால் வருத்தி யோகசுமாதி கூடிச் சிவத்தைப் பெறுது, அம்மனம் வாக்

குக் காயக்களால் அளவிடப்பட்ட அளவைகளை எல்லாங்
கடந்தது அச்சிவம் எனப் பிறர்க்கு வாய்ப்பறை அறைந்து
கூறிய ஆற்றான், அவர்க்குப் பயனென்னை உண்டாம்?
அவர் பாவிப்பதெல்லாம் சாக்கிரப் பொய்யாகலின்,

தானும் தனியன் அவன் தற்பாழும் நீக்கம் அற்ற பூர-
ணம் என்னில்—ஆன்மாவும் சிவத்தையிட ஓர் தனி முதல்-
வன் அல்லன் என்றும், அச்சிவமும் ஆன்மாவைவிட்டு நீங்-
காது உட்புறம்பாய் நிறைந்துள்ள பரிபூரணம் என்றும்.
வேதாகமங்கள் கூறும் எனின்.

(குறிப்பு.) கூறும் எனின், பொய்யாகலின், பய-
னென்னை உண்டாம் என முடித்துக்கொள்க.

மனத்தால் வருந்தவது வாயுவை உள்மறித்தல் ; வாக்கால்
வருந்தவது சாத்திரம் பார்த்தல் ; காயத்தால் வருந்து
வது ஆதீனங்கட்டல் ஓளடதம் புசித்தல் முதலியன.

அளவை என்பது காட்சி அனுமானம் ஆகமம் முதலி-
யன. அவ்வளவை மாண்டது ஆன்மாவும் சிவமும் இரண்-
டற்றிருந்த இடம். அதனை அறியாது மானசக்காட்சியில்
நிறு அளவை மாண்டது என்றமையால் “வாய்ப்பறை
யறையிலென்றும்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் அவர் அங்ஙனம் கூறினாயி-
னும் மனதிகளைக் கடந்தநின்ற பூரணத்தை உணர்ந்தவந்
அவர் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. . (கக)

வாயுமனங் கண்ணைசையா வாறடக்கி மக்கினமாய்
நீபுதைந்து போய்க்கூட விதியோ—காயத்துக்.
குட்புறம்பாய் நீதானு யுண்டில்லை யாயதற்கு
மப்புறமாய்த் தாக்கற் றதை.

(உரை.) காயத்துக்கு உன் புறம்பு ஆய் நீ தான் ஆய் உண்டு இல்லை ஆய் அதற்கும் அப்புறம் ஆய் தாக்கு அற்றதை—(வெறுங் கடத்திருந்த ஆகாயம் போன்ற) இக் காயத்திற்கு உள்ளும் புறம்புமாய், நீ அருள் தானாகிய காலத்து உண்டென்றும் இல்லையென்றும் சொல்லப்பட்ட அதுபவமாய் அதற்கும் அப்பாலாய் ஒன்றோடும் தாக்கற்றிருந்த சிவத்தை,

வாயு மனம் கண் அசையா ஆறு அடக்கி மக்கினம் ஆய் நீ புதைந்து போய்க்கூடல் நீதியோ—வாயுவும் மனமும் கண்ணும் சிறிதும் அசையாவாறு அடக்கி, அங்கனம் அடக்கிய போதமுந் தோன்றாது அவற்றுள் மறைந்து, நீ சென்று அடையத் தொடங்குதல் முறைமையோ?

(குறிப்பு.) ஆன்மா அருள்வயப் பட்டபோதெல்லாம் அவ்வருள் வடிவாய்த் தோற்றலான், “உண்டு” என்றும் அங்கனந் தோற்றிய அருளை இன்னபிரகாரமாய் இருக்கின்றது என்று சொல்லக் கூடாமையான், “இல்லையாய்” என்றும், அதனையுங் கழன்று சுகாதீதப்படுதலின், “அதற்கும் அப்புறமாய்” என்றும் கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் பூரணத்தை அடைதற்கு ஈது உபாயம் அன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கஉ)

ஓட்டா திருக்கவென்று லொட்டா துறக்கமாஞ் சுட்டா திருக்கிற் சுடர்க்கொழுந்தாந்—துட்ட மனத்தோடு வாயுவைநீர் மண்டையிலே வைக்க நினைப்பீ ரிதென்ன நிலை.

(உரை.) ஓட்டாது இருக்க என்றால் ஓட்டாத உறக்கம் ஆம் சுட்டாது இருக்கின் சுடர்க்கொழுந்து ஆம்—

உமது யோகத்தால் கருவிகள் ஒன்றும் தாக்காத ஒழிந் திருப்போம் என்று நீர் கருதினால், அக்கருவிகள் ஒழிந்தபடி நிற்கவொட்டாது கேவலம் வந்த சாரும், அக்கருவிகள் ஒன்றையும் எதிரிடாது பார்த்திருப்போம் எனில் ஆண்டு ஓர் ஒளி தோற்றும், (மனத்தால் வாயுவை அடக்கி நிற்பின் அக்ஷணமாம் எனின்,)

துட்ட மனத்தோடு வாயுவை நீர் மண்டையிலே வைக்க நினைப்பீர் இது என்ன நிலை—அக்கொடிய மனத்துடனே வாயுவையும் பிரமாந்திரத்தில் நிறுத்துதலே மூத்தி என்று அப் பிரமாந்திரத்தில் அவற்றை நிறுத்தக் கருதுவீர்! ஆதென்ன உண்மைநிலை.

(குறிப்பு) மனத்தையும் வாயுவையும் பிரமாந்திரத்தில் நிறுத்தினால் கருவிகளெல்லாம் ஒழியும்; அவை ஒழியவே கேவலம் மூடும்; அது மூடவே தம்மோடு தமக்குள் இருந்து அறிவிக்கும் திருவருளும் தெரியாது; ஆகலின், அந்நிலையை “ஈதென்ன நிலை” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் யோகியாது கருத்தை எடுத்துக்காட்டி, இங்ஙனம் நிற்பின் அக்ஷணம் தோற்றும் எனின் எங்ஙனம் நிலையைப் பெறுவீர் என்று அவரை மறுத்தவாறு காண்க. (கூ)

வாயுவைவிட்டு மனத்தை மாத்திரம் நிறுத்தினால் சிவத்தைப் பெறலாமோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

கூட்டிற் குரங்கைநிழற் கோரணிக்கூத் தாமனத்தை யாட்டிப் பிடித்தா ரடக்குவார்—காட்சியறச் சும்மா விருக்கி லசையாது சுற்றுவிறி சம்மானை பம்பரங்கா னும்.

(உரை.) காட்சி அற சும்மா இருக்கில் அசையாது சுற்று விரிசு அம்மாளை பம்பரம்—போதம் ஒன்றையும் எதிரிட்டு நாடாது சும்மா இருப்பினும்; ஒருவர் பிடித்து அசைக்காது தானே சுற்றுகின்ற விரிசுபோலும், ஒருவர் ஏறித்து பிடியாது தானே சுழலும் அம்மாளைப்போலும், ஒருவர் ஆட்டாது ஆடும் பம்பரம்போலும் (தானே விரைந்து எழுந்த அசைவது எனின்,)

கூட்டில் குரங்கை நிழல் கோராணிக்கூத்து ஆம் மனத்தை ஆட்டிப் பிடித்து ஆர் அடக்குவார்—கூட்டில் அடைத்து வைத்த குரங்கைப்போலும், நிழற்பாவைக்கோராணிக் கூத்துப்போலும், ஒருவர் பிடியாதிருக்கவும் தானே சேட்டிக்கும் மனத்தினைப் போதத்தால் பற்றிப்பிடித்து ஆட்டியவர், அடக்கிக்கொள்வார்?

(குறிப்பு.) உடம்பில் நின்று சேட்டித்தலின், “கூட்டிற் குரங்கை” என்றும், நிழற்கோராணிக் கூத்தைக் காண்டல் மாத்திரம் அன்றிப் பிடிக்கக் கூடாததுபோல் மனத்தினது போக்குவரத்து அறிவதே அன்றி அதனை அறிந்து பற்றக்கூடாமையின், “நிழற்கோராணிக்கூத்து” என்றும், பன்முகமாய்ச் சிதறி எழலின், “விரிசு” என்றும், குதித்துக் குதித்து எழலின், “அம்மாளை” என்றும், ஓர் கணத்தில் அநேகஞ் சுழலாச் சுழல்வதனால், “பம்பரம்” என்றுங் கூறினார்.

கூட்டிற் குரங்கைகளையும் நிழற்கூத்தகளையும் தூலமாகலின், போதம் அசைந்தவிடத்து அதனது அசைவிற்கு உவமையும், விரிசு அம்மாளை பம்பரத்தையும் குக்குமம் ஆகலின், போதம் சிறிதடக்கிய இடத்து அம்மனத்தின் அசைவிற்கு உவமைமுமாகக் கொள்க.

காணும் - அசை.

(கச)

பற்றாத போதும் பதறும் பழக்கமதைக்
கற்ற லென்னாகக் கலக்காது—சற்றே நீ
தீண்டிவிடிற் றுன்காண் செனன மரணமது
மாண்டுவிடி லிசிவமா வை.

(உரை.) பற்றாதபோதும் பதறும் பழக்கமதைக் கற்றால் என் ஆகக் கலக்காது—ஓர் பொருளையும் போதங் கருதாது அசைவற் றிருத்தபோதும் முன்னர் அசைந்த அப் போதத்தோடுங் கூடிய பழக்கத்தான் விரைந்தெழும் மனத்தைப் போதத்தால் பிடித்துச் சாதித்து அடக்குவென் எனின், உன்னை எங்ஙனம் மயங்கக் கலக்காது?

சற்றே நீ தீண்டிவிடின் தான் செனனமாணம் அது மாண்டுவிடின் நீ சிவமாவை—நீ உன் போதத்தால் அம் மனத்தினைக் கணப்போதாயினும் பிடித்து விடுத்தி எனின், அது தானே பிறப்பும் இறப்பும் ஆம், அங்ஙனம் பிடித்து விடுக்கும் போதம் இறக்கும் உபாயம் அறிந்து இறத்தி எனின், அம்மனமும் இறக்கும் நீயும் சிவமாவை.

(குறிப்பு.) பிடித்தபோது நனைப்பும் விடுத்தபோது மறப்பும் வருதலின், “செனனமாணம்” என்றார்.

காண் - அசை.

இவை யிரண்டு திருவெண்பாவானும் தற்போதத்தால் மனத்தை அடக்கக் கூடாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க.

அறிவா யிரீர்மயக்க மாகா தசையீல்
விறிசாய் விடாதோ விகற்பம்—பிறியாத்

தராசி னுனிபோற் சமாதிவரின் ஞான
விராசனுமக் கொப்பா ரெவர்.

(உரை.) அறிவு ஆய் இரீர் மயக்கம் ஆகாது அசையில்
விகற்பம் விறிசு ஆய்விடாதோ—கருவிகளை எல்லாம் நீங்கி
நின்ற உயிரறிவை விட்டு நீங்காத அருளறிவா யிருங்கோள்,
அங்ஙனம் இருப்பீர் எனின், மயக்கம் வந்தடாது; அவ்வுயி
ரறிவைப் பிரியா அறிவைத் தற்போதத்தால் எதிரிட்டிப்
பார்ப்பதால் அசையில் விகற்பஞ் சுழல் விறிசுபோலாய்ச்
சுழலும்; (ஆகலின் அங்ஙனம் பார்த்து அசையாது,)

பிரியாத் தராசின் துனிபோல் சமாதிவரில் ஞான
இராசன் உமக்கு ஒப்பார் எவர்—இரண்டு தட்டிலும் இட்ட
பொன்னும் கல்லும் சரியானபோது கீழ்நின்றமுள் ஒர்பால்
சாயாது மேல்நின்ற முள்ளைப் பிரியாதிருந்த அத்தராசின்
முள் துனிபோல், மயக்கமும் விகற்பமும் அடாது அவ்வரு
ளறிவின் நேரே உமது போதம் அசைவற்று இருக்கும்
சமாதி. வருமாயின், அப்போது நீர் ஞானராசன் ஆவீர்.
அஃதன்றி இவ்வுலகத்த உமக்கொப்பாரும் யாவர்?

(குறிப்பு.) கல்போலும் கேவலம், பொன் போலும்
சகலம் அக்கல் மிகுத்தபோது கல் தட்டிப் புறத்தம் பொன்
மிகுத்தபோது பொன்தட்டிப் புறத்தம் சாயும் கீழ்நின்ற
முள்போல் ஆன்மா. இம்முள் சாய்த்தபோதுஞ் சாயாது
அசைவற நேரே நின்றபோதும் அசைவற்று மேல்நின்ற
முள்போல் அருள் என அறிக. மேல்நின்ற முள்போல் கீழ்
நின்ற முள்ளும் அசைவற நேரே நின்றல்போல், ஆன்மா
அருளில் அசைவற நிற்கவேண்டுமாகலின், “தராசுதுனி”
போல்” என்றார். இங்ஙனம் நிற்றின்ற சமாதி வருதல்
அரிதாகலின், “வரின்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் கேவல சகலங்கள் தாக்காது திருவருட்கண் நின்றற்கு உபாயங் கூறியவாறு காண்க. (கசு)

இங்ஙனம் கேவல சகலங்களை நீக்கித் திருவருளில் அசைவற நிற்கக் கூடாதாயினும், அந்தக்கரணங்களை அடக்குதற்கு உபாயம் மேற் கூறுகின்றார்.

நீர்க்குப் பதமு நெருப்புச் சுடுந்தொழிலுங்
காற்றைச் சலிக்கவுமார் கற்பித்தா—ரார்க்குமிது
போகா மனாதி புதைக்குநிழல் போலாநீ
யாகாயம் போற்பா ரழும்.

(உரை) நீர்க்குப்பதமும் நெருப்புச் சுடும் தொழிலும் காற்றைச் சலிக்கவும் ஆர் கற்பித்தார் ஆர்க்கும் இது மனாதி போகா—நீர்க்குக் குளிர்த்து பதஞ்செய்யும் குணமும், நெருப்பிற்குச் சுட்டு ஒன்மலிக்கும் குணமும், காற்றிற்குச் சலித்துத் திரட்டும் குணமும் கற்பித்தார் யாவர்? அவற்றிற்கு இக்குணங்கள் இயல்பான வாறுபோல் மனத்திற்கு ஓர் பொருளைப் பற்றும் குணமும், புத்திக்கு அது பற்றிய பொருளை நிச்சயிக்கும் குணமும், அகங்காரத்திற்கு அது நிச்சயித்த பொருளை அபிமானிக்கும் குணமும், சித்தத்துக்கு அஃது அபிமானித்த பொருளைச் சிந்திக்கும் குணமும் இயல்பாம். ஆகலின், யாவர்க்கும் இம்மனமாதி அந்தக்கரணங்கள் நீக்கா. (ஆவின் நீர் இங்ஙனங் கூறிய ஆற்றான் அக்கரணங்கள் அங்ஙனம் இருப்பன அன்றி அவற்றை நீக்க வேண்டாவோ எனின்.)

புதைக்கும் நிழல்போல் ஆம் நீ ஆகாயம்போல் பார் அழும்—தன்னைப் புதைக்க மண் போடுத்தோறும் ஆம் மண் மீது மேன்மேல் ஏழப்பட்ட புதைக்கும் நிழல்போலும் அக்

காண்களை உன் போதத்தால் அடக்குத் தோறும் இப் போதத்தின்மீது மேன்மேல் எழுவதாம்; ஆகலின், உனது உயிருள் பிரிவற்றிருந்த அருளை, உட்புறமாய் ஒன்றோடும் தாக்கற்றிருந்த ஆகாயம்போல், அவ்வருள்ளானக் கண்ணால் தேகாதி பிரபஞ்சங்களை எல்லாம் உட்புறமாய் நிரந்தரமாய்ப் பார்; இங்ஙனம் பார்த்தபோது அக் காணங்கள் அறும்.

(குறிப்பு.) இதனால் அந்தக்காணம் பொறிவழிச் சென்று பிரபஞ்சத்தை கடும்பொழுதும், அங்ஙனம் செல்லாவிடத்து அவ்வாசனையால் உள்ளே அசையும் போதும், தற்போதத்தால் அடக்கின் அடங்காது மேன்மேல் எழும். ஆகலின், புறம்பும் உள்ளும் திருவருளைப் பரிபூரணமாய்க் காணின் அக்காணங்கள் அடங்கும் என்பதாயிற்று.

நீராதி இயற்கைக் குணங்களைப் போதத்தால் அடக்கக் கூடாததபோல் மனாதி இயற்கைக் குணங்களையும் இதனால் அடக்கக்கூடாதென்பது காண்க.

இத் திருவெண்பாவால் திருவருளை உள்ளும் புறனும் பரிபூரணமாய் பாலித்தாற் காணம் அடங்குமென்ற அறிவித்தவாறு காண்க. (கஎ)

இங்ஙனம் உள்ளும் புறனும் பரிபூரணமாய்ப் பாலிப்பது அருளன்றோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

மண்ணை மலையை மறிகடலை வானகத்தை
யெண்ணி லளந்தறிய வெய்துமோ—வுண்மையைநீ
யுண்டென்னிலோர் வார்த்தையுண்டல்லாதுன் னொ
சண்டறிய லன்னியமாங் காண். [ழிவைச்.

(உரை.) மண்ணை மலையை மறிகடலை வானகத்தை எண்ணில் அளந்து அறிய எய்துமோ—மண்ணை முழுதையும் வானக முழுதையும் நீட்டல் அளவையானும், மலையை எடுத்தல் அளவையானும், மறிகடலை முகத்தல் அளவையானும் எண்ணுமிடத்து ஒருவரால் இவ்வளவென்று அளவிட்டு அறியக் கூடுமோ? அதுபோல்,

உண்மையை நீ உண்டு என்னில் ஓர் வார்த்தை உண்டு அல்லாது உன் ஒழிவைக் கண்டு அறியில் அன்னியம் ஆம்—இருதூற் நிருபத்தநாலு புனங்கட்கும் அவற்றுள் இருந்த சா அசா உயிர்கட்கும் உள்ளும் புறம்புமாய் நிறைந்தள்ள திருவருளை நீ உண்டென்று சொற்றி எனின், அவ்வோர் சொல்லும் உண்டாவது அன்றி இச் சொல்லுக்குப் பொருள் இது என்று உன் போதத்தால் இசனது நாசத்தில் தோற்றும் அவ்வருளைக்கண்டு அளவிட்டு அறியக் கூடுமோ? அங்ஙனம் அன்று அளவிட்டறிவேன் எனில், உனக்கு அந்நியமாய் இருந்த அவ்வருள் அந்நியமாய் நீங்கும்.

(குறிப்பு.) இதனால் போதத்தாற் சிறிது அளவிடப்படும் மண்ணாதி பொய்ப்பொருளையே முற்றும் அளவிடக் கூடாது எனின், அப்போத நாசத்திருந்த மெய்ப்பொருளை எங்ஙனம் அளவிடக்கூடும் என்பதாயிற்று.

அருள் அந்நியமாய் யிருந்துள்ளதாயினும், போதத்தடித்த போது மலவாசனை தோன்றும், இம் மலவாசனையோடுங் கூடிய போதத்திற்கு மலாகிதமாய் யிருந்துள்ள அவ்வருள் தோற்றாது ஆகலின், “அன்னியமாங்காண்” என்றார். காண் - அகச்.

இத் திருவெண்பாவால் அருளை எதிரிட்டு அறியின் அந்நியமாம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கஅ)

உதித்தொடுங்கும் பொய்க்கா ருபாதான மென்னு
துதிப்பை யுதிப்பா லொடுக்கிற்—பதைத்தெழுந்த
பந்தன்றோ சாட்சியைப்போற் பார்வேர் பறித்தமரங்
கொந்தலர்ந்து காயாதொக் கும்.

(உரை.) உதித்த ஒங்கும் பொய் கார் உபாதானம்
என்னுது உதிப்பை உதிப்பால் ஒங்கின் பதைத்து எழுந்த
பந்த அன்றோ சாட்சியைப்போல் பார்—ஆகாயத்தில்
தோன்றி மறையும் கார்போல், மாயையில் தோன்றி ஒங்க
கும் பொய்யாகிய கரணங்களையும் அம்மாயை என்று அரு
ளால் கண்டு நீக்காது, அதனை மெய்ப்போல் கருதி அக் கர
ணங்களைப் போதத்தால் அடக்கில். அவை காத்தால் அறை
யுத்தோறும் விரைந்தெழுந்த பந்துபோல் ஆகாவோ? அப்
பந்தைக் காத்தால் அறையாது விடுத்தால் நிலத்திற்கிடக்கு
மாகலின், இதன் சாட்சியைப்போல் உன் போதத்தால்
அவற்றை அடக்கின் மேன்மேலெழும் என்பதையும் பார்த்
தறிதி; (அஃதன்றியும்,)

வேர் பறித்த மரம் கொந்து அலர்ந்து காயாது ஒக்
கும்—நிலத்தில் ஊன்றிய முதல்வேர் பறித்தமரம் பூத்துக்
காயாது, அதுபோலும் உன்போதம் அற்றபோது கரண
இத்திரியங்கள் ஒன்றும் தோன்றாது அறும்.

(குறிப்பு.) உபாதானம் என்றது மாயையை; அது
காரியத்தைக் காரணமாகக் கூறியது.

கரணம்போல் தோன்றி மறைதலின், போதத்தையும்
“உதிப்பு” என்றார்.

காணங்கள் போதம் இருந்தபோது இருந்தும் இழந்த போது இறந்தும் வருதலின், போதத்தை வேர்க்கு உவமையாகக் கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் அருளால் கருவிகளினது உண்மையை அறிந்து நீக்கினால் நீங்கும் என்பதும், போதத்தால் அடக்கின் மேன்மேலும் எழும் என்பதும், கருவிகளை நியதிகளாந்து தற்போதத்தையும் அடக்கினால் மீட்டும் கருவிகள் தோற்று என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (கக)

இங்ஙனம் கருவிகளும் போதமும் இறந்து நின்ற இடத்து வரும் இலாபம் என்னை எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

சுட்டுப்போ தங்கமுன்ற சுத்தமறை மாத்திரையில் மட்டுத்தானற்றநிட்டை வாய்க்குமேற்-கெட்டேன் றலைச்செய்யு மாநந்தஞ் சற்றேரோ பால்வாரி முலைக்கண்ணிற் றேன்று முறை.

(உரை.) சுட்டுப்போதம் சுழன்ற சுத்தம் அரைமாத் திரையில் மட்டு அற்ற நிட்டை வாய்க்குமேல் கெட்டேன் தலைச்செய்யும் ஆகந்தம் சற்றேரோ—அரைக்கணப்போது ஆயினும் இது அது என்று சுட்டி அறியும் தற்போதம் ஒழிந்த ஓர் வரம்பின்றிய சுத்தமாகிய நிட்டை வாய்க்கும் ஆயின், கெட்டேன்! ஆண்டுப் பிரவேசிக்கும் பேராந்தம் அற்பமோ?

முலைக்கண்ணில் பால்வாரி தோன்றும் முறை—முலையினது சிறியகண் துவாரத்தில் பெரிய பாற்கடல் உதயமான முறைமைபோல் பரிபூரணமாய்த் தோற்றும்.

(தற்பீட்டி.) ஈண்டுச் சுத்தம் என்பது பரையோகம். இப் பரையோகத்தில் ஆன்மபோதம் மிகவும் தேய்த்திருத்தலின்,

அதனை “முலக்கண்” என்றும், இங்ஙனம் இருந்தபோது அனாக்கணத்தில் அப் பரையோகம் நீங்கிப் பரிபூரணாகத்தம் அதுபவமாய்த் தோற்றலின், அதனை “பால்வாரி” என்றுங் கூறினார், தான் - ஆல் - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் கருவிகளும் போதமும் இறந்த சுத்த நிலையில் நின்றால் ஆந்தலாபம் உண்டென்று அறிவித்த வாறு காண்க. (உரு)

ஆகாயத் தேபலவுந் தோன்றி யடங்காதோ
நீகாயத் தோடமுந்தி நீங்கியரு—ளாகாதோ
வென்றுசலிப் பானே நெதிரற்ற பூரணத்தே
யொன்று மிலேகா னுனக்கு

(உரை.) நீ காயத்தோடு அழுந்தி நீங்கி அருள் ஆகாதோ என்று சலிப்பான் ஏன்—நீ காயத்தோடு பொருந்தி இருப்பதாய்க் கருதி இக்காயம் நீங்கி எனக்கு ஓர் காலம் திருவருள் வடிவம் ஆகாதோ என்று சலித்துத் துயர் உறவானேன்?

ஆகாயத்தே பலவும் தோன்றி அடங்காதோ எதிர் அற்ற பூரணத்தே உனக்கு ஒன்றும் இல்லை—ஆகாயத்தினிடமாய்ச் சர அசர தேகங்கள் பற்பலவும் தோன்றி நின்று அழியாவோ? அதுபோல், உன்போதம் ஓர் பொருளையும் எதிரிடாது அற்ற போது உன்னை விழுங்கிநின்ற அருட்பூரணத்தில் உனக்கு அத் தேகாதி பிரபஞ்சங்கள் ஒன்றும் இல்லை.

(குறிப்பு.) ஆகாயத்தினிடமாய்த் தோன்றி ஒங்கும் காயங்கள் அவ்வாகாயத்திற்கு அந்நியமானதுபோல், முன் தேகாதிகளை யான் எனது என்று பற்றிநின்ற போதம் திருவருளில் அழுந்திப் பூரணமாய்ப்போகத் தேகாதி பிரபஞ்சங்கள் அந்நியமாய்த் தோற்றும் ஆகலின், “ஆகாயத்தே

பலவுத் தோன்றி யடங்காதோ” என்றும், பொய்யாய்த் தோற்றலின், “ஒன்றுமில்லகாண்” என்றுங் கூறினார்.

காண் - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் அருள்வடிவமாய் என்றைக் கிருப்பன் என்கிற மாணுக்கனுக்கு அவ்வருள் பூரணமென்றும், உன் சுட்டுப்போதம் அவற்றால் அதனைவிட நீ ஒரு மூதல் அன்று என்றும் அறிவித்து, அவனது துயரை மாற்றிய வரறு காண்க. (2க)

அவன் யோகப்பழக்கம் நீக்கற் பொருட்டுப் பழக்க நிலக்கணம் எடுத்து மேற்கூறுகின்றார்.

பழக்கங் கொடியதுபார் பாரையினுங் கோழி
கிழிக்கும் பொலியைக் கிளறும்—விழித்துங்
குருடர்க் கொளிபகையாய்க் கூசிக்கோல் போடா
நருளைப் பகுக்குமான் மா.

(உரை) பழக்கம் கொடியது பார் பாரையினும் கோழி கிழிக்கும் பொலியைக் கிளறும்—யாவர்க்கும் பன்னாள் தொன்றுதொட்டு வரும் பழக்கம் நீக்கக் கூடாமையின் மிகவும் கொடியது, அதனை நீ பார்த்தறிதி, அஃது எங்ஙனம் எனின், பன்னாள் குப்பைசேத்த பழக்கத்தால் கோழி கற்பாறையா வினும் சீக்கும், * நெற்பொலியேல் விடுப்பினும் சீக்கும்; (அஃதன்றி,)

விழித்தும் குருடர்க்கு ஒளி பகை ஆய்க் கூசிக் கோல் போடார் அருளை ஆன்மா பகுக்கும்—காசனோய் படர்ந்த குருடர் கண்ணோய் தீர்ந்து விழித்தபோதும் கதிரொளி

* தூற்றெனல்.

இருப்பகை போலாய்க் கூசி முன்பிடித்த கோலைக் கைவிடார், அவர்போல் அருளை அடையா முன்னர் அது இது என்று நானாவாய்ப் பழுத்த பழக்கத்தால் இப்போது பகுத்தற்கு இடம் இன்றி எங்குந் தானாயிருந்த அவ்வருளை அடைந்தும், ஆன்மா அதனைப் பகுத்துநாடும்.

(தறிப்பு.) சேக்கக்கடாத பாறையைச் சேத்தல்போல், பகுக்கக்கடாத அருளைப் பகுத்தலானும்; கிளற வேண்டுவதின்றி நின்று நின்னாது பொலியைக் கிளறுதல்போல், பகுக்க வேண்டுவதின்றி யிருந்து அருளாந்தத்தை அதுபவியாது அவ்வருளைப் பகுத்தலானும்; காசமிருந்தபோது கூசியபிடித்த கோலை அக் காசம் நீங்கிக் கதிரொளி கண்டும், இவ்வொளி முன் தோன்றிய இருளாய்க் கூசிக் கைவிடார் போலும், முன்னர் ஆணவமறைப்பான் அது இது என்று பகுத்த போதத்தை இப்போது அவ் வாணவம் நீங்கி அருளொளி கண்டும், இவ்வருளொளியை முன்னர் ஆணவ இருள்போல் பாலித்த விடாராகலிலும், இங்கனம் உவமை கூறினார்.

தேகாதி பிரபஞ்சங்களை யெல்லாம் திருவருள் வடிவாய்க்காண்பதே அன்றி, அவற்றை நானாவாய்ப் பகுப்பிலும் இவ்வருளைப் பகுப்பதாமென்பது காண்க. (உஉ)

கட்டியநாண் விட்டாலுங் கந்தகலாக் கன்றுகளைத் தட்டிப்புறப்படுத்தும் தன்மை—பா—லோட்டொழித் நின்றாற்போ னீசிவமாய் நில்லென்று நீக்கமறுத் துத் தொன்றாக்கி லொன்றிரண்டா கும்.

(உரை.) கட்டிய நாண் விட்டாலும் கந்து அகலாக் கன்றுகளைத் தட்டிப் புறப்படுத்தும் தன்மைபோல்—தறி

யோடுங் கட்டிய தம்பைத் * தெறித்து விடுப்பினும் முன்
கட்டியிருந்ததுபோல் கருதி, அத்தறியை விட்டு நீங்காத
கன்றுகளைக் காத்தால் தட்டி ஒட்டி வெளியில் புறப்படுத்தும்
முறைமைபோல,

ஒட்டு ஒழித்து நின்றார்போல் நீ சிவம் ஆய் நில் என்று
நீக்கம் அறுத்து ஒன்று ஆக்கில் ஒன்று இரண்டு ஆகும்—
முன் பந்தமாயிருந்துள்ள முப்பத்தாறு கருவிகளையும் விடுத்
துத் தன்னையும் திருவறளையும் அறிவித்து அவ்வருளோடும்
சேர்த்து, அவ்வருள் அசைவற நின்றார்போல் நீ உன்போதம்
அசைவற்றுச் சிவமயமாய் நில்லென்று கூறிச் சிவத்தைவிடத்
தானொரு முதல் என்று கருதும் தவிதபாவனையை மாற்றி
அச் சிவத்தோடு ஒன்றுக்கினும், போதஒழிவால் அதனோடு
ஒன்றான ஆன்ம போத அசைவால் இரண்டாகும் ஆகலின்,
அதனது போதம் இருந்தவாறு என்னை?

(தறிப்பு.) தம்புதெறித்து விடுத்தபோதே தாயைச்
சென்று கூடிப் பால் உண்ணும் கன்றுபோல், ஒட்டொ
ழித்தபோதே தற்போதம் ஒழிந்து அருள்வழிச்சென்று
சிவத்தை அடைந்து பேரின்பத்தைப்பெறும் பக்குவர்போ
லாகாது, கட்டிய நாண் விட்டாலுங் கந்த அகலாது நின்ற
கன்றுகளைக் காத்தால் தட்டி வெளியில் புறப்படுத்தித்
தாயோடுஞ் சேர்த்து முலையைப் பிடித்து உண்ண விடுப்
பினும் அவை உண்ணாது மீளுமாறுபோல், ஒட்டொழித்
தலுமன்றி அருளோடுஞ் சேர்த்தத் தவிதபாவனையை மாற்
றிச் சிவத்தோடு ஒன்றுக்கினும் அச்சிவத்தோடு இரண்டற்
றிருந்து ஆகந்தப்பேற்றை அடையாது தற்போத அசைவால்

இரண்டாகலான், இவர்க்கு அக்கன்றுகளை உவமை
கூறினார். (உரு.)

குரங்கை நினைபா திருவென்று கூறத்
திரும்பி யதுவே தியானம்—வருங்கதைபோல்
நிசிவமாய் நில்லென்றா னிங்கியது வாய்நினைந்து
மாய்வையது வன்றோ மலம்.

(உரு.) குரங்கை நினைபாது இரு என்று கூறத்
திரும்பி அதவே தியானம் வரும் கதை போல்—ஓர் புரு
டன் ஓர் பேதைக்குக் குரங்கினை நினைபாதிருத்தி யென்று
கூற அவன் அங்ஙனங் கூறிய மாத்திரத்தில் மீண்டு அக்
குரங்குத் தியானமே அவனுக்கு மனத்தில் குடியாயிருத்தது
என்று உலகத்தில் வழங்கும் கதைபோல்,

நிசிவம் ஆய் நில் என்றால் நீங்கி அத ஆய் நினைந்து
மாய்வை அது அன்றோ மலம்—நீ ஒன்றையும் எதிரிடாது
சிவமமாய் நில்லென்று கூறினால், அங்ஙனம் எதிரிடும்
போதம் ஒழிவதே அச்சிவமமாய் நிற்பது என்று அநி
யாது, போதத்தால் சிவத்தை எதிரிட்டுப் பார்த்து யான்
சிவமமாயினேன் ஆயினேன் என்று கருதி வருந்தவாய்;
இங்ஙனம் கருதி வருத்தப்பண்ணுவது அன்றோ மலமாவது;

(குறிப்பு.) கூறியபுத்தி உடையோனுக்கு நீ குரங்கை
நினைபாதிரு என்று கூறினால், அக்கணமே அந்நினைவை
ஒழித்திருப்பன். அதுபோல், தீவிரதா பக்குவனுக்கு நீ
சிவமாய் நில்லென்றால் அக்கணமே சிவம் என்றத் தான்
என்றும் கருதம் துவிதபோதம் ஒழித்த சிவமாய் நிற்பன்
என்று அதற்கு எதிர்மறையும் வருவித்துக் காண்க. (உரு.)

மணிப்பாம் பிருளின் மறைந்திருக்கத் தேடுங்
கணக்காந்தற் போதத்தைக் காட்டி—யுணர்த்துகினு
நீரிற் கிணறு நிழலுயுத்த மும்போலா
மாரித்தை நீக்கியிருப் பார்.

(உரை.) மணிப்பாம்பு இருளில் மறைந்து இருக்கத்
தேடும் கணக்கு ஆம் தற்போதத்தைக் காட்டி உணர்த்து
கினும்—சென்னியின்மீது மணியையுடைய பாம்பு தான்
இருளிடத்து மறைந்திருப்ப இருளேத்தேடும் முறைமை
போலாகும் நீ உன் போதத்தை முன்னிட்டு அருளிடத்து
மறைந்திருப்ப அருளேத்தேடு முறைமை, என்று போதஞ்
சீலப்பதைக் காட்டி, அருளையும் உன்னைவிட்டு நீங்காத
பரிபூரணம் என்று அறிவிப்பினும் தெரிந்து கொள்ளாது,

நீரில் கிணறும் நிழல் உயுத்தமும் போல் ஆம் ஆர்
இத்தை நீக்கி இருப்பார்—பிரளயமாகக் கோத்துநின்ற சுத்த
சலத்தில் கிணறுதொட்டு நீர் தேடும் ஒருவனைப்போலும்,
தனது நிழலை எதிராய்க் கருதி அதனோடு யுத்தஞ்செய்யும்
ஒருவனைப்போலும், பின்னரும் உன்போதஞ் சீலியாநிற்
கும்; ஆகலின், இப்போதத்தை நீக்கிச் சிவமாயிருப்பார்
யாவர்?

(குறிப்பு.) சென்னியின்மீது மணிச்சுடரை உடைய
பாம்பு இருளேத்தேடுந் தோறும் அவ்விருள் நீங்குவதன்றி
நில்லாத, அதபோல, தற்போதத்தை முன்னிட்டு அருளேத்
தேடுந்தோறும் இவ்விருள் நீங்குவதன்றி நில்லாத என்பதும்;
அப்பாம்பு சென்னிமணியைப் புராவழிக் கொணர்ந்து வாய்க்
குள் அடக்கின் இருள் தேட வேண்டுவது இன்று, அது
போல், முன்னிட்ட போதத்தைப் பின்னிட்டால் அருள்

தேடவேண்டுவது இன்று என்பதும், அவ்விருள் நிறைந்தாற் போல் இவ்விருள் நிறைந்திருப்பது என்பதும், நீர் வெள்ளமாயிருக்கவும் அந்நீரில் கிணறு தொட்டு நீர் சம்பாதிக்கத் தொடங்கினவனைப்போல், அருள் எங்கும் பிரிவற்ற பூரணமாயிருக்கவும், அவ்விருள் தேடி அருளைச் சம்பாதிக்கத் தொடங்கினோன் என்பதும்; தந்தேக அசைவால் நிழல் அசைவது என்று அறியாது அதற்கு ஓர் அசைவு வேறுஎது என்று கருதி அதனோடு யுத்தஞ் செய்வானைப்போல், தன்போத அசைவால் கருவிகள் அசைவது என்று அறியாது அவற்றிற்கு ஓர் அசைவுவேறுஎது என்று கருதி அவற்றை அடக்கத் தொடங்கினோன் என்பதும், இவ்வுவமைக் குறிப்புகளாற் காண்க.

இங்ஙனம் எழும் போதம் ஒழிப்பார் அறியார் ஆகலின் “ஆரிததை நீக்கியிருப்பார்” என்றார்.

“மணிப்பாம்பிரு” எனப்பது தற்போதத்தை முன்னிட்டு அருளை நாடுதற்கு உவமை, “நீர்க்கிணறு” என்பது அருளை கைதேசமாக நாடுதற்கு உவமை, “நிழலுயுத்தம்” என்பது தன்னை அருளுக்கு ஊனாகக்கொடுத்து நிற்கவே கருவிகள் ஒழியும் என்ற அறியாது, தற்போதத்தால் அவற்றை அடக்கத் தொடங்குவதற்கு உவமை எனக் கொள்க.

“பழக்கங்கொடியதுபார்” எனலும் திருவெண்பா முதல் இவை நான்கு திருவெண்பாவானும் அளவில்காலம் தற்போதத்தால் அத் துவித நாட்டத்தில் பழகிவருதலின் அப்போத மொழித்துச் சிவத்தோடு இரண்டற்று இருத்தற்கு உபாயம் யாது கூறிலும், பழக்க மிகுதியால் ஆன்மாக்கள்

உத் துவித நாட்டம் ஒழித்து நின்றல் மிகவும் அரிதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உச)

ஆயின் இப்பழக்கம் நீக்குமாறு எங்ஙனம் எனின் மேற்கூறுகின்றார்.

உட்புறம்பாம் பூசனையு மியோக சமாதிகளுஞ் சுட்டறிவு கெட்டவர்போற் றாங்குவதும்-விட்டுப் பகல்விளக்கு முச்சிப் படிகமும்போற் பாச மகலநிற்பார்க் கார்சரியொப் பார்.

(உரை.) உள் புறம்புஆம் பூசனையும் யோக சமாதி களும் சுட்டு அறிவு கெட்டவர்போல் தூங்குவதும் விட்டு— அந்தரியாகம் பகிரியாகமாய்ச் செய்யும் பூசைகளும், ஆரூதா பாவ்ற யோக சமாதி கூடுதலும், இது அது என்று சுட்டி அறியும் தற்போதக் கெட்டுப் பரமாதந்த நித்திரை பண்ணும் மெய்ஞ்ஞானிகளைப்போல் மனத்தால் பிராணவாயுவை உள் மறித்துப் பிரமாந்திரத்தில் அதனுள் மறைத்து தூங்குவதும், ஆவிய இவற்றை எல்லாம் பொய்யென்று விட்டு நீக்கி,

பகல் விளக்கும் உச்சிப் படிகமும்போல் பாசம் அகல கிற்பார்க்கு ஆர் சரி ஒப்பார்—பகற்காலத்து ஏற்றிய தீபம் போலும் உச்சிக் காலத்துப் படிகம்போலும், கருவிகள் முப் பத்தாறும் அகன்றுபோகத் திருவருளில் அசைவற நிற்போர்க்கு இணை ஒப்பார் யாவர்?

(தற்ப்பு.) இருளில் தோன்றியது போலன்றிச் சூரியப் பிரகாசத்தால் முதல்கெடாது ஒளிகெட்ட பகல் விளக்குப் போல், முன்னர் ஆணவ அந்தகாரத்தில் தோன்றியதபோலன்றி அருட்பிரகாசத்தால் முதல்கெடாது போதக்கெட்டு கின்றவின், “பகல் விளக்குப்போல்” என்றும் பொழு

தேறுங் காலத்தும் சாயங்காலத்து மன்றி உச்சிக்காலத்தில்
பஞ்ச வன்னங்களையும் கவராத பழகம்போல், சகல கேவ
லத்தன்றிச் சுத்தமாகிய அருள் நேரே கருவிகள் ஒன்றோடும்
தாக்கற்று நின்றலின், “உச்சிப்பழகம்போல்” என்றும்,
“பாசமகல நிற்பார்” என்றுங் கூறினார்.

பகல்விளக்கென்றது தற்போதம் சீவியாது அருளில்
நின்றற்கு உவமையும், உச்சிப்பழகமென்றது கருவிகள் ஒன்
றோடும் தாக்கற்று நின்றற்கு உவமையுமாகக் கொள்க.

இத் திருவெண்பாவால் ஈ இர்தாட் பழகிய யோகப்பழக்
கத்தைவிட்டு ஞானயோகத்தில் பழகுதி எனின் சிவத்தைப்
பெறலாம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உசு)

ஆயின் ஒன்றையும் கருதாது சம்மநிற்பின் சிவத்தை
அடைவது எங்ஙனம் எனின், மேற் கூறகின்றார்.

இருட்கே வலத்தின் நெழுப்பியெதி ரிட்ட
மருட்கே வலசகல மாற்றித்—திரிச்சுடர்போற்
றன்னறிவுதின்னிக்குத் தானுணவாய்ப் போவதல்லா
லுன்னுதலே யோட்டுதல்கா னும்.

(உரை) இருள் கேவலத்து இன்று எழுப்பி எதிரிட்ட
மருள் கேவல சகலம் மாற்றி—கருவிகள் முப்பத்தாறும்
இறந்து ஆன்மபோதமும் இறந்து அந்தகாரமாயிருந்த கேவ
லத்தினின்றும் இப்போது நனது அருட்சத்தியால் கருவி
களைக் கூடப்பண்ணித் தற்போதத்தை எழுப்பிச் சுருதிருரு
வாகிய படர்க்கை முன்னிலையாய்கின்று ஞானசமாதி கூடப்
பண்ணி அத்தற்போதத்திற்கு எதிரிட்ட மருளாகிய கேவல
சகலங்களைப் பூரணமாகிய தன்மையாய்கின்று மாற்றி,

திரிச்சுடர்போல் தன் அறிவு தின்னிக்குத் தான் உணவாய்ப் போவது அல்லால் உன்னுதலே ஓட்டுதல்—விளக்குத் திரிமேலேறிய சுடர் சிறகச் சிறகத் தின்று வந்து முடிவில் அத் திரிமுழுதையும் விழுங்குதல்போல, தன்னை அருளால் அறிவித்தபோது தான் இவ்வருள் வழி வரவரச் சிறகச் சிறகத் தின்று முடிவில் தனது போதமெல்லாம் விழுங்கித் தானாயிருக்கும் சிவத்திற்குத் தான் புசிப்பாய் போவதன்றித் தான் வேறொரு முதலாய் நின்று அச்சிவத்தை எதிரிட்டு காடுதலே அதனை நீக்குதல்.

(தறிப்பு.) கருவிகளும் போதமும் இறந்து கேவல இருளிற் கிடந்த நீ கிஞ்சிக்கியனாகலின், அவ்விருளை நீக்கிக் கருவிகளைக் கூடமாட்டாய், கருவிகள் சடமாகலின் உன்னை அவை வந்து கூடி எழுப்பமாட்டா. ஆகலின், சுதத்திரமாயுள்ள அருட்சத்தி கருவிகளைக் கூட்டி உன்னை எழுப்ப இக் கருவிகளோடுகூடி நீ சுகிர்தனாவை. இங்ஙனம் உனக்குப் பெத்த திசையில் சுதத்திரம் இன்மைபோல் முத்தி திசையினும் இன்றாகலின், நீ உன் போதத்தால் ஒன்றையும் எதிரிடாது அசைவற நிற்பி எனின், அச்சிவம் தானே உன்னை விழுங்கிக்கொண்டு நிற்கும் என்று அறிவிக்க வேண்டி, “இருட்கேவலத்தின் நெழுப்பி” என்றும், “தன்னறிவு தின்னி” என்றுங் கூறினார்.

“இன்றெழுப்பி” என்றதனால் அநாதியில் எழுப்பியதும் இவ்வாறெனக் கொள்க. காணும் - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் சுட்டற்றிருந்தாலன்றிச் சிவத்தைப் பெறக்கூடாது என்பதும், அங்ஙனம் நிற்பின் சிவம் தானே விழுங்கிக்கொள்ளும் என்பதும், அறிவித்தவாறு காண்க.

ஆயின் நீர் இங்ஙனம் கூறியவாற்றான் வேதாந்தி நிலையே-
கண்ட என்ற மாணாக்களை நோக்கி மேற் கூறுகின்றார்.

அறிந்ததெல்லாம் பொய்யென்ற வத்துவிதி யார்க்கு-
வெறும்பாழி லுன்றல் விடாது—பிறந்திறப்பைப் பி-
யான லுனதொழிவு மாநந்த மாமுதிப்பும்
போனாகா னுன்பிறப்பும் போம்.

(உரை.) அறிந்தது எல்லாம் பொய் என்ற அத்து-
விதியார்க்கும் வெறும்பாழில் ஊன்றல் விடாது பிறந்து-
இறப்பை ஆனால்—கண்ணினால் அறிந்த காட்சி எல்லாம்-
கண்ணாகாத வாறும்போல், எம்மால் எதிரிட்டு அறிந்த-
வெவ்லாம் யாம் அல்லோம், இவை மித்தியாருபம் என்று
அவற்றை நீக்கி நின்ற வேதாந்தியாருக்கும், அங்ஙனம் எதி-
ரீடாய்த் தோற்றவன யாவும் இன்றிச் சர்வ சூனியமாய்நந்த
பிரமம் நாம் என்று இச் சூனியத்தில் தற்போதம் ஊன்றி
நிற்றல் விடாது; ஆகலினால், நீ அவர்போல் நின்றியாயினும்-
சனன மாணப்படுவை; இங்ஙனம் நிற்பினும் உற்பத்தி நாசம்-
உனவென்றீர், இனி உற்பத்தி நாசம் இன்றாய முத்தி யாது
எனின்,

உனது ஒழிவும் ஆகந்தம் ஆம் உதிப்பும் போனால் உன்-
பிறப்பும் போம்—உனது போத ஒழிவாகிய பரையோகமும்-
இப்பரையோகத்தில் மேலிடும் ஆகந்தோதயமும் போனால்-
அப்போது உன் பிறப்பும் போம்.

(குறிப்பு.) பரையோகமும் ஆகந்தப்பேறும் ஆன்மா-
விற்கு அதுபவமாய்த் தோற்றலானும், அவ்விடங்களில்-
ஆன்மாவிற்குச் சிவத்தோடு அத்துவிதம் இன்றாகலானும்-

“போனாற்கா ணுன்பிறப்பும் போம்” என்றார். அவை போனவிடஞ் சுகாதீதம். காண் - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் வேதாந்தியர் இங்ஙனம் நின்றவின் அவர்க்கும் பிறப்பு நீங்காதென்பதும், பிறப்பும் இறப்பும் நீங்கும் இடம் இவ்விடம் என்பதும், அறிவித்தவாறு காண்க. (உஅ)

அறிவுக் கறிவா யகண்டமாய் நின்ற
நிறைவைக் குறைய நினைந்து—மறவையுமாய்த்
தாமே சிவத்தைப் படைத்தழிப்பார் தற்றோடும்
போமா நிலைபிறப்பேன் போம்.

(உஅ.) அறிவுக்கு அறிவு ஆய் அகண்டம் ஆய் நின்ற நிறைவைக் குறைய நினைந்து மறவையும் ஆய்—உயிர்க்கு உயிராய் நின்று அறிவிக்கும் அறிவாய், கண்டிதமெல்லாங் கடந்ததாய், திரிவு இன்றி ஓரியல்பற்றாய் எக்காலமும் விளங்காகின்ற பரிபூரண சிவத்தை ஏகதேச வடிவாய்த் தற் போதத்தால் தியானித்து, அங்ஙனம் தியானித்த வடிவை மறந்துபோம் தன்மை யுடையருமாகி,

தாமே சிவத்தைப் படைத்து அழிப்பார் தன் தோடும் போம் ஆறு இலை பிறப்பு என்போம்—தம்மைப் படைத்தழிக்கும் சிவத்தைத் தாமே படைத்தழிப்பார் ஆகலின், இவர் இங்ஙனஞ் செய்தலான் வரும் தமது பாவமே நீங்குமாறு இல்லை எனின், பிறப்பு என்னை நீங்கும்?

(தறிப்பு.) தியானித்தபோது வடிவு தோன்றியும், விடுத்தபோது அவ்வடிவு நீங்கியும் வருதலின், “படைத்தழிப்பார்” என்றும், சிவத்தை படைத்தழிப்பது தோஷமாகலின், “தோடும்” என்றும் கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் யோகியினது கருத்தை எடுத்துக்காட்டி, இங்ஙனம் ஞானபக்குவன் செய்வது பாவம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உசு).

மறப்பு நினைப்பு மயக்கும் விகற்பம்
வெறுப்பும் விருப்பும் விடாமல்—விறப்பேனைப்
பானுவும் வேதியும்போற் பார்த்தும் பரிசித்தும்
ஞானபந்தன் றுஞ்சி னான்.

(உரை.) மறப்பும் நினைப்பும் மயக்கும் விகற்பம் வெறுப்பும் விருப்பும் விடாமல் விறப்பேனை—மறப்பும் நினைப்புமாயுள்ள கேவலமும் சகலமும் மாறிமாறி வரலால், தேகாதி பிரபஞ்சங்கள்மேல் விருப்பும் வெறுப்பும் சன்னங்கள்தோறும் விட்டு நீங்காமல் துன்பத்தை அதுபவிக்கையினும் அதனை ஆணவத்தான் இன்பமெனக் கருதி இறுமாந்து கொண்டிருப்பேனை,

பானுவும் வேதியும்போல் பார்த்தும் பரிசித்தும் ஞானபந்தன் தான் ஆக்கினான்—பூதவிருளை நீக்கும் பானுவையும் தன்னைச் சேர்ந்த செம்பைப் பொன்னுக்கும் பரிசன வேதியையும் போன்று, தமது ஞானப்பிரகாச நோக்கத்தால் பார்த்தும், காசாணங்களால் பரிசித்தும், மும்மலங்களையும் நீக்கித் திருவருளால் எடுத்துத் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் தமது திருவடியில் ஒன்றுக்கினார்.

(குறிப்பு.) தான் அல்லாத தேகத்தை யானென்றும், தனது அல்லாத போகத்தை எனதென்றும் கருதப்பண்ணுவது மயக்கம், அத்தேக போகங்களில் வெறுப்பும் விருப்பும் வாச்செய்வது விகற்பம், ஆகலின், இவற்றைத் தொடர்ந்து நின்று இருவ்வினையும், இவ்விருவினையினால்

பிறப்பிறப்பும் விடாது வாலால், “மயக்கும் விகற்பும்
வெறுப்பும் விருப்பும் விடாமல்” என்று இம்முறை வைத்
துக் கூறினார்.

ஞானதீக்கை பண்ணும்போது கிருபானோக்கம் வைத்
துத் திருவடிகுட்ட வேண்டுமாகலின், “பார்த்தும் பரிசித்
தும் என்றார். அங்ஙனம் பண்ணுந் தீக்கையில் பாவனையும்
இருத்தலின், அது கூறா ராயினார். அப்பாவனையால் தம்
மோடு ஐக்கம் பண்ணிக் கோடலின், “தானாக்கினான்”
என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் தமதாசாரியர் தீக்கையினால்
தம்மைத் திருவடிக்கண் ஐக்கியமாகிய முறைமை அறிவித்து,
நீயும் ஞானதீக்கை பண்ணிக்கொளுத்தி என்று அறிவித்த
வாறு காண்க. (௩௦)

மூன்றாம் அதிகாரம், யோகக் கழற்றி

முற்றம்.

—

கிரியைக்கழற்றி

தத்துவத்தை யெல்லாஞ் சடமென்று தாக்கற்றுச்
செத்தசத்தின் கண்போற் றிரியாது-வைத்தெடுத்தும்
பூரணமே யென்றழைத்துந் தேடிப் புரண்டமுதுங்
கோரணிகாட் டும்பேய்க் குவால்.

(உரை.) தத்துவத்தை எல்லாம் சடம் என்று தாக்கு
அற்றுச் செத்த அசத்தின் கண்போல் திரியாது—தத்துவங்
கன் எல்லாம் இது இது என்று தன்னால் அறியப்படலானும்,
தன்னை அவை அறியாமையானும், அவற்றைச் சடமென்று
அறிந்து அவைகள் ஒன்றோடும் தாக்கற்றுச் செய்த ஆட்டுக்
கண்போல் கூட்டறிவு கெட்டுச் சும்மா திரியாமல்,

வைத்து எடுத்தம் பூரணமே என்று அழைத்தும்
தேடிப் புரண்டு அழுது கோரணி காட்டும் பேய்க்குவால்—
தற்போத நாசத்து இருந்த பூரணசிவத்தை அப்போதத்தால்
ஓர் வடிவில் ஆவாகனம் பண்ணி, அதனை மீட்டும் தியானம்
பண்ணி, இங்கனம் பூசனை புரிந்தும், அவ்வடிவைப் பரிபூரண
சொருபமே என்று ஒலமிட்டழைத்தும், அச்சிவம் எங்கனும்
இல்லாமகா தலங்களில் உண்டென்று கருதி அத்தலங்களில்
தேடிச்சென்றும், நிலத்தில் வீழ்ந்து புரண்டமுதும், இங்ங
னம் கிரியையாளரென்னும் பேய்க் கூட்டங்கள் கோரணிக்
கூத்தாடிக்காட்டும்.

(குறிப்பு.) செத்தசத்தின் கண் உயிசத்தின் கண்
போல் இருப்பினும் இதனது கூட்டறிவு அதற்கு இன்மை

போல், மெய்க்குஞ்சுனிகள் பிரபஞ்சிகள்போல் இருப்பினும், இவரது சுட்டறிவு அவர்க்கு இன்றி இருப்பர், அவர்போல் நீரும் இராத என்னை செய்கின்றீர் என்று அவரது கடையை இவர்க்கு அறிவிக்கவேண்டி, அந் கடையின்றிய இவரைப் பார்த்து, “செத்தசத்தின் கண்போற் றிரியாது” என்றார்.

சுட்டறிவு கெடுத்து நிற்பது அருள், சுட்டச்செய்வது மருள் ஆகலின், இவரைப் “பேய்க் குவால்” என்றும், இவர் தொழிலைக் “கோரணிக்கூத்து” என்றும், இவர்க்கு ஆன்ம லாபம் இன்மையால், பிறர்க்குக் “காட்டும்” என்றுங் கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் கிரியையாசையைப் பார்த்து ஞானிகள் கடையை எடுத்துக்காட்டி, இவரைப்போல் நீரும் செய்யாது என் செய்கின்றீர் என்று இகழ்ந்து கூறியவாறு காண்க. (க)

கிரியைக் கிளைத்துவந்து கேட்டவர்க்கு சும்மா திரியச் சுகம்விளைத்த சீமான்—குருவன்றிச் சற்றே பதைப்பத் தரினுஞ் சுகம்படைக்கக் சுற்றனுங் காலனுமாங் காண்.

(உரை.) கிரியைக்கு இளைத்துவந்து கேட்டவர்க்குச் சும்மாதிரியச் சுகம் விளைத்த சீமான் குரு அன்றி—மனத் தால் பாவிக்கும் தொழிலும், வாக்கால் தோத்திரம் பண்ணும் தொழிலும், காயத்தால் அருச்சனையாதி செய்யும் தொழிலும் ஆகிய இக்கிரியைகளால் மிகவும் மெலிந்து இவற்றை வெறுத்து, ஞானத்தை விரும்பி வந்தடைந்து கேட்ட அதி பக்குவர்க்கு, இம் மன வாக்குக் காயங்கள் அசைதற்கு ஏது வாய தற்போத அசைவை ஒழித்து அருள் வடிவாக்கி, எனக்கு இன்னது வேண்டும் என்பது ஒன்றும் இன்றிச்

சும்மா சஞ்சரிக்க வையத்துப் பேரின்பத்தை உண்டாக்கிய இவ்வாந்தச் செல்வனே ஞானகுரு வன்று.

சற்றே பதைப்பத் தரினும் சகம் படைக்கக் கற்றானும் காலனும் ஆம் காண் — அப்பக்குவர்க்கு ஓரணுவளவேனும் தற்போதம் அசைதற்கு ஏதுவாய உபதேசங்களைக் கொடுப்பினும், அக்குரு சகத்தைப் படைத்தற்குக் கற்றுள்ள பிரமனும், இவனால் படைத்துள்ள சகத்தில் உண்டாகிய உடல்களை அழிக்கும் காலனும் ஆவனன்றி ஞானகுரு அலன் என்று அறிதி.

(குறிப்பு.) போதம் பதைத்தற்கு ஏதுவாகிய உபதேசங்களைக் கூறலின், சகல'கேவலங்கள் நீங்கா; இவை நீங்காமையால் பிறப்பு இறப்பு உண்டாகும்; ஆகலின், “சகம் படைக்கக் கற்றானுவ் காலனுமாவ் காண்” என்றார்.

சீவன் முத்தனாய் நிலத்திற் சஞ்சரித்தலின், “கிரிய” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானபக்குவனுக்கு முன்னிருந்த சரியையாதி வாநனைகளை எல்லாம் போக்கி, தற்போதம் பதையாது மெனனமாயிருக்கும்படி போதிப்பவனே ஞானகுரு என்றும், போதஞ் சிறிதேனும் பதைப்பக் கூறமவன் அலன் என்றும் அறிவித்தவாறு காண்க. (உ)

அக்கினி தேவற் கசீர்த்தியென்று சுக்கரைத்து வைக்கோலான் மூடி மலையடுப்பின்—றுக்கியாய் நீரைக் கழுவி நிழலைப் புதைத்தளப்பா ராரைப்போல் வாரென்ன லாம்.

(உரை.) அக்கினிதேவற்கு அசீர்த்தி என்று சுக்கு அரைத்து வைக்கோலால் மூடி மலை அடுப்பின் தூக்கி ஆய்—

அக்கினிதேவனுக்கு அசோணம் பிறத்ததென்று கருதி, அது போதற்குச் சுக்கரைத்துக் கொடுத்து, சேனம் பிறத்ததென்று அவனை வைக்கோலால் மூடி அவனுக்கு முன்னரே இவ்வணம் செய்யாதிருந்தோம் என்று மலை வந்து தம்மேல் அடுத்ததுபோலும் துக்கத்தை உடையவராகி,

நீரைக் கழுவி நிழலைப் புதைத்து அளப்பார் ஆரைப் போல்வார் என்னல் ஆம்—நீரை நீரால் கழுவித் தமது நிழலை மண்ணுட்புதைத்து அந்நிழலைத் தம் மடியால் அளந்து இவ்வளவு என்று அளவிடுவாரா யாவரைப் போல்வார் என்று கூறலாம்?

(குறிப்பு.) எவரெவர் புசித்த புசிப்புக்களையெல்லாம் அவரவர் வயிற்றுறுதிருந்து சேணிக்கப்பண்ணும் அக்கினி தேவனுக்கு அசோணம் பிறத்ததென்று உபசரிக்கும் முறைமை போல், உயிர்கட்கெல்லாம் உயிராயிருந்து ஊட்டி உறக்கி உபசரிக்கும் சச்சிதானந்த ரூபமாயுள்ள சிவத்திற்கு ஓர் குறை உண்டதுபோற் கருதி, அட்டவி தார்ச்சனை சோடச உபகாரங்களைச் செய்தலான். “அக்கினி தேவற் கசீர்த்தி யென்று சுக்கரைத்து வைக்கோலான்மூடி” என்றும்; இன்றைக்கு இந்நாழிகை அளவும் பூசை கைவேத்திய உபசாரங்களைச் செய்திலம் என்று மனத்தில் தயருறலால், “துக்கியாய்” என்றும்; அசுத்தத்தை யெல்லாம் சுத்தமாக்கும் நீரைக் கழுவிச் சுத்தமாக்கத் தொடங்குவான்போன்று, தன்னைச் சேர்ந்த உயிர்களினது மும்மலங்களையும் துடைத்து நின்மலமாக்கும் சிவத்தை நீராட்டி நின்மலமாக்கத் தொடங்கினாராகலின், “நீரைக்கழுவி” என்றும், புதைப்பதற்கு அகப்படா நிழலைப் புதைக்கத்தொடங்கினாற்போல், ஒன்றிற்கும் அகப்படாத பொருளைத் தற்போதத்தால் அகப்பட்டது

போல் பாவித்து ஆவாகணம் பண்ணலின், “நிழலைப் புதைத்து” என்றும், தனது நிழலை அளந்து செல்லுந் தோறும் அந்நிழல் கடந்து கடந்து சேறல்போல், இங்ஙனம் இருக்கும் என்று சிவத்தைத் தியானிக்குந் தோறும் அது அத் தியானங்களுக்கு அப்பால் அப்பால் சேறலின், “நிழலனப் பார்” என்றங் கூறினார். சிவத்தினது உண்மையைக் கேட்டிருந்தும் இங்ஙனம் செய்தலான், “ஆரைப்போல்வா ரென்னலாம்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் மலாதிதமாய் ஆகந்தவடிவா யிருந்த சிவத்திற்கு மாயாகாரியமாகிய நீராதி உபசாரங்களால் சுத்தமும் சுகமும் உண்டாகா என்பதும், அதனைப் போதத் தால் அளவிட்டறியக் கூடாதென்பதும், அறிவித்தவாறு காண்க. (உ)

நீர்க்கும் வழிக்குந் துயரில்லை நீந்திநடந் தார்க்குத் துயரென் றறிவறியா—மூர்க்கருரை யாற்றுக்கு வாய்கட்டி யம்பரத்துக் கேணியிட்டுக் காற்றுக்குக் கால்பிடித்தல் காண்.

(உரை.) நீர்க்கும் வழிக்கும் துயர் இல்லை நீந்தி நடந் தார்க்குத் துயர் என்று அறிவு அறியா மூர்க்கர் உரை— வெள்ளமாய் நிறைந்துள்ள நீருக்கும் ஒருர்க்கும் செல்லும் வழிக்கும் துன்பம் ஏதும் இல்லை, அவ் வெள்ளத்தை நீந்திச் செல்வோர்க்கும் அவ்வழி நடந்து செல்வோர்க்கும் துன்ப மென்று அழிவதுபோல, பூரணமாய் மெளனமாய் ஆகந்தமா யிருந்த சிவத்திற்கு ஓர் துன்பமும் இன்று, அதற்கு ஓர் துன்பம் உளதுபோற் கருதி, பூசை கைவேத்திய உபசாரங் களைச் செய்யத்தொடங்கும் எமக்கே துன்பமென்று அறிந்து, இங்ஙனம் செய்யும் பூசையாதிகளை விட்டு நீங்கி, அச்சிவத்தை

அறிவித்தற்கு ஏதுவாய் ஞானசாரியரை அடைந்து, திருவருள் ஞானத்தை அறியாத கிரியாகுருவாகிய தூர்ச்சனர் சிறர்க்கு உபதேசம்போற் கூறும் உரை,

யாற்றுக்கு வாய் கட்டி அம்பாத்துக்கு ஏணி இட்டுக் காற்றுக்குக் கால் பிடித்தல்—பிரளயமாய்ச் செல்லும் ஆற்றுக்கு வாய்கட்டி அதனை அடக்கச் சொல்லுதல்போலும், ஆகாயத்தின்கண் ஏணி நாட்டி இதன்மேல் ஏறி அதனைப் பிடிக்கச் சொல்லுதல்போலும், காற்றுக்குக் கால் பிடித்தல் முதலிய உபசாரங்களைச் செய்யச் சொல்லுதல்போலும் ஆம்.

(குறிப்பு.) மலைக்கண் நின்று கடலளவும் ஊடுருவிக்கோத்து நின்ற ஆற்றுக்கு வாய்கட்டி அடக்கச்சொன்னது போல், பிருதிவிமுதல் முப்பத்தாறு கருவிகளையும் ஊடுருவிப் போகந்தக்கடலாய் நிறைந்திருந்த சிவத்தை ஓர் வடிவத்து ஆவாகனம் பண்ணச் சொல்வதனால், “ஆற்றுக்கு வாய்கட்டி” என்றும், ஏணி நிறற்றற்கும் அதன்மேல் ஏறிச் செல்வோனுக்கும் இடங் கொடுத்துநின்ற ஆகாயத்தை அவ்வேணிமேல் ஏறிப்பிடிக்கச் சொன்னதுபோல், அந்தரியாகபூசைக்குத் தான் சொல்லுந் தானத்திற்கும் அத்தானத்திருந்த பூசனை செய்வோனுக்கும் உட்புறம்பாய் நிறைந்துள்ள சிவத்தை இங்ஙனம் இருப்பதென்று அறியாது, அப்பூசனையால் அறி என்று சொல்வதனால், “அம்பாத்துக்கேணியிட்டு” என்றும், அருவமாயிருந்த காற்றிற்குக் காலே இன்று, அஃது அங்கனம் இருப்பவும் அதற்குக் கால்பிடித்தல் முதலிய உபசாரங்களைச் செய்யச் சொல்வது போல், உருவம் அருவம் உருவருவங்களை எல்லாம் கடந்து நின்ற சிவத்திற்கு வடிவேயில்லை. இஃது இங்ஙனம் இருப்பவும் இதற்குச் சோடச உபசாரங்களைச் செய்யச் சொல்வது

னல், “காற்றுக்குக் கால்பிடித்தல்” என்றுங் கூறினார். உபசாரஞ் செய்தலை இருவகைப் பூசைக்கும் பொதுவாகக் கொள்க. காண் - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் கிரியாகுரு உபதேசத்தால் ஆன்மலாபம் இன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (சு)

ஆயின் ஞானிக்குக் கிரியை செய்ய வேண்டாவோ எனின், மேற் கூறகின்றார்.

ஆகாயம் போவார்க்கு மாவிகையோ வாழ்கடலோ மீகாமன் போற்றிரிய வேண்டுமோ—யோசிக்கும் கன்மமோ பூரணன்காண் காலமுமா காயமும்போய் என்ன தொழிலையிற் றும்.

(உரை.) ஆகாயம் போவார்க்கு மாவிகையோ ஆழ் கடலோ மீகாமன் போல் திரிய வேண்டுமோ—ஆகாயமணம் பண்ணுவோர்க்கும் ஓர் பற்றுக்கோடோ? அவ்வாகாயம் ஆழ்கடலோ? இவ்வாழ் கடலிற் செல்லும் மீகாமனைப் போல் பற்றுக்கோடு பற்றி ஓர் துறை சார்தற் பொருட்டுத் திசைநாடி இங்ஙனம் சுழல அவர்க்கு வேண்டுமோ? (அதபோல,)

யோசிக்கும் கன்மமோ பூரணன் காலமும் ஆகாயமும் போய் என்ன தொழிலே இயற்றும்—எவயோகி ஆகந்த பூரணன் ஆகலின், தேகாந்தனா யிருத்தள்ள கிரியையான னைப்போல் அவனுக்கும் கிரியைசெய்ய வேண்டுமோ? அகந்தன்றி, காலமும் ஆகாயமும் தாம் இருந்தபடி இருப்ப, தம்மிடத்தில் பிறபொருள்கள் தொழிற்படுவன அன்றி, தாம், சென்று மாது தொழிலைச் செய்யும்? அதபோல், பூரண

ஞாய அச்சுவயோகி சந்திதானத்தில் கருவிகள் தொழிற் படுவன அன்றி, தான் ஒரு கருவிகளோடும் கூடித் தொழில் செய்யான்.

(குறிப்பு.) ஆகாய கமனம் பண்ணுவோன் தான் கிளைத்த தானத்தில் வாயுவினும் சென்றிருத்தல்போல, சுவயோகி தான் கருதிய வீட்டை அருளால் அடைந்திருத்தலின், “ஆகாயம் போவார்க்கு மாவிகையோ” என்றும்; ஆழ்கடலிற் செல்லும் மீகாமனுக்குக் கப்பலாகிய பற்றுக்கோடுபற்றி ஓர் துறைக்கண் சார்தற் பொருட்டுத் திசை நாடிச் செல்ல வேண்டும், அதுபோல, கிரியாவானுக்கு ஓர் வடிவைச் சுவமாய்ப் பாவித்து ஓர் பதவியை அடைதற்பொருட்டு உதற்கு விதிமார்க்கமாய் அருச்சனையாதிகளைச் செய்யவேண்டும், அவர்க்குச் செய்யவேண்டுவது இன்றாகலின், “மீகாமன் போற்றிரிய வேண்டுமோ” என்றுங் கூறினார்.

சுவயோகி தான் அறிவாயும் ஆகந்தம் சுவமாயும் கண்டு, அறிவாகிய தான் ஆகந்தமாகிய சிவத்தில் கலந்திருப்பன். கிரியாவான் தான் தேகமாயும் சிவம் சிலையாதிகளாற் செய்யும் ஓர் வடிவாயும் கண்டு, அதனைத் திரிகாணங்களால் வழிபட்டு இனிமேல் ஓர் பதவியை அடையக் கருதி இருப்பன். ஆகலின் இவர் இருவருக்கும் இங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

நெருப்பில் விறகுதியா நெய்யிற்பா ரூன்றரு வருக்க னிருளை யடர்த்தாற்போன்—மருட்கெடுத்த ஞானத்தின் பேர்கிரியை நாசமெனின் ஞானிகளு மூனத் தொழிலுழைப்பா ரோ.

(உரை.) நெருப்பில் விறகு உதியா நெய்யில் பால் தோன்றா அருக்கன் இருளை அடர்த்தாற்போல் மருன

கெடுத்த ஞானத்தின் பேர் கிரியை நாசம் எனின்—கெருப் பின்கண் விறகு தோன்றாதது போலும், கெய்யில் பால் தோன்றாதது போலும், ஆதித்தன் பூதவிருளை அழித்து எழுந்தாற்போல் மும்மலமாகிய இருளை அழித்து எழுந்த ஞானம் அவற்றினது காரியமாகிய கிரியையையும் தோன்றாது அழிக்கும் ஆகலின், இந்த ஞானத்தின்பேர் கிரியா நாசம் என்று வேதாசனங்கள் கூறும் எனின்,

ஞானிகளும் ஊனத்தொழில் உடைப்பாரோ—இந்த ஞானத்தைப்பெற்று இதவே வடிவாயிருந்தள்ள மெய்ஞ் ஞானிகளும் குற்றம் பொருந்திய கிரியைத்தொழிலைச் செய்வாரோ? (செய்யார்.)

(குறிப்பு.) விறகை அழித்து எழுந்தகெருப்பில் விறகும், பாலை அழித்து எழுந்த கெய்யில் பாலும் தோன்று; அது போல, கிரியையை அழித்து எழுந்த ஞானத்தில் கிரியை தோன்றாது; ஆகலின், இங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

கிரியை பிறவித்தன்பத்துக்கு ஏது ஆகலானும், உதனால் ஆன்மலாபமாகிய ஆகத்தம் இன்மையானும், “ஊனத் தொழில்” என்றும், “உடைப்பாரோ” என்றும் கூறினார்.

இவை யிரண்டு திரு வெண்பாவாலும் ஞானிக்குக் கிரியை செய்யவேண்டுவது இன்று என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (சு)

கிரியையான் ஞானங் கிடைத்தாலுங் கேடு
சுருவால் வருவதுபோற் காணு—மொருகோடி
சூரியரைக் கூரிருளா லேசுருட்ட லீரகில்
காரணனைத் தீண்டினைக் கை.

(உரை.) கிரியையால் ஞானம் கிடைத்தாலும் கருவால் வருவதுபோல் கேடு காணும்—கிரியைத் தொழிலால் ஞானம் கிடைத்ததாயினும், அந்த ஞானத்திற்குக் கர்பத்தின்கண் உற்பத்தியாய் வரும் பொருள்கள்போல் கேடுண்டாம்; (அஃதன்றி.)

நீர் அகிலகாரணனைத் தீண்ட நினைக்கை ஒருகோடி சூரியரைக் கூர் இருளாலே சுருட்டல்—சடசித்துக்களா யுள்ள பிரபஞ்சங்களைமெல்லாங் கடந்து நின்றும் அவற்றை கடத்தும் காரணஞ்சி யிருந்த சிவனை நீர் உமது கிரியையால் தொடர்ந்து பற்றக் கருதுவது ஒருகோடி சூரியரை மிகுந்த இருளினால் சுருட்டிப் பிடித்தல் போலும்.

(தற்ப்பு.) சரியை கிரியை யோகங்கள் ஞானசாரியரை அடைதற்குப் பக்குவம் ஆக்குவன அன்றி, ஞானத்தைக் கொடா; ஆயினும், முன்விட்ட குறையால் கிரியை உதட்டிக்குங் கால ஓர்கால் ஞானம் தோன்றிற்றாயினும், அந்த ஞானம் ஞானசாரியரால் பெருமையானும், தான் செய்யும் கிரியை மேலீட்டானும் கிலபெறுது மறையும். ஆகலின், “கிரியை யான் ஞானக்கிடைத்தாலும்” என்றும், “கருவால் வருவது போற்கேடு” என்றுங் கூறினார்.

ஞானத்தால் சிவத்தைப் பெறவேண்டும் என்பது அறியாத, மாயாகாரியமாகிய கிரியையால் அதனைப் பெறத் தொடங்கலின், “ஒரு கோடியசூரியரைக் கூரிருளாலே சுருட்டல்” என்று உவமை கூறினார்.

கிரியை ஏதுவால் ஞானம் வந்தாயினும் கண்டு இப்பி முதலிய தமது கருவால் நாசமாவனபோல் அந்த ஞான மேலீட்டால் கிரியை கெடும் என்பதும் ஆம்.

இத் திருவேண்பாவால் கிரியை அநட்டிக்குட்காலத்
தெய்வகதியாய் ஞானம் தோன்றிற்றாயினும், அக்கிரியை
மேலீட்டால் அந்த ஞானம் நிலபெற்று நில்லாது மறை
யும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க: (ஏ)

சுகாதீதம் வேண்டிற் றொழிற்செய்வோ மென்ற
னகாரோ துயில்வார் நடந்தோ—விகாரமெனச்
சாத்திரமும் பூசைச் சமாதிகளுஞ் சார்போதக்
கோத்திரங்காண் மாயைக் குழாம்.

(உரை.) சுகாதீதம் வேண்டின் தொழிற்செய்வோம்
என்றால் ககாரோ நடந்தோ துயில்வார்—ஆகந்தாதீதமாகிய
வீடடைய விரும்பின், அதனை அறிவிக்கும் ஞானசாரியரை
அடைந்து அருள்ஞானம் பெற்ற, இவ்வருள் ஞானத்தால்
அவ் வீடடையாது விடுத்து, கிரியைத் தொழிலான் அவ்
வீடடையலாம் என்று கருதி அக் கிரியைகளைச் செய்வோம்
எனின், மெய்ஞ்ஞானிகள் கைகசெய்யாரோ? அஃதென்
னெனின், நித்திரை பண்ணவேண்டினோர் ஓரிடத்தப்
படுத்துக்கொண்டு நித்திரை பண்ணுவதன்றி, ஒரூர்வழி
கடந்து சென்றோ நித்திரை பண்ணுவார்? (அஃதன்றி,)

விகாரம் எனச் சாத்திரமும் பூசை சமாதிகளும் சார்
போதக் கோத்திரம் மாயைக் குழாம்—ஞானிகளோடும்
மாறுபட்டதுபோன்று நீர் ஒதும் சாத்திரமும், அந்தரியாக
பூசையில் ஓர் வடிவைத் தியானித்து நீர் சமாதி கூடுதலும்,
உமது சார்போதத்தின் கூட்டமும், மாயைக் கூட்டமும்
அவை.

(குறிப்பு.) போத ஒழிவில் நின்ற சுகாதீதத்தை
விரும்பினோர் கருவிகள் ஒழிந்தபோதம் அசைவருத

போதம், அவைகளோடு கூடித் தொழில் செய்தால், நெய் சொரி தழல்போல் மேன்மேல் வளர்தலின், “சுகாதீதம் வேண்டிற்றொழில் செய்வோமென்றால்” என்றும், இத் தொழிலால் அச்சுகாதீதம் பெறதல் அரிதென்பதும் ஞானிகளறிவார் ஆகலின், “நகாரோ” என்றுங் கூறினார் -

தேகம் அசைத்து செல்லும்போது நித்திரைவரினும், அவ் வசைவு அந் நித்திரையை வரவொட்டாது தடுத்தல் போல, கருவிகள் அசைத்து தொழில் செய்யும்போது தெய்வ கதியால் ஆந்த நித்திரை வரினும், இத் தொழில் அந் நித்திரையை வரவொட்டாது தடுக்கும் ஆகலினும், தேகம் அசைவற ஓரிடத்துக் கிடந்தபோது நித்திரை நன்றாய் வருவதுபோல, கருவிகள் தொழில் செய்யாது அடங்கியபோது ஆந்த நித்திரை நன்றாய் வருமாகலினும், “துயில்வார் கடந்தோ” என்றார்.

போதம் ஒன்றாயினும் அடுத்த கருவிகள்தோறும் அதனதன் மயமாய்ச் சென்றிருத்தலின், “சார்போதக் கோத்திரம்” என்று பன்மையாகக் கூறினார். “மாயைக் குழாம்” என்றது கருவிகளை போதமும் கருவிகளும் கூடிச் செய்தலான் இரண்டையுங் கூட்டிக் கூறினார். பாச ஞானம் பசுஞானம் என்றும் ஆம்.

காண் - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் கருவிகளையும் போதத்தையும் கடந்துநின்ற சுகாதீத முக்தியை அவற்றாற் செய்யும் கிரியைகளால் அடையக்கூடாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க.

(அ)

தொழிலிறுதி தானே சுகவுதய மென்றாற் [யினும்.
 ருழிலுதயந் துக்கமெனச் சொல்லோந்-தொழில்செ-
 வந்திப்போ சம்போல வண்டுடுத்தன் மாத்திரமாய்ச்-
 சிந்திப்பா ரைப்பேணிச் செய்.

(உரை.) தொழில் இறுதி தானே சுக உதயம் என்-
 றால் தொழில் உதயம் துக்கம் எனச் சொல்வோம்—இம்-
 மையைக் குறித்துச் செய்யும் உழவாதி அறுவகைத்
 தொழில்களும், மறுமையைக் குறித்துச் செய்யும் சரியாதி
 தொழில்களும், வீட்டைக் குறித்துச் செய்யுங் கருவிகளை
 நியதிகளைதலாகிய தொழில்களும், அதற்குமேல் ஞானஞ்
 ஞான ஞேமமாய் நிற்கும் போதஅசைவுகளும் அற்ற இடந்
 தானே சிவாகந்தோதயம் என்று வேதாகமங்கள் கூறும்
 எனின், அனுவளவேனுந் தொழில் உதயமான இடத்தத்
 தன்பம் உண்டாம் என்று யாம் கூறுகிலோம், ஆண்டுத்
 தன்பம் உண்டென்பது தொழிலிறுதிதானே சுகவுதயம்
 என்ற மொழி தானே விளக்கலின்;

(ஆயின் கீரிக்கணங் கூரிய ஆற்றான் தொழில் சிறி-
 தேனும் செய்யவேண்டாவோ எனின்.)

தொழில் செய்நும் வந்திப் போகம்போல உண்டு
 உடுத்தல் மாத்திரம் ஆய்ச் சிந்திப்பாரைப் பேணிச் செய்—
 இன்றி யமையாத சிற்சில தொழில்களை நீ செய்யினும்
 இனி மேலைக்கு வேண்டும் என்று ஒன்றையும் கருதாது,
 உண்டு உடுக்கும் வந்திப் போகம்போல் இம்மை மறுமைப்
 போகங்களில் ஒன்றையும் சிந்தியாது, காடி கூழேனும்
 கிடைத்ததை உண்டலும் கரித்துணி கக்கையேனும்
 கிடைத்ததை உடுத்தலும் ஆகிய இம் மாத்திரமே சிந்திக்கும்
 பெரியோரைப் பார்த்து அவரைப்போல கீயும் செய்தி.

(குறிப்பு.) ஓர் தொழிலும் செய்யாது நிழற்கண் இருப்பது சுகம் என்றால் எழுத்து வெய்யலற் சென்று தொழில் செய்தல் துன்பம் என்பது சொல்லவேண்டுவது இன்றாகலின், "தொழிலுதயச் துக்கமெனச் சொல்லோம்" என்றார்.

வந்தி சுகத்தைச் சுதர் இன்மையால் மேலைக்கு ஒன்றையும் குறியாததுபோல், ஞானிகட்கு இகபரங்களெல்லாம் பொய்யாகலின், இனிவரும் ஒன்றினையும் குறியார் ஆகலினும், அவள் உண்டு உடுத்தல் மாத்திரமா யிருத்தலினும் இங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

"சித்திப்பாரைப்பேணிச் செய்" என்பது, நீ தொழில் செய்தி ஆயினும் ஞானிகள் கடையைப்பார்த்து அவர் செய்யும் தொழில் மாத்திரமே அன்றி அதிகஞ் செய்யற்க என்பதெனக் கொள்க.

இச் திருவெண்பாவால் ஞானக்கிரியை மாத்திரம் மேலைப்பயன் குறியாது செய்க என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (க)

சும்மா திருக்கவைத்த சூத்திரமாஞ் சாத்திரத்தை விம்மா கதறுவதும் வேலைகளுந்—தம்மறிவா னிட்டிப்பிடித்திருக்கு நீட்டைகளு ஞானிகண்முன் காட்டும் பரிபா சுகம்.

(உரை.) சும்மாது இருக்க வைத்த சூத்திரம் ஆம் சாத்திரத்தை விம்மா கதறுவதும் வேலைகளும் தம் அறிவால் நீட்டிப் பிடித்து இருக்கும் நீட்டைகளும்—தற்போதத்தை ஒழித்த ஆகந்த மெனனமாயிருக்க ஒதிவைத்த உபாயமாகிய சாத்திரங்களை விம்மி அழுது ஒதலும் நீராடல் ஆதி கிரியைகளைச் செய்தலும், 'தமது போதத்தால் ஓர் வடிவைத் தியா

னித்து உடலை நீட்டிப் பிடித்து ஆசனங் கட்டியிருக்கும்.
நிட்டைகளும் ஆகிய இவை எல்லாம்,

ஞானிகள்முன் காட்டும் பரியாசகம்—இவைகள் ஒன்
றும் இன்றி மௌனநந்தமாயிருக்கும் மெய்ஞ்ஞானிகளின்
முன்னர்க் காட்டப்பட்ட பரியாசகமாம்.

(குறிப்பு.) வேதாகம வழிகூறும் ஞானசாத்திரங்க
ளெல்லாம் தற்போதத்தை ஒழித்துச் சிவமாயிருத்தற்கு
உபாயங் கூறும் ஆகலின், “சும்மாதிருக்கவைத்த சூத்திர
மாஞ் சாத்திரத்தை” என்றும், ஞானசாத்திரத்தின்
அருத்தங்களை நாடிக் கலுத்தலான், “விம்மா” என்றும்
அவ்வருத்தப்படி நில்லாமையான், “கதறுவதும்” என்
றும், கிரியைகள் யாவும் அறிவன்று ஆகலின், உலகர்
வேலையோடு இதையும் ஒர் வேலை ஆகலினும், “வேலைகள்”
என்றும் தற்போதத்தால் கூடும்நிட்டை ஞானநிட்டை
அன்மையால், “நீட்டிப் பிடித்திருக்கு நிட்டை” என்றும்,
இவையெல்லாம் ஞானிகட்குப் பரியாசகமா யிருத்தலின்,
“பரியாசகம்” என்றுக் கூறினார்.

“தம்மறிவா நீட்டிப் பிடித்திருக்கும்” என்றமையான்,
அருளறிவால் நிட்டைகூடுதல் நிட்டை என்பதாயிற்று.

இத் திருவெண்பாவால் போதம் இறத்து நிற்பதே
நிட்டை என்றும், போதத்தோடுகூடிச் செய்வது நிட்டை.
அன்றென்றும் அறிவித்தவாறு காண்க. (க0)

குடையுஞ் செருப்புங் கொடுநடப்ப தல்லாற்
படியும் விசம்பும் பரப்பி—யிடையாடு
மாத்திரம்போ லேசமய வாதமனம் போதாது.
சாத்திரங்கற் றுர்விடுற் றார்.

(உரை.) குடையும் செருப்பும் கொடு நடப்பது அல்லால் படியும் விசம்பும் பாப்பி இடை ஆடும் மாத்திரம்போலே— ஓர் ஊருக்குச் செல்லவேண்டினேன் உடம்பில் மனது வெயிலாதிகள் படாது கையில் குடையும் பிடித்துக்கொண்டு, காலில் கல் முள் மண் தாக்காது செருப்பும் தொட்டுக் கொண்டு நடப்பதே அன்றி ஆகாயமெங்கும் குடை பரப்பிப் பூமியெங்கும் தோல்பரப்பி அவற்றிற்கு இடையே செல்லு மாத்திரம்போலே,

சமயவாதம் மனம் போகாத சாத்திரம் கற்று வீடு உற் றூர் ஆர்—சமயிகள் நானாவாகக்கூறும் தருக்க வாதக்களையும், அத் தருக்க வாதத்தால் அகத்த பேதமாய்த் தோற்றும் யனோ உத்திகளையும் அளவு கூறினும் அவ்வளவு போதாத சாத்திரங்களைக் கற்று வீட்டைத்தார் யாவர்?

(குறிப்பு.) ஓர் ஊரை அடையக்கருதினேன் மேலுக் கும் காலுக்கும் துன்பம் அனுகாவகை குடையும் செருப்பும் பிடித்திட்டுக்கொண்டு சென்று அவ்ஹை அடைவதுபோல், வீட்டையக்கருதினேன் ஆசாரியர் கூறும் உபதேச மொழி களும் அவர் கொடுக்கும் ஓர் சாத்திரமுக கொண்டு, அவற் றின் அருத்தப்படி திரிகரணங்களால் ஒன்றையும் வருந்திச் செய்யாது தற்போதத்தையே ஒழித்து அவ் வீட்டை அடை யாது, அளவிடப்படாத ஆகாயத்திலும் பூமியிலும் குடையும் தோலும் பரப்பி கடுவிடைச்செல்லத் தொடங்குவோனைப் போலும், தருக்க வாதங்களையும் அவ் வாதத்தாலெழும் மனோவுத்திகளையும் அளவிடினும் அளவிடப்படாத சாஸ்திர ங்களைக் கற்று கீர் வீட்டையத் தொடங்குவது என்பதும், சில கற்பினும் அதனால் வீடு கூடாதென்பதும் இதனால் காண்க,

சாத்திரங்களை மிகவும் கற்றோர்க்குத் தருக்க வாதமும் மனோவுத்தியும் மிகவும் விரியும் ஆகலின், சாத்திரங்கட்கு அளவு கூறுவார் வேறு கூறுது அவற்றையே அளவு கூறினார்.

வாதம் என்பதும் மனம் என்பதும் ஆகுபெயர்.

இத் திருவெண்பாவால் அபரஞானத்தால் வீட்டையக் கூடாது என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கக)

அறிவாலே பற்றி யனுபவித்து விட்ட
கிறியால் வருமோ கெடுவீ—அறிவாய்நீர்
ஆம்போ தறிவிப்பான் றுன யவையிரண்டும்
போம்போதும் வாராப் பொருள்.

(உரை.) அறிவாய் நீர் ஆம்போதம் அறிவிப்பான் தான் ஆய் அவை இரண்டும் போம்போதம் வாராப்பொருள்—கருவிகள் முப்பத்தாறையும் நீக்கி அவற்றின் முடிவில் நின்ற அறிவு யாம் என்று அவ்வறிவாய் நீராகும்போதம் உம்மையும் தன்னையும் அறிவிப்பான் தானாகி, அந்த அறியும் அறிவும் அறிவிக்கும் அறிவும் ஆகிய இவை இரண்டும் நீங்கிய போதம் வாராத சிவஞகிய மெய்ப்பொருள்,

கெடுவீர் அறிவாலே பற்றி அனுபவித்து விட்ட கிறியால் வருமோ—கெடுவீர்காள்! தற்போத அறிவால் ஒன்றைப் பாவித்துப்பற்றி, இஃது இங்ஙனம் இருப்பது என்று அப்போதத்தால் அதுபவித்து அறித்து, மீட்டும் அப்பாவனையை விடுத்த பொய்யினால் வருமோ?

(குறிப்பு.) பாவனையில் தோன்றும் வடிவு மாயை, அவ்வடிவில் இதம் பிறத்தல் கருமம், அவ்வடிவை மெய்யா

கக் கருதப்பண்ணுவது ஆணவம் ஆகலின்; “கிரியாஸ்-
வருமோ கெடுவீர்” என்றார்.

அருளும் ஆன்மபோதமும் நீங்கியபோது ஆன்மா சிவ-
மயமாயிருக்கும் ஆகலின், “அவை யிரண்டும் போம்போதம்
வாராப்பொருள்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் உருளையும் போதத்தையும்
கடந்துகின்ற சிவம் போதத்திற்கு அகப்படாதென்று அறி-
வித்தவாறு காண்க. (கஉ)

அழிப்பே யவனுக்கு மிச்சையது வாடு
லிழப்பே யுனக்கிச்சை யென்னு—யிழப்பை
யறியா ததுகா ணறியாவஞ் ஞானங்
கிறிகேளுன் போதங் கெடல்.

(உரை.). அழிப்பே அவனுக்கும் இச்சை அது ஆனால்
இழப்பே உனக்கு இச்சை என்னும்—உன் போதத்தை
ஒழிப்பதே சிவனுக்கும் இச்சை, அவனது இச்சாசத்தித்
தொழிலும் அதவானால், அவனது இச்சைபோல் உன்
போதத்தை ஒழிப்பதே உனக்கும் இச்சையாகக் கருதுவாய்,
(நீ வீட்டைய விரும்பினே எனின்;)

(ஆயின் நீ இங்ஙனங் கூறியவாற்றால் அஞ்ஞானங்
கெடுதல் வீடு அன்றென்பதும், போதங் கெடுதல் வீடு என்-
பதம் ஆயிற்று. இனி அஞ்ஞானமாவது யாது எனின்,)

இழப்பை அறியாததுகாண் அறியா அஞ்ஞானம் கிறி-
உன்போதம் கெடல் கேள்—அப்போத இழப்பை அறியாது
கிரியையாதிகளை நீ செய்தலே அறியாமையாகிய அஞ்ஞான-
மென்று அறிதி. (ஆயின், அப்போத இழப்பை அறிதற்கு

உபாயம் எங்கனம் எனின்,) பொய்யனே! இனி -உன் போதக் கெடுதற்கு உபாயம் சொல்லுதும் நீ கேட்டி.

(குறிப்பு.) சிவன் பெத்த திசையில் உடலை ஒழித்து மாயையில் வைத்து இளைப்பாற்றுதல்போல், முத்தி திசையில் போதத்தை ஒழித்து ஆனந்தக்கடலில் வைத்து இளைப்பாற்றுவனாயினும், அவன் ஒழிக்கும் இச்சைபோல் தன்னை இழக்கும் இச்சைவைத்த ஆன்ம போதத்தை ஒழிப்பன் அன்றி, அப்போதத்தை ஒழிக்கும் இச்சையின்றிய ஆன்ம போதத்தை ஒழியாநாகலின், “இழப்பே யுனக் கிச்சையென்றும்:” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் தற்போத நாசத்தை விரும்பி னோர்க்கு மெய்ப்பொருள் கிடைக்குமென்று அறிவித்த வாறு காண்க.

(கக)

மருந்து பிணியோடே மாண்டு புகைநீ
யெரிந்த விறகோ டிறக்கில்—விரிந்த
தொழின்மனத்தின் மட்டேநீ தோயுமதென் னாடி
நிழல்புதைத்தாற் போலெதிர்போய் நில்

(உரை.) மருந்து பிணியோடே மாண்டு புகைநீ எரிந்த விறகோடு இறக்கில்—பிணிமாண்டபோது அது நீக்கற்பொருட்டு உண்டமருந்தும் அப்பிணியோடு மாண்டு போம் எனில், எரிந்த விறகு இறந்தால் அவ்விறகோடு புகையும் தீயும் இறக்கும் எனில், அவைபோல், உன்போதம் இறந்தால் அப்போதத்தோடு கிரியை இறக்கும் என்றும், கிரியை இறந்தால் அதனோடு கருவியும் போதமும் இறக்குமென்றும் அறியாது உன் போதத்தால் கிரியை செய்யாநின்றனை;

விரிந்த தொழில் மனத்தின் மட்டே காடி தோயுமது என் நீ நிழல் புதைத்தால்போல் எதிர்பொய் நில்—நானா வாய் விரிந்த உனது கிரியைத் தொழில்கள் மனத்தினனவே அன்றி வேறு இன்று ஆகலின், கருவிகள் முப்பத்தாறையும். போதத்தையுங் கடத்துநின்ற சிவத்தைக் கிரியை ஏது வாங்குகொண்டு அப்போதத்தால் காடி, அச்சிவத்தை அடையத்தொடங்கும் உன் கருத்து என்னை? நீ அக்கருவிகளை நியதிகளைந்து அவற்றின் முடிவில் நின்ற உன்னை அருளால் அறிந்து, பெரிய நிழலில் சிறிய நிழல் மறைந்தாற்போல் நீ உத்திருவருளில் மறைந்து எதிர்மெல்லாம்போய் நின்றி; (இங்ஙனம் நின்றி எனின், போதம் ஒழித்தற்கு உபாயமும் சிவத்தைப் பெறுதற்கு உபாயமும் இதுவேயாம்.)

(சூறிப்பு) போதம் தோன்றியபோது கிரியைதோன்றும், அப்போதம் சிவத்தில் இறந்தபோது அப்போதத்தோடும் கிரியை இறக்கும். ஆகலின் போதத்தைப் பிணியாகவும், கிரியையை மருந்தாகவும் வைத்துக் கூறினார்.

விறகு எவ்வளவு இருந்தது அவ்வளவும் புகையும் தீயும் இறவா, அவ்விறகு இறந்தபோது அதனோடு புகையும் தீயும் இறக்கும்; அதுபோல கிரியை எவ்வளவு இருந்ததோ அவ்வளவும் கருவிகளும் போதமும் இறவா, அக் கிரியை சிறிதும் தோன்றாது இறப்பின் அதனோடு இக் கருவிகளும் போதமும் இறக்கும் ஆகலின், “புகைநீ யெரிந்த விறகோடிறக்கில்” என்றார்.

கிரியை இறந்தபோது கருவிகளும் போதமும் இறக்குமென்றது எங்ஙனம் எனின்? கிரியை இருந்தபோது போதம் வளர்வதே அன்றி இறவாது. அக்கிரியை இறந்தால் போதத்திற்கு அசைவிலறிக் கெடும். இப்போதம் கெடவே

இதனைத் தொடர்ந்து நின்ற கருவிகளும் கெடும். ஆகலின், இங்ஙனமென்று அறிதி.

பெரிய நிழலில் சிறிய நிழல் புறம்போகாது அடங்கின் மறைபுமதுபோல் பூணமாகிய சிவபோதத்தில் கிஞ்சிக்கிய மாகிய ஆன்மபோதம் எதிரிட்டசையாது அடங்கின் அதில் மகையும் ஆகலின், “நிழல் புதைத்தாற்போல்” என்றார்.

நீங்கிநின்ற கருவிகளையும் அடைத்துநின்ற திருவருளையும் எதிரிடாது நிற்கவேண்டு மாகலின், “எதிர்போய் நில்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் போதம் அடக்குதற் குபாயங் கூறியவாறு காண்க. (கச)

காணு மறிவுநீ கட்டறிவு நாமவற்றைக்
காணக் கழலுங் கழற்றியிலே—நாணி
நமைத்திரும்பிப் பாராதே நானுனென் னாதே
யமிழ்த்துகர கம்போனிற் பாய்.

(உரை.) காணும் அறிவு நீ காட்டும் அறிவு நாம் அவற்றைக் காணக் கழலும் கழற்றியிலே—கருவிகளை அது இது என்று காணும் அறிவு நீ, அவற்றை உணதயிர்க்கு உயிராயிருந்து உணக்குக் காட்டும் அறிவு நாம், அக் கருவிகளினது குணங்களை நீ காணக் காண அவைகள் எல்லாம் உனக்கு அன்னியமாய் நீக்கும் நீக்கத்தில் அவற்றின் முடிவில் நின்ற உன்னைக் கண்ட பின்னர்,

நாணிகமைத் திரும்பிப் பாராதே நான் தான் என்னுதே அமிழ்த்து கரகம்போல் நிற்பாய்—யான் காணும் அறிவு ஆகலின், அக் கருவிகளை அறிந்து நீங்கவும் என்னை உள்ளபடி அறியவும் எனக்குச் சுதந்தரம் இன்று என்று நீ நாணி எனக்

குக் காட்டும் அறிவு ஒன்று உளது என்று கம்மை எதிரிட்டும் பாராதே; அங்கனம் காணு மறிவும் காட்டும் அறிவுமாய் இருந்தோம் ஆயினும், கண்ணொளியும் ஆதித்தன் ஒளியும் பிரிபடாததுபோல் பிரிபடாதிருப்போம் ஆகலின், அஃதன்றி இங்கனம் பிரிபடாதிருந்த பரிபூரணத்தை நான்தானென்று கருதாதே; கடலில் அமிழ்த்திய காகம் சலத்தை உள்ளே மொண்டு அக் கடலில் மறைந்தாற்போல், நீயும் அப் பரிபூரணத்துக்குள்ளே அமிழ்த்தி நீ தோன்றாது அதனுள் மறைந்து நிற்பாய்.

(குறிப்பு.) கருவிகளினது குணங்களை எதிரிட்டு அறியாதபோது அவைகள் ஆன்மாவிற்கு அன்னியமாய் நீங்கா ஆகலின், “காணக்கழலும்” என்றார்.

கருவிகளை எல்லாம் நீக்கி ஆன்மா அருள்வடிவாய் போது அவ்வருட் பூரணமெல்லாம் தானாய்த் தோற்றும். ஆகலின், “நான்கு னென்னாதே” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் கருவிகள் நீக்குதற்கு உபாயமும் அவற்றை நீக்கித் தன்னை அருளால் உறிந்து அருட் பூரணம் விளங்கியபோது போதம் சீவியாது அருளில் மறைந்து நின்றற்கு உபாயமும் அறிவித்தவாறு காண்க.

வதுவைச் சடங்கத்தை மைதுனமாக் கொண்ட புதுமைச் சிவானந்தம் போதும்—பாதையா விளக்கொளியி லெண்ணெய் வியாபியா னாற்போற் கொளக் கொடுத்தல் சத்தியமாக் கொள்.

(உரை.) வதுவைச் சடங்கத்தை மைதுனமாகக் கொண்ட புதுமைச் சிவானந்தம் போதும்—தன் புருடனைக் கூடி இன்புறுதற்கு ஏதுவாகச் செய்யும் கலியாணச் சடங்கினை அவனோடும் கூடி இன்புறுதலாகக் கருதிக்கொண்ட

பேதைப் பெண்போல், சிவஞ்சிய புருடனை ஆன்மகாயகி கூடி இன்புறுதற்கு ஏதவாகச் செய்யும் கிரியைத்தொழிலை அவனோடும் கூடி நீ இன்புறுதலாகக் கருதிக்கொண்ட இர்தப் புதமையாகிய சிவாநந்தம் அமையும்; (இனிக் கிரியைச் சிவாநந்தமாகக் கருதும் கருத்தைவிட்டு,)

பசையா விளக்கு ஒளியில் எண்ணெய் வியாபி ஆனால் போல் கொளக்கொடுத்தல் சத்தியமாக் கொள்—அசையாது நின்று விளக்கொளிக்குள் எண்ணெய் வியாபியானாற்போல் நீ சிவத்தில் வியாபியாய் அசைவற நின்று அந் விழுங்கிக் கொள்ள உன்னைக் கொடுத்தல் உண்மையாயுள்ள முத்தி என்று அறிந்துகொள்ளுதி.

(குறிப்பு.) விளக்கொளியில் எண்ணெய் வியாபித் துக்கொண்டு நிற்க, இவ் எண்ணெயை அவ்வொளி விழுங்கித் தான் பிரகாசித்தல்போல், அச் சிவபூரணத்தில் ஆன்மா வியாபித்து அசைவற நிற்கவே, அச் சிவபூரணம் இவ் வான்மாவை விழுங்கிக்கொண்டு தான் பிரகாசிக்கும் ஆகலின், “விளக்கொளியி் லெண்ணெய் வியாபியானாற் போற் கொளக்கொடுத்தல்” என்றார்.

தன்னைக் கொடுப்பது சத்தியம் எனவே தன்னாற் செய்யும் கிரியை அசத்தியம் என்பது தானே ஆயிற்று.

இத் திருவெண்பாவால் போதத்தாற் செய்யும் கிரியை முத்திக்கு ஏது அன்று என்பதும், போதத்தைச் சிவனுக்கு ஊனாகக் கொடுத்து நின்றலே ஏது என்பதும் அறிவித்த ஹாறு காண்க. (கக)

நாய்காய் வந்தகாய் கிரியைக் கடந்தி

முற்றம்.

ஐந்தாம் அதிகாரம்

ச ரி யை க் க மு ற் றி

நடந்துங் குளித்துமிது நல்லாநா னுணை
விடுந்தொழிலான் மெய்வருந்தி வீடென்-றடங்காதா
ரென்றுசுக மேயிருப்ப ரிப்போதே துக்கமிவர்க்
சென்றெறிப்போ யின்பமுதிக் கும்.

(உரை.) நடந்தும் குளித்தும் இது நல்ல நாள் ஊணை
விடும் தொழிலால் மெய்வருந்தி வீடு என்று அடங்காதார்—
பூப்பிரதக்கிணமாய் நடந்து சென்றும், கங்கை முதலிய தீர்த்
தங்களாடியும், இது நல்ல நாள் என்ன ஊணை விடுத்தும்,
இவை முதலியன செய்யும் சரியைத் தொழிலால் மெய்
வருந்தி, இங்ஙனம் செய்வனவே வீடென்று துணிந்து
தற்போதம் அடங்காதார்,

என்று சுகமே இருப்பர் இப்போதே துக்கம் இவர்க்கு.
என்று எதிர்போய் இன்பம் உதிக்கும்—எக்காலம் ஓர்
தொழிலையும் செய்யாது சுகமே இருப்பர்; இத்தொழில்க
ளான் இவர்க்கு இம்மைக்கண்ணே துன்பம், இத் தொழில்
வாசனை மறுமைக்கண்ணும் தொடரம் ஆகலின், எக்காலம்
தான் என்றும் சிவம் என்றும் எதிரிடும் போதம் ஒழிந்து
ஆனந்தம் தோன்றும்?

(குறிப்பு.) தாம் குறித்தது வீட்டின்பமா யிருத்தும்
அதனைப் பெறுதற்கு ஏது அல்லாத சரியைத்தொழிலை மிக
வும் மெய்வருந்திச் செய்தலான், அவ்விற்பத்தைப் பெறு
தற்கு ஏதுவாய்த் தற்போதத்தையும் எளிதில் ஒழித்து,

அதனை எக்காலம் பெறவரோ என்னும் காரணியத்தால்,
“என்றெதிர்போ யின்பமுதிக்கும்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் வீட்டையத் தொடக்கினார்
அறியாமையான் இத்தொழிலைச் செய்து வருந்துகின்றார்.
அந்தோ என்று இரங்கிக் கூறியவாறு காண்க. (க.)

உடலா லுழைத்தா லுடலொழிபு மென்று
கெடுவீ ரிதையெங்கே கேட்ட—ருடலே
நடையா டியபிணம்போ னான்போய்த் திரியச்
கிடையாதோ வென்றுகே ளீர்.

(உரை.) உடலே நடை ஆடிய பிணம்போல் நான்
போய்த் திரியக் கிடையாதோ என்று கேளீர்—இந்த வுடல்
தானே நடையாடிய பிணம்போலத் தற்போதம் கெட்டுநிலத்
தின்கண் உலாவ எமக்கு உண்டாகாதோ என்று ஞானசாரி
யரைக் கேளாத நீங்கள்,

கெடுவீர் உடலால் உழைத்தால் உடல் ஒழியும் என்று
இதை எங்கே கேட்டீர்—கெடுவீர்களா, உடலால் வருத்தி
யாத்திரை சேறல் முதலிய இச்சரியைத் தொழிலைச்
செய்தால் பிறப்பு நீங்கும் என்று இந்த உபதேசத்தை எந்தக்
குருவினிடத்தாக் கேட்டீர்?

(குறிப்பு.) ஞானசாரியரை அடைந்து அனுக்கிரகம்
பெற்ற மெய்ஞ்ஞானிகட்குக் கருவிகள் முப்பத்தாறும் தற்
போதமும் கெடலான், அக்கருவிச் சேட்டையும் போதச்
சேட்டையும் இன்றும்; ஆகலின், அவரது திருமேனி உள்
ளும் புறனும் வறந் கடத்த ஆகாயம்போல் சிவமே நிறைந்
திருக்கும்; அவர் நிலத்தில் சரிக்கும்போதம் அக்கடம்

ஆகாயத்திற் செல்வதுபோல் தோற்றும்; ஆகலின், “கடையாடிய பிணம்போனான் போய்த்திரிய” என்றார்.

கேளீர் எங்கே கேட்டீர் என முடிக்க.

வீட்டையத் தொடங்கி இங்கனம் செய்தலால் “கேடுவீர்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் அவர் கேட்ட உபதேசத்தை மறுத்தவாறு காண்க. (உ)

எந்தவூர் நீரென்ற லிப்போ திருந்துநாம்
எந்தவூர் தன்னை மறந்தோமேல்—அந்தவூர்க்
கின்றநாம் போம்வழியே தென்னினுமக் கேழுலகு
மொன்றுபோ லொன்றுதோன் றும்.

(உரை.) நாம் எந்த ஊர் நீர் என்றால் இப்போது இருந்த வந்த ஊர் தன்னை மறந்தோமேல்—யாம் இந்த ஊரிலிருந்து மற்றோர் ஊருக்குச் சென்றபோது, அவ்வூரில் இருந்தான் ஒருவன் எந்த ஊர் நீர் என்று எம்மைக் கேட்டால், இப்போது இருந்தவந்த ஊர்தன்னை அவனுக்கு இன்ன ஊர் என்று சொல்ல மறந்தோம் எனின்,

அந்த ஊர்க்கு இன்று நாம் போம் வழி ஏது என்னின் உமக்கு எழுலகும் ஒன்றுபோல் ஒன்று தோன்றும்—முன்னிருந்த வந்த ஊருக்கு இப்போது நாம் போவதற்கு வழி யாதென்று நீர் காடின், உமக்கு எழுலகும் ஒன்றுபோல் தோன்றி அந்த ஊருக்குச் செல்லும் வழிபோல் மற்றோர் ஊருக்குச் செல்லும்வழி தோன்றும் (எனின், இங்கனம் கேட்டோனுக்கு ஊர்ப்பெயரும் சொல்ல மறந்து அவ்வூருக்குச் செல்லும் வழியும் தெரியாது மயக்கிய இப்போதம்

கொண்டோ திரிகரணங்களையும் கடந்து நின்ற பூரண
சிவத்தை நீர் அடையத் தொடங்கினீர்?)

(குறிப்பு.) அவர்க்குத் தம்மைபோல் இவரும் தோற்ற
லான், அவரை இவர் தம்மோடுங் கூட்டி “மறத்தோமேல்”
என்றார்.

ஊர்ப்பெயர் சொல்ல மறத்துபோயது தூலபுத்தியால்
தெரியாது யாம் அங்கனம் மறப்பது இலம் என்று அவரைத்
தம்மைவிடப் பிரித்து கோக்கி, உமக்கு ஏழலகும் ஒன்று
போல் ஒன்று தோன்றும் எனத் தூலமாகிய வழித்திகைப்பை
எடுத்துக்காட்டினார்.

கெறிக்கண் திசைசத்பியபோது மூன்போல் காங்கு
திசையில் பிரித்து தோன்றாது ஆகலின், “ஏழலகுமொன்று
போல்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானசாரியரால் அன்றி ஆன்
மாக்கள் சுதந்திரத்தால் வீடடையக்கூடாதென்று சுதந்திர
கீன மறிவித்தவாறு காண்க. (உ)

வேட்டியுந்தாழ்வடமும் வெண்ணீறும் வெண்பல்
[லுங்
காட்டுவது ஞானக் களவுகாண்—தேட்டமற்றேன்
பூரணன்காண் சிற்றறிவன் பொய்ப்பாச மென்றறிந்
கோர்வடிவும் வார்த்தையுமுண் டோ. [தூர்க்

(உரை) வேட்டியும் தாழ்வடமும் வெண்ணீறும் வெண்
பல்லும் காட்டுவது ஞானக்களவு—காவியேட்டியும், உருத்
திராக்கத் தாழ்வடமும் மெய்முழுதம் பூசும் வெண்ணீறும்
அடைக்காய் தின்னாத வெண்பல்லும் இவை முதலிய சிவ
வேடங்களை மெய்யிற் காட்டுவது ஞானத்திருட்டு;

தேட்டம் அற்றேன் பூரணன் சிற்றறிவன் பாசம்பொய்-
என்று அறிந்தார்க்கு ஓர் வடிவும் வார்த்தையும் உண்டோ—
ஓர் பொருட்கண்ணும் விருப்பம் அற்றேனாகிய சிவன் பரி-
பூரணன், சிவன் சிற்றறிவன், பாசம் பொய் என்று அறிந்த
ஞானிகட்கு ஓர் சமய வேடமும் சமயாபிமான வார்த்தை
யும் உளவோ? இல்.

(குறிப்பு:) அகத்து ஞானம் இன்றிப் புறத்து வேடத்-
தாலும் வசனத்தாலும் ஞானிபோற் காட்டினமையால்,
“ஞானக் களவுகாண்” என்றார். அகத்து ஞானமும் புறத்து
வேடமும் உள எனின், ஞானக்களவு அன்று என்றாயிற்று.

சிவம் அணுத்திரன் முதலிய பொருள்கட்கெல்லாம்
உட்புறமாகிய பரிபூரண அறிவாகலின், அதற்கோர் சமயம்
இல்லை. சிற்றறிவு பொய்யாகிய பாசத்தை விட்டுக்கி அப்-
பரிபூரண அறிவோடும் கலந்தபோது, அப்பரிபூரண அறிவாய்-
விற்கும் அன்றி, அது இது என்னும் பகுப்பில்லை ஆகலின்,
“ஓர் வடிவும் வார்த்தையுமுண்டோ” என்றார்.

காண் - அகை.

இத் திருவெண்பாவால் வேடத்தால் மிகவும் சிறப்-
புள்ளாராயினும், அகத்து ஞானம் இவர் எனிற் சிறப்பிலர்
என்பதும், வேடம் யாதும் இலாராயினும் அகத்து ஞானம்
உள்ளார் சிறப்புனர் என்பதும் அறிவித்தவரது காண்க. (ச)

கல்லியாய்ப் புத்தகமாய்க் காவிசடுக் குட்கட்டாய்ப்
பல்லின்வெருப் பொத்த பசுமார்க்க—மெல்லை
சுழன்ற நியாவித்திற் கண்சிமிட்டு மாங்காண்
சுழன்றபெரு மாயைத் தொழில்.

(உரை.) கல்வி ஆய்ப் புத்தகம் ஆய்க் காலி கடுக்குள் கட்டு ஆய்ப் பல்லின் வெருப்பு ஒத்த பசுமார்க்கம்—தாம் கற்ற கல்விகளைப் பேசுவதாய்ப் புத்தகம் கையிற் கொள்வதாய்க் காலிவேட்டி உடுப்பதாய்த் திருமேனிக் கடுக்கன் காதிலே இடுவதாய்க் கண்டத்தில் கெட்டும் கட்டுவதாய்ப் பேச்சிற்கும் வேடத்திற்கும் ஏற்பப் பல் வெருப்பும் ஒத்திருந்த பசுஞான நெறியினை உடையார்,

எல்லே கழன்ற தியானத்தில் கண்சுமிட்டும் ஆம் சுழன்ற பெருமையைத் தொழில்—பிருதிவிமுதல் நாதம் ஈறு என்று அளவு கூறப்பட்ட கருவிகள் முப்பத்தாறையும் கழன்ற சிவத்தியானத்தை உடையவரைப்போலக் கண்மேற் செருகி ஆசனங் கட்டிக்கொண்டு இராப்பர்; இவர் இங்ஙனம் இருப்பதாம் கறங்குபோல் சுழலாநின்ற பெரிய மாயையினது தொழிலாவது.

(குறிப்பு) ஞானம் இன்றி வேடங் கொண்டோர் வேடதாரிகளோடு ஒப்பு ஆகலின், “பசுமார்க்கம்” என்றார்.

அகத்தப் பரிபூரணஞானம் இன்றிக் கண்சுமிட்டிப் பத்திர்திரியங்களையும் அப்போதடக்கி ஆசனங்கட்டி இருப்போர்க்கு. முன்னர் ஞானேந்திரியங்களால் அறிந்த, கண்மேந்திரியங்களால் தொழில்செய்யும் டனம், அப் பத்திர்திரியங்களும் அடங்களின் அவற்றின் வாசனையோடும் முன்னர் ஏறிய வாசனையோடும் உள்ளே சுழலும் அன்றி அடங்காத ஆகலின், “சுழன்ற பெருமையைத்தொழில்” என்றார். காண் - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானகட்டை யின்மையான் அவரது நிட்டையை மறுத்தவாறு காண்க. (6)

ஞானக் கிரியை நடிப்பவர்க்கு நாடோறும்
போனத் தளவே புசிப்பன்றி—யேனாந்
துறவா யவாவறுத்து மெய்யுணர்ந்த தூய
வறிவார்க் கறியாவின் பம்.

(உரை.) ஞானக்கிரியை நடிப்பவர்க்கு எத்தோறும்
போனத்து அளவே புசிப்பு அன்றி—அகத்து ஞானம் இன்
றிப் புறத்து ஞானசாரமாய் நடிப்பவர்க்கு எக்காலமும்
அன்னபானத்தனவு வரும் விடயானந்தாநுபவம் அன்றி,

தறவு ஆய் அவா அறத்து மெய் உணர்ந்த தூய
அறிவார்க்கு அறியா இன்பம் ஏன் ஆம்—துறவனை உடைய
நாதத் தறத்த அப்பொருள்களிடேல் முன்னர் வாசனை
யால் எழும் அவாவனை அறத்து மெய்ப்பொருளை
உணர்ந்த கிருமல ஞானிகட்கும் தோன்றாத சொரூபாகத்
தானுபவம் ஏன் உண்டாம்?

(குறிப்பு.) இவர் செய்யும் ஆசாரத்தைப் பிறர்
கண்டு பெரியர் எனப் போனகங் கொடுத்தலின்,
“போனத்தளவே புசிப்பன்றி” என்றார்.

பேரின்பம் போதநாசத்தில் தோன்றாமல் தோன்ற
லான், “அறிவார்க் கறியா விற்பம்” என்றும், இவ்விற்பம்
பெறுதற்கு ஏதவாய் ஞானம் இன்னையால், “ஏனும்”
என்றுங் கூறினார்.

தறவு - புறப்பற்று நீங்குதல். அவாவறுத்தல் - அகப்
பற்று நீங்குதல். இவ்விருவகைப் பற்றும் நீங்கவே சகல
கேவலங்களும் நீங்கும். இவை நீங்கவே மெய்யுணர்வு
தோன்றும். ஆகலின், “துறவா யவாவறுத்து மெய்
யுணர்ந்த தூயவறிவார்” என்றார்.

போனகம் என்பது போனம் என்றாயிற்று.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானம் இன்றி ஞானசார மாத்திரம் செய்வோர்க்குப் பிறப்பின்பமே அன்றி வீட்டின் பம் இன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (சு)

இத்த இன்பம் யாவரா லறியக்கூடுமென்று இரங்கிக் கேட்ட மாணாக்களை கோக்கி மேற் கூறுகின்றார்.

இன்பே யறிவுக் கிடம்புள்ளி னைந்ததுபோற் [த்தாற் றுன்பே யணுப்பொருப்பாய்த் துக்கிக்கும்-நன்குணா பேரின்புக் கிச்சை பிறந்ததினிக் கேளுனக்குப் பேரின்பந் தேடிப் பெறும்

(உரை.) இன்பே அறிவுக்கு இடம்—இத்தப் பேரின்பம் பரிபூரணம் ஆகலின், இவ்வின்பமே ஆன்மா இருத்தற்கு இடம்;

(ஆனால் அவ்வின்பம் இங்கனம் இருக்கும் எனின், அதனை யான் இப்போது உடையவேண்டும், இனிப் பிறவித்துன்பஞ் சிறிதும் படமாட்டேன் என்ற மாணாக்களை கோக்கி மேற் கூறுகின்றார்.)

புள் இனைத்ததுபோல் தன்பே அணுப்பொருப்பு ஆய்த் துக்கிக்கும் நன்குணத்தால் உனக்குப் பேரின்புக்கு இச்சை பிறத்தது இனிக் கேள் பேரின்பம் தேடிப் பெறும்—உயிர்ப்பு ஒலி சிறிது தோன்றினும் அதனைப் பேரொலியாகக் கண்டு அசுணப்புள் வருத்தியதுபோல், நீ இத்தேகாதி பிரபஞ்சங்களான் வரும் தன்பம் அனுவனவு ஆயினும் அதனைப் பொருப்பவனவாகக் கண்டு தன்புறம் கற்குணத்தால் உனக்கு இப்போது பேரின்பத்தின்மேல்

இச்சை சனித்தது ; ஆகலின், இனி அதனை அடைதற்கு உபாயம் சொல்லுதல் கேட்டி, அப் பேரின்பத்தை யாம் கூறிய உபாயப்படி தேடிப் பெறுதி.

(குறிப்பு.) விடயசுகத்தைத் துன்பம் எனக் கூறினார் ; இதனை அங்கணம் கண்டோர்க்குச் சொரூப சுகத்தின்மேல் இச்சை சனிக்கும் ஆகலின், “துன்பே யனுப்பொருப்பாய்த் துதிக்கு கன்குணத்தாற் பேரின்புக் கிச்சை பிறத்தது” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் பேரின்பத்தை விரும்பிக் கேட்ட மாணுக்கனுக்கு விடை கூறிப்பவாறு காண்க. (எ)

பேரின்ப முன்னைப் பிரியாதான் னுண்மையஃ
தோரின்ப மாய்விடயத் தாடுதிப்பும்—பேரின்
பழிவிலே தோன்று மறிவு மயலா
மொழியு மிரண்டின்ப மும்.

(உரை.) பேரின்பம் உன்னைப் பிரியாது அது உன் உண்மை—அத்தப் பேரின்பம் உன்னைவிட்டு எக்காலமும் ஓர் அனுவனவேனும் பிரியாதிருப்பது, அவ் விற்பமே உனக்கு உரித்தாய மெய்ம்மையாய் உள்ளது ;

(அங்கணம் என்னைவிட்டு நீங்காது எனக்கு உரித்தாய மெய்ம்மையாய் இருப்பது எனக்குத் தோன்றாது இருப்பானேன் எனின்,)

ஓர் இன்பம் ஆய் விடயத்துடு உதிப்பும் பேரின்ப அழிவிலே தோன்றும்—உன்ஞல் அறியப்பட்டு ஓரின்பமாய் வனியையர் விடயத்துடு தோன்றுவதும் யாம் கூறிய அத்தப் பேரின்பமும் எதிரீடு அற்ற இடத்துத் தோன்றும் ;

அறிவும் அயல் ஆம் இரண்டு இன்பமும் ஒழியும்—
ஆணறிவும் பெண்ணறிவும் எதிரிட்டபோது அவ் வறிவு
களும் அயலாம், (ஆண்குறியும் பெண்குறியும் எதிரிட்ட
போது இக் குறிகளும் அயலாம், இவைகள் அயலாகவே
இவ் விருவகைக் கூட்டுறவுகளால் வரும்) இரண்டின்பங்
களும் அயலாய் ஒழியும்.

(குறிப்பு.) ஆண்குறியும் பெண்குறியும் கலந்து எதிரிட்ட
பழிந்தபோதும், ஆணறிவும் பெண்ணறிவும் கலந்து
எதிரிட்டபழிந்தபோதும், அவ் வின்பமும் இவ் வின்பமும்
தோன்றலான், “அழிவிலே தோன்றும்” என்று இரு
மைக்கும் பொதுவாகக் கூறினார்.

குறிகளும் அறிவுகளும் எதிரிட்டபோது இன்பம்
இன்மையால், “ஒழியும்ரண்டின்பமும்” என்றார்.

இருவகைக் குறிகளும் கலந்தபோது அவை இருந்தம்
தோன்றாது அழிதலானும், ஆண்குறி பெண்குறிக்கு
உள்ளிடா யிருத்தலானும், இன்பம் தோற்றலானும் அவற்றி
னது கூட்டுரவை இவற்றினது கூட்டுரவிற்கு உவமையாகக்
கூறினார்.

“அறிவும் அயலா” மென்ற உம்மையால் ஆண்குறி
பெண்குறிகளும், “அழிவிலே தோன்று” மென்றமையான்
அழியாது எதிரிட்டபோது என்பதும் வருவிக்கப்பட்டன.

விடயாகந்த மேலீட்டால் பாவசமாவதுபோல் சொரு
பாகந்த மேலீட்டால் பாவசமாவதும் கொள்க.

இத் திருவெண்பாவால் பேரின்பம் ஆன்மாவை விட்டு
நீங்காது என்பதும், அதனைப் பெறுதற்கு உபாயமும்
கூறியவாறு காண்க.

விடயாதந்தம் அறிதல்போல் அவ்வாணந்தமும் அறியக்
கடாதோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

விடய முதித்துநின்று விட்டவிடங் கீழ்மே
விடைவிடா தேநிறைந்த வீன்பந்—தொடுவரோ
தோன்றி யழிவதுவே துக்கசுக முன்னுண்மை
தோன்ற வடங்காச் சுகம்.

(உரை.) விடயம் உதித்த நின்று விட்ட இடம் கீழ்
மேல் இடைவிடாதே நிறைந்த இன்பம் மேல்தொடுவரோ—
ஓர்விடயத்தின்கண் தோன்றிநின்று அழியப்பட்ட இன்பம்
கீழாய இன்பம், வெவ்வேறு வகைப்பட்ட பொருள்களினும்
இடையறாது பரிபூரணமாய் நிறைந்த இன்பம் மேலாய
இன்பம்; ஆகவின், இவ்வீன்பத்தைப் பெற்றுள்ளார்
தற்போதத்தால் அதனைப் பற்றுவரோ? (அஃது எங்ஙனம்
எனின்.)

தோன்றி அழிவதுவே துக்கசுகம் உன் உண்மை
தோன்ற அடங்காச் சுகம்—போதத்தால்பற்றி அறிந்து
அனுபவிக்கும் அவ்வீன்பம் தோன்றி அழிவது; அங்ஙனம்
தோன்றி அழிவதுவே சுகமும் துக்கமும் ஆகலினும், உன்
தள்ளே மெய்ம்மையா யிருந்த இன்பம் ஓர் காலங்களினும்
உற்பத்தி காசம் இன்றாய் வீட்டின்பம் ஆகலினும்.

(குறிப்பு.) அவ்வீன்பம் ஓர் விடயத்தில் தோன்றி அழி
தலால் பற்றி விடப்பட்டது. இவ்வீன்பம் பூரணம் ஆகலா
னும் உற்பத்தி காசம் இன்மையானும் பற்றுதல் விடுதல்
இதற்கு இன்மை ஆயிற்று.

தோன்றியபோது சுகமும் மறைந்தபோது துக்கமும்
வருதலின், "தோன்றி யழிவதுவே துக்கசுகம்" என்றார்.

இச்சகதக்கங்களால் விழைவு வெகுளியும், இவ்விழைவு வெகுளிகளால் இருவினைகளும், இவ்விருவினைகளால் பிறப்பும் உண்டாம் என்பதுங் கொள்க.

அவ்வின்பம் பற்றியபோது தோன்றும், விடுத்தபோது மறையும் ; இவ்வின்பம் பற்றியபோது மறையும், விடுத்த போது தோன்றும் என்பதுங் காண்க. (அவ்வின்பம் - விடய வின்பம்; இவ்வின்பம் - வீட்டின்பம்.)

இத் திருவெண்பாவால் இவ்வின்பம்போல் அவ்வின்பம் போதத்தால் அறியக்கூடாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க.

(க)

ஆயின் அவ்வின்பம் இத்தலத்தில் தோன்றுவதில்லை ஆகலின், மற்றோர்தலத்தில் சென்றிருந்து தவத்தைப் பண்ணி அதனைப் பெறுகின்றேன் என்ற மாணுக்கனை கோக்கி மேற் கூறுகின்றார்.

எங்கும் பரிபூரணமென்னி னீதல்ல
தங்கங்கா மென்னும்போ தங்கிலையோ—பங்காகே
ளாகாயந் தீண்டிவிடு மற்ற வழிவழிவி
லேகாண்பே ரின்பமுதிக் கும்.

(உரை) எங்கும் பரிபூரணம் என்னின் ஈது அல்லது அங்கு அங்கு ஆம் என்னும்போது அங்கு இலையோ பங்காகேள்—அப்பேரின்பம் இருதூற் றிருபத்துநாலு புலனம் எங்கும் உட்புறமாய் நிறைந்துள்ள பரிபூரணமென்று வேதாக மங்கள் கூறும் எனின், அவ்வின்பம் பெறுதற்கு ஏது இத் தலம் அன்று காசி முதலிய அந்தர்த்தத் தலங்களில் பெறலாம் என்று நீ கூறும்பொழுது, நீ இருந்த அத்தலத்தில் அவ்வின்பம் இன்றாயதோ? பகுப்பறிவு நீங்காதவனே! கேட்டி,

ஆகாயம் திண்டிவிடும் அற்ப அறிவு அழிவிலே பேரின்
யம். உதிக்கும் காண்—பரையோகமாகிய ஞானாகாசத்தைப்
பெற்றவிடத்து அதற்குமேல் தோன்றும் அதுபவத்தை நாடித்
தான் நின்ற நிலையைத் தழுவும் அற்பவறிவு அழிந்த விடத்
திலே. உனக்குப் பேரின்பம் தோன்றுமென்று அறிதி.

(தூரீப்பு.) பரையோக நிட்டை பெற்ற காலை அதற்கு
மேல் தோன்றும் சிவத்தை நாடாது அவ்வருளையும் மறவா
திருப்பின், சிவதரிசனம் தானே தோன்றும், அது தோன்
றவே கிஞ்சிக்கியபோதம் அழியும், அஃதழியவே பேரின்பம்
தோன்றும் ஆகலின், “ஆகாயத் திண்டிவிடு மற்ப வழிவிலே
காண் பேரின்ப முதிக்கும்” என்றார்.

“ * * * * *

கடாதே வாடாதே குழைத்திருப்பை யாகில்
பிரியாத சிவன்றானே பிரிந்து தோன்றி

— பிரபஞ்ச பேதமெல்லாந் தானாய்த் தோன்றி
நெறியாலே யிவையெல்லா மல்ல வாகி

நின்றென்றுத் தோன்றிடுவ னிராதார னாயே”

என்பது சித்தியார்.

1. “ இரைசேர் கொக்கொத் திரவுபக

லேசற் றிருந்தே வேசற்றேன்

நரைசே ரடியார் களிசிறப்பக்

காட்சி கொடுத்தன் னடியேன்பால்

பிரைசேர் பாலி னெய்போலப்

பேசா திருந்தா லேசாரோ”

என்பது திருவாசகர்.

* எட்டாஞ் சூத்திரம் - ௩௦.

† கோயின்முத்த திருப்பதிகம் - ௩.

இத் திருவெண்பாவால் பூரண இன்பம் உறுதற்குத் தலம் இடம் அன்றென்றும் போதகாசம் இடமென்றும் அறிவித்தவாறு காண்க. (க0)

அப் பேரின்பம் அடைதற்கு இச் சிற்றின்பமாகிய விடயம் தடை ஆதலின், இதனை ஒழித்து அதனை அடைவேன் என்ற மாணாக்கனை கோக்கி மேற் கூறுகின்றார்.

உடம்புள்ள மட்டும் விடய மொடுங்கா
வொடுங்குகிலோ கேவலமாமும்ப—ரிடம்புட்
பறந்தாற் கலங்குமோ பாசத்தி னுண்மை
யறிந்தாற் சுடாத்தடைபோ லாம்.

(உரை.) உடம்பு உள்ள மட்டும் விடயம் ஒடுங்கா ஒடுங்குகிலோ கேவலம் ஆம்—விடயங்கள் அதுபவித்தற்கு ஏதுவாய உடம்பிருக்கும் அளவும் அவ்விடயங்கள் ஒழியா, உடம்போடு ஒற்றுமையாயிருந்த ரூணேந்திரியங்கள் ஐத்திற்கும் எதிரீடாய் விடயங்கள் தோன்றுந்தோறும் அவற்றை ஒழிப்பேன் எனின், அங்ஙனம் ஒழிக்கில் கருவிகள் எல்லாம் ஒழியும், அவை ஒழியிலோ கேவலம் வந்து அடுக்கும்; (ஆயின் அவற்றை ஒழிக்குமாறு எவ்வாறு எனின்,)

உம்பர் இடம் புள் பறந்தால் கலங்குமோ பாசத்தின் உண்மை அறிந்தால் சுடர்த் தடைபோல் ஆம்—ஆகாயத்தி னிடமாய்ப் புள் பறந்தால் அவ்வாகாயம் அசையாதது போல நீ இம் மாயாவடிவத்தை யான் அலன் என்று நீக்கி அருள வடிவாய் இருத்தி எனின், அப்போது விடயங்கள் வந்து அடுப்பினும் நீ அசையாதிருப்பை; ஆயின், மாயாவடிவமாயிருந்தபோது வருத்திய விடயம் திருவருள் வடிவாயிருந்தால் வருத்தாதிருப்பது எங்ஙனம் எனின், அசுத்தம்

துக்கம் அபித்தியம் அன்னியம் என்று பாசத்தின் உண்மையைத் திருவருளால் அறிந்தனையாயின், அக்கினிச்சூட்டைத் தடுக்கும் மந்திரம்போல், அவ்வறிவு கருவிச் சேட்டையைக் கெடுக்கும் ஆகலின், அக்கினியிருந்தும் சுடாததுபோல் கருவிக ளிருந்தும் முன்போல வாதியா வாகும்.

(குறிப்பு.) தான் கருவிகட்கு அன்னியமாய்ப் பிரிந்து நின்று அருளால் அடக்காது, அக்கருவிகளோடுங் கூடி நின்று போதத்தால் அடக்கினமையால், “கேவலமாம்” என்றார்.

அருள்வடிவா யிருந்தபோது கருவிகள் அசைவதே அன்றித் தான் அசையான் ஆகலின், “உம்பரிடம் புட்பறத் தாற் கலங்குமோ” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் கருவிகளை உள்ளபடி அருளால் அறிந்து நீக்கி, அவ் வருளில் மறைந்து நின்றால் மீட்டும் அவைகள் வந்து வாதியா என்று அறிவித்தவாறு காண்க-

விடயங்களை இத்திரியங்களால் அறிந்து அதுபலித்தற்கு ஏதுவாய இவ்வுடலை ஒழித்து இவ்வின்பத்தைப் பெறவேன் எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

உடலிருந்தென் போயென் னுருவருவ மூன்று மடைவர் தொழிலு மநாதி—குடமுடைத்து மண்ணென்ன வேண்டுமோ மாயா வயிந்தவத்து முண்ணின்று பார்த்தியிப்போ தும்

(உரை.) உடல் இருந்த என் போய் என் உரு அருவம் மூன்றும் அடைவர் தொழிலும் அநாதி—இவ்வுடல் இருந்ததால் அவ்வின்பம் வருதற்குத் தடை என்னை? இது

போயதனால் அவ்வீன்பம் வருமாறு என்னை? அவ்வீன்பம் வருதற்குத் தடை இவ்வுடலால் யாதும் இன்று; உருவமும் அருவமும் உருவருவமும் ஆகிய இம்முன்று வடிவத்தினையும் உடைய ஸர்வஞ்ஞர் (அநாதியிலே ஆணவமலத்திற்குடந்த என்னைக் காருணியத்தால் எடுத்து மாயையில் ததுகரண புவண போகங்களைக் கொடுத்து, இருவீனை ஒப்பு மலபரிபாகம் வருவித்து, வீடடைவிக்கும் பொருட்டுச் செய்யும்) பஞ்ச கிருத்தியங்களும் அநாதி; (ஆகலின், நீ இக் காயத்தை ஒழிப்பவெனக் கருதற்க;)

குடம் உடைத்து மண் என்ன வேண்டுமோ மாயாவயித்தவந்தம் உள் நின்று பார்த்தி இப்போதும் — ஒரு வருக்குக் கடத்தை மண்ணென்று அறிவிப்பதே அன்றி அக்கடத்தை உடைத்து மண்ணென்று அறிவிக்க வேண்டுமோ? அதுபோல், உனக்கு அவ்வுடம்பை மலமென்று அறிவிப்பதே அன்றி, இதனை அழித்து மலமென்று அறிவிக்கவேண்டுமோ? ஆகலின், இதனுள் இருந்தே இவ்வுடம்பையும் மற்றும் உள்ளனவாய கருவிகளையும் மாயாமலமென்றும் உணக்கன்னியமென்றும் கண்டு நீக்கி, வயித்தவ மாயையாகிய சுத்த தத்துவத்தின் முடிவில் நின்று, உன்னை அருளால் கண்டு அவ்வருளில் அசைவற இருத்தி, இப்போதும் அவ்வாகந்தம் உதயமாம்; (தேகமுடிந்த அப்போதும் அவ்வாகந்த மயமே அவை.)

(குறிப்பு.) பெத்த திசையில் பஞ்ச கிருத்தியத்தால் பஞ்சாவத்தைகளையும் உண்டாக்கி நடத்தா நின்ற ஸர்வஞ்ஞர் இப்போது முத்தி திசையினும் உனக்குப் பஞ்சாவத்தைகளையும் நீக்கித் தமது திருவடி யாகந்தத்தைக்

கொடுப்பர், நீ உடலை ஒழிக்கவேண்டுவது ஏதாக்கு என்று அறிவித்தற்கு, “அடைவர் தொழிலு மநாதி” என்றார்.

“இப்போதும்” என்றமையான், அப்போதும் என்பது வருவிக்கப்பட்டது.

இத் திருவெண்பாவால் அவ்வின்பம் பெறுதற்கு உடலொழித்தல் ஏதாவன்று, இவ்வுடலாதிகளை எல்லாம் தனக்கு அன்னியமென்று அருளாற் கண்டு நீங்கி, அவ் வருளில் நின்றல் ஏதுவென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (1)

வேதாந்த முத்தியோ சித்தாந்த முத்தியோ உண்மை என்ற மாணாக்களை நோக்கி மேற் கூறுகின்றார்.

கயிற்றரவுங் கட்டையினிற் கள்ளனும் போன்மாயா மயக்கமற்ற வேதாந்த வாழ்வு—முயற்சிகெட்ட வானந்தா தீதத்தே யாணவரா மாகமமுந் தானந்தி னார்க்குச் சமன்.

(உரை.) கயிறு அரவும் கட்டையினில் கள்ளனும் போல் மாயா மயக்கம் அற்ற வேதாந்த வாழ்வும்—உள்ள கயிற்றினிடத்து இல்லாத பாம்பு கற்பிதமாகத் தோற்றுதல் போலும், உள்ள கட்டையினிடத்து இல்லாத கள்வன் கற்பிதமாகத் தோற்றுதல் போலும், உள்ள பிரமத்தினிடத்து இல்லாத மாயை கற்பிதமாகத் தோன்றுகிறதென்று அறிந்த, இம் மாயாமயக்கம் சிறிதும் தோன்றுது இறந்த இடம் விடென்று கூறும் வேதாந்தச் செல்வமும்,

முயற்சி கெட்ட ஆகந்தாதீதத்தே ஆணவர் ஆம் ஆகமமும் தான் கத்தினார்க்குச் சமன்—தற்போத முயற்சி சிறிதும் தோன்றுது இறந்த ஆகந்தாதீதத்தில் பெற்ற திசையில்

ஆணவராகி இருப்பாரைப்போலும் இருப்பதே வீடென்று கூறும் ஆகமச் செல்வமும், தானென்று எதிரிட்டெழும் புல்லறிவு கெட்டார்க்குச் சமனும்.

(தறிப்பு.) * அவித்தியாகதமாய் இருந்த சீவனது புன்மை அறிவாய் இருந்து நான் என்று எதிரிடும் அவ் வறிவு கெட்டபோது அச்சீவசாட்சிமாய் இருந்த பிராமம் தான் ஆகலானும், ஆணவமயமாய் இருந்த ஆன்மாவினது புன்மை அறிவாய் இருந்து நான் என்று எதிரிடும் அப்பேதம் கெட்டபோது அவ்வான்மா தனக்கு முதலாகிய சிவமயம் ஆகலானும், இங்ஙனம் ஆயபோது இருவர்க்கும் ஆந்தாதபவம் இருத்தலானும், “தானந்தினர்க்குச் சமன்” என்றார். தான் நந்தாத அபரஞானிகட்குச் சமன் அன்றென்பது தானே ஆயிற்று.

இத் திருவெண்பாவால் வேதாந்த சித்தாந்த முத்தி இரண்டும் தற்போதம் ஒழிந்தோர்க்குச் சமனென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கங்)

என்னுணை யென்னுணை யென்னுணை யேகமிரண் டென்னுமற் சம்மா யிருவென்று—சொன்னுன் றிருஞான சம்பந்தன் சீகாழி நாட னருளாளன் ஞானவிநோ தன்.

(உரை) திருஞான சம்பந்தன் சீகாழி நாடன் தருளானன் ஞான விநோதன்—திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையா ரென்னுந் திருநாமத்தை யுடையார், சீகாழி நாட்டிற்கு அநிபதியான அருளாட்சி யுடையார், ஞானத் திருவிளையாட் மனை யுடையார்,

என் ஆணை என் ஆணை என் ஆணை ஏகம் இரண்டு
என்னுமல் சும்மாயிரு என்று சொன்னான்—முக்காலும்
தமது பேரில் திருவாணைக்கூறி முத்தியில் வேதாந்தியைப்
போல் ஏகம் என்றும், பேதசித்தாந்த வாதியைப்போல்
இரண்டென்றும் கூறுத, இங்ஙனம் கூறுதற்கு ஏதுவாய்
உன் போதத்தை ஒழித்த, நீ மெளனநாதமா யிருத்தி என்று
அருளிச்செய்தார்.

(தறிப்பு.) ஒன்றெனில் பெறுவானும் பேறும் இன்று
மாகலினும், இரண்டெனில் பதமுத்தியே அன்றி ஐக்கிய
முத்தி கூடாதாகலினும், போத அறிவில் இரண்டாயும்
போத ஒழிவில் ஒன்றாயும் இருத்தலினும், “ஏகமிரண்டென்
னும் சும்மா யிருவென்று சொன்னான்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் முத்தி நிச்சயம் ஈதென்று
அறிவித்தவாறு காண்க. (கசு)

ஜந்தாம் அதிகாரம் சரியைக் கழற்றி

மு த ற ம்.

வி ர த் தி வி ள க் க ம்

இங்ஙனம் சரியாதிகளை நீத்துநின்றார் ஆயினும், உள் தறவு இல்லார்க்கு ஞானம் விளங்காது ஆகலின், இவ் வதி காரத்தினுள் தறவி விளக்கங்கூறி உட்டுறவின் இலக்கணம் அறிவித்தார் ஆகலின், இவ் வதிகாரத்திற்கு வீரத்தி விளக்கமென்று பெயராயிற்று. வீரத்தி யெனினும் தறவி எனினும் ஒன்று.

அறிந்தவிடத் தின்பதுன்ப மாகா ததுவும்
மறந்தவிடத் தின்ப மயக்கு—மறிந்த
வலியறிவு நீயென்றோ னத்துவிதா நந்த
முலையமுத முண்ட முனி.

(உரை.) அத்துவித ஆனந்த முலை அமுதம் உண்ட முனி—இரண்டற்ற அத்துவிதத்தில் தோன்றும் பேராந்த மாகிய திருமுலை அமுதத்தை அம்மைபொற்கிண்ணத்தோடும் கொடுப்ப வாங்கி உண்ட திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையார்,

அறிந்த இடத்து இன்ப துன்பம் ஆகாது மறந்த இடத்து அதாவும் இன்பம் மயக்கும் அறிந்த அலி அறிவு நீ என்றான்—கருவிகள் முப்பத்தாறையும் கடந்து, அருளை அறிந்த விடத்து, ஆண்டு இன்பமும் துன்பமும் உண்டாகா; அவ்வருளை மறந்தவிடத்து முன்நீக்கி நின்ற கருவிகள் வந்து கூடலான், அத்தன்பமும் இன்பமும் வந்து ஈண்டு மயக்கும் ஆகலின், பதி அறிவோடுங்கூடி இன்பதுன்பம் இன்றிய அப்பதி அறிவாயும், பாச அறிவோடுங்கூடி இன்ப துன்ப

மாயும் சின்று அதனையும் இவற்றையும் அறிந்த அலி அறிவு
நீ என்று எனக்கு அருளிச் செய்தார்.

(தறிப்பு.) பதி அறிவு - ஆணறிவு; பாச அறிவு - பெண்
ணறிவு; இவ் விருவகை அறிவும்போலன்றிப் பதி அறிவோ
டுங் கூடிப் பதி அறிவாயும், பாச அறிவோடுங் கூடிப் பாச
அறிவாயும், ஆண்வடிவும் பெண்வடிவும் தழுவியின்ற அலி
போலிருத்தலின், பசு அறிவை, “அலி யறிவு” என்றார்.

அம்மை ஆகந்த வடிவம் ஆகலின், அவளது திருமுலைப்
பாலே “ஆகந்தவமுதம்” என்றார்.

அதுவும் என்பதனை அத் துன்பமும் இன்பமும் மயக்
கும் எனக் கூட்டுக.

இத் திருவெண்பாவால் ஆன்மா ஒன்று உண்டென்று
அறிவித்தவாறு காண்க. (க).

அறுசமயத் தோர்க்கு மறுதியிட்ட கூடற்
றுறவா யாவாவறுத்த நாய்மை—பிறவா
முடிசுளச முத்தி முயற்சி யெல்லா மூத்த
கடைசரும நாசமிது காண்.

(உரை.) அறு சமயத்தோர்க்கு அறுதி இட்ட கூடல்
துறவு ஆய் அவா அறுத்தல் தாய்மை—அறுவகைச் சமயத்
தோர்க்கும் வீட்டைதற்கு மட்டிடி வைத்த பொதுதெறி
யாதெனின், கூடற் கண் சங்கப்பலகையில் ஏறி இருந்து
உட்பற்றுப் புறப்பற்று என்னும் இருவகைப் பற்றினையும்
துறப்பதாய் இத் துறவுகளான் மெய்ப்பொருளை உணர்வ
தாய்ப் பிரார்த்த வாகினையான் ஒரோர் காலையில் உன்னத்
தெழும் அவாவின்னையும் அறுத்தல் தாய்மையாய்க் கூறிய

இம் மூவகை அதிகாரங்களின் நெறிகளே யாம்; (அஃது அன்றியும்,)

பிறவா * முடிகளசு முத்தி முயற்சி எல்லாம் மூத்த கடை கரும நாசம் இது—பிறவாமைக்கு ஏது கூறிய பல வாற்றள்ளும், சிரசாய கருவிகள் முப்பத்தாறையும் போக் கப்பட்ட வீதம், தற்போத முயற்சி எல்லாம் முதிர்ந்த கடை யாகிய கருமநாசமும், இம் மூவகை அதிகாரத்திற் கூறிய நெறியாம்.

(குறிப்பு.) சமயிகள் அறுவரும் வீடடைதற்கு மட்டு வேறு வேறு கூறினார் ஆயினும், ஒருவர் கூறியது ஒருவர்க் குச் சம்மதம் அன்று, துறவாய்மெய்யுணர்ந்து அவாவறுத்தல் அனைவர்க்கும் சம்மதமாம்; ஆகலின், “அறுசமயத்தோர்க்கு மறுதியிட்ட கூடற்றறவா யவாவறுத்தல்” என்றார்.

துறவும் அவாவறுத்தலும் கூறினடியான, இடையில் மெய்யுணர்வு வருவிக்கப்பட்டது.

இங்ஙனம் சங்கப்பலகையின்மேல் ஏறிக் கூறிய மூன் றதிகாரங்கள் என்றது கீருகீதமுள்ள துறவாதி மூன்றதி காரங்களையுமாம் என்றறிக.

இம் மூவகை அதிகாரங்களின் நெறிகளில் ஒழுகுதல் உயிர்ச்சுத்தி; இங்ஙனம் உயிர்ச்சுத்தி பண்ணுவோருக்கு உடற்சுத்தி பண்ணவேண்டுவது இன்மையால், “கடைகரும நாசமிதுகாண்” என்றார்.

காண் - அசை.

* முடி - சிரசு. களசம் - நீக்கம். முத்தி - வீடு.

இத் திருவெண்பாவால் உட்டுறவு புறத்துறவு உடை யாரைச் சமயிகள் எல்லாரும் ஞானிகளென்று அங்கீகரிப்ப ரென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உ)

வாசிக்குச் சாவீரர் வைதாற் பொருததுபோ லாசைக்கே டர்க்கிதுவா மட்டதென—நேசித்த வொட்டையைப்போல் வார்க்கா முடம்பார வுண் பெட்டருக்கீ தாசாப் பிழை. [பழகும்

(உரை.) வாசிக்குச் சாவீரர் வைதால் பொருததுபோல் ஆசைக் கேடர்க்கு இது ஆம்—* வாசி என்ற வார்த்தைக்கு மணம்பொருது இறந்துவிடத் துணர்த வீரரை வைதால் மணம் பொருததுபோல், பெண்ணாசை ஆகாதென்று ஓர் வார்த்தை கூறிய மாத்திரத்தில் அவ்வாசை மணத்தின்கண் மீட்டும் எழாது அடக்கும் அவ்வாசை காசர்க்கே இவ்வதி காரத்தின் அருத்தம் சம்மதமாம், (அஃதன்றி,)

அட்டது என நேசித்த ஒட்டையைப் போல்வார்க்கு ஆம் உடம்பு ஆர ஊண் பழகும் பெட்டருக்கு ஈது ஆகாப் பிழை—அறசுவை அடிசில்போல் வேப்பந்தழையாதி கைப் பினை இச்சித்த ஒட்டகத்தைப்போல், காடி கூழ் களி முதலிய வற்றைச் சுவையாய் விரும்புவோர்க்கும் சம்மதமாம்; உடல் பருக்கும்படி அறசுவை அடிசில்களை கன்று தீதென்று பருத்த ஊண்பழகும் பேடிகளுக்கும் காமிகளுக்கும் இதன் அருத்தம் சம்மதம் ஆகாத குற்றமாம்,

(குறிப்பு.) மற்ற நூலின்கண் ஓரிடத்துப் பெண்ணாசை ஆகாதென்று கூறக்கண்டு அதனை விடுத்தோர்க்கே அவ்

* இது செய்க விடுகவென்று சியாயமாகக் கூறும் வார்த்தை.

வாசை உடையோரை மிகவும் இகழ்ந்து கூறும் இதன் அருத்-
தம் சம்மதமாம் ஆகலின், “வாசிக்குச் சாவீரர் வைதாற்-
பொருததுபோ லாசைக்கேடர்க் கிதுவாம்” என்றார்.

அருந்தல் ஆசை வைத்துக் கூறினமையால், “ஆசைக்-
கேடர்க்” கென்றதை பொருந்தல் ஆசையாகக் கொள்க.

இத் திருவெண்பாவால் அருந்தல் பொருந்தல்களில்
ஆசையற்றோர்க்கே இந்நூல் ஆமென்று அறிவித்தவாறு
காண்க. (ந)

நீர் இங்ஙனம் கூறிய ஆற்றான் ஆசையறுதலோ முத்தி
எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

பாசங் கழன்றாற் பசவுக் கிடம்பதியா
மூசல் வடங்கழன்ற தொவ்வாதோ—நேசித்த
பற்றற்ற கண்ணே பிறப்பறுக்கும் பாட்டுமக்கோ
மற்றைச் சமயமெங்கு மாம்.

(உரை.) பாசம் கழன்றால் பசவுக்கு இடம் பதி ஆம்
ஊசல் வடம் கழன்றது ஒவ்வாதோ—(உயிர்ச்சார்வு பொருட்-
சார்வு ஆகிய இருவகைச் சார்வும், இச் சார்வுகளை
நீக்கியபோதும் இவற்றின்மேல் எழாநின்ற அவாவும், இவ்-
வவா நீக்கியபோதும் கண்ட பொருள்கள்மேற் சென்று
பற்றும் இந்நிரியங்களும், இவ் விர்திரியங்கள் அடங்கிய
போதும் முன் ஏறியிருந்த வாசனையால் உள்ளெழும் மன
நினைவுகளும், இவை முதலிய) பாசங்களெல்லாம் கழன்ற
போது இவற்றினின்ற பசவுக்குப் பதியே இடமாம்; அஃது
எங்ஙனம் எனின், அந்தாமாய் நின்ற ஊசற்கயிற்றில் இருந்-
தோலுக்கு அவ் ஊசற்கயிறு அற்றபோது நிலம் இடமாம்.

அதபோல், அஃது ஒவ்வாதோ? (அதனை நீ அறிதி, அஃதன்றி,)

கேசித்த பற்று அற்ற கண்ணே பிறப்பு அறக்கும் பாட்டு உமக்கோ மற்றைச் சமயம் எங்கும் ஆம்—தம்மால் இச்சிக்கப்பட்ட பற்றுக்கள் எல்லாம் அற்றபோதே அப் பற்றறுதி பிறப்பினை அறுக்கு (மென்று திருவள்ளுவ நாய னார் கூறிய) * குறள் வெண்பாப்பாட்டு உமக்கு மாத் திரமோ சம்மதம், மற்றைய சமயங்களுக்கெல்லாம் சம்மத மாம்.

(தறிப்பு.) ஊசல் இருந்தபோதும் ஒழிந்தபோதும் அதனுள் இருந்தோனுக்கு அசைவும் அசைவின்மையும் உண்டாவதுபோல், பாசம் இருந்தபோதும் ஒழிந்தபோதும் அசைவும் அசைவின்மையும் ஆண்டாவிற்கு உண்டாமென்பதும் காண்க.

இத் திருவெண்பாவால் ஆன்மாவிற்குப் பாச முழுதும் நீடகின் பதியைத் தேடவேண்டுவது இன்றென்று அறிவித்த வாறு காண்க. (ச)

உனக்குமெய்யாத் தோன்றி யொழித்துவிடும்பாசம் வினைச்சடமேயென்னில் விடம்போ-லுனைச்சுழற்று மானாலுந் தன்னை யறியாத துன்னறிவு தானாகு ஞானத் தடை.

(உரை.) உனக்கு மெய்யாய்த் தோன்றி ஒழித்துவிடும் பாசம் வினைச்சடமே என்னில் விடம்போல் உனைச் சுழற் றும் ஆனாலும்—உனக்குத் தோன்றும்போது யான் எனது

* "பற்றற்ற கண்ணே பிறப்பறுக்கு மற்ற நிலையாகம காணப் படும்"—உசக.

என்று கருதும்படி மெய்யாகத் தோன்றி நீங்கும்போது உன்னைப் புறம்பாய் ஒழித்து நீங்கிவிடும் தேகபோகங்களாகிய பாசம் வினைக்கிடாய் வரும் மாயாகாரியமாகிய சடமென்று அறிவிப்பினும், நீ இங்ஙனம் அறியாமையான், நின்னைவிடம் புசித்தவனை மயக்குதல்போல் மயக்கும் எனிலும், (அப்பாசம் ஞானத் தடை அன்று; இனி ஞானத்தடையாவது யாதெனின்,)

தன்னை அறியாதது உன் அறிவுதான் ஆகும் ஞானத் தடை—தனுவாதிகளை மெல்லாம் இது இது என்று காண வாய்ப் பகுத்தறிந்தும், அவற்றை அறிந்த தன்னை அறியாதது உனது புல்லறிவாகலின், இவ்வறிவே ஞானத்திற்குத் தடையாகும்.

(குறிப்பு.) ஆணவத்தால் மறைப்பட்டிருந்த ஆன்மாவிற்குச் சிவன் மாயையில் தனுகரண புவனபோகங்களைக் கொடுத்து இச்சா ஞானக்கிரியைகளை விளக்குவித்தலானும், இத்தனுவாதிகளால் சுருதி குரு சுவானுபூதிகளை அறிந்த வீட்டைதற்கு ஏதுவாகலானும், இவற்றைச் சடமென்றும் தனக்கு அந்நியமென்றும் அறிந்தபோது மயக்கமையானும், 'உன்னைச்சுழற்றும் ஆனாலும்' இவை ஞானத்தடை அல்லவென்றும், தானென்றும் தனதென்றும் தன்னால் அறியப்பட்ட தேகபோகங்களைத் தானும் தனதும் அல்லவென்றும் அவற்றைத் தனக்கந்நியமாகக் கண்டு தன்னை உள்ளபடி அறியமாட்டாத தனது அறிவே ஞானத் தடை ஆகலின், "உன்னறிவு தானாக ஞானத்தடை" என்றுங் கூறினார்.

தனுவாதி நான்கினுள் தனுவோடு காரணமும் போகத்
தோடு புலனமும் ஒற்றுமையா யிருத்தலின், தேகபோக-
மென்று இரண்டாகக் கூறப்பட்டன.

இத் திருவெண்பாவால் தனுவாதிகளைத் தனக் கந்நிய-
மாகக் காணின், திருவருள் தோற்றும் என்று அறிவித்த
வாறு காண்க. (டு)

ஆன்மாவிற்கு இவை உருவம் அன்றாயின், இவற்றின்
மயமாயிருப்பதென்னை யெனின், மேற் கூறுகின்றார்.

சிற்றறிவனாய்மறைப்பைச் சேர்ந்தவடிவொண்படிக
பற்றுகினு மொன்றாகாப் பான்மைபோ—லுற்ற [ம்
வுருவ சொரூப சுபாவ முனக்கு
வருமடைவு சொன்னோ மறி.

(உரை.) சிற்றறிவன் ஆய மறைப்பைச் சேர்ந்தவடிவு
ஒண்படிகம் பற்றுகினும் ஒன்று ஆகாப் பான்மைபோல்—
கிஞ்சிக்கிய அறிவனாய்ச் செம்பில் களிம்புபோன்ற ஆணவ
மறைப்பைச் சேர்ந்த வடிவு ஆன்மாவினது சுபாவம்; படிகம்
அடுத்த வன்னமயமா யிருப்பினும் தன் நிறம் அந் நிறத்தோடு
ஒன்றாகாத முறைமைபோல, தான் அடுத்த கருவிமயமா
யிருப்பினும் தன் அறிவு அக் கருவி அறிவோடு ஒன்றாகா
திருப்பது ஆன்மாவினது உருவம்; ஒன்றையும் பற்றுகிருந்த
படிகம் நிருமலமா யிருத்தல்போல, ஆன்மா மும்மலங்களையும்
நீக்கி நிறநல் அடனது சொரூபம் ;

உற்ற உருவ சொரூப சுபாவம் உணக்குவரும் அடைவு
சொன்னோம் மறி—இங்கனம் உணக்கு உற்ற சுபாவ உருவ
சொரூபங்கள் வரும் முறையைச் சொன்னோம், இவற்றை
அறிந்துகொள்ளுதி.

(குறிப்பு.) “படிகம் பற்றுதினு மொன்றாகா” எனவே ஒன்றையும் பற்றுத படிகம் நிருமலமா யிருக்குமென்பது ஆயிற்று.

ஆணவம் சகசமலம் ஆகலின், அதனைச்சேர்ந்த வடிவு சுபாவம் என்றும்; படிகத்திற்குச் சிவப்புவன்ன முதலிய செயற்கையாய் வந்ததுபோல், ஆன்மாவிற்குக் கருவிகள் செயற்கையாய் வந்து பொருத்ததலின், இதனை உருவம் என்றும்; படிகம் வன்னங்களை நீக்கியபோது தனது சுய சொரூபத்தோடு இருத்தல்போல், ஆன்மா கருவிகளையெல்லாம் நீக்கியபோது தனது சுய சொரூபத்தோடு இருத்தலின், இதனைச் சொரூபம் என்றுங் கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஆன்மாவினது உருவ சொரூப சுபாவம் அறிவித்தவாறு காண்க. (சு.)

நினைப்புமறப் பற்று நிறைந்த வறிவா
யனைத்துடனு நின்றம் பரமாய்த்—தனக்கருளித்
தன்னுநந் தத்தைத் தனக்களித்த சர்க்கரையே
யன்னொனுக் கின்னவைமூன் றும்.

(உரை.) நினைப்பு மறப்பு அற்று நிறைந்த அறிவு ஆம் அனைத்துடனும் நின்று அம்பரம் ஆய்த் தனக்கு அருளி—நினைப்பு மறப்பாகிய சகல கேவலங்களை அநாதியிலே நீக்கி, எங்கும் பரிபூரண அறிவாய், எல்லாவற்றோடும் கூடிசின்று, ஆகாயம்போல் ஒன்றோடும் தாக்கற் றிருப்பதாய் ஆன்மாவிற்கு அருள்செய்து மும்மலங்களையும் நீக்கி,

தன் ஆகந்தத்தை தனக்கு அளித்த சர்க்கரையே அன்னுனுக்கு இன்னவை மூன்று ஆம்—தனது போகந்தத்தை அவ்வான்மாத் தனக்குக் கொடுத்தருளிச் செய்த காவிற்குச்

சர்க்கரையே அன்ன சிவனுக்கும் இன்ன உருவ சொரூப சபாவம் மூன்றும் உண்டாம்.

(திறிப்பு.) “நனைப்பு மறப்பற்று நிறைந்த வறிவாய்” எனவே சிவனது சபாவம் ஆராதியிலே நின்மலமாயிருத்தல் எனவும், “அனைத்தடனு நின்றம் பரமாய்” எனவே இங் கனம் இருப்பது அருளாகலின், அவனது உருவம் இச்சா ஞானக் கிரியைகள் எனவும், “தன்னுதத்தத்தைத் தனக் களித்த” எனவே, ஆந்தம் அவனது சொரூபம் எனவுங் காண்க.

இத் திருவெண்பாவால் சிவனது உருவ சொரூப சபாவம் அறிவித்தவாறு காண்க. (எ)

அறிந்துபற்றி நின்றழுந்து மற்ப வறிவை
அறிந்துசுத்தி யேபே ரறிவாய்—நிறைந்துசிவந்
தோயாம னின்றதுபோற் றோற்றமுத லேந்துடனுந்
தோயாமற் சுத்தத் துறவு.

(உரை.) அறிந்து பற்றி நின்ற அழுத்தம் அற்ப அறிவை அறிந்து சுத்தியே பேர் அறிவு ஆய்—பஞ்ச விட யங்களையும் ஞானேந்திரியங்களால் அறிந்து, கண்மேந்திரி யங்களாற் பற்றி, அத்தக்காணங்களால் அவற்றுள் அழுத் தம் கிஞ்சிக்கிய போதத்தை (ஆன்மாவின்து இயற்கைக் குணம் அன்றென்றும், மதுபானங் கொண்டோனுக்கு விரிதோன்றியதபோல் அவ்விருவகை இந்திரியங்களையும் கரணங்களையும் கூடியவிடத்தத் தோன்றிய விடயபோதம் நனென்றும்) அறிந்து, (அவ்விந்திரிய கரணங்களோடும் அப்போதத்தை நீத்து, தன்னை உள்ளபடி அறிந்து, அங்ஙனம் தன்னை அறிந்தபோது தனக்கு இந்திரிய கரணங்களையும்

வேறுக்கித் தன்னையும் அறிவித்தது அருளெனக்கண்டு, அவ்
வருளே வடிவாகி இருந்த, தான் மலமும் ஆகாமல் சிவமும்
ஆகாமல் சிவானுபோகத்தில் இரண்டற அழுந்தி நிற்பது
ஆன்மசுத்தி, (இந்த ஆன்மசுத்தியே) (சிவத்தில் வியாபகமாகிய
போறிவு ஆகலின்) இப்போறிவாகி,

சிவம் நிறைந்து தோயாமல் நின்றதுபோல் தோற்றம்
முதல் ஐந்துடனும் தோயாமல் சுத்தத் துறவு—தனக்கு
* வியாத்தியாயிருந்த சிவம் எல்லாவற்றோடும் பூரணமாய்
நிறைந்திருந்தும், ஒன்றோடும் தோய்வற்று நின்றாற்போல,
சுருஷ்டியால் ஐந்தொழில்களோடும் தோயாமல் (நிற்பதே)
பரிசுத்தமான துறவு.

(குறிப்பு.) இச்சா ஞானக் கிரியைகள் சிவதத்துவங்
களைச் செலுத்த, சிவதத்துவங்கள் கலாதிகளைச் செலுத்த,
கலாதிகள் ஆன்மாவின் இச்சாஞானக் கிரியைகளை எழுப்ப,
ஆன்மாவின் இச்சை அந்தக்காணங்களிடத்தும், ஞானம்
ஞானேந்திரியங்க ளிடத்தும், கிரியை கன்மேந்திரியங்க
ளிடத்தும் மின்று, விடயங்களை அறிந்து பற்றி அழிந்தும்
ஆகலின், இவ்விருவகை இந்திரியங்களும் காணங்களும்
நீங்கவே ஆன்மாவின் இச்சா ஞானக் கிரியை நீங்கும்,
இவை நீங்கவே கலாதிகள் நீங்கும், இவை நீங்கவே சிவ
தத்துவம் நீங்கும், இவை நீங்கவே ஆன்மா தன்னை அறி
யும், ஆகலின், “அறிந்து பற்றி நின்றமூர்த மற்பவறிவை
யறிந்து” என்றார்.

அவன் அவள் அது முன்னிலையாய் இதாகிதங்கள் வரு
தலையும், அவற்றைத் தான் பெறுதலையும், திருவருட்கண்

னால் பார்த்து அழித்துப் பேய் பிடியுண்டவனைப் போல்
சிவத்துள் மறைந்து நின்றமையால், 'தான் மலமும் ஆகாமல்'
என்றும், அங்ஙனம் நின்று அழியாத ஆகந்த போதம் பெறு
தலால், 'தான் சிவமும் ஆகாமல்' என்றும் இங்ஙனம் கூறப்
படும்; இங்ஙனம் இருப்பது ஆன்மசுத்தியாகலின், "சுத்தி"
என்றார்.

ஒன்றையும் பகுத்துக் காணாது வியாத்தியாய் நின்ற
சூரியன் ஒளியில் வியாபகமாகிய கண்ணொளியும் ஒன்றையும்
பகுத்துக்காணாது நிற்பதுபோல், ஒன்றையும் பகுத்தறியாது
நின்ற சிவவியாத்தியில் வியாபகமாகிய ஆன்மாவும் பஞ்ச-
கிருத்தியங்களால் விளங்கும் பிரபஞ்சங்களுள் ஒன்றையும்
பகுத்தறியாது நிற்கவேண்டும் ஆகலின், "சிவந் தோயாம-
னின் னறதுபோற்றோற்ற முதலைத்துடனும் தோயாமற் சுத்தத்
தறவு" என்றார்.

பஞ்ச கிருத்தியங்களாவன : ஓர் இத்திரியத்தில் பிரவே-
சித்தல் கிருஷ்டி, அவ்வீத்திரியத்தில் நின்று ஓர் விடயத்-
தைப் பற்றுதல் திதி, பற்றிய விடயத்து இரண்டற அழுந்து-
தல் சங்காரம், அதில் இதம் பிறத்தல் திரோபவம், அதனைத்
தெளிந்து கோடல் அதுக்கிரகம். இங்ஙனம் ஓர் இத்திரியத்-
தில் பஞ்சகிருத்தியங்களும் வரலால் ஐத் தித்திரியங்களினும்
தோயாமல் நிற்பதே ஐத்தொழினும் தோயாமல் நிற்பதென
அறிக.

அறிந்த பற்றி நின்று அழுந்துதலை விடயபோதமென்று
அறிதல் பூவ்மநுபந், அவற்றை நீக்கித் தன்னை அருளால்
கண்ட விடம் பூவ்மதரிசனம், தான் மலமும் ஆகாமல்
சிவமும் ஆகாமல் சிவத்தோடு இரண்டறக்கலந்து நிற்பது
ஆன்மசுத்தி எனக் கொள்க.

இத் திருவெண்பாவால் பரிசுத்தமாகிய துறவு இது
வென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (அ)

ஞானிகள் இங்ஙனம் பிரபஞ்சத்தில் தோயாமல் நிற்
பரோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

கூரிருளின் மின்மினியின் கூட்டம்போல் வாழ்சுகத்
யாரறிவா ரந்த வறிவுதயம்—சூரியன்சா [தை
னுன்னிழ லைக்கெடுத்த வச்சியிலே யுனமறச்
சொன்னு ரவத்தைகளைந் தும்.

(உரை.) கூர் இருளில் மின்மினியின் கூட்டம்போல்
வாழ் சுகத்தையார் அறிவார் அந்த அறிவு உதயம் சூரியன்—
மறைக்காலத்து அரையிருளில் மின்மினிப் புழுக் கூட்டம்
போன்ற, ஆணவாந்தகாரத்தில் ஆன்மாக்கள் கிஞ்சிக்கிய
போதத்தோடும் கூடிப் பொய்ம்மையாய் வாழாநின்ற இப்பிர
பஞ்சத்தை ஞானிகளாயினோர் யாவர் அறிவார்? (அவர்
சுகத்தோடுகூடி இருக்கையினும் அதனை அறியாரென்று
நீர் கூறியது என்னை எனின்,) அவர்க்கு அந்த ஞானேதயம்
சூரியோதயம்போல் தோற்றும் (ஆகலின், அச்சகத்தை
அறியார், ஆயின் இந்த ஞானத்தை அடியேன் பெறுமாறு
எங்ஙனம் எனின்,)

உன் நீழலக்கெடுத்த உச்சியிலே ஊனம் அற அவத்
தைகள் ஐத்தும் சொன்னார்—காலையினும் மாலைநிலும் நீளும்
உணது நிழலக்கெடுத்த உச்சிக்காலத்தைப்போல், சகல கேவ
லங்களில் செல்லும் உன்பேதம் அடங்கிய நடுவிடத்து உணது
ஆணவக்குற்றம் அறவுந் ஞானச்செல்வம் வரவும் ஏதுவாகச்
சுத்தாவத்தைகள் ஐத்தினையும் சொன்னார் (பெரியர்; அவற்
றையாம் சொல்லக்கேட்டு நீ அறிதி.)

(குறிப்பு.) இருளைப்போல் ஆணவம், மின்மினிபோல் கருவிப்போதத்தோடுக்கூடிய ஆன்மாக்கள், மின்மினி மின்னியவாறே தோன்றாது மறைந்து மறைந்து மின்னல்போல், ஆன்மாக்களினது மறப்பு நினைப்புகள், ஆகலின், “கூரிருளின் மின்மினியன் கூட்டம்போல் வாழ்சகம்” என்றார்.

சூரியோதயத்தில் பூதவிருளும் மின்மினி ஒளியும் தோற்று ; அதுபோல், ஞானோதயத்தில் ஆணவ இருளும் கருவிப்போதமும் தோற்று ஆகலின், “அறிவுதயஞ் சூரியன் காண்” என்றார்.

இத்திரியங்கள் பத்தும் பஞ்ச பூதங்களிடமாய் நின்று, விடயங்களை நேரே அபகரித்து * விசர்க்கரிக்கப் பொருத்திய போதம் இறக்க இருந்த இடம் நீன்மலசாக்கீரம் ; அவ்வித்திரியங்களிடமாய் விடயங்களைப் பகுத்தறியப்பட்ட ஆன்மாவின் இச்சாஞானக் கிரியைகளுக்கு இடமாகிய மனம் புத்தி யகங்காரங்களின் வியாத்தி அறும் இடம் நீன்மலசோப்பனம் ; ஆன்ம ஸைதன்னியத்திற்கு அதிட்டானமான சித்த விகற்பம் ஒடுக்கின இடம் நீன்மல சுழ்ச்சி ; அச்சைதன்னிய வாகனமான பிராணவாயு நீக்கின இடம் நீன்மல தூரியம் ; ஊசல் வடம் அற்றபோது அதற்கு வீழ்ந்த இடம் ஆதாரம். அருஹ்போல் இங்ஙனம் கருவிப்போதம் எல்லாம் கழிந்த இடத்து ஆன்மா அருள் ஆதாரமாய் நின்ற சுத்தாவத்தை நீன்மலாதிதம்.

இக் கருவிப்போதங் கடந்து சுத்தாவதத்தில், கூடர் காட்டக் கண்ட கண்போல், அருளால் தன்னை அறிவத நீன்மல சாக்கீரம் ; இங்ஙனம் தன்னை அறிந்த இடத்

தாத் தனக்கொரு சேட்டை அற்று அந்த அருளே தனக்கு ஆதாரமாய் அவ்வருளில் தான் அசைவறவின்ற இடம் அவ் வருள் தரிசனம், இங்ஙனம் இவ்வருளேத் தரிசிப்பது நீன் மல சோப்பளர்; இச்சாளுனக்கிரியை தோன்றாது நின்ற இடம் பரை, இந்தப் பரையினது நின்மலமெல்லாம் தனது இச்சாளுனக்கிரியை தோன்றாது தனதாகி எதிரீடு சிறி தும் இன்றி இப் பரையே தானாகி இருந்த இடம் நீன்மல சுழுந்தி; தான் இப் பரையாகிய இடத்துக் கதிரொளி நேரே நின்ற கண் அக் கதிரிடத்து அதீதப்படுந் தறுவாயில் இக்கண்ணுக்கு அந்தக் கதிரினது வட்டப் பளபளப்புமாத் திரர் தோற்றுவதுபோல், பரையை நீங்கி ஆகந்தசத்தி நேரே நின்று தான் சிவத்தில் அதீதப்படுந் தறுவாயில் ஆகந்தாது பவம் பெறுவது நீன்மல துரியர்; அக் கதிரினது வட்டப் பளபளப்பாகிய சோபையைக் கண்ட கண் அக் கதிராகா திருக்கையிலும், தன்பார்வையும் இழந்து தன்னால் காணப் பட்ட முதலையும் இழந்து அக் கதிர் தானும் மிகவும் அதீதப் பட்டாற்போல், அக்கணம் ஆகந்தாதுபவம் பெற்ற ஆன்மா அந்த ஆகந்தமாகாதிருக்கையிலும், அவ்வாகந்தாதுபவத்தை அறிந்த தானும் இன்றி ஆகந்தமாய் நின்ற முதலும் இன்றி அவ்வாகந்தமே தானும் அதீதப்பட்ட இடம் நீன்மலாந்தம்.

முன்சொன்ன ஐந்தாம் கருவிகள் முப்பத்தாறாம் நீங்கு தற்கு ஏது, பின்சொன்ன ஐந்தாம் தற்போதங்கெட்டுச் சிவத்தில் அதீதப்படுதற்கு ஏது. "சொன்னு ரவத்தைக னோந்தம்" என்றது இவைமெனக் கொள்க.

"உச்சியிலே சொன்னு ரவத்தைக னோந்தம்" என்ற மையான், அவ்வுச்சி நேர்படுதற்கு ஏதுவாகிய அவத்தைகள் ஐந்தாம் சொல்லப்பட்டன.

இருளைப்போல் கேவலம்; உடுக்களைப்போல் சகலம் உடுஇன்றி இருளைமாத்திரம் காணும் கண்போலவும், இருளி-த்து உடுவாற் காணுங் கண்போலவும், கேவல சகலங் களை அறியும் ஆன்மா; சூரிய உதயத்தில் இருளும் உடுவும் இன்றிச் சூரியப் பிரகாசமாத்திரங் கண்ட கண்போல், அருள் தோற்றியகாலத்த முன் தோன்றிய கேவல இருளும் கருவிக் கூட்டங்களும் தோன்றாது, அவ்வருளை மாத்திரம் கண்டுகொண் டிருப்பது அருள் தரிசனம்; சூரியப் பிரகாசத்தைக் கண்ட கண் புடைபெயர்ந்து நோக்காது அச் சூரியப் பிரகாசத்தில் ஏகீபாவமாய் நிற்பதுபோல், அருள் என்றும் தான் என்றும் சிறிதும் தோன்றாது அவ்வருளை தானாய் நிற்பது பரைதரிசனம்; சூரியப் பிரகாசத்தை விட்டு அச்சூரியனது வட்டப் பளபளப்பைப் பார்த்த கண் தன் பார்வையையும் இழத்து, அப் பளபளப் பாகிய காட்சியையும் இழத்து, அச்சூரியனுள் அதீதப்பட்டதுபோல், ஆந்தபோதத்தைப் பெற்ற ஆன்மா அதனைப் பெற்றதான் என்பதும் இவ்வாந்தம் என்பதும் இன்றி அவ் வாந்தத் தானாய் அதனுள் அதீதப்படுவது, ஈண்டு இருவகையாய்க் கூறிய அவத்தைகட்கு உவமை இதனானுங் காண்க.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகள் உலகத்தை அறி யார் என்றும், ஞானம் நின்மலாவத்தையில் நின்றால் பெற லாம் என்றும் அறிவித்தவாறு காண்க. (க)

அந்த ஞானத்தை நீர் கூறிய நின்மலாவத்தையில் நின்று பெறவதே அன்றி, துறவின்கண் நின்று தவத்தைப் பண்ணப் பெறக்கூடாதோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

மெய்யாகத் தோன்றிவிடும் பொய்யை விசாரிக்கிற்
பொய்யாய்ச் சுவர்ப்பாம்பாய்ப் போமன்றி—யையா
தொழிலைச் செயிற்றூனுச்சோ ரனைப்போற் றேன்
கழலப் பறையறைதல் காண். [றிக்

(உரை.) மெய் ஆகத் தோன்றிவிடும் பொய்யை விசா
ரிக்கில் பொய் ஆய் சுவர்ப்பாம்பு ஆய்ப் போம் அன்றி ஐயா
தொழிலைச் செயில்—விசாரியாதபடியினாலே மெய்யாகத்
தோன்றும் பொய்யாகிய கருவிக் கூட்டங்களது உண்மையை
கின்மலாவத்தையில் நின்று விசாரித்து அறியின், சுவரில்
எழுதிய பாம்புபோலாய்ப் பொய்யாய்த் தோன்றும்; அஃ
தன்றி, அவற்றை அங்ஙனம் விசாரித்தறிந்து நீங்காது வைத்
துக்கொண்டு, அவை போம்படிக்கு, மாணாக்கனே ! நீ தவத்
தொழில்களைச் செய்தி யெனின்; (அதுதான்.)

தானு சோரனைப்போல் தோன்றிக் கழலப் பறை
அறைதல்—சடமாகிய கட்டையைத் தீபத்தால் பாராதபடி
யினால் கன்வனைப்போல் தோன்றக்கண்டு வெருண்டு அக்
கன்வன் நீங்கும்படிக்குப் பறை அறைதலோடு ஒக்கும்.

(குறிப்பு) சுவரில் எழுதிய பாய்பிற்குத் தோற்றாவு
மாத்திரமே அன்றிச் சேட்டை இன்றியதுபோல், கருவி
களை எதிரிட்டறிந்தபோது பிரபஞ்சம் தோற்றாவு மாத்திர
மே அன்றி முன்போல் சேட்டியாது ஆகலின், அங்ஙனம்
உவமை கூறினார்.

கின்மலாவத்தையில் நின்று அருட்கண்ணால் எதிரிட்
டுப் பார்க்கும்போது சடமாய் நீங்கும் கருவிகளை மெய்யாகக்
கருதிக்கொண்டு, அவை நீங்கும்படிக்குத் தவத் தொழிலைச்

செய்யத் தொடங்கினமையால் இங்ஙனம் உவமை கூறினார்.
காண் - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் கருவிகளினது உண்மையைக் காணின் எல்லாம் பொய்யாய் விட்டு ஞானம் தோன்றும்-அன்றி, தவத்தான் அங்ஙனம் விடுதலும் ஞானம் தோற்ற-லும் இன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (க0)

கருவிகளது உண்மையை அறிந்தால் எல்லாம் பொய்யாய்ப் போம் என்றீர். அப் பிரபஞ்சமும் தேகமும் பரிச்-சேதம் இன்றாய்ப் போமோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

உலகத்தை மாயா வுடலைப்பொய் யென்றாலலகத்தேர் போலறிவ தல்லால்—விலகித்-துடைத்தொழித்த லாகுமோ சொப்பனத்தீச் சூழ்ந்-கடக்கவிடுஞ் சாக்கிரம்போற் காண். [தாற்

(உரை.) உலகத்தை மாயா உடலைப் பொய் என்றால் அலகத் தேர்போல் அறிவது அல்லால் விலகித்துடைத்து ஒழித்தல் ஆகுமோ—மாயாகாரியமாகிய இப் பிரபஞ்சத்தினையும் உடம்பினையும் பொய் என்று அறிவித்தால், பேய்த் தேர்போல் பொய்யாகக் கண்டு அறிவது அன்றி அத் தேகாதி பிரபஞ்சங்களைப் பரிச்சேதமாய் நீக்கித் தள்ளி ஒழிக்கக் கூடுமோ; (நீர் இங்ஙனம் கூறியவற்றால் ஞானமும் அஞ்ஞானமும் கூடியிருக்குமோ எனின்.)

சொப்பனத் தீச் சூழ்ந்தால் கடக்கவீடும் சாக்கிரம்போல் காண்—சொப்பனாவதையில் ஒருவனைக் கடக்கும் வழி இன்றி அக்கினி சூழ்ந்துகொண்டால் அவ் வக்கினியைக் கடக்கவீடும் சாக்கிராவததைபோல், உன்னைச் சூழ்ந்து கொண்டு நின்ற தேகாதி பிரபஞ்சங்களை ஞான சூரியன்

வந்து தோன்றில் உனக்குப் பொய்யாகக் காட்டிவிடும் என்றும் அறிதி.

(குறிப்பு.) பேய்த்தேர் நிரைப் பொய் என்று கண்ட போது நிர்போல் தோற்றாவும் முன்னர் மெய் என்று கண்ட வாசனையும் இருக்கும்; சொப்பனத்தீயைக் கடக்க விட்ட சாக்கிரத்தில் இத் தோற்றாவ இன்றி முன் கண்ட வாசனை மாத்திரம் இருக்கும். அங்கனம்போல், சுத்தாவதையில் நிற்போர்க்கும் சுத்கத்தில் நிற்போர்க்கும் பிரபஞ்சந் தோற்றும் ஆகலின், அவ் விரண்டு உவமையுங் கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் கருவிகளது உண்மை அறிந்த விடத்துத் தேகாதி பிரபஞ்சங்கள் முன்போல் மயக்குதலின்றிக் காட்சிவாதனை மாத்திரையாய் நிற்கும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கக)

கருவிகள் மூப்பத்தாறையும் பொய்யாகக் கண்டு நீங்கினால் அந்த ஞானம் தோன்றுமோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

பொய்யென்ற வார்த்தை புரையற்று மெய்யானால் மெய்யென் பதுதேட வேண்டுமோ—மையிருளைத் தீர்த்த வெயிலைத் திரும்பி யசைத்திமைத்துப் பார்த்ததிலென் சந்தையம்வைப் பாய்.

(உரை.) பொய் என்ற வார்த்தை புரையற்று மெய் ஆனால் மெய் என்பது தேடவேண்டுமோ—கருவிகள் எல்லாம் பொய் என்று நீ சொன்ன வார்த்தைபோல், குற்றமற்று, உனது அறிவிற்கு அவை பொய் என்பது உண்மையாய்த் தோற்றும் எனின், மெய்யாவ ஞானம் என்பது வேறு தேடவேண்டுமோ? (அவத்தையைப் பொய்யாய்த்

தோற்றவித்ததுதானே) ஞானம் அன்றோ? ஆயின், இங்
 னம் தோற்றவித்த ஞானத்தை யான் கண்டுகொண்டிருக்க
 வேண்டாவோ எனின்,

மை இருளைத் தீர்த்த வெயிலைத் திரும்பி அசைத்து
 இமைத்துப் பார்த்து அதில் என் சங்கையும் வைப்பாய்—
 மயக்கமாகிய ஆணவ இருளைத் தீர்த்த ஞானப்பிரகாசத்தை
 உன் போதத்தால் எகிரிட்டு அசைத்துப் பார்த்தும் அங்
 னம் பாராது ஒழிந்தும், அந்த ஞானப்பிரகாசத்தை ஈது
 அஃதாமோ அன்றோ என்று நீ என்னை ஐயுறுகின்றாய்?
 (அங்கணம் ஐயுறுது உதனுள் அசைவற நின்றி),

(தறிப்பு.) சூரியப் பிரகாசத்தால் இருள் நீக்கி, அப்
 பிரகாசத்தைக் கண்ட கண் ஈது அப் பிரகாசமோ அன்றோ
 என்று அதன்மேல் ஐயுறுது, அவ்வெளியில் ஏகீபாவமாய்
 நிற்பதுபோல், அருளில் அசைவற நிற்கவேண்டும் ஆகலின்,
 அங்கணம் உவமை கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் கருவிகள் அனைத்தும் பொய்
 யாக உள்ளபடி அறிதலே ஞானம் என்று அறிவித்தவாறு
 காண்க. (கஉ)

தேகாதி பிரபஞ்சமெல்லாம் பொய் என்றும், பிறவித்
 துன்பம் ஈது ஆகாதென்றும், ஞானிகளும் ஞானிகள் அல்
 லாரும் கூறுகின்றார். இவற்றுள் ஞானிகளை அறிவது
 எங்கணம் எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

வேண்டாபிறப்பென்ற வார்த்தையினின்மெய்விடய
 தீண்டா ததிலே தெரியாதோ—காண்பி [ந
 ருடம்பு மிகையொன்றி லாமையே நோன்பென்
 றடங்க வடங்கிடு ரை.

(உரை.) பிறப்பு வேண்டா என்ற வார்த்தையினில்—
பிரபஞ்சம் பொய் என்றும், பிறவி ஆகாது என்றும்,
மெய்ஞ்ஞானிகளும் பொய்ஞ்ஞானிகளும் கூறிய வார்த்தை
யினால், (அவர்களைப் பிரித்துக் காணக்கூடாதாயினும்,)

* உடம்பு மிகை ஒன்று இலாமையே நோன்பு என்று
அடங்க அடங்கினோரை மெய்விடம் தீண்டாது அதிலே
தெரியாதோ காண்பீர்—உடம்பைச் சத்துரு என்றும், ஓர்
விடயங்களினும் பற்று இலாமையே நோன்பு என்றும்
அறிந்து அத்தேக போகங்களை யான் எனது என்று கருதும்
புறத்து நின்ற போதம், அடங்க உள் நின்ற போதம் அடங்
கிய மெய்ஞ்ஞானிகளை அவரது உடம்பு விடயங்களைப் பற்றாத
தனால் தெரியும் ஆகலின், இக் குறிப்பால் கண்டுகொள்வீர்..

(குறிப்பு.) மெய்யால் காண்பீர் என்றமையால், வார்த்
தையிலே காணக்கூடாதாயினும் என்பது வருவிக்கப்பட்டது..

மெய்யோடு இத்திரியங்கள் ஒற்றமையா யிருத்தலின்
“மெய் விடயத் தீண்டா” தென்று ஆகுபெயராகக் கூறினார்..
என்று என்பதனை “உடம்புமிகை” என்றதனோடுங்
கூட்டுக.

இத் திருவெண்பாவால் வாசக ஞானிகளையும் அநுபவ
ஞானிகளையும் அறிதற்கு ஏது கூறியவாறு காண்க. (க-)

ஆறும் அதிகாரம் வீரத்தி விளக்கம்

மு ற் ற ம்.

* “மற்றுந் தொடர்ப்பா டெவன்கொல் பிறப்பறக்க
ஹ்றார்க் குடம்பு மிகை”—குறள், ௩௪௦.

“இயல்பாகு நோன்பிற்கொன் றின்மையுடைமை
மயலாகு மற்றும் பெயர்த்து”—குறள், ௩௧௪.

துறவு

எத்தனை உன்தறவு உடையார் ஆயினும் புறப்பற்றோடு இருப்பின் இப்பற்று ஓரோர் காலை அறிவை மயக்கும் ஆகலின், புறத்தறவும் வேண்டும் என்று இதனுள் புறத்தறவிலக்கணம் கூறினார். ஆகலின், இவ்வதிகாரத்திற்குத் தறவு என்று பெயராயிற்று.

தேடப் படும்பொருளைச் சிக்கனவா கப்புதைத்துக் கோடிச் கொருநிமிடங் கொள்ளுகினுங்—கூடாத வாணாளை வீண்கழிக்கு மானிடரைப் போன்மயக்கம் பூணர்பொய் கண்டுதுறப் போர்.

(உரை.) தேடப்படும் பொருளைச் சிக்கனவாகப் புதைத்துக் கோடிக்கு ஒருநிமிடம் கொள்ளுகினும் கூடாத வாழ்நாளை வீண்கழிக்கும்—தம்மால் தேடப்பட்ட திரவியங்களை யெல்லாம் செலவழியாது பத்திரமாகச் சேமஞ் செய்து வைத்துக்கொண்டு, தாம் உடலைவிட்டுப் போங்காலை ஒரு நிமிடகாலம் அவ்வுடலில் இருக்கக் கோடிதிரவியத்துக்குப் பிறர்கையில் ஆயுள்வாங்கிக் கொள்ளுவோம் எனினும் கூடாத இவ்வுடலோடு உயிர் வாழ்நாளைத் தவத்திற் கழியாது அவத்திற் கழிக்கும்,

மானிடரைப் போல் மயக்கம் பூணர்பொய் கண்டு துறப்போர்—பேதை மானிடரைப்போல் தேகாதி பிரபஞ்சங்களை மெய்யாகக் கண்டு, இவற்றில் மயக்கம் பூணார்கள் இவற்றைப் பொய்யாகக் கண்டு துறப்போர்.

(தறிப்பு.) கடவுளர் ஆயினும் அங்ஙனம் ஆயுள் கொடுக்கவும் கொள்ளவும் கூடாது ஆகலின், “கூடாத” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் இளமைக்கண்ணே வனிதாதி போகக்களீத் துறந்து, ஞானசாரியரை அடைந்து, வீடடைய வேண்டும் என்று கூறியவாறு காண்க. (க)

ஊர்க்குருவி யும்வளர்த்த குஞ்சு மொருமனையிற் பாக்கனையும் பார்த்தி துநம் பற்றென்றோ—மூர்க்க ரரிபிரம ரிந்திரர்கள் வாழ்வரித்த நம்வாழ் வொருபொருளோ வென்றொழிவா ரோ.

(உரை.) ஒரு மனையில் ஊர்க்குருவியும் வளர்த்த குஞ்சும் பாக்கனையும் பார்த்து நம்பற்று இது என்றோ மூர்க்கர்—ஓர் மனையில் வாழ்நின்ற ஊர்க்குருவியும், அது வளர்த்த குஞ்சுகளும், அம் மனையில் பூனையும், அப் பூனையினது குட்டிகளும், இளமையில் கல்வினைக்கீடாய்த் தம்முள் உறவாய்க்கூடி இருப்பதையும், முதிர்ந்தபோது தீவினைக்கீடாய் உறவாயிருந்த தாமே தம்முட் பகையாய்ப் பிரிந்து போவதையும், அம் மனையுள் இருந்து நாம் பார்த்திருந்தும் அங்ஙனம் வினைக்கீடாய் வரும் மனைவிமக்கள் முதலிய இப் பிரபஞ்சத்தினைத் துறவாது இதன்மேல் ஈனதுபற்றி இருத்தல் இது என்னென்கொலோ? (ஆயின், அவற்றைப் பார்த்திருந்தும் எல்லோரும் இல் வாழ்க்கையோடும் இருக்க இல்லையோ, நீர் இங்ஙனம் கூறியதென்னை எனின், அம் மனைவி மக்கள் முதலிய இப்பிரபஞ்சம் வினைக்கீடாய் வந்ததென்று அறியாது அப் பிரபஞ்சத்தோடு கூடி வாழ்பவர்) மூர்க்கர்.

அரி பிரமர் இந்திரர்கள் வாழ்வு அரித்தம் நம்வாழ்வு ஒரு பொருளோ என்று ஒழிவாரோ—அப்பிரபஞ்சம் இருவினைக்

கீடாய் வந்ததென்று அறிந்த உத்தமராயினார் யாவர்க்கும் மேலாய அரி பிரமர் இந்திரர் முதலிய தேவர்கள் வாழ்வும் அரித்தியமென்று வேதாகமங்கள் கூறுதலான், நமது அற்ப வாழ்வு இஃது ஓர் பொருளோ என்று கருதி, அப் பிரபஞ்சத்தையதத் துறவாது ஒழிவாரோ?

(குறிப்பு.) ஒருவன் கல்வினை அதுபவிக்குங் காலத்தத் தாய் தக்கை மனைவி மக்கள் சுற்றம் கட்டி இவர் முதலியோர் உறவாயிருந்து இதஞ்செய்வர், அவன் தீவினை அதுபவிக்குங் காலத்து அங்ஙனம் உறவா யிருந்தவர் தாமே பகையாய் அஞ்சஞ் செய்வர் ஆகலின், இவர் இருவினைக்கீடாய் வந்தவரென்று அறிந்து துறக்கும்படிக்கு அவைகளை உவமை கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் மனைவியாதி குடும்பம் வினைக்கீடாய் வந்ததன்றித் தமக்கு உறவு அன்றென்பதும், அரித்தியம் என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (உ)

இங்ஙனம் எல்லாவற்றையும் துறத்தவர் யாவர் எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

பட்டினத்துப் பிள்ளையினைப் பத்ரகிரி யைப்பரவி விட்டுவிட மாட்டார் வெறுவீடர்—வேட்ட வெறுவேலும்பை நாய்கறண்ட வேந்தர்வர நாய்பா துறுமுவதை காட்டுவோ மோ. [ர்த்.

(உரை.) பட்டினத்துப் பிள்ளையினைப் பத்ரகிரியைப் பரவி விட்டுவிடமாட்டார் * வெறு வீடர்—அளவற்ற செல்வரா யிருந்தம் அச் செல்வங்கள் எல்லாம் துரிசறத்

* அதுபவிப்பதற் கில்லாமைமால் விட்டோர் போன்றிருப்பர்.

தறத்த பட்டினத்துப்பிள்ளை நாயனாரையும், பத்திரகிரி நாயனாரையும் தோத்திரம்பண்ணி, மனைவியாதிப பற்றுக்களை விட்டுத் தறக்கமாட்டார்கள் மிகுந்த மிடியரா யிருந்தார்; (ஆயினும் மனைவி மக்கள் முதலாயினோரை யாம் விடுத்துத் தறத்தோமேல் அவரை அயலார் கைக்கொண்டு போகாரோ எனின்,)

வெட்ட வெறு எலும்பை நாய் கறண்ட* வேந்தர் வா நாய் பார்த்து உறுமுவதைக் காட்டுவோமோ—ஊண் சிறிதும் இன்றிய வெள்ளெலும்பை ஓர் நாய் தனது பற்கொடு கறண்ட, அந்நாய் முன்னர் அரையர் எதிர்வர, அவ்வெலும் பை அவர் கவர்ந்தகொள்வர் என்று கருதி அவரைப் பார்த்து உறுமுவதைப்போல், யாமும் காட்டுவோமோ?

(குறிப்பு.) அளகேசனைப் போன்ற செல்வத்தினையும், அருந்ததி போன்ற கற்பினையுடைய மனைவியையும், காமனைப் போலும் கட்டழகினையும் தறத்தோர் பட்டினத்துப் பிள்ளை நாயனாரும், பத்திரகிரி நாயனாரும் ஆகலின், அவரைத் தறத் தோர் என்று எடுத்துக்காட்டி, அம்முவகையுள் ஒன்றேனும் இல்லாரும் அவரைப்போல் தறக்கமாட்டாமையால், “விட்டு விட மாட்டார் வெறுவீடர்” என்றார்.

எலும்பு கறண்டும் நாய்க்குத் தனது வயிற்றில் அது தைத்த துன்பந் தெரியாது இன்பமாத் தோற்றல்போல வனிதாதி போகங்களாகிய துன்பத்தை ஆணவம் இன்பம் போல் மாறப்படுத்திக் காட்ட இன்பமாகக் கருதலான், “வெறுவெலும்பை நாய்கறண்ட” என்றார்.

* பற்களால் நெருக்கிப் பறண்ட.

தான் பற்றிய எலும்பை அரையர் கவர்வரெனக் கருதி, அவரைப்பார்த்து உறுமுவதுபோல, தாம் பற்றிய குடும்பத் தைப் பிறர் கவர்வரெனக் கருதிக் கூறலான், “உறுமு வதைக் காட்டுவோமோ” என்றார்.

இச் திருவெண்பாவால் செல்வம் இளமை அழகு முத ளானவற்றுள் சிறத்திருந்தும், அவற்றில் பற்று ஓரணுவளவும் இன்றி, அவற்றை யெல்லாம் தன்பமென்று துரிசறக் கைவிட்ட பட்டினத்துப்பிள்ளை நாயனார் பத்திரகிரி நாயனார் போன்று துறந்தோரோ எல்லாவற்றையும் துறந்தோராவர் என்பதும், அச்செல்வம் முதலியவற்றுள் ஒன்றேனும் இன் றாகவும், தன்ப் தருதற்கு இடமாகிய மனைவியாதி குடும் பத்தை இன்பமெனக் கருதிக் கைவிடற்கு அஞ்சுபவரோ ஆணவத்தால் மறைப்புண்டவ ராவர் என்பதும் அறிவித்த வாறு காண்க. (ங)

நீர் இங்ஙனங் கூறியவாறே துறந்தோர் பிறப்பு நீங்கு வரோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

நாடுநகர் வீடுடையா டாய்தந்தை நட்புக்கள்
மாடுகுலம் பொன்னுடம்பின் வாதனைகள்—கூடத்
தொடுத்தவலைக் கண்ணித் தொடக்கிதனை யிப்போ
விடப்பெறுவா ரேன்பிறப்பார் மேல்

(உரை.) நாடு நகர் வீடு உடையாள் தாய் தந்தை நட்பு மக்கள் மாடு குலம் பொன் உடம்பின் வாதனைகள்—நாடும் நகரும் வீடும் மனைவியும் தாயும் தந்தையும் நட்பும் மக்க ளும் மாடும் சாதியும் திரவியமும் இவை முதலிய உடம்பு வாதனைகளும்,

கூடத்தொடுத்த வலைக்கண்ணித்தொடக்கு இதனை இப்போ விடப்பெறுவார் மேல் ஏன் பிறப்பார்—தாம் அகப்படப் பிணித்த வலையும் கண்ணியும் ஆகிய தொந்தனை என்றறிந்து, இத் தொந்தனையை இப்போது விடப்பெறுவார் இனிமேல் ஏன் பிறப்பார்?

(குறிப்பு.) உடம்பின் வாதனைகள் என்றமையால் ஆடை ஆபரணம் யானை குதிரை கவிகை சிவிகை சாமரை முதலிய வும் கொள்க.

இங்ஙனம் கூறிய எனதென்னும் போகப்பற்றை நீத்துத் தவஞ் செய்வோர்க்கு யானென்னும் தேகப்பற்றும் அறும், இத்தேகப்பற்று அறவே இவற்றை யான் என தென்று புறத்து நின்ற போதம் அறும், இப்போதம் அறவே உள்ளின்ற போதம் அசுத்தவாசனை பண்ணாது சுத்தவாசனை பண்ணும், இவ்வாசனையால் ஞானம் கிடைக்கும், இஞ் ஞானத்தால் வீடுதாம்; ஆகலின், “ஏன் பிறப்பார் மேல்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் போகவாதனைகள் எல்லாம் பற்றறத் துறந்தோர் தேகவாதனையாதிகள் அற்று ஞானத்தால் வீட்டைவது மெய்ம்மை ஆகலின், அவர்க்கு இனி என்றும் பிறப்பு இன்று என்பது அறிவித்தவாறு காண்க.

நீர் கூறிய மனை ஆகிய பற்றுக்களை எல்லாம் துறந்து பொன்னை மாத்திரம் பிடித்துக்கொண்டு தவஞ்செய்ய லாகாதோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

நின்னிற் நிமிரில் வீடம்பிடித்துத் தீர்ந்துவிடும் பொன்னை நினைக்கப் பொருதுகாண்—பின்னை

மருந்தாலு மந்திரத்தி னாலுந் தவிராப்
பெரும்பாவம் பெண்ணிற் பெரிது.

(உரை.) தின்னில் திமிரில் விடம் பிடித்துத் தீர்த்து
விடும் பொன்னை நீனைக்கப் பொருது பின்னை மருந்தாலும்
மந்திரத்தினாலும் தவிராப் பெரும்பாவம்—கோபாதிகளாகிய
திமிரினாள் விடம் உண்டால், அவ்விடம் சிறிதுபோது
தாழ்த்துத் தலைமீக்கொண்டு, பின்னர் மணிமந்திர ஓனடதங்
களால் தீர்த்துபோம், பொன்னைக் கரத்தானும் பற்றுது வாக்
களும் கூருது மனத்தால் நீனைக்கவே, அப்பொன்னுசை
யாகிய விடம் அரைக்கணமேனும் தாழாது, அந் நீனைவினும்
விரைந்து தலைமீக்கொண்டு, பின்னர் மணியாலும் மருந்தா
னும் மந்திரத்தானும் தீராத பெரும்பாவம் ஆகலின்,

பெண்ணில் பெரிது—நீ விடுக்கின்றேன் என்ற பெண்
னுசைவிடத்தைப் பற்ற இப்பொன்னுசை விடம் மிகவும்
பெரிது; (இதனை மனத்தானும் நீனையாது விடவேண்டும்.)

(தற்பீடி.) துறந்தோர் பொன் பிடித்தால் அதனைப்
பாதகாத்தற்கு இடம் பிடிக்கவேண்டும்; அஃதன்றி, அப்
பொன்னை வளர்த்தற்கு அவாத் தோன்றி, அபக்குவர்க்கு
ஞான சாத்திரங்களைக் கூறி, பொன் கொடுத்தார்மேல் விழை
வம், கொடாதார்மேல் வெகுளியும் தோன்றும்; இவை
தோன்றவே துறவால் வரும் தவப்பயனும் இன்றி, முன்
பெண்ணேடுங் கூடிச் செய்த இல்லறப்பயனும் இன்றிக்
கேடுவரும்; ஆகலின், “பெரும்பாவம் பெண்ணிற்பெரிது”
என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் பொன் மனத்தால் நினைப்பி னும் மாறாமயக்கம் தருதலானும், ஈட்டல் ஆகியான் விழைவு வெகுளியாதிகள் அடுத்தத் தவப்பயன் அன்றி இல்லறப் பய னும் அழிதலானும், பெண்ணாசையினும் பெரும்பாவம் தரு வது ஆகலின், அதனைப் பற்றலாகாது என்பது அறிவித்த வாறு காண்க. (டு)

இங்கனத் தேகாதி பிரபஞ்சம் எல்லாம் பொய் என்று நீர் சொல்லக்கேட்டதே அன்றி மற்றியாவரும் சொல்லக் கேட்டிலேன் என்ற மாணக்களை நோக்கி, மேற் கூறு கின்றார்.

செல்வ மிளமை புடம்புபேய்த் தேரென்று [லை சொல்லுவதென் காணாரோ சுட்டதுபோல்-யொல் விடுவோர் பிறப்பிறப்பின் மீளார்கண் மீண்டாற் றொடுமோ சிவனைத் தொடா.

(உரை.) செல்வம் இளமை உடம்பு பேய்த்தேர் என்று சொல்லுவது என் காணாரோ—செல்வமும் இளமையும் உடம் பும் இவை முதலிய பிரபஞ்சங்களும் காணற் சலம்போலப் பொய்யென்று யாம் கூறவேண்டுவது என்னை? உவை மெய் போலத் தோன்றி அழிவனவற்றைத் தாம் காட்சிப் பிரமாண மாகக் காணர் கொல்லோ? (ஆயின், எல்லோரும் ஞானத் தால் பிறப்பு அறுமென்று கூற, நீர் துறவால் பிறப்பறும் என்று கூறியது என்னை எனின்.)

சுட்டு அது போய் ஒல்ல விடுவோர் பிறப்பு இறப்பில் மீளார்கண் மீண்டால் தொடமோ சிவனைத்தொடா—தேகாதி பிரபஞ்சங்களை யான் எனது என்று சுட்டி அறியும் இச்சுட் டுப் போதம் போய், அப் பிரபஞ்சத்தைச் சீக்கிரத்தில் விட்

தே துறப்போர் பிறப்பிறப்பில் மீண்டு வாரார்கள், ஞானக் குறைவினால் மீண்டார்களேனும், (முன்துறந்து தவம்பண்ணிய வாசனையால் அப் பற்றுக்களைக் கடந்து நிற்பரே அன்றி, அவரைப் பற்றுத் தீண்டுமோ? தீண்டாது; ஆயினும், பிறப்பில் மீண்டோரைத் தீண்டாதோ எனின், அவர்) சிவனைப் போலும் ஒன்றோடும் பற்றுதலுடையார் ஆகலின், தீண்டாது.

(குறிப்பு.) அநித்திய விவேகந்தோன்றிய அக்கணமே தாழ்த்திராது எல்லாவற்றையும் விடவேண்டும் ஆகலின், “ஒலலைவிடுவோர்” என்றார்.

முற்பிறப்பில் அவர் உடையார்க்கு இப் பிறப்பினும் அது தொடர்ச்சல்போல், முற்பிறப்பில் அவர் அறுதி உடையார்க்கு இப் பிறப்பினும் அவ் அவர் அறுதியே. தோற்றம் ஆகலின், “சிவனைத்தொடா” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் உடம்பு முதலிய பிரபஞ்சந்தோன்றி அழிவது பிரத்தியக்ஷமாக இருத்தலின், காணற் சலம்போன்று அழிவதென்று ஒருவர் கூறக் கேட்க வேண்டுவது இன்றென்பதும், இங்ஙனம் பிரத்தியக்ஷமாயிருப்பினும் அறியார் அஞ்ஞானிகள் என்பதும், சுட்டறிவு போய்ப் பிரபஞ்சத்தை அநித்தியமென்று அறிந்து விரைந்து விட்டுத் துறப்பதே ஞானமென்பதும், இத் துறவுடையோர் ஈண்டு மீண்டும் பிறவார் என்பதும், தவக்குறைவால் மீண்டார் ஆயினும் ஒன்றினும் பற்றுதல் அற்றிருப்பர் என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க.

(சு)

இந்த அவர் அறுதியினால் வரப்பட்ட இன்பம் என்னை என்ற மாணுக்கனை கோக்கி, மேற் கூறுகின்றார்.

ஆசையினை லற்பசுக மாட்டிநதாற் பேரின்ப
மாசையின்போக் கென்றறிய லாகாதோ—வாசை
நளிகைக் கழுக்குவந்த நாசமென நாடித்
தெளியப்போ மற்றிவைபைந் தும்.

(உரை.) ஆசையினால் அற்பசுகம் ஆய் அழிந்தால்
பேரின்பம் ஆசையின் போக்கு என்று அறியல் ஆகாதோ—
ஆசையினாலே போதம் சுகமுகமாய்ச் சென்ற விடயங்களில்
அழுந்த, தமக்கு அவற்றை அற்பமாய் சுகந்தோன்றி அழி
யும் ஆனால், இவ்வாசை நாசமே சிவத்தில் தோன்றும்
பேரின்பம் பெறுதற்கு ஏது என்று அறியலாகாதோ?
(ஆயின், அவ்வாசை போமாறு எங்ஙனம் எனின்,)

ஆசை நளிகைக்கு அழுக்கு வந்த நாசம் என நாடித்
தெளிய மற்று இவை ஐந்தும் போம் — அவ்வாசை போதத்
தின் கண் ஏறுவது கெய்யாதி வார்த்து அடைக்கும் மூங்கிற்
குழாய்க்கு அழுக்கு வந்த நாசம்போல், தமக்கு நாசமாம்
என விசாரித்தறிய, அவ்வாசையின் போதமாய் அவ் விட
யங்களிற் பிரிந்து செல்லும் இவ்வைந்து அவாவும் நீங்கும்.

(குறிப்பு.) ஆன்மா ஆசையினால் விடயத்தில் அழுத்திச்
சிறிநின்பம் பெறுதல்போல், அவ்வாசை நாசத்தால் சிவத்தில்
அழுத்திப் பேரின்பம்பெறும் ஆகலின், “பேரின்ப மாசை
யின் போக்கென் றறிய லாகாதோ” என்றார்.

தேன் கெய் எண்ணெயாதி வார்க்கும் மூங்கிற்குழாய்ச்
சிறு துவாரத்தின்கண் மாவட்டை முதலிய நுழைந்தால்
அதில் சுழல்வதே அன்றி, அழுக்கினால் மீளமாட்டா; ஆக
லின், முன்போல் தேனாதி வார்த்து அங்கேகரியாது அத
னைப் புறம்பாய் விடப்படும். அதுபோல், ஆசை போதத்

தில் ஏறி மிகுந்தபோது எவ்விதத்தானும் மீளாது; அதனால், அப்போதத்தில் வீட்டின்பத்திற்கு ஏதுவாய் துறவு மெய்யுணர்வு முதலிய நற்குணங்கள் ஏறா, இக் குணங்கள் ஏறாமையின் முன்போல் பிறவித் துன்பத்தையே பெறும். ஆகலின், அங்நனம் உவமை கூறினார்,

நளிகையில் மாவட்டையாதி நுழையும்போது இன்பம்போல் எளிதில் நுழைந்து மீளமாட்டா. அதுபோல் போதத்தின்கண் ஆசை ஏறும்போது இன்பம்போல் தோன்றி, எளிதில் ஏறி மீளாமைக்குக் கொள்க. நளிகை என்பது ஐக்கிற் குழாய், அது திசைச்சொல்.

இத் திருவெண்பாவால் அவாவினால் அற்ப இன்பம் பெறுதல் போல், அவா அறுதியால் பேரின்பம் வரும் என்பதும், அவாவினால் தமக்கு நேரிடும் அநர்த்தத்தை உண்மையாய் விசாரித் தறியின் அவ்வவா அறுதி வரும் என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க.

(எ)

இனித் துறவினது முடியும், துற்து செய்யும் தவத்தினது முடிவும், அடியேற்கு அருளிச்செய்ய வேண்டும் என்ற மாணாக்களை நோக்கி மேற் கூறுகின்றார்.

உதயந் தொழப்போவார்க் குள்ளும் புறம்பும் புதையவொளி வீசுமா போலே—பதிமோகி தீக்காட்டி லேகொடுக்கச் சென்றவா கண்டக்காற்றாக்காத தன்றோ தவம்.

(உரை.) உதயம் தொழப் போவார்க்கு உள்ளும் புறம்பும் புதைய ஒளி வீசுமா போலே — சூரிய உதயம் தொழச் செல்வோர்க்கு உள்ளும் புறம்பும் இருள் மறைய ஒளி வீசுமாறு போலே, (மனை சுதர் முதலிய பற்றுக்கள்

எல்லாவற்றையும் விட்டு, அவற்றின்மேல் உள்ளத்தெழும் அவாலினையும் அறுத்து, கண்ட விடயங்கள்மேற் சென்ற பற்றும் இத்திரியங்களையும் அடக்கி, உள்ளும் புறம்பும் ஆசையாகிய இரூளற நிராசையாகிய ஒளி வீச நின்றலே துறவினது முடிவு.)

பதி மோகி கொடுக்கத் தீக்காட்டிலே சென்ற ஆறு கண்டக்கால் தாக்காதது அன்றோ தவம்—தனது புருடன் மேல் அதி மோகியா யிருந்தளாள் அவன் மரித்தகாலே அவனுக்குத் தன்னைக் கொடுக்கச் சடுகாட்டிற் சென்றவாறு கண்டு (அவனைப்போலும் தற்போதத்தைச் சிவனுக்கு ஊணாகக் கொடுத்துத் தாம் ஒன்றோடும்) தாக்கற்றிருத்தல் அன்றோ தவத்தினது முடிவு?

(குறிப்பு.) உதயத் தொழுவார்க்குக் கண் விழித்த போதும் இமைத்தபோதும் ஒளிவீசுதல் போலும், துறத் தோர்க்குப் பொறிகளால் விடயங்களைக் கண்டபோதும் காணாதிருந்தபோதும் உள்ளும் புறம்பும் நிராசையோடு இருக்கவேண்டும் ஆகலின், அங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

தவமென்றமையால் துறவு வருவிக்கப்பட்டது.

இத் திருவெண்பாவால் உள்ளும் புறம்பும் நிராசையோ டிருப்பது துறவினது முடிவென்பதும், போதம் ஒழிந்து ஒன்றோடும் தாக்கற்றிருப்பது தவமுடி வென்பதும் அறி வித்தவாறு காண்க.

இங்ஙனம் நிராசையோ டிருந்தோர்க்குத் தற்போதம் அறுமோ என்ற மாணுக்களை கோக்கி, மேற் கூறுகின்றார். ஊமைமணி யாட்டுகினு மோசையழிந் தாற்போல வாமதுபோ னிற்க வரிதிகா—ணுமாய்

வளர்ந்த வசத்தையெலா மாளமரக் காலா
லளந்தெறிந்து போட்டதுபோ லாம்.

(உரை.) ஊமை மணி ஆட்டுகிலும் ஓசை அழிந்தால் போல ஆம்—நாவிழந்த மணியைப் பிடித்து அசைப்பினும் ஓசை ஒழிந்த நின்றாற்போல, (பஞ்சவிடயங்களும் வலியவந்து அடுப்பினும் அதிதீவிர பக்குவர்க்குப் போதங் கலங்காது நிராசையே) உண்டாம்;

அதபோல் நிற்க அரிது ஆம் ஆய் வளர்ந்த அசத்தை எலாம் மாள மரக்காலால் அளந்து எறிந்து போட்டதுபோல் ஆம்—அவர் அங்கனம் நிற்குமதுபோல் நிற்க மற்றைய பக்குவர்க்கு மிகவும் அரிது, (நானா உபாயத்தானும் அங்கனம்) நிற்க வருமாயின் ஆசையால் முன்னர்ப் போதம் மேலிட்டு மேன்மேல் வளர்ந்த அதனது சேட்டை எல்லாம் இறத்தபோம்படி அறிவாகிய மரக்காலால் இவ்வள வென்று அளந்து புறம்பாய் எறிந்துபோட்டதுபோல் ஆம்.

காண் - அசை.

(குறிப்பு.) நிராசையோ டிருப்போரைக் கருவிகள் * சேட்டியாது நீங்கும், அக் கருவிகள் நீங்கவே திருவருள் தோன்றும், அத் திருவருளால் போதத்தை ஈடுபெற்று அளவிட் டறிந்த ஒழிக்கலாம் ஆகலின், இங்கனம் உவமை கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் நிராசை உடையோரை வலிந்து விடயங்கள் அடுக்கிலும் போதம் அசையாது ஆகலின்,

* தொழிற்படுத்தாது அல்லது குணக்கேடான தொழில்விடாக்காத.

நிராசை வரின் போத ஒழிவு தானேவரும் என்பதும், இங்ங்-
னம் இருத்தல் மற்றைய பக்குவர்க்கு அரிதென்பதும், அங்ங்-
னம் ஆயினும் அவர்க்கும் உபாயத்தான் அவாவறுதி வருமா-
யின் அப்போதச் சேட்டை அளவிட் டெறியப்படும் என்ப-
தும் அறிவித்தவாறு காண்க.

ததுகாண்புவன போகங்களில் சிறிதேனும் பற்றின்றி
நிற்றற்கு உபாயம் எங்ஙனம் என்ற மாணாக்களை கோக்கி,
மேற் கூறுகின்றார்.

தனுவாதி நான்கினுக்குஞ் சார்வழிந்து சற்றும்
நினையா திளைப்பாறி நின்றால்—மனையாமோ
காந்தக் கடத்தாசி காற்றற்ற தீபமென
ஆந்தத் துவங்களாய லாம்.

(உரை.) தனு ஆதி நான்கினுக்கும் சார்வு அழிந்து
சற்றும் நினையாது இளைப்பு ஆறி நின்றால் மனை ஆமோ—
போகமும் நானன்று'புவனமும் நானன்று ததுவும் நானன்று
காணமும் நானன்று என்ற உள்ளபடி அறிந்து, நியதிக
ளைந்து, அத்ததுவாதி நான்கினிடத்தும் யான் என தென்று
சார்ந்துநின்ற! போதச்சார்வு கெட்டு, அவற்றை மீட்டுச் சற்-
றும் பற்றாது அருளில் இளைப்பாறி அசைவற நின்றால்,
மனையாகிய புவனத்தினிடத்தும், அம் மனையைப் பற்றி
யிருந்த வனிதாதி போகத்தினிடத்தும், முன்போல பற்-
றுண்டாமோ? (ஆயின், புவனபோகங்களில் பற்றின்றி நிற்-
பினும் ததுகாணங்களிற் பற்றின்றி நிற்பது எங்ஙனம்
எனின்.)

காந்தக் கடத்து ஊசி காற்ற அற்ற தீபம் என ஆம்-
தத்துவங்கள் அயல் ஆம்—காந்தக் கடத்திற்கு எதிர்முக-

மாயபோது பற்றியும், அதனுட் கிடந்தபோது பற்றாதும் இருந்த கார்த்தக்கடத்து ஊசிபோலும், காற்றில் இருந்த போது அசைந்தும் காற்றின்றியபோது அசையாதும் இருந்த காற்றற்ற தீபம்போலும், (அத் ததுகரணங்களைத் தணக்கநியமாய்க் கண்டு நீக்கி நிற்பின், அவற்றோடும் தாக்கற்று நிற்பது உண்டாம், (அவற்றோடும் தாக்கற்று நிற்கவே மற்றைய) தத்துவங்களும் அயலாய் நீங்கும்.

(குறிப்பு.) ததுவாதிகளில் கறங்குபோல் சுழன்ற தன்மை திருவருட்கண் நின்றபோது இன்மையால், “இளைப்பாறி” என்றார்.

கார்த்தக் கடத்திற்கு எதிர்முகமாயபோது பற்றிய ஊசி அதனுட் கிடந்தபோது பற்றா நிருந்ததுபோல், சகமுகமாய் நின்று தேகத்தை யானென்று பற்றிய போதம் அகமுகமாய் நின்று திருவருளை அடைந்தபோது அத் தேகத்தை யானென்று பற்றாது ஆகலின், “கார்த்தக்கடத் துசி” என்றும், அப்புலன போக ததுகரணங்களைப் போதம் பற்றாது நின்றபோது கரணம் தற்சேட்டையற்று அடங்கும், அப்போது போதத் திருவருளோடும் கூடிக் காற்றற்ற தீபம்போலாகி மீட்டும் கரணத்தோடும் கூடாது ஆகலின், “காற்றற்ற தீபம்” என்றும், கரணங்க ளறவே அக் கரணங்களினது சேட்டைக்கு ஏதுவாய் காலாதிகளும், அக் கலாதிகளைப் பிரேரகம் பண்ணும் சுத்த தத்துவங்களும் நீங்கும்; ஆகலின், “தத்துவங்க ளயலாம்” என்றுங் கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் புலனபோகங்களைத் தான் அன்றென்று உள்ளபடி அறிந்து களைந்து, அவற்றின்கட் சார்ந்து நின்ற போதச்சார்வு கெட்டு, அருட்சார்பி னின்றால்

புவன போகப் பற்றறும் என்பதும், ததுகரணங்களைத் தனக்கு அர்வியமென்று அருளாய் நிற்பின் அத் ததுகரணப் பற்றறும் என்பதும், இங்ஙனம் அறவே மற்றைத் தத்துவங்கள் தாமே அறுமென்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (1)

உத்தமராயினோர் கற்புடைய மனைவியைத் துறப்பரோ என்ற மாணாக்கனை நோக்கி, மேற் கூறுகின்றார்.

நாயலகை நெய்விரும்பி நக்குவது நஞ்சிட்ட
பாயசமு மெய்ப்பரிசும் பாவையிகச்—சாயாநீர்
வேட்கை யசணமிபம் விட்டின்மீன் வண்டிவையி
சாட்சியைக்கண் டார்துறவா தார். [ன்

(உரை) நாய் அலகை நெய் விரும்பி நக்குவதும் நஞ்சு இட்ட பாயசமும் பாவை மெய்ப் பரிசும் மிகச் சாயாநீர் வேட்கை—நாயானது வாள்வாயில் தடவிய நெய்யை விரும்பி அவ்வாள் வாயை நக்குவதுபோலும், விடங்கலந்த பாயசத்தை ஒருவன் சுவையென விரும்புவது போலமாகும், பாவையரது மெய்ப்பரிசத்தை இன்பமாய் விரும்புதல் ஆகலினும், பொய்யாகிய அப்பாவையரது மெய்ப்பரிசத்தை மெய்யாகக் கண்டு அதுபவிக்க விழைதல் மிகவும் பொய்யாகிய கானல்நீரை மெய்யாகக் கண்டு தாகத்திற்கு உண்ண விரும்புதல் போலாம் ஆகலினும்,

அசுணம் இபம் விட்டில் மீன் வண்டு இவையின் சாட்சியைக் கண்டு துறவாதார் ஆர்—அசுணப்புள் சத்தத்தானும், யானை பரிசத்தானும், விட்டிற்பூச்சி உருவத்தானும், மீன் இரத்தத்தானும், வண்டு கந்தத்தானும் கெடுமென இவைகளைச் சாட்சியாகக் கண்டுறலானும், இவ்வவற்று விடயங்களும் உளவாகிய அப் பாவையரைத் துறவாதார் யாவர்?

(குறிப்பு.) வாள்வாயின் கெய்யை கக்கின காய்க்கும், கஞ்சிட்ட பாயசம் உண்டோனுக்கும், முன்னர் அணுவள விற்பம்போல் தோன்றி, பின்னர் அதனால் மலையளவு துன்பம் வருவதுபோல் அதுபவிக்கும்போது சிறிது இன்பம் போல் தோன்றிப் பின்னைத் துன்பம் வரும் என்பதும், பொய்யாய்த் தோன்றும் கானல் நீரை மெய்யாய்க் கருதி உண்ணத் தொடங்கினான்போல், பொய்யாய்த் தோன்றும் பாவையரை மெய்யாய்க் கருதி அதுபவிக்கத் தொடங்குவ தென்பதும், ஒரோர் விடயத்தை விழைந்து ஒவ்வொன்று கெடுமெனில் ஐந்து விடயங்களும் உளவாகிய பாவையரை விழைந்தால், அவரால் வருங் கேட்டிற்கு அளவின்றென்பதும் இதனால் காண்க.

இத் திருவெண்பாவால் பெண்கள் இன்பம் மிகச் சிறிதென்பதும், அதனால் வருந் துன்பம் மிகப் பெரிதென்பதும், அவர் கூட்டுறவு மாயை யென்பதும், அவர்கள் செய்யும் ஐம்புல நுகர்ச்சி பெருங்கேட்டைத் தருமென்பதும், இங்ஙனம் அறிந்தோர் தம் மனைவி அருந்ததிக் கற்பினள் ஆயினும் துறப்பரென்பதும், அறிவித்தவாறு காண்க.

எல்லோரும் மனைவி ஆகிய குடும்பத்தோ டிருந்து, இன்பங்களை அதுபவித்துக்கொண்டு பூரிப்போடும் இருக்க அக் குடும்பத்தை நீ துன்பமென்றீர், இஃதென்னை எனின் மேற் கூறுகின்றார்.

இடும்பைக்கே கொள்கலமா யேழ்நரகுக் கீடாங்குடும்பத்தைக் குற்ற மறைக்கி—எடுங்காரோவைவர்க் கொருவ னறுதொழிலைச் செய்தலாம் மெய்யைப்பொய் யாக்கி விடும்.

(உரை.) இடம்பைக்கே கொள்கலம் ஆய் ஏழ் கரக்கு
சுநி ஆம் குடும்பத்தைக் குற்றம் மறைக்கின் கடுங்காரோ—
அஞ்ஞானிகள் இம்மைக்கண்ணே துன்பங்களை எல்லாம்
தாம் அதுபவித்தற்கு ஏற்றுக்கொள்வதாய் கப்பலாய், மறு
மைக்கண்ணே எழுவகைப் பிறவியாகிய எழுவகை காகத்தை
யும் உண்டாக்கும் கனறையினையுடைய மனை சுதர் முதலிய
குடும்பத்தை இங்ஙனம் இகபாங்களினும் துக்கத்தைத் தருவ
தென்று அறியார்; இங்ஙனம் அறியவொட்டாது ஆணவமா
கிய குற்றம் அவரை மறைத்தலால், இவ்வாணவக் குற்றம்
நீங்கினோர் குடும்பக் குழாத்தைக் கண்டாலும் உளம் வெறுவி
கடுக்கம் உறார் கொலோ? (ஆயின், நீர் மெய்யென்று கூறிய
சிவம் ஒருவர்க்கும் தோன்றாதிருப்பானேன் என்னின்,)

ஐவர்க்கு ஒருவன் அறுதொழிலைச் செய்தலால் மெய்
யைப் பொய்யாக்கிவிடும்—ஐந்து இந்திரியங்கட்கும் ஓர் முதல்
வனாகிய ஆன்மா உவ் வந்திரியங்களால் அறிந்து அதுபவிக்
கும் விடய சுகத்தின் பொருட்டு உழவு முதலிய அறுவகைத்
தொழிலில் முயற்சிப்படலால் இம் முயற்சி அச் சிவத்தைத்
தெரியவொட்டாது பொய்யாக்கிவிடும்; (இதனை நீ அறிதி.)

(குறிப்பு.) குடும்பத்தால் இம்மைக்கண் தேகதுக்கம்
மனோதுக்கங்கள் இடையறாது வருதலின், “இடம்பைக்கே
கொள்கலமாய்” என்றும், இக் குடும்ப வாசனையால் மறு
மைக்கண் பிறவிகள் தொன்றுதொட்டு வருமாகலின்,
“ஏழ்கரக்குகிடாம்” என்றுங் கூறினார்.

“அறுதொழிலைச் செய்தலால் மெய்யைப் பொய்யாக்கி
விடும்” எனவே குடும்பத்தின் பொருட்டுச் செய்யும் ஆறு
வகைத் தொழில்களின் முயற்சியை விட்டுச் சிவயோக

முயற்சியில் தொடக்கின் மெய்ப்பொருள் தோற்ற-
மென்பதாயிற்று. அறுவகைத் தொழில்களாவன—உழவு,
தொழில், வாணிகம், எழுத்து, சிற்பம், பாதம் இவை ஆறு
மெனக் கொள்க. (கஉ).

உத்தம பக்குவராயினோர் குடும்பத்தோடும் கூடியாரார்
என்று இன்னுங் கூறுகின்றார்.

குரங்கிற் றுனிச்சி குடும்பக் குழாமும்
பெருங்குப்பை யிற்கரடிப் பெண்டும்—பொருந்துவ
காலனுந் தீயுங் கடலுமிருங் கல்லுமாய் [ரோ
மேலு நரகாய் விடும்.

(உரை.) குரங்கின் துனிச்சி குடும்பக் குழாமும் பெருங்
குப்பையில் கரடிப் பெண்டும் பொருந்துவரோ—ஓர் குரங்
கைப் பல குரங்கு வந்து சேட்டித்தல்போல, தாய் தந்தை
சுதர் சுற்றம் முதலியோர் தம்மை வந்து வாதிக்கும் குடும்பக்
கூட்டத்தையும், அக் குடும்பக் கூட்டமாகிய பெரிய மலக்
குப்பைக்கண் கரடிபோலும் பற்றப்பட்ட பெண்டிரது கூட்
டறவ்னையும், பொருந்தியிருப்பரோ உத்தமராயினோர் ?
(ஆயின், எல்லோரும் அவரோடுங் கூடியிருக்க இல்லையோ ?
இவரென்னை அங்கனம் இராதபோவது எனின்,)

காலனும் தீயும் கடலும் இருங்கல்லும் ஆய் மேலும்
நரகாய்விடும்—அக் குடும்பக் கூட்டம் காலனைப்போலும்,
தீயைப்போலும், கடலைப்போலும், பெரிய மலையைப்
போலும், இம்மைக்கண்ணே துன்பத் தருவதாய் மறுமைக்
கண்ணும் அதனோடுங் கூடியிருந்த வாசனையால் பிறப்
பாகிய நரகத்தையும் தருவதாய்விடும், (என அறிந்து அத
னோடுங் கூடியாரார்.)

(குறிப்பு.) சோறு கூறை முதலியன கொடுக்கும் போதும் கொடாதபோதும் வரும் பிணக்கானும், அவற்றிற் கேதுவாகிய திரவியச் தேடிதலானும், அதனைப் பாதுகாத்த லானும், அவர்க்கு வியாதி ஆதி துன்பம் அபிமானபங்கம் வந்த காலையினும், அரையர் கலகம் அற்பகாலம் வந்த காலையினும், அவரிறந்த காலையினும், இவை முதலியவற்றால் அக்குடும்பத்தால் தேசுதுக்க மனோதுக்கங்கள் இடையழுது வருதலின், “ குரங்கிற்றுனிச்சி குடும்பக்குழாம் ” என்றார்.

இத் துன்பக் குழுவில் காடிபோலும் குணத்தானும் செய்கையாலும் இழிவாய பெண்டிரைக் கூடுவரோ என்ப தனை, “ பெருங்குப்பையிற் காடிப்பெண்டும் பொருந்த வரோ ” என்று குறிப்பாற் கூறினார்.

காலன் உயிர்களைப் பாசத்தால் பிணித்துக்கொடு சென்று நிரையத்துள் வீழ்த்தி வருத்துதல்போல், துறந்த செல்கிறேனென்று இரண்டடிச் சென்றேனை மனை சுதர் முதலியோர் காசாணங்களைப் பற்றிக்கொண்டு ஒவிட் டழுது அவனுள்ளம் இளகப்பண்ணி மீட்டுக் கொடுவந்து குடும்பமாகிய துன்பத்துள் அகப்படுத்தி வருத்துதலின், காலன் என்றும், ஒருவனைத் தீச் சூழ்த்துகொண்டது போல் சூழ்த்து கோடலின், தீ என்றும், நடுக்கடலில் வீழ்ந் தோனுக்குக் கரைகண்டு ஏறக் கூடாததுபோல், அக்குடும்ப சாகரத்தில் வீழ்ந்தோனுக்கு இக்கரைகண் டேறக்கூடாது ஆகலின், கடல் என்றும், மலையிருத்திக்கொண்டதுபோல் குடும்பபாரத் தன் தலைச்சுமையா யிருத்துதலின், இருங்கல் என்றும், இறக்கும்போது உயிர்க்கு எந்த வாசனை இருந் தது அந்த வாசனையோடும் சென்று பிறத்தலின், மேலும் நாகம் என்றங் கூறினார்.

இவை இரண்டு திருவெண்பாவானும் மனைவியாகிய குடும்பம் துன்பங்கட்கும் பிறவி வாதனைகட்கும் உறைவிட மென்பதும், இத்னை இங்ஙனமென்று ஆணவமறைப்பான் அஞ்ஞானிகள் அறிந்தில ரென்பதும், ஞானிகள் இத்னைக் காணினும் கேட்கினும் கடுங்குவ ரென்பதும், இக் குடும்ப ரூபந்நி சிவத்தை அறியவொட்டாது மறைக்குமென்பதும், உத்தமபக்குவர் விடாது சூழ்ந்து வாதிக்கும் இக் குடும்ப வாதனையான் வரும் கட்டங்களை முற்றும் அறிந்து அதனை அக்கணத்தே விடுவரென்பதும், அறிவித்தவாறு காண்க. ()

இங்ஙனம் துன்பமென்று அறிந்து, துறந்து செல்வோர் சம்மை கம்பியிருந்த குடும்பத்தைப் பாதுகாத்தற்குச் சகோதரர் முதலாயினாருள் ஒருவரைத் துணையாகவைத்து, பின் துறந்து சேறலாகாதோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

கண்ணனைப்போற் றன்னை யறிவனோ காக்கையுடன் மன்னு குயில்போன வாறுபோ—லந்நியமாய்ப் பேசாது போன துறவி பிறப்பறுப்பார்க் காசானு மென்றே யறி.

(உரை) கண்ணனைப் போல் தன்னை அறிவனோ காக்கையுடன் மன்னு குயில் போன ஆறு போல் அந்நியம் ஆய்ப் பேசாது போன துறவி—யான் இன்ன சாதி இன்ன குலம் தாய் தந்தை இன்னாரென்று தனது குல குடும்பங்களை அறிவாத கண்ணனைப்போலும், உத்தம பக்குவன் யான் இன்ன சாதி இன்ன குலம் இன்னார் தாய் தந்தை யென்று தனது குல குடும்பங்களைப் பகுத்தறிவனோ? இங்ஙனம் ஒற்றையும் பகுத்தறியாது காக்கையுடன் பருவம் வருமளவும் தனது குணம்போல் கூடிச் சென்று, பருவம் வந்த காலே அதற்கு

அந்நியமாய்ப் பேசாது சென்ற நிலைபெற்ற குயில்போலும், அநித்திய விவேகம் வருமனவும் அவரினம் போல் கூடியிருந்த, அந்த விவேகம் வந்த கால அவர்க்கு அந்நியமாய்ப் பிரிந்து அவரோடுஞ் சொல்லாது சென்ற துறவியே மெய்த் துறவி;

பிறப்பு அறப்பார்க்கு ஆசானும் என்று அறி—அத் துறவி பிறப்பறுக்கும் பொருட்டுத் துறத்தார்க்கு ஆசாரியனும் ஆவன் என்றுநீ அறிதி.

(குறிப்பு.) தருமன் முதலிய துணைவரையும் குந்தியாகிய தாயையும் கண்டிருந்தும் கன்னன் அறியாதது போல், இவன் குடும்பத்தாரைக் கண்டிருந்தும் அநித்திய விவேகத்தால் பொய்யாய்க் கண்டான் ஆதலின், “கன்னனைப்போற் றன்னை யறிவனோ” என்றும், குயில் காக்கையோடு கூடி யிருந்தபோதும் தன் குரலைக் காட்டினால் கொத்துமென்று அடங்கி யிருந்த, செல்லும்போதும் கூவாது சென்றதுபோல், குடும்பத்தோடு கூடி யிருந்த போதும் தான் துறத்து சேறலை அவரோடும் சொன்னாற் பற்றவரென்பது அறிந்து, சொல்லா தடங்கியிருந்த, செல்லும்போதும் சொல்லாது சென்றமையால், ‘குயில்போன வாறுபோற் பேசாது போன துறவி’ என்றுங் கூறினார்.

அறிவும் துறவும் உள்ள ஞானி சிறப்புளன் ஆகலின், இவனை “ஆசானும்” என்றார். ஏ - அசை,

இத் திருவெண்பாவால் குல முதலியவற்றின் அபிமானம் இன்றி, அநித்தியவிவேகம் வருமனவும் அவற்றோடு உண்ணோக்குதல் அறமாக் கூடிநின்ற, அந்த விவேகம் வரின் ஒருவரோடும் விடைபெறாது சென்றவனே துறவிகளுட் சிறந்தவன் என்றும் அறிவித்தவாறு காண்க. (கச)

இங்ஙனம் துறந்து செல்வாரை மாதா பிதாக்கள் வந்து தடுத்தால் எங்ஙனம் செல்வார் எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

சித்திரைசெய் வீட்டி நெருப்பும் பெரும்படையு முற்றிப் புறப்பட்டார் முற்றத்தே—பித்தரைப்போனில்லென்று சொன்னாலு நிற்பரோ வட்டாடிகாண் இல்லறத்தை நீத்தா ரியல்பு.

(உரை.) சித்திரை செய் வீட்டில் நெருப்பும் பெரும் படையும் முற்றி முற்றத்தே புறப்பட்டார் நில் என்று சொன்னாலும் பித்தரைப்போல் நிற்பரோ—தாம் சித்திரை பண்ணு நின்ற வீட்டிலுள்ளே நெருப்பும் பெரும்படையும் செறித்து வர (விழித்து, அவற்றைக்கண்டு வெருண்டு அவ் வீட்டின் வாயில் கடந்து) முன்றிலில் புறப்பட்டார் தமக்கு அலுக்கலராயினும், அவற்றின் நடு நிற்பீரென்று அறியாது கூறினும், பித்தரைப்போலும் அவர் மொழியை உட்கொண்டு கணப்போதாயினும் நிற்பரோ ?

உப்படி இல் அறத்தை நீத்தார் . இயல்பு—(அவர் எப்படி நில்லாது ஓடிச் செல்வரோ) அப்படியே மாதா பிதாக்கள் வந்து தடுப்பினும் நில்லாது இவ்வாழ்க்கையைத் துக்கமாகக் கண்டு துறந்து செல்வாராது முறைமையும் ஆம்.

(குறிப்பு.) குடும்பம் துக்கமென்று அறியாதபோது அதனோடுங் கூடியிருப்பார் என்பதும், துக்கமென்று அறிந்தபோது அதனைத் துறந்து செல்வார் என்பதும், துறந்து செல்லும்போது யாவர் தடுப்பினும் நில்லார் என்பதும் இவ்வுவமைக் குறிப்புகளாற் காண்க.

இங்ஙனம் துறந்து செல்வோர் இயல்பு இன்னும் கூறுகின்றார்.

கட்டு நெகித்துவிட்ட கள்ளனைப்போற் கங்குலிற்பே வெட்டு களத்தின் வெருவினர்போல்—முட்டத் [ய் தொடர்ந்த படைபிழைத்துத் தோன்றப்போ வார் லடங்கத் துறந்தேகு வார். [போ

(உரை.) கட்டு நெகித்துவிட்ட கள்ளனைப்போல் கங்குலில் பேய் வெட்டு களத்தின் வெருவினர்போல் முட்டத் தொடர்ந்த படை பிழைத்துத் தோன்றப்போவார்போல்— பொருள் கிருடிய கள்வனைச் சிலர் வந்து பற்றிப் பிணித்து வருத்த அவருள் அருள் உளத்தொருவன் வந்து அப் பிணியை அவிழ்த்துவிட்ட காலையில் விரைந்து செல்லும் அக் கள்வனைப்போலும், அரை யிரவில் பெரும் பேயைக்கண்டு வெருவினர் விரைந்து சேறல்போலும், யுத்தகளத்தின் வெருவினர் விரைந்து சேறல்போலும், தம்மைப் பிடிக்கப் பின்தொடர்ந்த படைக்குத் தப்பி மிகவும் கைகடந்து சொல்வார்போலும்,

அடங்கத் துறந்து ஒருவார்—தாய்தத்தை மனை சுற்றம் முதலிய குடும்பக் கூட்டங்களை எல்லாம் ஒருங்கே துறந்து செல்வார் ; (அன்றி, அவர்க்கு ஓர் தடையும் இன்று.)

(குறிப்பு.) மலபரிபாகம் வாராமுன் தாம் செய்த இரு வினைக்கிடாய்க் குடும்ப பாசத்தால் பிண்ப்புண்டு வருந்துவர் என்பதும், அப்பரிபாகம் வந்தகாலத் தோன்றுகின்ற அருட்சத்தி அக் குடும்பபாசத் துக்கமென்று அறிவிக்க அறிந்து துறந்து செல்வார் என்பதும், அப்போது இரவில் தோன்றும் பேம்போலும் யுத்தகளம்போலும் குடும்பம் அவர்க்குத்

தோற்றமென்பதும், அக் குடும்பக் குழாங்கள் பின் தொடர்வரென்று அறிந்து தூரதேசத்திற் செல்வா ரென்பதும், இவ்வுவமைக் குறிப்புகளாற் காண்க.

படை - சேனை.

இவை பிரண்டு திருவெண்பாவானும் குடும்பபாரம்பொறுத்தற்கு ஆற்றாது வருந்தி இழித்துவிட்டு விரைந்து செல்வோர் தாய்தந்தையர் ஆதரவு தடுத்தற்குச் சிறிதும் உட்படாரென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கசு)

தாம் துறந்து போதற்குக் குடும்பத்தார் சம்மதித்தால், அப் பதியிலிருந்து தவம்பண்ணலாகாதோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

உடுக்கை மறந்தவருக் கூர்காடென் றுண்டோ
வடுத்தயலா ருண்டோபே யானால்—சுடப்போட்
டெதிரிட்ட தெல்லா மிழந்தார்க் கிருந்த
பதியைக்கொண் டுண்டோ பயன்.

(உரை.) உடுக்கை மறந்தவருக்கு ஊர் காடு என்று உண்டோ பேய் ஆனால் அடுத்தயலார் உண்டோ—(குடும்பக் கூட்டங்களை எல்லாம் துரிசறத் துறந்த தேகத்தையும் சத்துருவாகக் கண்டு அத் தேகத்தில் நான்குமுழுஞ் சுற்றும்) உடுக்கையும் மறந்து திரிவோர்க்கு இது ஊர் என்றும். இது காடென்றும் பகுத்துக் காணும் நினைப்பும் உண்டுகொலோ? (அஃதன்றி,) பூரணப்பேய் வயமாகையினால் அவர்க்கு அடுத்தாரும் அயலாரும் உண்டுகொலோ? (இங்ஙனம் உடுக்கை மறந்து அடுத்தார் அயலாரென்பதும் தோன்றா திருப்பதும் அன்றி,)

சுடப் போட்டு எதிரிட்டது எல்லாம் இழந்தார்க்கு இருந்த பதியைக் கொண்டு பயன் உண்டோ—காத்கில் எடுத்த பொருள் மிகவுஞ்சுட விரைந்துபோட்டு கின்றார் போல், தமதறிவிற்கு எதிரிட்ட கருவிகளை எல்லாம் துன்பமாகக் கண்டு ஞானஞ்சினியினால் எரித்து இவற்றையும் இழந்தார்க்குத் தாம் முன்னிருந்த பதியில் இப்போது இருந்தது கொண்டு பயன் என்னை உண்டுகொல்?

இத் திருவெண்பாவால் தேகாபிமானம் விடுத்த அந்னைப் பாகையாகவும், எதிரிட்டவைகளைத் துன்பமாகவும் கண்டு, அனைத்தையும் இழந்த, பூரண மருள் கொண்டோர் இது நாடு இது காடென்றும் இவர் அடித்தார் இவர் அயலாரென்றும் பகுத்தறிதல் இன்றாகலின், முன்னிருந்த பதியில் இப்போது இருப்பதனால் அவர்க்கு வரும் பயன் ஒன்றும் இன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. உடுக்கை = வஸ்திரம்.

முன்னிருந்த பதியைவிட்டு, மற்றோர் சிவதலத்தில் ஓரிடம் பற்றியிருந்து, ஒருவர் முன்னிலையாய் உதராக்கினிக்கு அன்னமாத்திரம் வாக்கியுண்டு தவத்தைப் பண்ணலாகாதோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

துக்கஞ் சுகமான சுட்டறிவு கெட்டவர்க்குத் திக்குண்டோ வெங்குஞ் சிவாலயமா—மக்கினிக்குப் பிச்சைப் பொதுநிறைர் பேரிதுவே பேசார்தம் இச்சையிருப் பேகாந்தத் தே

(உரை.) துக்கம் சுகம் ஆன சுட்டு அறிவு கெட்டவர்க்குத் திக்கு உண்டோ எங்கும் சிவாலயம் ஆம்—முன்கண்ட பிரபஞ்ச துக்கம் எல்லாம் இப்போது ஆகந்தமாகக் கண்ட அச்சுட்டுப்போதம் கெட்டோர்க்கு இன்ன திசை என்றும்

இன்ன இடம் என்றும் பகுப்புண்டாமோ? அவர்க்கு எத் திசையும் எவ்விடமும் சிவாலயமே ஆகும் ; (அஃதன்றி,)

அக்கினிக்குப் பிச்சைப் பொதுநிழல் நீர் பேரிதுவே பேசார் ஏகாந்தத்து இருப்பு தம் இச்சை—உதராக்கினி அவித்தற்கு ஊரின் கண் பிச்சையும் இருத்தற்கு இடம் பொதுச்சாவடி மாநிழலும், தாகந் தணித்தற்கு எரியாதிகீர் களும் உளவாகலின் அன்னம் இடம் நீர் என்னும் இவற்றி னது பெயரையே சொல்லார் ; (ஆயின், அவர்க்கு இச்சை தான் ஏது எனின், ஒருவரோடுங் கூடியிராது பேசாது) ஏகாந்தத்திருப்பதே இச்சையாம்.

(குறிப்பு.) சிவத்தை உணர்ந்தோர்க்கு எங்கும் பரி பூரணமாய்த் தோற்றும் ஆகலின், “எங்குஞ் சிவாலய மாம்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் பிரபஞ்சங்களை யெல்லாம் ஆகந்த மயமாக் கண்ட துறவினர்க்குத் திசையாதி எவ் விடத்தும் சிவாலயமாகும் என்பதும், பிச்சையாதி உள வாகலின் அன்னபானாதி ஓரிடத்தில் குறியார் என்பதும், ஒருவரோடும் கூடாது ஏகாந்த மெனனத் திருப்பதே அவர்க்கு இச்சை என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க .(கஅ)

ஒருவரோடு கூடியிருந்த பேசுதலும் ஆகாதோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

அங்கக்கா ரன்றுதிப்பு நாவிகவை யான துவுஞ் சிங்கி குளிர்ந்ததுவும் போற்செகத்தோர்-சங்கத்தைத் தீண்டுமன மேபகையாய்ச் சேரா துடலோடே மாண்டுதிரி வார்துறவா வார்.

(உரை.) அங்கக்காரன் துதிப்பும் நாவீ சுவையானது வும் சிங்கி குளிர்த்ததுவும் போல் செகத்தோர்—நானு வேடங் கொண்டு நடக்கும் வேடதாரி அவ் வேடங்கட்கு ஏற்ற பாடை பேசுதல்போலவும், கொல்லா நின்ற வற்ச நாயி ஒருவர்க்குச் சுவையானது போலவும், தன் காலிற் பூண்ட விலங்கு ஒருவற்கு இதமானது போலவும், (தந்தம் சாதிகட் கும் தொழில்கட்கும் ஏற்ற சொற்களைச் சொல்லியும், துன்ப மாயுள்ள விடயங்களை இன்பமாகக் கருதிக்கொண்டும், மனைவி முதலிய பாச விலங்கை இதமாகக் கைக்கொண்டும் மயங்கிச் சூழலா நிற்பர், இச் சகத்தோர்,

சங்கத்தைத் தீண்டும் மனமே பகை ஆய்ச் சேராது உடலோடே மாண்டு திரிவார் துறவு ஆவார்—இங்ஙனம் சூழலா நின்றார் கூட்டத்தைக் கூடவேண்டு மென்று கரு தும் மனகினைவே தம் பகையாகி அந்நினைவோடுங் கூடாது, உடலோடுங் கூடியிருந்தும் கூடாது, அவ் வுடல் வாதனை மாண்டு திரிவாரே துறவினை உடையாராவர் (என்றறிதி.)

(குறிப்பு.) “உடலோடே மாண்டு திரிவார்” எனவே, போகவாதனை, தேகவாதனை, போதவாதனை ஆகிய இம் மூன்று வாதனையும் தீர்த்தார் என்பதாயிற்று.

இத் திருவெண்பாவால் பிரபஞ்சிகன் ஒருவரோடொரு வர் கூடலும், நானுவிதமாய் வார்த்தையாடலுமே இன்ப மாய்க் கருதி மயக்குவர் என்பதும், துறவோர் அங்ஙனஞ் செய்வது துன்பமென்று விடுப்பதமன்றி, தம்முடலோடுங் கூடியுங் கூடாதிருப்ப ரென்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க.

பொன்மலைமேலாகாயம்போவார்க்குப் பூமிபுள்ளோ ரென்னவே நாதாந்த மெய்தினரை—பென்னருகே

வாவென்று பாற்கடலில் வாழரியை மண்டுகேங்
கூவுந் தகைமையதொக் கும்.

(உரை) பொன் மலைமேல் ஆகாயம் போவார்க்கும்
பூமி உள்ளோர் என்னவே—பொன்மலை முடிமேல் ஆகாச
கமணம் பண்ணுவோர்க்கு இந்நிலத்தின்கண் உள்ளார் மிக
வும் தாழ்ச்சியானதுபோல், ஞானிகட்கும் பிரபஞ்சிகட்கும்
உயர்ச்சி தாழ்ச்சி இருப்பவும்,

நாதார்த்தம் எய்தினரை என் அருகே வா என்று பால்-
கடலில் வாழ் அரியை மண்டுகேம் கூவும் தகைமையது ஒக்-
கும்—நாத சத்தவத்தின் முடிவாயிருந்த திருவருளை
அடைந்த ஞானிகளைப் பஞ்சபூத காரியத் தானாகிய தேகத்
தானாகி இத்திரியவழி தழைத்து செல்லும் பிரபஞ்சி ஒரு
வன் என் மனைக்கு நீர் வருக என்றழைத்தல் பாற்கடல் காப்-
பண் அவணையில் பள்ளிகொள்ளாநின்ற பெருமானைப்
பார்த்த, ஓர் தவனாரும் இக்கடல்மிகை மிதத்ததாய்கின்-
றீர், யானும் இக்கடல் மிகை மிதத்த தாய்கின்றேன், உமக்-
கும் அரி யென்றும் பெயர், எனக்கும் அரியென்று பெயர்,
ஆகலின், எனதருகே நீர் வருக என்றழைக்கும் முறைமை
யது ஒக்கும்.

(அறிப்பு.) பொன்மலை முடியை நாதார்த்தத்திற்கும்,
அம் மலைமுடிமேல் தோன்றும் ஆகாயத்தை இந் நாதார்த்தத்-
தில் தோன்றும் திருவருளுக்கும் அவ் வாகாயத்தில் கமணம்
பண்ணுவோனை இத் திருவருளையும் கடந்து செல்லும்,
ஞானிகள் அறிவிற்கும் உவமித்தக் கூறியவாறு காண்க.

ஞானிகள் சத்துவங்கட் கெல்லாம் முடிவாய் நின்ற
பரிபூரணத்தை அடைந்தவர். பிரபஞ்சிகள் சத்துவங்கட்

கெல்லாம் அடியா யுள்ள பஞ்ச பூதகாரியம் தானாயுள்ள தேகத்தை அடைந்தவர். ஆகலின், “பொன்மலைமே லாகா யம் போவார்க்குப் பூமியுளா ரென்னவே” என்று அங்ங் னம் உவமை கூறினார்.

ஞானிகளது மகிமையை அறியாததால், அவரும் உலகத்தின்கண் இருக்கின்றார், யானும் உலகத்தின்கண் இருக்கின்றேன், அவரும் மனிதர், யானும் மனிதனென்று கருதி அழைத்தான் ஆகலின், “பாற்கடலின் வாழியை மண்டுகங் கூவுந் தகைமைய தொக்கும்” என்று இங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகட்கும் அஞ்ஞானிகட் கும் தாரதர்மியமும், அவரை இவரெண்ணுமல் அழைப்பதும், இங்ஙனம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உ௦)

ஆயின், பத்தியோடு மனமொழி மெய்களால் அவரை வணங்கி என் மனைக்குத் தேவரீர் எழுந்தருளுக என்று ஒரு வன் அழைத்தால் செல்வரோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

கும்பிட்டுங் கீர்த்தித்துங் கோடி யுபசாரம்
வம்பிட்ட பத்தி வலைவழியை—நம்புவரோ
வூனாதி வாதனைக ளொன்றாத வப்பெருமை
வீணே விளைக்கு மெனின்.

(உரை.) கும்பிட்டும் கீர்த்தித்தும் கோடி உபசாரம் வம்பு இட்ட பத்தி வலைவழியை நம்புவரோ — ஒருவன் வந்து அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கத்தோடு வணங்கியும், அநேக தோத்திரங்களைப் பண்ணியும், சுவாமிகள் அடியேன் மனைக் கெழுந்தருளுக என்று கோடி பேதங்களாய் உபசாரங்களைச் செய்தும், இங்ஙனம் அழைக்கும் புதுமைபொருந்திய பத்தி

ஆகிய வலைநெறியை ஞானிகளாயினர் ஓர் பொருளாகக் கருதிச் செல்வரோ? (ஆயின், அன்போடு வணங்கி அன்னங்கொடுக்கிறேன் என்றழைத்தால் அவ்வன்ன மாத்திரஞ் சென்று வாங்கிக்கொள்ள லாகாதோ எனின்,)

ஊன் ஆதி வாதனைகள் ஒன்றாத அப் பெருமை வீணே விளைக்கும் எனின்—ஊண் உடுக்கை முதலிய வாதனைகளையும் விரும்பாத அந்த அவா அறுதி ஆகிய பெருமை அவநிருக்குமிடத்து அவர் வேண்டா என்று தள்ளவும் வீணாய் அவ்ஞானதிகளைக் கொடுப்பிக்கும் ஆயின்.

(குறிப்பு) உபசாரமிகுதியை, “கோடி” என்றும், ஒருவரும் அங்ஙனஞ் செய்யக்கண்ட தின்மையால், “வம்பிட்ட” என்றங் கூறினார்.

“ஊணாதி வாதனைகள்” எனவே நோய் குளிர்கட்டு மருத்தும் உறையுளும் வேண்டார் என்பதாயிற்று. (உக)

தாம் ஊணாதிகளை விரும்பி ஒருவரைப் பின் சேறலாகாதன்றி, ஒருவர் அன்போடும் வணங்கி ஊணாதி கொடுத்தற்குத் தம் மனைக்கு அழைத்தாலும் செல்லாதிருப்பது ஏது காரணம் எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

கருமந் திரிவிதத்திற் கட்டவிழுங் கால
மரவுந் தவளையும்போ லாகி—யிருதலையிற்
கொள்ளியெறும் பாயுடம்பே கூற்றுகித் தோற்று
னுள்ளினரு முருமென்னா கும். [மெனி]

(உரை.) திரிவிதத்தில் கருமம் கட்டு அவிழும் காலம் உரவும் தவளையும்போல் ஆகி இருதலையில் கொள்ளி ஏறம்பு ஆய் உடம்பே கூற்று ஆகித் தோற்றும் எனில்—ஞானசாரி

யர் கிருபானோக்கத்தானும், கர சரண பரிசுத்தானும், திரு வாக்கானும், அவரது ஆணவம் மாயை தன்மங்களாகிய கட்டு விடுதலையாகாநின்ற காலம் ஆகலின், தம் உடம்பே பாம்பும் தாம் ஓர் தவளையும்போலாகி, அவ்வுடம்பே இருதலையும் எரி குழந்த கொள்ளியாகி, தாம் அக் கொள்ளிக் குழலுட் சுழலும் என்றும்பாகி, அவ்வுடம்பே தம்மைப் பிணித்துச் செல்லுங் கூற்றாகித் தோற்றும் எனின்,

உள்ளினரும் ஊரும் என் ஆகும்—இங்ஙனம் பகையாய்த் தோற்றும் உடம்பிற்கு உபசாரஞ் செய்யக் கருதினோரும், அவர் அழைத்துச் செல்லும் ஊரும், அவர்க்கு என்ன பயனைத் தரும்?

(குறிப்பு.) பாம்பு தவளையைப் பற்றி நின்றல்போல் உடம்பு அவரைப் பற்றி நின்றலானும், கெருப்பு அவியுமளவும் குழற்கண் வருந்திச் சுழலும் என்றபுபோல் ஊழ்வினை அறுமனவும் உடம்புள் வருந்தி இருத்தலானும், கூற்று உயிரைப் பிணித்துச் சேறல்போல் அவரைப் பற்றிநின்று பிச்சையாதிக்குச் செல்லப் பண்ணுதலானும், அங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

ஒருவன் தனக்குப் பகையாயினார்மேல் வெறுப்புண்டாவதமன்றி, உப் பகைவர்க்கு இதஞ் செய்வார் மேலும் வெறுப்புண்டாவதுபோல், அவர்க்குப் பகையாகிய உடம்பின் மேல் வெறுப்புண்டாவதம் அன்றி, அவ்வுடம்பிற்கு இதஞ் செய்வார் மேலும் வெறுப்புண்டாம் ஆகலின், “உள்ளினரு மூரு மென்னாகும்” என்றார்.

“திரிவிதத்திற் கட்டவீழும்” என்றமையால், இரண்டு மலமும் வருவிக்கப்பட்டன. (உஉ).

ஞானசாரியரை அடைந்தோரும் ஒருரின் கண் ஒருவன் செய்யும் உபசாரத்தை அங்கீகரிக்க இல்லையோ? இவர் என்னை அங்ஙனம் அங்கீகரியா திருப்பது எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

பிறவாத யோனி பிறந்துபிறந் தெல்லா
மறிவானு னாரென் றறியா—வறிவை
யறிந்துமீ னண்ட வழிபருந்திற் குஞ்சாய்ப்
பிறந்தவர்க ளென்பார்ப்பார் பின்.

(உரை.) பிறவாத யோனி பிறத்து பிறத்து எல்லாம் அறிவால் நான் ஆர் என்று அறியா அறிவை அறிந்து— (தெய்வ மானுடப் பிறப்பன்றி, மற்றைப்) பிறவாத யோனி பேதங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் அளவில் காலம் சென்று பிறத்து எய்தது, (பின்னர்த் தெய்வகதியாய்ப் பிறவிகட்கு எல்லாம் தப்பி, தன்னை அறிதற்கு ஏதுவாய இம் மானுடப் பிறவியிற் பிறத்தும், இத் தேகத்துள் இருத்து) எல்லாவற்றையும் அறிவானுகிய யான் யாரென்று அறிதற்கு அரிதாய அறிவை இம் மானுட தேகம் அநேகத்தாற் செய்த வெபுண்ணிய மேலீட்டால் இப்போது அறித்து,

மீன் அண்டவழி பருந்தில் குஞ்சு ஆய்ப் பிறந்தவர்கள் பின் ஏன் பார்ப்பார்—நீரில் நுழைந்துசெல்லும் மீன் முட்டை வழித்தோன்றும் குஞ்சு ஆகாயத்திற் செல்லும் பருந்தின் முட்டை வழித்தோன்றும் குஞ்சாய்ப் பிறந்தது போல், பிறப்பிற்கு ஏதுவாய்ப் பிறந்த பிறப்புக்கள் நீக்கி, வீட்டிற்கு ஏதுவாய்ப் பிறந்தோர்கள் இப்போது மற்றையவைப் போலும் ஊர் உறவு என்று ஏன் பார்ப்பார்?

(தறிப்பு.) முட்டைவழித் தோன்றாமல் இரண்டிற்
கும் ஒத்ததாயினும், முன் நீருட் சென்றதும், பின் ஆகாயத்
திற் செல்வதும் ஒவ்வாததுபோல், முன்னரும் இப்போதும்
பிறத்த மானுடப்பிறப்பு ஒத்ததாயினும், முன் பிறப்பிற்
சென்றதும், இப்போது வீட்டிற் செல்வதும் ஒவ்வாது. ஆக
லின், இங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

முற்பிறப்பில் சிவபுண்ணிய மேலீட்டால் இப்பிறப்பில்
எளிதில் தன்னை அறிந்தமையால், "அறிந்து * * *
பிறத்தவர்கள்" என்றார்.

தன்னை அறிந்தால் தலைவனையும் அறியலாம் ஆகலின்,
"நானொன்றறியா வறிவையறிந்து" என்றார். (உரு)

இங்ஙனம் ஊர் உறவாதி ஒன்றும் வேண்டார்க்குப்
பெருமை தான் யாது எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

அரசர்க் குடைமை யளவற்ற பேறே
பெருமையா னாற்போலப் பெற்ற—வரிபிரமர்க்
கப்பாலாம் வாழ்வு மணுவாகி யாதுமற
லிப்போ பெருமை யீவர்க்கு.

(உரை.) அளவு அற்ற உடைமை பேறே அரசர்க்குப்
பெருமை ஆனால் போல—அளவற்ற திரவியம் ஆடை பூஷ
ணதிகளைப் பெறும் பேறே அரசர்க்குப் பெருமையானாற்
போல,

பெற்ற அரிபிரமர்க்கு அப்பால் ஆம் வாழ்வும் அணு
ஆகி யாதும் அறல் இவர்க்கு இப்போ பெருமை—அவ்வா
சர் முதலியோர் வாழ்விற்கு மேலாய வாழ்வினைப் பெற்ற
அரி பிரமர் வாழ்விற்கும் அப்பாலாகிய பதமுத்தி வாழ்வு
களும் அனுமாத்திரம் இன்பமாய் அழியும் எனக் கண்

டிருந்த இகபர வாழ்வுகளில் யாதொன்றினும் பற்றற்ற இப் பற்றறுதியே இவர்க்கு இப்போது பெருமையாம்.

(தறிப்பு.) “அரசர்க்குடமை” என்று பொதுப்படக் கூறினமையான், நால்வகைச் சேனை நால்வகை அரண் நானு தேசங்கள் முதலியனவுங் கொள்க.

அவர்க்கு அப் பேறு மேன்மேலும்பெறுவது பெருமை யானாற்போல், இவர்க்கு அப் பேறு மேன்மேல் விடுவது பெருமை என்பதும்; அவர்க்கு அப் பேறின்மை சிறுமையாவதுபோல், இவர்க்கு அப்பேறு பெறுவது சிறுமை என்பதும்; பேற்றின்மேல் பற்றுப் பிறவிக் கேது, அப் பேற்றின்மேற் பற்றறுதி வீட்டிற்கேது என்பதும்; பிறப்பை அடைதல் சிறுமை, வீட்டை அடைதல்பெருமை என்பதும் இதனாற் காண்க. (உச)

இங்ஙனம் இருந்த ஞானிகள் வீட்டிற்கு வதவாகிய சரி யாதிகளைத்தான் செய்யார்களோ எனின்; அவர் செய்யுஞ் சரியாதிகள் இவை என்று மேற் கூறுகின்றார்.

சரியை யுடல்வெறுத்த றன்னை யறிதல்
கிரியோகங் கூடாமை கேளாத்—திருஞானம்
வேறின்மை பேரீன்பம் வீட்டுதியா மேலீடு
பேறின்மை தானே பெறல்.

(உரை.) சரியை உடல் வெறுத்தல் கிரியை தன்னை அறிதல் யோகம் கூடாமை—அவர்க்குச் சரியையாவது (மலச்சுமை, துக்கம் விளைக்கும் குரம்பை, அநித்திய வீருது எனக் கண்டு, உண்டி சுருக்குதல் முதலியவற்றான்) உடலத்தை வெறுத்தல், கிரியையாவது ‘தத்தவம் முப்பத்தாறையும் நியதிகளைந்து அவற்றின் முடிவினின்ற) தம்மை உள்ள

படி அறிதல், யோகமாவது (அங்ஙனம் தம்மை அறிந்த விடத் துத் தமக்கு உயிர்க்குயிராயிருந்த திருவருளைக்கண்டு அவ் வருளே வடிவாகியிருந்து முன் நீக்கி நின்ற கருவிகளோடுங்) கூடாமை;

கேளாத் திருஞானம் வேறு இன்மைபேரின்பம்விட்டு உதியாமலே ஈடு பேறு இன்மை பெறல் தானே—அம்மூவ கையானும் உண்டாம் கேட்டறியலாகாத அழகிய ஞான மாவது (அவ்வருளே வடிவாயிருந்த தாம் சிறிதும் தோன்றாது பரையே ஆகிய) வேறின்மையினையும், அதன்மேல் பேரின்பம் விட்டுத் தோன்றாத மேலீட்டினையும், இவ் விற்பத்தைப் பெற்றோ மென்னும் பேரின்மையினையும் பெறுதல் தானே யாம்.

(தநிப்பு) ஞானசாரியர் மௌனமொழியால் அறிவிக்க அறிதலான், “கேளாத் திருஞானம்” என்றும், இன்ப மேலீடாமுன் விட்டுத்தோன்றலான் “விட்டுதியாமேலீடு” என்றங் கூறினார். பேறின்மை - இன்பாதிதம்.

“கும்பிட்டு” டென்னும் திருவெண்பா முதல் இவையென்று திருவெண்பாவானும் ஞானிகளினது இயற்கை நெறிகளினது முறைமை அறிவித்தவாறு காண்க. (உரு)

ஏழாம் அநிகாரம் துறவு

மு த் து ம்.

அருளவத்தைத் தன்மை

இங்ஙனம் சரியாதிகளை நீத்து உள்துறவு புறத்துற
 ஷ்டையராய், பிருதிவிமுதல் நாத தத்துவம் ஈராகச் சொல்லப்
 பட்ட தத்துவம் முப்பத்தாறையும் கடந்து, ஆணவ இருளை
 யுங் கடந்து, ஆன்ம தரிசன முதலிய சுத்தாவத்யைகளில்
 நிற்போரது தன்மை கூறினமையால், இவ்வதிகாரத்திற்கு
 அருளவத்தைத் தன்மை என்று பெயராயிற்று.

உண்டொழித்துத் தேடு முடம்பரா யொன்று முத
 லுண்டர்பதத் தட்பாலு மைம்புலத்து—முண்டு
 மழுங்கினர்க்குப் போகம் வருத்தமாய்த் தோன்ற
 வெழுந்தவருள் கெட்டே னிதென்.

(உரை.) உண்டு ஒழித்துத்தேறும் உடம்பர் ஆய் ஒன்று
 முதல் அண்டர் பதத்து அப்பாலும் இம்புலத்தும் உண்டு
 மழுங்கினர்க்கு—ஒருடம்பில் பிராரத்தத்தை உண்டொழித்து
 அவ்வுடம்பில் அவ் வினையை உண்டொழித்தற்கு இடையே,
 இதாதிதங்கனாகிய தொடர்பால், தேறும் ஆகாமியத்தால்
 தொன்றுதொட்டு வரும் உடம்புகளை உடையராய், இப்
 பூலோகமாகிய ஒன்று முதல் தேவர் பதவிக்கு அப்பாலும்
 ஆண்டாண்டுச் சென்றிருந்து இம்பொறிகளானும் அவ்வவ்
 வுடம்புகட்கு ஏற்ற விடயபோகங்களை இன்பமாகக் கண்டு
 உண்டு அளவில் காலந் தழும்பேறினார்க்கு,

போகம் வருத்தமாய்த் தோன்ற எழுந்த அருள் கெட்
 டேன் இது என்—அப்போது இன்பமாய்த் தோன்றிய

போகம் இப்போது துன்பமாய்த் தோன்ற உதயமாகிய திருவருள், கெட்டேன் ஈது என்கொல்!

(குறிப்பு.) ஓர் பிரகாரம் இன்றிச் செய்த வினையின் பேதப்படியே தது காண புலன போகங்களும் பேதித்துத் தோன்றலான், “தேடுமுடம்பரா யண்டர்பதத் தப்பாலு மைம்புலத்து முண்டு ம்முங்கினர்க்கு” என்றார்.

ததுவாதிகள் பேதிப்பதாவன, நல்ல தேசத்து நல்லோர்கள் அங்கீகரித்த போகத்தை புசித்தலாலும், நல்ல வினையோடும் நல்ல சொல்லோடும் நற்றொழிலைச் செய்தலானும், பொல்லாத தேசத்துப் புண்போகங்களைப் புசித்தலானும், பொல்லாத வினையோடும் பொல்லாத சொல்லோடும் புன்தொழிலைச் செய்தலானும், இவற்றுள் ஒன்று நன்றும் ஒன்று தீதுமாய் மாறிமாறி வருதலானும், இவை முதலாய் வற்றால் பேதிப்பதெனக் கொள்க.

இத் திருவெண்பாவால் சுத்தாவதையில் நின்று அருளைத் தரிசித்தோர்க்கு விடயத் துன்பமாய்த் தோற்றும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (க)

வாசகத்துங் கோவையினு மாணிக்க மாகவழங் காசைத் துறையந்த மாமதிலே—யாசை யிருதலைப்பா லேக மெனவிரண்டா மித்தி லொருதலைக்கா மந்திறவன் றே.

(உரை.) மாணிக்கம் ஆக வழங்கு வாசகத்தும் கோவையினும் ஆசைத்துறை அகந்தம் ஆம்—மாணிக்க மணிபோலாகப் புலவரான் எடுத்து வழங்கா நின்ற சங்கத்தார் முதலியோர் கூறிய ஆசிரியப் பாக்களினும், மாணிக்கவாசக

சுவாமிகள் அருளிச்செய்த திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் முதலிய கோவைகளினும், காமத்தினது இலக்கணமாகக் கூறப்பட்ட கிளவித்துறைகள் அநந்தம் ஆகும்;

அதிலே ஆசை இருதலைப்பால் ஏகம் என இரண்டாம் இதில் ஒருதலைக்காமம் துறவு அன்றோ—அக் கிளவித் துறைகளுள் காமம், தலைவனும் தலைவியும் ஆகிய இருவர் பாலும் சமனொத்துக் கூடுவதாகிய இருதலைக் காமம் எனவும், ஒருவர் பால் மிகுந்தும் ஒருவர்பால் குறைந்தும் காமம் ஒவ்வாது கூடுவதாகிய ஒருதலைக்காமம் எனவும், இரண்டுள் அடங்குவதாம்; இவற்றுள் தலைவன் விழையாதிருப்பத் தலைவி விழைந்து பற்றும் ஒருதலைக்காமம்போல விடயாநந்தத்தைத் துறந்து சொருபாநந்தத்தைப் பெறும்பொருட்டுச் சத்தாவத்தையில் நிற்போர்க்கு இச் சொருபாநந்தம் கிடைத்திலது ஆயினும் இவ்வாநந்தத்தையே பெற விரும்பித் தொடர்ந்து நிற்பது அன்றோ துறவாவது?

(குறிப்பு.) தலைவன் கூடி இன்பம் கொடாதிருப்பினும் தலைவி தனது கற்பால் பிறரை விழையாது அத் தலைவனையே விழைந்து நின்றல்போல், சொருபாநந்தம் தனக்குக் கிடைத்திலது ஆயினும் தனது தவக் கற்பால் விடயாநந்தத்தையே விழையாது சொருபாநந்தத்தையே விழைந்து நிற்கவேண்டுமென்பதும், தலைவி கற்பினைக் கண்டு தலைவன் காருணியத்தால் அவட்கு இன்பம் கொடுத்தல்போல், இவன் தவக் கற்பினைக்கண்டு சிவம் காருணியத்தால் தனதானந்தத்தை இவனுக்குக் கொடுக்குமென்பதும், இவ்வுவமைக் குறிப்புகளாற் காண்க.

வாசகம்போல் இருத்தலின் ஆசிரியப்பாவை “வாசகம்” என்றார். (2)

இத் திருவெண்பாவால் சொருபாநந்தத்தை விரும்பிச் சுத்தாவதத்தில் நிற்போர்க்கு இச் சொருபாநந்தம் கிடைத்திலது. ஆயினும், இவ்வாநந்தத்தையே விரும்புவது அன்றி அசுத்தாவதத்தில் திரும்பி அவ்விடயாநந்தத்தை விரும்பல் ஆகாதென்று கூறியவாறு காண்க.

சாத்துவிக மெட்டாய்த் தசவவத்தை யாய்த்தன்னை நீத்தவனாய்த் தானாய்ப்பின் னேயமாய்க்-கூர்த்ததெல் சுத்த வவத்தைத் துவட்சித் துகளற்ற [லாஞ் வத்துவிதர்க் கேதுமுதி யா.

(உரை.) சாத்துவிகம் எட்டு ஆய்த் தச அவத்தை ஆய்தன்னை நீத்தவன் ஆய்த் தான் ஆய்ப் பின் னேயம் ஆய்க் கூர்த்தது எல்லாம் சுத்த அவத்தைத் துவட்சி—இராசத தாமத காரியங்களை யெல்லாம் நீக்கிச் சாத்துவிக காரியமாகிய நிராசை முதலிய எண் குணங்களையும் உடையவனாகி, அருகிய நோக்க முதலிய பத்தவத்தைகளையும் உடையவனாகி, இந்த கற்குணங்களால் தத்துவ முப்பத்தாறையும் கடந்து தன்னை அறிந்த அருளைத் தரிசித்தத் தற்போதம் அடங்கினவனாகி, பின்னர்ப் பரையே தானாகி, பின்னர் னேயத் தழுந்தினானாகி, இஃகணம் ஒருவன் நுண்ணிதாய் அறிந்து சென்ற தெல்லாம் சுத்தாவதத்தை அநுபவங்களாகும்;

துகள் அற்ற அத்துவிதர்க்கும் ஏது உதியா—இந்தச் சுத்தாவதத்தைகளை அறிந்து சென்ற போகம் அற்றச் சிவத் தோடும் இரண்டறக்கலந்த அத்துவிதத்தை உடையோர்க்கு முற்கூறிய அநுபவங்களுள் யாதொன்றேனும் தோன்றாது; (இவர் மென னுரத்தமாயிருப்பார்.)

(குறிப்பு.) சாத்துவிகம் எட்டாவன : நிராசை, தவம், பொறுமை, கிருபை, சந்தோஷம், வாய்மை, அறிவுடைமை, அடக்கம் உடைமை இவை எண்வகையும் எனக் கொள்க.

தச அவத்தையாவன : பிரபஞ்சத்தை மாயாவடிவமாய்க் காணுது அருள்வடிவாய்க் காணும் அருகிய, நோக்கமும், கருவிகளை நியதிகளையும் சிந்தனையும், முற்பிறவியிற்பட்ட துன்பங்களை நினைத்து கெட்டுயிர்ப் பெறிதலும், திருவருள் மேலீட்டால் உடம்பில் இளஞ்சூடுமூதலும், ஊனாதிகளைத் துறத்தலும், ஒருவரோடு உரையாடற்கு மானமுறதலும், மெனனமா யிருத்தலும், பித்தேறினாற் போலப் பிரபஞ்சப் பகுப்புத் தோன்றுகிருத்தலும், பிராணவாயு இறந்து மூர்ச் சித்திருத்தலும், போதம் இறந்து சிற்றலும் ஆகிய இவை பத்துமெனக்கொள்க.

சுத்தாவத்தையோடு கூடி அவற்றில் தோன்றும் அநுபவங்களைப் போதம் சுருங்கி நின்று அறிதலானும், அப் போதம் தேய்தல் வளர்தற்குத் தக்கதாய் ஓர்கால் உயர்ந்த அநுபவமாயும், ஓர்கால் தாழ்ந்த அநுபவமாயும், மாறித் தோன்றலானும், “ துவட்சி ” என்றார்.

கேவலாவத்தையோடு ஆணவம் நீக்கிற்று ஆயினும், அதனது காரணம் போத மிறக்குமளவும் இருத்தலின், போதத்தைத் ‘ துகள் ’ என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானசாதகர் இலக்கணமும் சாத்தியாத இலக்கணமும் கூறியவாறு காண்க. (ங)

அவ்வநுபவங்களை அறிந்து சொல்வது வாக்கு ஆகலின், இவ்வாக்களை மெனனமாக்குவது முத்தி அன்றோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

உரையொடுங்கற் போத முதிக்கு மொழிவே
யருளா மதன்போக் கசையாப்—பரையோகம்
போனாற் சுகாதீதம் புண்ணியர்க்குப் பொய்யுதியா
தேனோர்க்குப் பல்விதமா கும்.

(உரை.) உரையொடுக்கின் போதம் உதிக்கும் ஒழிவே
அருள் ஆம் அதன்போக்கு அசையாப் பரையோகம்போனால்
சுகாதீதம்—வாக்கினை மெனனமாக்கின் உள்ளே போதம்
தோன்றும் (ஆகலின், அவ்வாக்கு மெனனம் முத்தி அன்று;
ஆயின், போதமடக்கின் முத்தியோ எனின்) போதம் அடங்
கின் அருள் தரிசனம் (ஆகலின், அப்போதம் அடங்கல்
முத்தியன்று; ஆயின், அருள் தரிசனம் நீங்குதல் முத்தியோ
எனின்) அவ்வருள் தரிசனம் நீங்கின் போதஞ் சிறிதும்
அசையாத பரையோகம் (ஆகலின், அவ்வருள் தரிசனம்
நீங்குதல் முத்தி அன்று; ஆயின், பரையோக நீங்குதல் முத்
தியோ எனின், பரையோகம் நீங்கின் சுகப்பேறும்; ஆக
லின், அப்பரையோகம் நீங்குதல் முத்தி அன்று; ஆயின்,
அச் சுகப்பேறு நீங்குதல் முத்தியோ எனின்) அச்சுகப்பேறு
நீங்குதலே சுகாதீதம் (இச் சுகாதீதமே முத்திநிலை.)

புண்ணியர்க்குப் பொய் உதியாது ஏனோர்க்குப் பல்
விதம் ஆகும்—இச் சுகாதீத முத்தியை அடைந்த புண்ணி
யர்க்கு மேற்கூறிய சுத்தாவதையில் தோன்றும் பொய்கள்
யாவும் தோன்றா, இம் முத்தியைப் பெறுது அச் சுத்தாவத்
தையில் நிற்போர்க்கு அதுபலம் பலவிதமாடத் தோற்றும்.

(குறிப்பு.) பரையோகம் கூறி அதற்கப்பால் சுகாதீதங்
கூறினமையால், இவற்றிற்கு இடையில் தோன்றும் சுகப்
பேறு வருவிக்கப்பட்டது.

பரிபூரண சிவத்திற்குத் தம்மைக் கொடுத்தலால்
மெய்ஞ்ஞானிகளைப் “புண்ணியர்” என்றார்.

சுகாதீதத்திற்குச் சுத்தாவத்தைக் காட்சி பொய்யாக
லின் “பொய்யுதியாது” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் முத்திரிலை ஈதென்று அறி
வித்தவாறு காண்க.

அச் சுகாதீத முத்திரியை அடைதற்கு ஏதுவாகிய சுத்
தாவத்தையில் நிற்போரது குணங்கள் யாவை எனின்,
மேற் கூறுகின்றார்.

கருவி கழல வரைநோக்காஞ் சிந்தை
பெருமூச்சாம் போதம் பிறியி—லருளாய்
வெதும்பி யுடல்வெறுக்கு மின்பாய் விகளம்
முதிர்ந்துறையு நாணுமொடுங் கும்.

(உரை.) கருவி கழல வரை நோக்கு ஆம் போதம் பிறி
யில் சிந்தை பெருமூச்சு ஆம்—கருவிகள் நீங்கவே மலைமேல்
கின்று நோக்குவோர்க்கு நிலத்தின்கண் உள்ள பொருள்கள்
அருகித் தோன்றுமாப்போல, (பிரபஞ்சம் எல்லாம் பொய்
யாய்த் தோன்றுவதாம்) அக் கருவிகளுள் அதோமுகமாய்
கின்ற போதம் அவற்றைப் பிறியில் (ஊர்த்தவமுகமாய்
கின்று தன்னை அறியும், அங்கனம் தன்னை அறியும்போது
இங்கனம் இருக்கின்ற யான் ஏறும்புகளால் * நாக்கூழ் அரிப்
புண்டதுபோல், அளவில் காலம் அக்கருவிகளால் அரிப்புண்
டோனே என்னும்) சித்தினையால் கெட்டுவிர்ப்புளதாம் ;

அருள் ஆய் உடல் வெதும்பி வெறுக்கும் இன்பு ஆய்
விகளம் முதிர்ந்து உறையும் நாணும் ஒடுக்கும்—(தன்னை

* நாகப்பூச்சி யென்னும் ஓர் கிருமி.

அறிந்த பின்னர்) அருள்தரிசனம் உண்டாய், (பின்னர் அவ் வருளே தமக்கு வடிவாகி) இம் மாயா உடலம் வெதும்பி (இதனை) வெறுப்பன்; (பின்னர்) ஆகந்தமுண்டாய், (இவ் வாகந்த மேலீடாகிய) உன்மத்தந்திலைமீக்கொண்டு மௌனமாயிருப்பன், (அஃதன்றி, பிரபஞ்சத்தார்க்கு காணுவதாய) காணமும் நீங்கும்.

(குறிப்பு.) “போதம்பிறியில்” என்றதனால் தன்னை அறிந்தென்பது வருவிக்கப்பட்டது.

“அருளாய்” என்றதனால் அருள் தரிசனம் வருவிக் கப்பட்டது.

நாணம் ஒடுங்கலாவது ரோடல் பூசனையாதி செய்திலன் என்று உலகத்தார் பழிப்பது குறித்து வரும் நாணம் எனக் கொள்க.

இத் திருவெண்பாவால் கருவிகள் நீங்கியவிடத்துவருங் குணமும், தன்னை அறிந்தவிடத்து வருங் குணமும், திரு வருள் தோன்றியவிடத்து வருங் குணமும், ஆகந்தத் தோன்றியவிடத்து வருங் குணமும் கூறியவாறு காண்க.

வேர்க்கும் விழிததும்பும் பொய்யறியின் மெய்வெது யார்க்கும் விறைக்கு மருளுதிப்பின்-வாக்குமன [ம்பி நின்றுபரி பூரணமாய் நேயத்தே கார்க்கதமாய்க் கன்றிப் புளகிதமாங் காண்.

(உரை.) வேர்க்கும் விழிததும்பும் பொய் அறியின் மெய்வெதும்பி ஆர்க்கும் விறைக்கும்—(பொய்யாகிய கருவிகளை உள்ளபடி பொய்யாய் அறியின், மெய்யில்) வெயர்வை அரும்பும், விழியில் நீர்ததும்பும், எல்லாம் பொய்யென்

றறிந்துகொண்டேன் என்று உடலத்துள் இளஞ்சுடெழு
ஆரவாரிப்பன், (பின்னர்த் தன்னை உள்ளபடி கண்டு ஒன்
றினையும் காடாது) உடலம் அசைவற இருப்பன் ;

அருள் உதிப்பின் வாக்கு மனம் நின்று பரிபூரணம் ஆய்
நேயத்தே கார்க்கதம் ஆய்க் கன்றிப் புளகிதம் ஆம்—(பின்
னர் அருள் தோன்றுமிடத்து வாக்குமனங்களில் நின்று அவ்
வருள்) பரிபூரணமாய்த் தோன்ற இதற்கு முதலாய நேயத்
தை (என்றைக்கு அடைவேன் என்று அந்நேயத்தை நாடி)
மேகங் குமுறுவதுபோலாய் உள்ளே குமுறி உள்ளம்
வெதும்பி உடலம் உரோமாஞ்சலியாம்.

(தறிப்பு.) வாக்கு மனங்களில் நின்று அருள் பூரண
மாய்த் தோன்றுவதாவது, மனத்தால் நினைந்த நினைவு
நினைந்த தில்லைமாயும், வாக்காற் சொன்ன சொற்கள்
சொன்ன தில்லைமாயும், தனக் கறுபவமாய்த் தோன்றுவதாம்
எனக் கொள்க.

இத் திருவெண்பாவால் கருவிகளைப் பொய்யென்று
அறிந்தவிடத்து வருங்குணமும், திருவருள் உதித்தவிடத்து
வருங் குணமும், அறிவித்தவாறு காண்க. (சு)

பேயைப் பெண்ணென்றிருந்தும் பித்தனைக்குப்
பொன்றோற்று, மாயத்தானுண்டு மனமாண்டு
மயல்-போய்த், திடுக்கமே பித்தாய்த் தெளிமயலா
னாற்போ, னடக்குமருண் மேலிட்ட நாள்.

(உரை.) பெண்ணே பேய் என்று இருந்தும் பித்தனைக்
குப் பொன் தோன்றும் மாயத்து ஊண் உண்டு மயல் போய்
மனம் மாண்டு—பெண்களைப் பேய்களைப் போலும் பிடித்து

வாதிப்பவரென்று கண்டிருப்பதாயும், பித்தனைக்குப் பொன்
தோற்றப்போவதாய்க் காண்பதாயும், உதா எரிவாய்த்
தோன்றும் மாயத்திற்குக் காடி கூழ் முதலிய ஊண் யாது
கிடைப்பினும் வாங்கி உண்டு (அவைகள்மேல் வைத்த)
யலும் போய் (அவற்றை மெய்ப்பொருளாகக் காணும்)
மனமும் இறந்து;

அத் திடுக்கமே பித்து ஆய்த் தெளிமயல் ஆனற் போல்
அருள் மேலிட்ட நாள் நடக்கும்—அப் பொருந்தல் உருத்தல்
களையும் அவற்றிற்கு ஏதுவாய பொன்னையும் விழைந்து நெடு
நாள் பிறவித் துன்பத்தால் வருந்தினோமே என்னும் அத்தத்
திடுக்கந்தானே விடாப் பிராந்தியாய் அறிவு பயித்தியங்
கொண்டோனைப் போலவும் திருவருள் மேலிட்டகாலத்து
விளக்கும்.

(தறிப்பு.) பேய் பிடியுண்டு விடுபட்டோனுக்கு ஓர்
காலத்து அதனைக் கண்டபோது பயத்தோற்றல்போல்,
முன் பெண்களால் வருந்திய வருத்தத்தை நோக்கி
அவரைக் கண்டபோது பயத்தோற்றலான் அங்ஙனம்
உவமை கூறினார்.

“பித்தனைக்குப் பொன் றோற்றம்” என்று அதனினும்
இழிவாய்க் கூறினமையால் ஒட்டுச் சின்னங்களையும் சிறு
கற்களையும்போல் காண்பர் என்பதாயிற்று.

எங்கும் பரிபூரணமாய் அருள்வடிவா யிருத்தலானும்,
பொன் பெண் மண் ஊண் உடல் என்னும் ஐவகையும்
வெறுத்த உலகத்தாரோடு மாறுபட்டிருத்தலானும், “தெளி
மய லானாற்போல்” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் அருள் மேலிட்டநாள் நடக்குங்
குணங் கூறியவாறு காண்க. (எ)

மலட்டுமக னீங்கி வரக்கண்ட தாய்தால்
உலத்தி மகிழு மதுபோ—லுலப்பிலாக்
காலங் கழிந்ததையுங் காணுத்தைக் கண்டகளிப்
பாலு மழுதுசிரிப் பார்.

(உரை.) மலட்டு மகன் ிங்கி வரக்கண்ட தாய் தால்
உலத்தி மகிழும் அதுபோல்—(கெடுநாள்) மலடிருந்து 'பின்
னர் அரிதாய்ப்பெற்ற' புதல்வன் (தன் மனைவிட்டு) நீங்கி
(உயல் மனையிற்சென்று மீண்டு) வர எதிர்க்கண்ட தாய்
(சென்று எடுத்து மார்போடு அணைத்து முன்னர் அவனைப்
பெருத காலத்தையும் இப்போது அவனைப் பெற்றுக் கண்ட
காட்சியையும் நினைந்து) தாலாட்டுதலோடு அழுது அவ்
வழுகையோடும் சிரிக்கும்; அதுபோல,

உலப்பு இலாக் காலம் கழிந்ததையும் காணுத்தைக்
கண்ட களிப்பாலும் அழுது சிரிப்பார்—(திருவருளைப்
பெருது அளவிறந்தகாலம் (பிறவியில்) வீணாய்க் கழிந்
ததைக் கருதியவதனாலும், (அக் காலங்களுள் ஓர் காலமாயி
னும்) காணாத அத்திருவருளை (இப்போது கண்ட) களிப்
பாலும், அவ்வருளைத் தோத்திரம் பண்ணலோடு அழுது
அவ்வழுகையோடும் சிரிப்பார் (திருவருள் மேலிட்டைப்
பெற்றோர்.)

(குறிப்பு.) "தாலலத்தி" என்ற உவமை கூறினமை
யால் அருளைத் தோத்திரம் பண்ணுதல் வருவிக்கப்பட்டது,
அருள் தம்மிடத்துத் தோற்றலான் அதனை மகவாக உவ
மித்து கூறினார். தால் - தாலாட்டுதல், உலத்தல் - அழுதல்.

இத் திருவெண்பாவால் கழிந்தநாட் கொங்குதல் கூறிய
வாறு காண்க. (அ)

சுகாதீத முத்தியைப் பெறாது, இங்ஙனம் திருவருள்
மேலீட்டைப் பெற்றோர்க்குப் பிறப்பு உண்டாகாதோ ?
எனின் மேற் கூறுகின்றார்.

நடைதளர்ந்து மெய்ம்மறந்து நாண மழிந்தே [ய்ச்
புடறளர்ந்து கீழ்க்குரலிட் ணைபோய்-மடலெடுப்பா
சத்தாதி கெட்டுமனந் தாக்கற்றுச் சந்தமிழந்த
பித்தர்க்கு மாகா பிணி.

(உரை.) நடை தளர்ந்து மெய் மறந்து நாணம் அழிந்து
உடல் தளர்ந்து கீழ்க்குரல் இட்டு ஊண்போய்—(கருவிச்
சேட்டைக ளடங்குதலின்) நடை தளர்ந்து, (அருளே வடிவா
யிருத்தலின்) உடம்பு மறந்து, (உடம்பு மறத்தலின்) பிரபஞ்சி
கள் பழிப்பார் என்பது குறித்து வரும் நாணம் அழிந்த,
(உண்டிமேல் விருப்பின்மையான்) உடல் தளர்ந்து, (மன
மௌனியா யிருத்தலின்) கீழ்க்குரற் பேச்சாய், (அருளுமுதம்
புசித்தலின்) சிற்றாண் உண்பதாய்,

மடல் எடுப்பு ஆய்ச் சத்தாதி கெட்டு மனம் தாக்கு
அற்றுச் சந்து அழிந்த பித்தர்க்கும் பிணி ஆகா—(அரு
ளையே அன்றி மற்றொன்றையும் நாடாமையின்) * மடலெடுப்
பான் போலாய், (ஐந் தவாவும் அற்றமையால்) சத்தாதி விட
யங்களும் இறந்து, (இச் சத்தாதி விடயங்கள் இறந்தமையால்)
மனம் ஒன்றோடும் தாக்கற்று, (மனம் ஒன்றோடுத் தாக்கற்ற
மையால்) அருளென்றும் தானென்றும் இன்றி இரண்டற்ற

* பனை மடலாற் குகிரை செய்தேறதல்.

(இவ்வருள் தலைமீக்கொண்ட) பித்தர்க்கும் சுகாதீத முத்தியை அடைந்தோரைப்போல்) பிறவிநோய்கள் உண்டாகா.

(தறிப்பு.) அருள் மேலீட்டையும், பிரபஞ்சப் பற்றெழுவையும் உடையோர் தேகாந்தத்து அறிவோடுஞ் சென்று சுகாதீதமுத்தியை அடைவர். ஆகலின், “பித்தர்க்கு மாகா பிணி” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் அருள்மேலீட்டை உடையோர்க்கும் பிறப்பு இன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க.

குறும்பாட்டும் புன்சிரிப்புங் கூர்த்திமையா நோக்கு வெறும்போகஞ் சாய்ந்து விழினு—மறந்த [ம் திகைப்பும் விதிர்ப்புந் திமிர்ப்பும் விறைப்பும் உகைப்புந் தெளிந்தறித லும்.

(உரை.) குறும்பாட்டும் புன்சிரிப்பும் கூர்த்த இமையா நோக்கும்—தாம் அறிந்த பாட்டுகளுள் சில பாட்டான் அருளைத் தோத்திரம் பண்ணுவதாய் குறும்பாட்டும், (ஆகந்த மகிழ்ச்சியால் தோன்றும்) புன்சிரிப்பும், (உட்புறனும் அவ்வாறந்த பூரணத்தை நுண்ணியதாய்ப் பார்த்துக்கொண் டிருப்பதாய்) இமையா காட்டமும்,

வெறும் போகம் சாய்ந்து விழினும் மறந்த திகைப்பும் விதிர்ப்பும் திமிர்ப்பும் விறைப்பும் உகைப்பும் தெளிந்து அறிதலும்—(தாம் ஒன்றையும் விழையாது இருப்பினும் சமது சந்திதியில்) பொய்ப் போகங்கள் மிகவுஞ் சாய்ந்து வந்து கிடப்பினும் (இத் துன்பங்கள் ஈண்டு ஏன் வந்தன என்று அவற்றை) செறிதும் நினையாத திகைப்பும், (அவற்றைக் கண்டபோது) உடல் நடுக்குறுதலும், (பஞ்சேந்திரியங்கட்கு உரிய விடயங்கள் நேர்படின அவ் விடயச்சுவை

தோன்றாத திமிர்ப்பும், (பூதம் பேய் புலி கரடி முதலிய வந்தகாலத்துக் கற்றுண்போலத் தேகம் அசைவற்றிருக்கும்) விறைப்பும், (ஆகத்தம் மிகவும் வந்து தாக்குதலான் எழுந்து குதித்தாடும்) உடைப்பும், (அங்ஙனம் ஆடிய ஆகத்த மேலீட்டால் தோன்றாது அவ்வாசத்த மேலீடு சிறிது நீங்கிய போது இப்போது யாம் என் செய்தோம் என்று) தெளிந்தறிந்த கோடலும், (ஆகிய இக் குணங்கள் எல்லாம் பரையோக நீங்கி ஆகத்தம் பெற்றோர்க்குத் தோன்றுவனவாம்.)

(குறிப்பு) இங்ஙனம் அறிவும் திறவும் உடைய ஞானிகளைப் பத்தராய் உள்ளார் எல்லாரும் அன்னபானம் காய்பழம் ஆடை முதலிய கொண்டு வந்த வணங்குவர் ஆகலின், “வெடும்போகஞ் சாய்த்துவிழிலும்” என்றார். வெடும் போகம் - பொட்ப்போகம். சாய்த்தென்பது மிகுதி மேல் ஏறிற்று.

இத் திருவெண்பாவால் ஆகத்தம் பெற்றோர் குணம் அறிவித்தவாறு காண்க. (க0)

இங்ஙனம் பூரணாகத்தம் பெற்றோர்க்கு ஆடலும் பாடலும் உண்டாவது என்னை எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

கால்வந்த வர்க்காட்டங் கைவந்த வர்க்காட்ட மால்முந்தி வந்தவர் வாய்ப்பாட்டு—மேல்கொண்ட வானந்த வுல்லாசத் தாச்சரிய மாரறிவா ஞானம்போற் காணு முலகு.

(உரை.) கால் வந்தவர்க்கு ஆட்டம் கை வந்தவர்க்கு ஆட்டம் மால் முந்தி வந்தவர் வாய்ப்பாட்டும்—(பிறவி முடவராயிருந்து இடையில் தெய்வகதியால்) கால் நடக்க வந்தவர்க்கு ஆட்ட முண்டாவது போலும், (கைவராயிருந்து

இடையில் அங்கனம்) கைவந்தோர்க்கு ஆட்ட முண்டாவது போலும், (தாங் கூடி அதுபவித்த பெண்மேல்) ஆசை தலைமீக்கொண்டு வந்தவர் வாய்ப்பாட்டுப்போலும்,

மேல்கொண்ட ஆகந்த உல்லாசத்து ஆச்சரியம் ஆர் அறிவார் ஊனம்போல் காணும் உலகு—(தம்மை மறைத்து) மேற்கொண்டெழுந்த ஆகந்த உல்லாச அதிசயத்தால் (அவர்க்கு ஆடலும் பாடலும் உண்டாம்,) அவ்வாறந்தாதிசயத்தை (அதனைப்பெற்ற ஞானிகள் அறிவது அன்றி) மற்றையாரறிவார்? (அவர்க்கு ஆடல் பாடல்களை) பவித்தியமிகுதியால் உண்டாவனபோல் காண்பார் உலகத்தார்.

(குறிப்பு.) கெடுநாள் காலங்கையும் வராதிருந்து இடையில் அவை வந்தோர்க்கு ஆட்டம் உண்டாவதுபோல், அளவிறந்தகாலம் மும்மலச்சிறையிற் கிடந்தோர்க்கு இப்போது அச்சிறை விடுதலையாய்ப் பரிபூரண வடிவைப் பெற்றமையான் ஆடலும், தாம் அதுபவித்தபெண் இன்பவாசனை உளத்திருத்தலான் அவர்க்குப் பாடல் உண்டாவதுபோல், துன்பப் போகத்தையே அளவில்காலம் புசித்தோர்க்கு இப்போது நிரதிசயாகந்தங் கிடைத்தமையால் பாடலும், உண்டென்பது இவ்வுவமைகளாற் காண்க.

“ஊனம்போல்” என்றமையால் ஊனம் இன்றென்பதாயிற்று.

உலகென்பது ஆகுபெயர்.

“கைவந்த வர்க்காட்டம்” என்பதற்கு அருத்தம் ஓர் வித்தையாதி முன் கைவராதிருந்து பின் கைவந்தபோது ஆட்டம் உண்டாவதுபோலும் என்கினும் ஆம்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகட்குப் பூணவடிவம் பெற்றமையால் ஆடலும், ஆகந்தம் பெற்றமையால் பாடலும் உண்டாம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கக)

ஆகந்த மௌனமதனை அடைந்த ஞானிகள் போதம் இழந்தோராகலின், இங்ஙனம் கிரீவிகாரிகளா யிருந்தோர்க்கு அந்த விகாரிகள் போலும் ஆடல் பாடல் எங்ஙனம்? உண்டாம் எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

அறிவு பறிகொடுத்திவ் வாக்கையற மாறிப்
பெறுதி யிழப்புதியாப் பித்தி—னறிசென்
றலையற்ற நீத்தமோ ராளற்ற கப்ப
லுலைவுற்ற தோநிற்ப தோ.

(உரை.) அறிவு பறிகொடுத்து இவ்வாக்கை அற மாறிப் பெறுதி இழப்பு உதியாப் பித்தின் சென்று அறி—(முன்னர் விடயாகந்தத்திற்குத் தமது அறிவைப் பறிகொடுத்ததுபோல், இப்போது மாறிச் சொருபாகந்தத்திற்கு) அவ்வறிவைப் பறிகொடுத்து, (முன்னர்க் கூடியிருந்த) இம் மாயாவடிவ மறந்து போக, (இப்போது அருள் வடிவாய்) மாறிப்பெற்று, (அவ் வருளே வடிவாகலின் ஓர் பொருளைப் பெற்றோமென்னும்) பெறுதியும், (ஓர் பொருளை இழந்தோ மென்னும்) இழப்புங் (இவற்றான் வரும் இதாகிதங்களும்) தோன்றாத ஆகந்தப் பயித்திய மீக்கொண்டு, (ஒரிடத்துச் சிறிதேனும் விகார முண்டாகாது இதனை அறிவில்) சென்ற பார்த்தறிதி; (இஃதன்றி,)

அலை அற்ற நீத்தம் ஓர் ஆள் அற்ற கப்பல் -உலைவு உற்றதோ கிற்பதோ — அலையின்றிய சாகாத்தில் கிற்கும் ஓராரும் இன்றிய கப்பல் அசைவுறுகின்றதோ? அசை

வற்று நிற்கின்றதோ? (அஃது எங்ஙனம் அசைவற்று நிற்கின்றது, அதுபோலும், மௌனாந்த சாகாதில் முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் தற்போதமும் இறந்து நின்ற ஞானிகளும் அசைகிலர் என்று இத் திட்டாந்தத்தானும் கண்டு கொள்க,) (கஉ)

(குறிப்பு.) அலையற்ற நீத்தத்தை மௌனாந்தத்திற்கும், ஆளற்றிருத்தலைக் கருவிகளிறந்து நின்றற்கும். அசைவற்ற கப்பலைப் போதமிறந்த ஞானிகளது அறிவிற்கும், உவமித்தார். அறிவு பறிகொடுத்தல் - ஆந்தமயமாய் அழுந்தல்.

செகஞ்சிரிக்கத் தாஞ்சிரித்துச் சீபேயென் றோட்டிலகம்புறங்கா டேச்சுக்குற் றற்றுத்-திகம்பரியாய்த் தானந்தம் பாடிவிண்ணிற் றட்டத் துணங்கையடித் தானந்தக் கூத்துநடிப் பார்.

(உரை.) செகம் சிரிக்கத் தாம் சிரித்துச் சீபேய் என்று ஒட்டில் புறங்காடு அகம் ஏச்சுக் குற்றற்றுத் திகம்பரி ஆய்— (உலகநடை தெரியாத பேயரென்று) சகத்தோர் தம்மைப் பார்த்துச் சிரிப்ப, (ஞானநெறி தெரியாத மலப் பேயரென்று) தாமும் அவரைப் பார்த்துச் சிரித்து, (புறத்திண்ணை பொதுச்சாவடிகளில் தாம் இருந்தவிடத்து அவர் வந்து) சீபேயரே போம் என்று (ஒட்டினால் யாதொன்றும் கூறாது அவ்விடம் விட்டு நீங்கி) புறங்காட்டை கன்மனைபோற்கண்டு, அசுத்தமென்னும் அருவருப்புச் சிறிதும் அற்றுத் திகம்பரிகளாய் (அவ்விடத்திருந்து,)

தான் அந்தம் பாடி விண்ணில் தட்டத் துணங்கை அடித்து ஆனந்தக்கூத்து நடிப்பார்,—தமது போதநாசமான இடத்தப் பாடிச் சிதாகாசவெளியில் பொருத்தி நின்று

துணங்கைக் கூத்திற்கு உரித்தாம்படி கையடித்து ஆகந்த
கடனம் பண்ணுவர் (அவ்வாகந்த பூரண ராயினர்.)

(தறிப்பு) உலகர்க்கு ஞானிகள் மாறுபாடா யிருத்த
லானும், ஞானிகட்கு உலகர் மாறுபாடா யிருத்தலானும்,
“செகஞ் சிரிக்கத்தாஞ் சிரித்து” என்றார். உலகத்திற்கு
ஞானம் பேய் ஞானத்திற்கு உலகம் பேய் என்னும் உலக
வழக்கமும் அது.

பிரபஞ்சமெல்லாம் ஆகந்த பூரணமாய்த் தோற்றவின்
சுகாட் டசுத்தம் அவர்க்குத் தோற்றாது என்பதறிக.

“தானத்தம்பாடி” என்றதனால் போதம் இறத்த
மின்று பாடினார் என்பதம் “விண்ணிறந்தட்ட நடிப்பார்”
என்றதனால் பரிபூரணாகந்தம் மாறாது நடிப்பா ரென்பதுங்
காண்க.

இவை யிரண்டு திருவெண்பாவானும் ஞானிகள் நிருவி
காரிகளா யிருந்தே ஆடுவர் பாடுவொன்று அறிவித்தவாறு
காண்க.

(கங்)

நீர் கூறியவாறே எல்லாவற்றையும் துறத்து, சிவவேடம்
பூண்டுகொண்டு, தவக்களைச்செய்து, சிவாலயங்கடோறும்
ஆடிப்பாடி அழுது சிரிக்கின்றோர் நிருவிகாரிகள் அல்லரோ?
எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

விபரிதப் பூணு முடையும் விளியா
லபிமா னமுமவரா லாட்டுந்—தபசுபோற்
செய்யுஞ் சடங்குந் திகைப்புஞ் சிதம்பரத்தி
லையன் றனக்கறிய லாம்.

(உரை.) விபரீதப் பூணும் உடையும் விளியால் அபிமானமும் அவரால் ஆட்டும் தபசுபோல் செய்யும் சடங்கும்—(பார்த்தபேருக்கு) விபரீதமாய்த் தோன்றும்படி (சொம் செவி களம் கரம் மார்புகளில் மிகவும் பூண்டுகொள்ளும்) உருத்திராக்கப் பூண்களும், (உத்தூளனமும்,) ஒட்டுவேட்டி உடையும், வார்த்தையினால் யாம் சிவமதம் என்று பிடித்துப் பேசும் அபிமானமும், அவரிடத் துண்டாம் ஆடல் பாடல்களும், தவசுபோற் செய்யும் ஞானசாரங்களும்,

திகைப்பும் சிதம்பரத்தில் ஐயன் தனக்கு அறியலாம்—(அவ் வேடத்திற்கும் நடைக்கும் உரிய பரிபூரண ஞானம் அகத்து இன்றி) திகைத்திருத்தலும், (ஆகிய இவை உடையாரது கருத்தினே) சிதாகாசத்தில் பஞ்சகிருத்திய நடனம்பண்ணுகின்ற பாமசிவனது திருவுளத்திற்கே அறியலாம் (அன்றி மற்றையர்க்கு அறியலாகாது.)

(தறிப்பு.) ஆபாணம்போல் பூண்டு கோடலின், உருத்திராக்கத்தை, “பூண்” என்றார். உருத்திராக்கங் கூறின மையால் உத்தூளனம் வருவிக்கப்பட்டது.

அகத்து ஞானம் இன்றி, புறத்து இங்ஙனங் காட்டுவன எல்லாம் தற்போதத்தா லுண்டாவன ஆகலின், இவர் நிருவிகாரிகள் அலரென்பதுங் காண்க. இவர்களும் ஞானிகள் போல் பிறர்க்குத் தோற்றலின், “சிதம்பரத்தி லையன் தனக்கறியலாம்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகள்போல் நடிக்கின்றோரைப் பொய்ஞ்ஞானிகளென்று அறிவித்தவாறு காண்க.

மெய்ஞ்ஞானிகள் நடை இன்னுங் கூறுகின்றார்..

மாலயனா யிந்திரனாய் வாழுவதாய் மாளுவதாஞ்
சாலமயல் பார்த்துத் தலையசைப்பர்—ஞாலமயங்
குன்மத்தக் கோரணிபார்த் தோகோ வெனச்சிரிப்பர்
தன்னைப்பார்த் தாடுவர்தாந் தாம்.

(உரை.) மால் (ஆய்) அயன் ஆய் இந்திரன் ஆய் வாழ
வது ஆய் மாளுவது ஆய் சால மயல்பார்த்துத் தலை அசைப்
பர் ஞாலம் மயங்கு உன்மத்தக் கோரணிபார்த்து ஒகோ
எனச் சிரிப்பர்—(தேவர்கட் கெல்லாம் மேலாய்) மால் என்
னும் பெயரை உடையனாகியும், அயன் என்னும் பெயரை
உடையனாகியும், இந்திரன் என்னும் பெயரை உடைய
னாகியும் சிறந்துள்ளார் (தத்தம் பதவிகளில்) அழிவின்றி
வாழ்வதாய்க் கருதிக்கொண்டிருந்து, பன்னாளில் மாண்டு
போவதாகும் அவரது மிகுந்த ஆணவ மயக்கத்தைப் பார்
த்து, (இவ்வாணவம் அவர்களையும் பொய்யாகிய தேகாதிகளையும்
மெய்யாக் கருதப்பண்ணி மயக்கிற்று, கண்டீர்கொலோ
என்று உள்ளத்து நாடி) சிரக்கம்பங் கொள்வர், (அவ்
வாணவத்தான்) இவ்வுலகத்தார் மயங்காநின்ற பயித்தியக்
கோரணிக் கூத்தைப் பார்த்து ஒகோ எனப் பிறர்க்குக்
கேட்கச் சிரிப்பர்,

தன்னைப் பார்த்து ஆடுவர் தாம்தாம்—(அஃதன்றி)
தம்மைப் பார்த்து, தம்மைச் சிவபூரணம் விழுங்கிக் கோட
லால் காணாது, தாம் அச் சிவபூரணம் தாம் என நடனம்
புரிவார்.

(குறிப்பு.) மால் அயன் இந்திரன் முதலியோர் இறந்து
போவது ஆகமப் பிரமாணத்தால் அறிவதாகலின், அவரது
“மயல் பார்த்துத் தலையசைப்பர்” என்றார்.

பித்தமேறினோன் தன்னுடம்பு தெரியாது உலகர்
கடைக்கு மாறுபாடாய்த் திரிவதுபோல், ஆணவ மேலீட்
டால் தம்மைத் தெரியாது ஞானிகள் கடைக்கு மாறு
பாடாய்த் தேகபோகங்களை விழைந்துகொண்டு, அறு
வகைத் தொழில்களில் காண்பேதமாய் முயற்சிப்படலான்,
“உன்மத்தக் கோரணி” என்றார்.

அவர் மருளால் மயங்கி கடிக்கின்றார், இவர் அருளால்
தெளிந்து கடிக்கின்றார் என்பதுங் காண்க.

தாந்தாம் என்பது அந் கடத்திற்கு ஓர் தாளமும்
ஆமெனக் கொள்க. (கடு).

ஆசைமுத லான வனைத்தும்போய் நானதுவாம்
வாசனையு மாண்டு மறந்தறியா—நேசத்
துறும்போக வுல்லாச ளுமைக்கூத் தாடிக்
குறும்போக்கு வந்துநடப் பார்.

(உரை.) ஆசை முதல் ஆன அனைத்தும் போய் நான்
அது ஆம் வாசனையும் மாண்டு மறந்து அறியா நேசத்து உறும்
போக உல்லாச ஊமைக் கூத்தாடி—ஐந்து அவா முதலிய
கருவிகள் அனைத்தும் இறந்து, நான் அச்சிவத்தோடு அத்து
விதமானேன் என்பதாகிய வாசனையும் இறந்து, (தன்
தரிசனம் திருவருள் தரிசனங்களில் நின்றோர் ஓர் காலே
அவற்றை மறந்த மீண்டும் அறிவதுபோல்) மறந்து அறியாத
நேசத்தைத் தோன்றும் பரிபூரணந்த போக உல்லாசத்தோடு
மௌனக் கூத்தாடி;

குறும்போக்கு வந்தும் கடப்பார்—பின்னர்ச்சிறிதிடஞ்
சென்று மீண்டு வந்தும் உலாவுவார் (அவ்வத்துவிதாந்தம்
பெற்றோர்.)

(தற்ப்பு.) விடயங்களில் செல்லும் ஐந்து அவாவும் நீங்கவே, அவ்விடயங்களை அறிந்த பற்றி அவற்றுள் அழுத் தவதாய இருவகை இத்திரியங்களும் அந்தக்காணங்களும் நீங்கும். இவைகள் நீங்கவே, ஒழிந்த கருவிகளும் நீங்கும். ஆகலின், “ஆசை முதலான வனைத்தும்போய்” என்று ஆசையை முன்வைத்துக் கூறினார்.

நேயத் தழுந்தியபோது போதம் இறத்தலின், “மறத் தறியா நேசம்” என்றார்.

சிறு பிள்ளைகள்போ லுலாவி விளையாடுவ ராகலின், “குறும்போக்கு வந்து கடப்பார்” என்றார்

இவை யிரண்டு திருவெண்பாவாலும் மெய்ஞ்ஞானிகள் அஞ்ஞானிகளது பொய்யுலகாசாரத்தைக் கண்டு சிரக்கம்ப னாதிகளும், தம்முண்மையும் ஆந்தாதபவமும் கண்டு நடனாதி களும் செய்வரென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கஉ)

கருவிகளும் போதமும் இறந்து நேயத் தழுந்தினோம் அக்கருவிகளும் போதமும் உடையோரது மயக்கமும் தமது தெளிவும் எங்ஙன மறிவார்? எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

கேடுஞ் சுகமு முதலெல்லாங் கீழ்ப்படுத்திக்
கூடுஞ் சுகம்போலக் கொள்ளாதே—நாடுநகரும்
பூனைக்கண் ணேரி பொருப்பேறி போலுச்சிப்
பானுப்போ லியவரைப் பார்.

(உரை.) கேடும் சுகமும் முதல் எல்லாம் கீழ்ப்படுத்திக் கூடும் சுகம்போலக் கொள்ளாதே—தக்கமும் சுடும் இவற்றிற்கு முதலாய் உள்ள தேகாதி பிரபஞ்சமெல்லாம் கீழ்ப்படுத்தி நீக்கி, நேயத்தைக் கூடும் பாழுத்தர் குணம்

போலச் சீவன் முத்தர் குணத்தை நீ கருதிக்கொள்ளாதே ;
(அஃது எக்தனம் எனின்,)

நாடுமுகம் பூனைக்கண் ஏரி பொருப்பு ஏறிபோல் உச்சிப் பாணுபோல் நீ அவரைப்பார்—நாட்டின்கண் உள்ளார் பார்த்த நகையாநின்ற இருட்டைச் சிறிதேனும் இன்றி இரவினும் பகலினும் அறியும் பூனையினது கண்ணைப்போலும், ஏரிகரைமேல் ஏறினோனைப்போலும், மலைமேல் ஏறினோனைப்போலும், மத்தியானத்துச் சூரியனைப் போலும், நீ அச் சீவன்முத்தர் அறிவையும் பார்த்தறிதி.

(குறிப்பு.) பூனைக் கண்ணிற்கு இரவினும் பகலினும் பொருள்கள் தோன்றவனபோலும், ஏரிகரைமேல் ஏறிக்கு இருபாலும் தோன்றவன போலும், பொருப்பேறிக்கு ள்லத்திற் பொருளும் பொருப்பிற் பொருளும் தோற்றமா போலும். உச்சிப் பாணுவிற்கு உதயமாகுந் தானமும் அத்த மிக்குந் தானமும் தோற்றமா போலும், பிறப்பில் துன்பமும் வீட்டில் இன்பமும் அவர்க்குத் தோற்றம். ஆகலின், இக்தனம் உவமை கூறினார்.

இருளான் அறியுங் கண்ணிற்கு ஒளியிற் பொருள் தோற்றாததுபோல் பெத்தர்க ளென்பதும், ஒரியான் அறியுங் கண்ணிற்கு இருளிற் பொருள் தோற்றாததுபோல் பரமுத்தரென்பதும், இருளினும் ஒளியினும் அறியுங் கண்ணைப்போல் சீவன்முத்தரென்பதும், “பூனைக்கண்” என்னுந் உவமைக் குறிப்பார் காண்க.

பரமுத்தர் ததுவாதிகளை நீக்கி வேயத்தமுத்தினோர் சீவன்முத்தர் ததுவாதிகளோடு கூடியுங் கூடாமல் நின்று வேயத்தமுத்தினோர். ஆகலின், இச் சீவன்முத்த ராவார் இவரென்று இதனுட் பகுத்தறிவித்தார்.

ஏறி யென்பதனைக் கரைமேலேறி யென்பதனோடுங்
கூட்டுக.

“நாடுகும்” என்பது பூனைக் கண்ணிற்கு அடை.

இத் திருவெண்பாவால் சீவன் முத்தராய மெய்ஞ்ஞானி
கள் சகமுகமும் அகமுகமும் தோன்றப் பற்றாது பார்த்து
அறிவரென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கஎ)

ஞானிகளாயினோர் மௌனமா யிருப்பதன்றி இவர்
ஆடலாதிகளைச் செய்வது என்னை? என்று சரியாதியி
னிற்போர்சொல்லார்களோ? எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

சூலையும் பேயும் பிடித்துழல்வார் சும்மாநம்
போலறிவீ ரென்றுரைத்த புத்திபோல்—மூல
விருளான் மறந்தறிவா ரீதென்ற நென்பா
ரருளா லறிந்தறிவா ரை.

(உரை.) சூலையும் பேயும் பிடித்து உழல்வார் சும்மா
கம்போல் அறிவீர் என்று உரைத்த புத்திபோல்—(பொது
மாதர் கூட்டாவான் வரும்) சூலகோயும் (நற்குணத்தை
மாறுபடுத்தும்) பேயும் பிடித்து (அவற்றான் வருத்தி) சுழல்
வார் (இச் சூலையும் பேயுக்கொண்டு) சும்மா எமதறிவைப்
போல் (நீரும்) அறிவீர் என்று (நற்குணத்தோர்க்கு) சொன்ன
புத்திபோல்,

மூல அருளால் மறந்து அறிவர் அருளால் அறிந்து
அறிவாரை ஈது என் என்பார்—மூல மலவிருளால் (தம்மை)
மறந்து (மாயா காரியமாகிய ததுவாதிகளை யான் எனதென்று)
அறிவார் அருளால் (அத்ததுவாதிகளைப்பொய்யென் றறிந்து
கீட்டி) தம்மையும் தமக்குரிய பேரின்பத்தையம் அறிந்து

ளாரைப் பார்த்து (பித்தரைப்போல் நீர் செய்யும் ஆடல்-
பாடல்கள்) இசென்னை என்று சொல்வர் ; (அதுகொண்டு
இவர்க்கோர் இகழ்ச்சியும் இன்று.)

(திறிப்பு.) சூலையும் பேயும் பிடித்துளோர் புத்தியை
அவை பிடியாத நற்குணத்தோர் கேளாததுபோல், சகல-
கேவலத்தில் நிற்போர் சொற்களை அவற்றை நீக்கிச்சுத்தத்-
தில் நிற்போர் கேளாரென்பது இவ் வுவமையான் அறிக.

சூலையும் பேயும் என்றது ஏகதார விரதியாய் இலிங்க-
விரதியா யிருப்போர்க்குப் பொதுமாதர் கூட்டரவும் ஜவாரசர்
முதலிய மருளேற்றிக் கொள்வதும் நன்றென்று பிறர் கூறு-
வனபோல் என்பதும் ஆம்.

இத் திருவெண்பாவால் மெய்ஞ்ஞானிகளது ஆடலாதி-
களைக் கண்டு கருமிகள் பழிப்பிலும் அது பழிப்பின் பார்-
பட்டது அன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கஅ)

ஞானிகள் மகிமையை உலகத்தாரும் சரியையாநிய-
னிற்போரும் அறியாதிருத்தல் ஏன்? எனின், மேற் கூறு-
கின்றார்.

மருண்முகர் வாக்கறிய வல்லரோ மாயா
விருளே யொளியா யிருப்ப—ரருளுருத்த
பேயரைப்பே யென்றோ பித்தநாப் பாலிருட்கண்
பார்வைக்குப் பானு பகை.

(உரை.) மருள் முகர் வாக்கு அறிய வல்லரோ மாயா
இருளே ஓளி ஆம் இருப்பர்—பித்தமேறிய ஊமர்கள்
(மல்லறிவாளர் கூறும் அறநெறி) வாக்கினை (உட்கொண்டு)
அறியவல்லரோ? (அதுபோல், உலகத்தார் ஞானிகள்

கூறுந் திருவாக்கான் ஆயினும் அவர்களை ஞானிகளென்று அறியவல்லரோ? அஃதன்றி, தாம் கற்ற நூலறிவும் சரியையாதிகளுமாகிய) மாயா விருளைத் தானே ஞானப் பிரகாசமாக் கருதிக்கொண்டிருப்போர்,

உருத்த அருள் பேயரைப்பேய் என்னாரோ பால்பாணு பித்த நா இருள்கண் பார்வைக்குப் பகை—(மும் மலங்களை யும் தற்போதத்தையும்) கோபித்த அருளாகிய பூரணப் பேய் பிடித்த பெயரைப் பேயரென்று சொல்லார்களோ? (அங்கனம் இருந்தோர் இங்ஙனம் இருந்தோரைப் பேயரென்று இகழ்வான் ஏன் எனின்) மதூரமாகிய பால் பித்த மேறிய நாவிற்குப் பகையானது போலும், பேரொளிப் பிரகாசமா யிருந்த பாணு யிருளை ஒளியாகக்காணும் இருட் கண் பார்வைக்குப் பகையானது போலும் (ஆகந்தமும் திரு வருளும் மலமேலீட்டால் அவர்க்குப் பகையாமாகலின், இவற்றைப் பெற்ற ஞானிகளும் பகையாத் தேற்றுவர் இஃதே அவரிகழ்த்தற்குக் காரணம் என்று அறிதி)

(குறிப்பு.) “மருண்முகர் வாக்கரிய வல்லரோ” என்றது உலகத்தார்க்கு உவமை.

நூலுணர்ச்சியோடும் சரியையாதிகளி னிற்போர் இகழ் வாறென்றது பரஞானம் இன்மையால் எனக் கொள்க.

பகை என்பதனைப் பால் என்றதனோடுங் கூட்டுக. கைப்பாயும் இருளாயும் மாறுபடத் தேற்றலின் “பகை” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகளது மகிழ்வைய உலகத்தாரும் சரியையாதிகளி னிற்போரும் மெய் யுணர்ச்சி யின்மையான் அறியார்களென்று அறிவித்தவாறு காண்க.

ஞானிகள் மகிமையை மானிட ரதியாராயின், அறிவார் ஆர்? எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

அடைப்புள்ளா யாளடர்ந்த வாமையாய்த் திக்கே யுடுப்பதா யோர்ந் துழல்வார்க்கூரார்-நடைப்பிணமே யுமைப்பே யாரெனினு மோலமிடுந் தேவர்குழாஞ் சேமக்கோ லாளிந் திரர்.

(உரை.) அடைப்புள் ஆய் ஆள் அடர்ந்த ஆமை ஆய்த் திக்கே உடுப்பது ஆய் ஓர்ந்த உழல்வார்க்கு ஊர் ஆர்— (சேய நீட்டை மாருதிருத்தலின் முட்டைகளை வைத்து அவையங் காக்கும்) அடைப்புட் போலாய், (தாமிருந்த இடத் தேடிச் சிலர் அன்னாதிக்கைக் கொடுவத்து நேரே வைத்து வணங்கி உபசாரங்களைக் கூறிலும் இத்திரியங்கள் ஐந்தையும் அவற்றிற் செல்லவொட்டாது உள்ளடக்கிக்கொண் டிருத்தலின் ஆள் அடர்ந்த ஆமைபோலாய், (இவ்வுடையைத் துறந்து திக்கெல்லாம் பரிபூரணமாயுள்ள உடையைத் தம்மைத் தெரியாது குழவுடுத்திக்கொண் டிருத்தலின்) திக்கையே உடுப்பதாய், (இங்ஙனம் தேர்ந்து உலாவவார்க்கு) ஊரின்கண் உள்ளார் (கன்று கூறிலுந் தீது கூறிலும் உறவரோ பகைவரோ இவர்) யாவர்?

நடைப்பிணமே ஊமைப்பேயார் எனினும் ஒலம் இடம் தேவர் குழாம் சேமக்கோல் ஆன் இத்திரர்—(அஃதன்றி) நடையாடிய பிணம்போல் திரித்தார் எனினும் ஊமைப் பேயரைப்போல் இருந்தார் எனினும், (அவாது மான்மியத்தை) தேவர் கூட்டக்களெல்லாம் அறிந்து சூழ்த்தகொண்டு தோத்திரம் பண்ணாநிற்பர், இத்திரர்கள் (அவர்க்கு ஏவற்பணி விடை செய்யும், சேமக்கோ லாள்களாய்த் திரிவர்.

(குறிப்பு.) அடைப்புள் முட்டையைச் செட்டையால் அடக்கிக்கோடல் போல், அண்டங்களை எல்லாம் தமது பூணத்தால் மறைத்துக்கொண்டிருப்பர் என்பதும் ஆம்.

ஆள் அடர்ந்தபோது ஆமை ஐந்துறுப்பையும் அடக்கிக் கோடல்போல், விடயங்கள் நேர்படிந் அவர் ஐந்தையும் அடக்கலின், இங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

ஊர் என்பது ஊரின்கண் உள்ளார்மேல் ஏறிற்று. ஓர்த்தழல்வார்க் கூரிலுள்ளா ரியாவரெனக் கூட்டுக.

கருவிச்சேட்டைகள் இறந்து நின்றலின், “கடைப்பிணம்” என்றும், “மௌஞ்நத்தமா யிருத்தலின், “ஊமைப் பேயர்” என்றும், ஒன்றிலும் அவாவற்ற மெய்ஞ்ஞானி தேவருலகத்தும் இன்மையால், “ஒலமிடுந் தேவர்குழாம்” என்றும், “சேமக்கோலாளித்திரர்” என்றும் கூறினார்.

அந்த ஞானிகட்கு ஏவல் செய்வது மிகவும் சிறப்பாகலின், அவர் பிடிக்குக்கோலை, “சேமக்கோல்” என்றார்.

உபேத்திரர் உளர் ஆகலின், இத்திரரென்று பன்மை; யாகக் கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகள் மகிமையை மானி டர்கள் அறியார் எனினும், தேவர்கள் அறிந்து ஏவல் புரிவார் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உ0)

இங்ஙனம் மகிமையுடைய ஞானிகள் எத்தேசத்திற் செல்வர் எவ்விடத் திருப்பர் எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

செத்தவரைப் போலத் திரும்டாமற் போகலுமா மெத்திசையு மொன்றென் றிருக்கலுமா-முத்தர்தமக்.

கண்டமணுச் சிற்றி லாடரங்கந் தேகமலாற்
கண்டிடுகைக் கேதுமிலை காண்.

(உரை.) முத்தர் தமக்குச் செத்தவரைப்போலத் திரும்
பாமல் போகலும் ஆம் எத் திசையும் ஒன்று என்று இருக்க
லும் ஆம்—முத்தர் தமக்குச் செத்தவரைப்போலத் (தாம்
இருந்த நீங்கிய பதியில் மீட்டும்) திரும்பாமல் சேரலும்
ஆகும், (அஃதன்றி எல்லாம் பரிபூரணமாய்த் தோற்றவின்
எமக்கு) எல்லாத்திக்கும் ஒன்றுதானே என்று ஒரிடத்திருத்
தலும் ஆகும்;

தேகம் அணுச் சிற்றில் அண்டம் ஆடு அரங்கம் அலால்
கண்டிடுகைக்கு ஏதும் இல்லை—(அஃதன்றி) தேகங்கள் ஆன்
மாக்கட்டுச் சிற்றில் இழைத்தற்கு இடமெனவும், அண்டம்
(அவ் வான்மாக்கட்டு மாயாகோரணக் கூத்தாடற்கு) ஓரா
டரங் கெனவும், காண்பது அல்லாமல் (அம் முத்தர் தமக்கு)
வேறு காண்கைக்கு யாதொரு பொருளும் இல்லை.

(குறிப்பு.) உடற்கண் ண்ருந்து நீங்கிய உயிர் மீண்டும்
வந்து அதனுள் புகாததுபோல், தாமிருந்து நீங்கிய பதியில்
மீட்டும் வந்து புகாமையின், “செத்தாவரைப்போலத் திரும்
பாமற் போகலுமாம்” என்றார்.

அணு என்பது ஆன்மா.

தேகம் சிற்றிலெனவும், அண்டம் ஆடாங்கெனவும்
மாறிக் கூட்டுக.

பிரபஞ்ச மெல்லாம் அண்டபிண்டங்களுள் அடங்கும்
ஆகலின், “கண்டிடுகைக் கேதுமிலைக்காண்” என்றார்.

முத்தர் தமக்கென்பது கடுகின்று இருபாலுக்கொண்டு முடிதலின், தாப்பிசைப் பொருள்கோளும் கடுகிலைத் தீபகமும் ஆதல் காண்க.

காண் - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகள் செல்வதற்கும் இருப்பதற்கும் தேசமும் இடமும் குறியீடு இன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உக)

அந்த ஞானிகள் போகாத ஊர் ஒன்றும் இன்றோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

உடற்போகம் போக வுயிர்ப்பகைபோய்ப் பேறுங், கெடத்தானுந் தன்னறிவுங் கெட்டோர்— நடக்கும்போ தாகாயஞ் சாணிடல்போ லாவதல் லாற் பூரணர்க்குப், போகாவு ருண்டோ புகல்.

(உரை.) உடல் போகம் போக உயிர்ப்பகை போய்ப் பேறும் கெடத் தானும் தன் அறிவும் கெட்டோர்—உடம்பான் அநுபவிக்கும் விடயபோகம் போக (அப் போகமாகிய துன்பத்தை இன்பம்போல் மாறுபாடாய்த் தோற்றுவீக்கும்) உயிர்ப்பகையாகிய ஆணவம் போய், (பேரின்பத்தைப் பெற்றோமென்னும்) பேறும் போக, தன்னையும் தனக் கறிவிப்பதாய் அருளையும் இழந்துள்ளோர்,

நடக்கும்போது ஆகாயம் சாண் இடல்போல் பூரணர்க்கு ஆவது அல்லால் போகா ஊர் உண்டோ புகல்—(ஒரு திசையில்) செல்லும்போது ஆகாயத்தைச் சாணிட்டுளப்பதுபோல் (பரிபூரணர்க்குத் தமது பூரணத்தில் தாம் செல்வதுபோல்) தோன்றும் அல்லாமல் (இது தீதென்று பகுத்ததப்பார்த்து) போகாது தவிரும் ஊரும் உண்டு கொல்? நீ புகலுதி.

(தற்ப்பு.) ஆணவத்தால் இன்பமாய்த் தோன்றிய போகம் துன்பமாய்த் தோன்றியபோது அவ்வாணவங் கெடும். அவ்வாணவம் கெடவே தன் தரிசனமும் திரு வருள் தரிசனமும் பரையோகமும் ஆகத்தப்பேறும் உண்டாம். ஆகத்தப்பேறு இழந்த இடத்துத் தானுந் தனக்கறி வித்த அருளும் இன்றும். ஆகலின், உண்டாம் அவைக்கும் இன்றும் இவைக்கும் காரணம் இவையென்று உடர்போக இழப்பையும் உயிர்ப்போக இழப்பையும் எடுத்தறிவித்தார்.

ஆகாயத்தைச் சாணிட் டளக்கும்போது அனப்பது போல் தோன்றி, விடுத்தபோது அளந்ததும் இன்றும் விடுத்ததும் இன்றும் இருத்தல்போல், 'பூரணர்க்கு நடக்கும் போதும் அப்பூரணம் மாறாது அதனுள் நடப்பதுபோல் தோன்றி, ஓர் தானத் திருந்தவிடத்து முன் நடந்தோம் என்பதும் இப்போ திருந்தோம் என்பதும் தோன்றாதாகலின், "ஆகாயஞ் சாணிடல் போல்" என்று உவமை கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகட்கு நிற்குநிலையும், நடக்கும்போது உள்ள குணமும், ஒருந் நிற்கை ஒருந் தவிர கையும் ஆகிய நியதி இன்றென்பதும், அறிவித்தவாறு காண்க. (உஉ)

ஆயின் அவர்க்கு நற்றூணமும் தீதாயதானமும் சரியோ? எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

தருவனமென் றண்டுக்குடை சாமரையாய் வாழும்
நரவனமென் மேல்கீழ் நடுவென்—பரமசிவன்
ருக்கற் றதுபோ லருள்சிவனைச் சாராபோற்
ருக்கற்றார்க் கெங்குஞ் சமன்.

(உரை.) தருவனம் என் தண்டு குடை சாமரை—ஆம் வாழும் தருவனம் என்மேல் நடு கீழ் என்—தருக்கள் நெருங்கிய சோலையாயின் என்னை, முள் செறிந்தவனம் ஆயின் என்னை, சிலிகை கவிகை சாமரை முதலியன உடையராய் வாழும் தருவனம் அடவி ஆயின் என்னை, உத்தம மத்திம அதமமாயுள்ள தலங்களாயின் என்னை ;

பரமசிவன் தாக்கு அற்றதுபோல் அருள் சிவனைச் சாராபோல் தாக்கு அற்றார்க்கு எங்கும் சமன்—பரமசிவன் (எல்லாவற்றோடும் கூடியிருந்தும் அவற்றுள்) தாக்கற்றிருந்தது போலும், திருவருளானது (கிரித்தியங்கள் ஐந்தும் தன்னால் நடக்கவும் சிவத்தைவிட்டு நீங்காதிருப்பதே அன்றி இக் கிருத்தியங்கள் ஐந்தையும் ஒழித்து) அச்சிவத்தைச் சார்வோம் என்று சாராதவாறபோலும் (ஒன்றோடும்) தாக்கற்ற ஞானிகட்கு (முற்கூறிய) இடமெல்லாஞ் சரியாம்.

(குறிப்பு.) கருவிகள் எல்லாவற்றோடும் கூடியிருந்தும் அவற்றுள் தாக்கற்று நின்றலால், “ பரமசிவன் தாக்கற்றது போல் ” என்றும், தேக இந்திரிய அந்தக்காணங்கள் தம்மால் தொழிற்படினும் தாம் சிவத்தைவிட்டு நீங்காதிருப்பதே அன்றி இத் தேக இந்திரியாதிகளினது தொழில்களை ஒழித்து அச் சிவத்தை அடைவோம் என்பதின்றிப் பரிபூரணமாயிருத்தலின், “ அருள் சிவனைச் சாராபோல் ” என்றும் கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகட்கு எவ்விடமும் சமனென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உஉ)

ஆயின் அவர்கட்கு இடந்தான் யாது? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

தம்மையரு ளாலறிந்து தாமறிந்த தெல்லாம்போ
யிம்மையப் பெருவாழ்வை யெய்தினர்க்கு—முன்னே
நடந்தறிந்த போத நசிப்பே யிருக்கு
மிடம்புறங்கா டென்ப திலை.

(உரை.) தம்மை அருளால் அறிந்த தாம் அறிந்தது
எல்லாம் போய் இம்மைப் பெருவாழ்வை எய்தினர்க்கு—
(கருவிகள் முப்பத்தாறையும் கடந்து) தம்மை அருளால்
அறிந்து (அங்கனம் தம்மை யறிந்த பின்னர்த் தம்மை அறி
வித்த அருள் தரிசன முதலாய்) தாமறிந்தவை எல்லாம்
நீக்கி இம்மைக் கண்ணே சுகாதீதமாகிய பெருவாழ்வை
அடைந்தோர்க்கு,

முன்னே கடந்து அறிந்த போதம் நசிப்பே இருக்கும்
இடம் புறங்காடி என்பது இலை—(கருவிகளையும் தன்
தரிசன முதலியவற்றையும் இது இது என்று அறிந்து)
அவற்றை நீக்கிச்சென்று (சிவத்தை) அறிந்து அதனுள்
இறந்த போதம் (மீண்டு எழுந்து அதனைக்) கெடுப்பதே
இருக்கும் இடமன்றி இது சுத்தமாகிய இடம் என்பதும்
இது புறங்காடென்பதும் இன்று..

(குறிப்பு.) தம் தரிசன முதலியவற்றை உறுதியாய்
கின்றோர் மறுமைக்கண் அடையும் சுகாதீத முத்தியை இவர்
இம்மைக்கண்ணே அடைந்தாராகலின், “இம்மைப் பெரு
வாழ்வை யெய்தினர்” என்றார்.

எல்லாவற்றையும் நீக்கிச் சென்றமையால், “கடந்து”
என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகட்குப் போதம் இறந்திருக்கும் இடமே கருத்தன்றி மற்றொன்றும் இன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உசு)

இங்ஙனம் இருந்த ஞானிகட்குச் சாதிரிகை சமய நடை இன்றோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

காமாதி வீட்டுக் கரமே கலமாகிப்
பூமீதே கைகாலைப் போர்த்துறங்கி—நாமகுணம்
சாதி கருமமெனும் வாதனையிற் ருக்கற்றார்க்
கேது சமயமென லாம்.

(உரை.) காமம் ஆதி வீட்டுக் கரமே கலம் ஆகிப்பூமீதே கைகாலைப் போர்த்து உறங்கி—காமக் குரோத லோப மோக மத மாற்சரியங்களை யெல்லாம் விட்டு நீங்கி, கரமே உண்கலனாகி (மனைதோறும் பிச்சை ஏற்றுண்டு பொதுச் சாவடி புறத்திண்ணை பாழ்க்கோயில் முதலியவற்றுள்) பூமி யாகிய மலரணைமீது கரங்களையும் தாள்களையும் போர்வை யாகப் போர்த்துக்கொண்டு ஆகந்த நித்திரை பண்ணி,

காமம் குணம் சாதி கருமம் எனும் வாதனையில் தாக்கு அற்றார்க்கு ஏது சமயம் எனல் ஆம்—பெயர் குணம் சாதி கிரியை என்னும் இவற்றின் வாசனையோடும் தாக்கற்ற மெய்ஞ்ஞானிகட்குச் சாதி யாதென்று கூறலாம்? சமயம் யாதென்று கூறலாம்? (ஆகலின், இவற்றின் நடைகளும் அவர்க்கின்ற.)

(தறிப்பு.) “காமாதி வீட்டு” என்றமையான், மாயா குணம் ஒன்றும் இலர் என்பதாயிற்று.

நாமாதிகளில் தாக்கற்றொன்னுது அவற்றின் வாசனையிற் ருக்கற்றார் என்றமையான், அவற்றை மறத்து போயினார் என்பதாயிற்று.

“சாதி கருமம்” என்றமையான் சாதி யேதெனலாம் என்பது வருவிக்கப்பட்டது.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகள் நடை சாதி சமயங்களோடு ஒவ்வாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (20)

ஞானிநடை சாதிகடை சமயநடைகளோடு ஒவ்வாது இங்ஙனம் இருப்பது என்னை எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

ஞானிக் குலகநடை யென்றுநாம் பார்க்கின் சீனக்கண் ணாடியோடு தீபமுமா—மேனோர்க்கும் விப்பிரட்ட மேபோல வேறும் விகாரியோ வப்பராக் கன்றியறி யான்.

(உரை.) ஞானிக்கு உலகநடை என்ற நாம் பார்க்கின் சீனக் கண்ணாடியோடு தீபமும் ஆம்—ஞானியினது நடைமைய உலகாது சாதிகடைபோ லென்று யாம் பார்ப்போம் எனின், (அவாது நடை இருளில்) தீபத்தைக் கொண்டு பொருள் காண்பதுபோலுமாம். (இவாது நடை அவ்விருளில்) சீனக் கண்ணாடிகொண்டு பொருள் காண்பது போலுமாம்; ஆகலின், (இவாது நடையோடு அவாது நடை ஒவ்வாதானால் சமயிகள் நடையோடு ஒவ்வாதிருப்பது எங்ஙனம் எனின்,)

வனோர்க்கும் விப்பிரட்டமேபோல வேறு ஆம் விகாரியோ அப் பராக்கு அன்றி அறியான்—(சமயிகள் தத்தம் கடவுளரைத் தமக்குரிய நூல் கூறியவாறே வழிபடுபவர்த் அவர் அக்கடவுளரை எல்லாம் கடத்துநின்ற பரிபூரண சிவத்தை அடைந்தவர் ஆகலின்) அச் சமயிகள் நடைக்கும்

இவர் கடை சுத்தப் பிரட்டமேபோல் ஒவ்வாது வேரும் ;
(இங்ஙனஞ் சாதிகடை சமயகடை ஒவ்வாதாயின் இவ் விரு
வகை கடையும் இல்லாத பாமார்போலும் அவர்) விகாரியோ
-எனின், அவர் சிவனைப்போலும் நிருவிகாரி அவர் நிருவி
-காரியேயானால் விகாரமற்று இருக்கவேண்டுமே அன்றிக்
காபிச்சைசுவாங்கி உண்டல் முதலிய கடை நிகழ்வானேன்
எனின், (அங்ஙனம் காயத்தின் நிகழ்த்ததாயினும் அவர்
நிருவிகாரமாகிய) பராக்கே அன்றி (இவ் விகாரமாகிய
பராக்கினுள் ஒன்றியும்) அறியார்.

(தறிப்பு.) உலககடை என்றதனால், ஞானிகடை
வருவிக்கப்பட்டது.

ஞானிகடை தீபம்போலெனவும், உலககடை சீனக்
கண்ணாடி போலெனவும் மாறிப் பொருள் கொள்க.

இருளில் தீபத்தால் பொய்ப்பொருள் தோன்றுவபோல்
ஞானதீப கடைபால் மெய்ப்பொருள் தோன்றும் என்பதும்,
அவ் விருளில் சீனக்கண்ணாடியால் பொய்ப்பொருள் சிறிதும்
தோன்றாததுபோல், மாயாந்தகாரத்தோடும் செய்யும் சாதி
கடையான் மெய்ப்பொருள் சிறிதும் தொன்றா தென்பதும்
இவ் வுவமைகளாற் காண்க.

“விகாரியோ” என்றமைபானும், “அப் பராக்கன்றி
யறியான்” என்றமைபானும், அவற்றிற் கிடையில் வேண்டு
வன வருவிக்கப்பட்டன.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகள் மாயாதீதமான
சிவஞானம் உடையர் ஆகலின், சாதிசமய கடையாகிய
மாயைக் குட்படாநென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உசு)

ஞானியினது கடை முதலியவற்றை அறியக்கூடாதேற
எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

மூர்க்க நநாசாரி மூடனெனப் பண்டிதனும்
மேற்குலமா மாசார வித்ததெனப்—பார்க்கி
லளவைக் களவாகி யப்பாலா ஞானி
தெளிவைத் தெளியாத தென்.

(உரை.) மூர்க்கன் அநாசாரி மூடன் எனப்பண்டிதன்
ஆம் மேல் குலம் ஆம் ஆசார வித்தது என—(உலகநடை
சமய கடைகளில் நிற்போர் ஞானிகடையைப் பார்த்து, தமது
கடையோடு ஒவ்வாமையான் இவர் பிரட்டு கடையையுடைய)
மூர்க்கரெனவும், ஆசார ஈனரெனவும், (ஒன்றும் அறியாத)
மூடரெனவுங் கூற (விவேகிகளாயினார்) அவர் கடையைப்
பார்த்து (எல்லாவற்றையுங் தெளீந்த) பண்டிதரா மெனவும்,
மேலாய ஞான குலமாமெனவும், ஆசாரத்திற்கெல்லாம் ஓர்
வித்தாமெனவுங் கூற,

பார்க்கில் அளவைக்கு அளவு ஆகி அப்பால் ஆம் ஞானி
தெளிவைத் தெளியாதது என்—(அவர்கடையை) விசாரிக்கு
மிடத்து, (இவரால் இவ்வளவென்று) அளவிடுதற்கு அளவிடு
வதாய் (இவ்வளவையுங் கடந்து) அப்பாலுமாகிய அந்த
ஞானியினது (கடையினையும்) தெளிவினையும் (இவ்வள
வென்று ஒருவராலும்) அறியக்கூடா திருந்தது என்
கொலோ?

(அறிப்பு.) உலகநூல் சமயநூல்களை உணர்ந்தோர்கள்
அந் நூல்களின் கடை இன்மையான் இகழ்த்து கூறினார்.
ஞானநூ லுணர்ந்தோர் ஞானகடை என்றறிந்து புகழ்த்து
கூறினாராகலின், “அளவைக் களவாகி” என்றும், இங்ங

னஞ் செம்வோமென்று செய்யாதவரிடத்தில் ஞானமட இயல்பாய் நிகழ்தலின் ஞானநூ லுணர்ச்சியால் புகழ்ந்து கூறினார். அளவையுங் கடந்து நின்றாராகலின், இம்மூவன வைக்கும் பொதுப்பட “அப்பாலா ஞானிதெளிவைத் தெளியாததென்” என்றுங் கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானியினது மடையுந் தெளிவும் யாவராலும் அறிந்து அளவிடக்கூடாதென்று அறிவித்த வாறு காண்க. (உஎ)

சுகாதீதத்தில் நிற்போர்க்கு அந் மடைகள் இலவாயினும் அருள்தரிசன முசலியவற்றில் நிற்போர்க்கு அந் மடைகள் இலவாயின் அது பிரட்டன்றோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

அஞ்சனக் கண்ணார்க் கருநீதியந் தோன்றுவபோனஞ்சலகை மாற்றினதி னுணுவர்போல்-வெஞ்சாப வீடுபோற்றோன்றுமருண் மேலிட்டால்விப்பிரட்டாமோடையின்மண் டுகமொப்போர்க் கு.

(உஎஅ.) அருள் மேல் ஈட்டால் அஞ்சனக்கண் ஆளர்க்கு அருந்தியம் தோன்றுவதுபோல் மஞ்ச அலகை மாற்றின் அதில் நானுவர்போல் வெஞ்சாப வீடுபோல் தோன்றும்— திருவருள் மேலிட்டகாலத்த, பாதாள அஞ்சனம்போட்டுப் பார்க்கும் கண்ணனை யுடையார்க்கு அரிய சேமநீதி தோன்றுவது போலும், தம்மே லேறியிருந்த விடத்தையும் பேயையும் மாற்றின் அசுரால் (தெளிவு பிறந்து முன்னர் என்செய்து கொண்டோம் என்று அவற்றால் மயங்கிச்செய்த செயல்களை நாடி) நானுவாரைப்போலும், கொடிய சாபத்தினால் வருத்தி னோர்க்கு அச்சாபம் விதேலை யானாற்போலும் தோன்றும்;

ஒடையில் மண்டுகம் ஒப்போர்க்கு விப்பிரட்டு ஆம்—
(அத்திருவருள் மேலீட்டைப்பெற்ற ஞானிநடை) ஒடையில்
மூழ்கிக்கிடக்கும் தவளைபோல் (மாயா சமுத்திரத்தில்) மூழ்
கிக் கிடப்போர்க்குப் பிரட்டு நடைபோல் தோன்றும்.

(குறிப்பு.) மண் மறைப்பால் தெரியாதிருந்த நிதி அஞ்
சனம் போட்டுப்பார்த்த கண்ணுளர்க்கு அம் மண் ஊடுருவித்
தோன்றுவதுபோல், மலமறைப்பால் தெரியாதிருந்த அருள்
அவ்வருட்கண்ணுல் பார்த்தபோது அம்மலமறைப்பு நீக்கி
எங்கும் தானாய்த் தோன்றுமாகலின், “அஞ்சனக் கண்ணு
ளர்க் கருநிதியந் தோன்றுவபோல்” என்றும்; வீடமும்
பேயும் நீங்கியவிடத்துத் தெளிவு வந்து முன்னர் அவற்றால்
மயங்கிச் செய்த செயல்களை நாடி நாணுவாரைப்போல், சகல
கேவலங்களை நீக்கி அருளாக் கண்டவிடத்து முன்னர் அவற்
றால் மயங்கிச் செய்த செயல்களை நாடி நாணம் வருமாகலின்,
“நஞ்சலகைமாற்றி னதினாணுவர்போல்” என்றும். தேவனா
யிருந்துனான் சாபத்தால் விலங்காதினளாயிருந்து பின்னர்
அச் சாபம் விடுதலையானபோது தேவத்துவத்தை அடைந்
தாற்போல, அளவிறத்த காலம் மலதேகம் தானாயிருந்தவர்
இப்போது அத் தேகம் நீக்கித் தன்னை அறிவென்று உள்ள
படி அறிந்தமையால், “வெஞ்சாப வீடுபோல்” என்றுங்
கூறினார்.

“ஒடையில் மண்டுக மொப்போர்க்கு” என்றது கிணற்
றுத்தவளை நாட்டுவளப்ப மறியுமோ என்னும் உலக வழக்கக்
குறிப்பால் மாயையில் மூழ்கிக் கிடப்போர்க்கு ஞானிநடை
தெளியுமோ என்றறிவித்தது.

இத் திருவெண்பாவால் திருவருள் மேலிட்டவிடத்து
வரும் அதுபவமும், அதனை உடையோரும் ஞானிகள் என்ப

தும், அவரது நடைமைய மாயை யுடையோர் அறியார் என்ப
தும், அறிவித்தவாறு காண்க. (உஅ)

நீர் ஈண்டுக் கூறியவாறே துறவும் ஞானநடையுமுடையோரை ஞானிகளென்பது அன்றி இவை இல்லாறையும் ஞானிகள் என்பது என்னை எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

அவரவரைப் போலிருப்பர் தாமவரா கார்போ
லிவரவர்க்கொப்பில்லை யெனினு—முவமைசொலின்
வேசிபணம் வெய்யோன் வீணை வெளிவிசிறி
யாசி யார்போ லென்கினுமா வர்.

(உரை.) அவர் அவரைப்போல் இருப்பர் தாம் அவர்
ஆகார்போல் இவர் அவர்க்கு ஒப்பு இல்லை எனினும்
உவமை சொலின்—'குடும்பத்தோடு கூடியிருந்தும்) ஞானி
களா யிருப்போர் (அறிவினால் அக் குடும்ப நிவிர்த்தியா
யிருந்த) ஞானிகளைப்போலே யிருப்பர், (இக் குடும்பத்
தோடும் இருந்த) ஞானிகள் தாம் (கடையினால் அக் குடும்ப
நிவிர்த்தியா யிருந்த) ஞானிகளைப்போல் ஆகார், அதுபோல,
இந்தக் குடும்பிகள் அந்தக் குடும்பத்தோடும் இருந்த ஞானி
களுக்கு (கடையினால் ஒப்பர், அறிவினால் இந்தக் குடும்பி
கள் அந்தக் குடும்பத்தோடும் இருந்த ஞானிகட்கு) ஒப்பிலர்
எனினும் ; (இன்னும் அந்த ஞானிகட்கு) உவமை கூறு
மீடத்து,

வேசி பணம் வெய்யோன் வீணை வெளி விசிறி யாசி
யார்போல் என்கினும் ஆவர்—வேசிபோல் என்று கூறினும்,
பணம்போல் என்று கூறினும், வெய்யோன் போல் என்று
கூறினும், வீணைபோல் என்று கூறினும், வெளிபோல்

என்று கூறினும், விசிறிபோல் என்று கூறினும், யாசியர் போல் என்று கூறினுஞ் சரியாவார், அன்று.

(குறிப்பு.) வேசி தன்மேல் நசைகொண்டு வந்தார் மேல் தானும் அவர்மேல் நசைகொண்டாற்போலும் வாக்குக்காயங்க ளிற் காட்டி. மனதில் அவர்மேல் நசையின்றிப் பொருள் மேல் நசைகொண்டிருப்பதுபோல், மனைவி முதலிய குடும் பத்தார் தம்மேல் நசையுற் றிருப்பத் தாமும் அவர்மேல் நசையுற்றார் போலும் வாக்குக் காயங்களிற் காட்டி, மனத் தில் அவர்மேல் நசையின்றி மெய்ப்பொருள்மேல் நசையுற் றிருத்தலின், வேசி என்றும் ;

பணம் எவர் எவர் எமதெம தென்று அபிமானிப்பி னும் தான் அவர்மேல் அபிமானம் அற்றிருத்தல்போல், சுற்றத்தார்பட்டி முதலியோர் எம்மவர் எம்மவர் என்று அபி மானிப்பினும் தாம் அவர்மேல் அபிமானம் அற்று, நிர்விகாரி களாய் இருத்தலின், பணம் என்றும் ;

வெய்யோனாள் உலகத்தார் தொழிற்படினும் இவர் செய்யும் நன்று தீது அவனுக் கின்றயதுபோல், தமது வாக்குக் காயங்களில் யாது நிகழினும் இவற்றான் வரும் இதாகிதங்களில் தாம் சாராதிருத்தலின், வெய்யோன் என்றும் ;

வீணை . வாசியாதிருத்தபோதும் வாசித்து விடுத்த போதும் சும்மா இருந்து வாசிக்கும்போது அவன் பாடும் பாட்டின்படிதான் சொல்வதே அன்றி மற்றொன்றும் சொல் லாது ஒழிதல்போல், ஒருவர் ஓர் காரியம் வந்து பேசா முன் னரும் பேசி ஒழிந்த பின்னரும் தாம் ஓர் காரிய விசாரணை பண்ணாது சும்மா இருந்து, காரியக்காரர் வந்து பேசும்போது

அவர் பேசும்காரியப் பேச்சுமாத் திரம் பேசி மற்றொன்றும் சொல்லாது ஒழிதலின், வீணை என்றும்;

வெளி எல்லாவற்றிற்கும் இடங்கொடுத் திருந்தும் அவற்றுள் தாக்கற்று நின்றல்போல், குடும்பத்திற்கெல்லாம் தாம் பிரதானமா யிருந்தும் அவற்றோடும் தாக்கற் றிருத்தலின், வேள் என்றும்;

விசிறி தன்னை எடுத்து விசிறிக் கொள்வார்க்குப் பயன்கொடுப்பதன்றி அவரால் தனக்குப் பயன் வேண்டா திருத்தல்போல், தம்மைக் கொண்டு பிறர் பயன்படுவது அன்றி அவரால் தனக்குப் பயன் வேண்டா திருத்தலின், விசிறி என்றும்;

யாசியர் குற்றமுடையாரையும் குணமுடையாரையும் குணமாகப் புகழ்தல்போல், இவர் குற்றம் உடையாரையும் குணம் உடையாரையும் சமனாகக் கண்டு நன்மொழி கூறலின் யாசியர் என்றும் கூறினார்.

‘ போலென்கினும் ’ என்பதனை எல்லாவற்றோடுங் கூட்டுக.

இத் திருவெண்பாவால் துறந்துள ஞானிகளது வாக்குக் காயங்களில் நிகழும் ஞான கடைக்கு அவர் அதீதமாயிருந்தது போல், இங்ஙனம் குடும்ப சகிதராயிருந்த ஞானிகளது வாக்குக் காயங்களில் நிகழும் உலக கடைக்கும் இவர் அதீதமாயிருப்பவென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உக)

இங்ஙனங் குடும்பத்தோடு கூடியிருந்தும் பற்றற்றிருப்போரை ஞானிகளென்பது சபாவம், சிலிகை கலிகை முசலியவற்றோடும் அரசர்போல வாழ்கின்றோரையும் எங்ஙனம் ஞானியென்று சொல்வது எனின், மேற் கூறுகின்றார்-

தண்டுகுடை யாளராய்ச் சாதாரங்கப் பேரரசாய்த், தொண்டர்குழாம் போற்றச் சுகித்தாலு—முண்டுசுத்தர், போகத்தா ரோசுடர்போற் பொய்ப் போக மெய்ப்பெருக்காய்ச், சாகப்போ வார்கடன் றீர்த் தல்

(உரை.) சாதாரங்கம் தண்டு குடை ஆளர் ஆய்ப் பேர் அரசு ஆய்த் தொண்டர் குழாம் போற்றச் சுகித்தாலும் சுத்தர் உண்டு போகத்தாரோ—நால்வகைச் சேனையும் சிவிகை கவிகை முதலியவும் உடையவராய் வாழும் பேரரசரைப் போல (சிவிகை கவிகை முதலிய உடையராய்) அடிமைக் கூட்டங்கள் சூழ்த்த நின்று உபசரிப்ப மகா போகங்களை) அனுபவித்தார் எனினும், (அவற்றோடு தாக்கற்று நின்று) சுத்தநிலை பெற்றாரும் உண்டு, (அவர் இப்பிரபஞ்சிகள் போலும்) போகமமமாய் அழுத்துவரோ? (அழுத்தார், அஃது எங்ஙனம் எனின்,)

சுடர்போல் பொய்ப்போகம் மெய்ப்பெருக்கு ஆய்ச் சாகப் போவார் கடன் தீர்த்தல்—'எண்ணெய் வார்க்குந் தோறும் தன்னிடத்தில் வாங்கிக்கொண்டு தான் மிகவும் பிரகாசிக்கும்) தீபம்போல், பொய்ப்போகம் (வருந்தோறும் அதனைத் தற்போதத்தால் பற்றி அநுபவியாது அருட்கண்ணால் பார்த்துத் தாம் அற்று அநுபவித்தலின் அது மெய்ப் பொருட்காய்ப் பொய்ப் போகத்தான்) மெய்ப்பொருள் மிகவும் பிரகாசமாய்த் (தோன்றும் ஆகலின், இங்ஙனம் என்று அறிதி; ஆயின், மெய்ப்பொருளை உணர்ந்தோர் பொய்ப் போகத்தோடும் கூடி யிருந்து அநுபவிப்பது என்னை எனின், அக்கினியில் வீழ்த்து) இறக்கப்போவார் (தமக்குரியராய்

உள்ளார் கொடுக்கும் போகமாகிய) கடனை (வாங்கி அதனுள் விருப்பற்று உண்டு தீர்த்துக்கோடல் போல் அவரும் இத் தேகத்தை எப்போது ஒழிவோம் என்னும் கருத்தராய் இதற்குக் கமைத்த பிரார்த்தகடனை விருப்பற்று அதுபவித்துத்) தீர்த்துக்கொள்வார், ஆகலின், அவர் (அதனோடுங்கூடி இருத்தல் இம் முறைமை என்று அறிதி.)

(குறிப்பு.) போகம் வருந்தோறும் தமக்கென்று தற் போதத்தால் பற்றி அதுபவியாது அப் போதம் அற்று அருள்வடிவாயிருந்து அப் போகத்தை தாம் அதுபவிப்பது போல் சிவத்திற்கு ஆக்குவது மெய்ப்பத்தி, இப் பத்தியினால் அச் சிவமானது போதம் சிறிது எழினும் அதனை விழுக்கிக் கொண்டு நின்று பிரகாசிக்கும் ஆகலின், “பொட்ப்போக மெய்ப்பெருக்காம்” என்றார்.

சாகப்போவார் போதத்தை விரும்பாதிருக்கவும் சுற்றத்தாராயுள்ளார் அவரை வேண்டிக் கொடுவந்து புசிப்பித்தல் போல், ஞானிகள் போகத்தை விரும்பா திருக்கவும் பிரார்த்தம் வலியக் கொடுவந்து புசிப்பித்தலின், இங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் பிரார்த்தத்தால் வந்த பெரு வாழ்வின்கண் பற்றின்றி அவ் வாழ்வு அதுபவிப்பைப் போதத்தால் தாமதுபவியாது சிவத்துக்கு அர்ப்பிதஞ் செய்கின்றோரும் ஞானிகளே என்று அறிவித்தவாறு காண்க.

ஞானிகள் அதுபவிப்பதும் பிரார்த்தம், மற்றையர் அதுபவிப்பதும் பிரார்த்தம், ஆயின் அவர்க்கும் இவர்க்கும் பேதம் என்னை எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

பெருநோவுக் கேயென்னம் பெற்ற துடற்போகம்
நரகேழு மூட்டுமிது நாஞ்செத்—துருவத்துத்
தாமல்லாற் போகிப்ப தல்லவது வன்பர்பதங்
காவலாட் கைத்தளைபோற் காண்.

(உரை.) உடல் பெரு கோவுக்கே என்னப் போகம்
பெற்றது நரகேழும் ஊட்டும் இது நாம் செத்து உருவத்
துத் தாம் அல்லால் போகிப்பது அல்ல—உடலாகிய பெரு
கோவுக் கென்னக் கருதிப் போகத்தை அதுபலிப்பது
தானே பிறவியாகிய நரகமேழினும் கொடு சென்று (அவற்
றில் உண்டாகிய துன்பங்களை) புசிப்பிக்கும் (இஃது எங்ங
னம் எனின், இவர் அதுபலிக்கும்) இப் பிரார்த்தம் தற்
போதம் மாண்டு இத் தேகத்துத் தாம் இருப்பது அல்லாமல்
(அருள்வடிவாயிருந்து) அதுபலிப்பதல்ல (ஆகலின்,)

பதம் அன்பர் அது காவல் ஆள் கைத்தளைபோல்
காண்—திருவடியைப் (பிரியாது நின்ற அம்) மெய்யன்பர்
தம் பிரார்த்தம் தற்போதம் மாண்டு தேகம் தாம் அல்லாது
திருவருள் தாமாயிருந்து அதுபலிப்பது ஆகலின், (அப்
பிரார்த்தம் தேகமிருக்குமளவும், காவலாள் போலும் கைத்
தளை போலும் (இருந்து தேகம் நீங்கும்போது அதனோடு
தானும் நீங்கும் ஆகலின், அவர்க்கு மறுபிறவி உபவாகா
என்று) அறிதி.

(குறிப்பு.) தேகம் தானாயும் போகம் தனதாயும்
கருதிக் கொண்டு தற்போதத்தால் அப்போகத்தைப்பற்றி
அதுபலித்தலின் இதாதிதங்களும், இவ்விதாதிதங்களால்
இருவினைகளும், இவ்விருவினைகளால் மறுபிறவியும், இங்

கனம் தொன்றுதொட்டு வரும் ஆகலின், 'நாகேழு மூட்டும்' என்றார்.

போதம் இறங்கிருத்தலானும், பூரணவடிவா யிருத்தலானும், வீணசார்தற்கு இடமின்மையால், அவர்க்கு மறுபிறவி இன்றென்பது காண்க.

உடம்பு மூப்புப் பிணிக்கு இடம் ஆகலின், உதனை 'பெருகோவுக்கு' என்றார். "நாஞ் செத்துருவத்துத் தாமல் லாற் போகிப்பதல்ல" என்று அவர்க்கு உண்மையாய குணங்களை இவர்க்கு இன்மை என்று எடுத்துக் கூறினமையால், அவர்க்கு அவை வருவிக்கப்பட்டன.

'இது' என்பது இவர் பிராரத்தமேல் நின்றது. 'அது' என்பது அவர் பிராரத்தமேல் நின்றது.

பதம் - திருவடி ; பதத்தினை உடைய அன்பரென்ப பொருள் கொள்க.

போகமாம் வந்து சூழ்ந்து கோடலானும், பாமுத்தனாக வொட்டாது தேகத்தில் அவரைத் தடுத்து நிற்பலானும், பிராரத்தத்தைக் 'காவலாள்' என்றும், 'கைத்தனை' என்றும் கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகள் தேகபோகங்களில் பற்றிலர் ஆகலின், அவர் பிராரத்தம் அத் தேகத்தோடு கழியும் என்றும், அஞ்ஞானிகள் பற்றுளர் ஆகலின், அவர் பிராரத்தம் இடாகிதங்கள் வருவித்துப் பிறப்புக் கேதவாகும் என்றும் அறிவித்தவாறு காண்க. (கூக)

ஒருவர் செய்தவினை மற்றொருவரைச் சாராமையான், அவர் செய்தவினை அவரைச் சாராதிருப்பது எவ்வளம் எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

சுதிக்கில்லை துக்கஞ் சுடுகாடு சொர்க்க
மகத்துக்குஞ் சொர்க்கநர காய்ந்தார்—சுகிப்பதுவு
மத்துவி தாநந்தர்க் காகார மற்றது
பத்திசெய்வார்க் கேற்கும் பயன்.

(உரை.) சுதிக்குத் துக்கம் இல்லைச் சுடுகாடு சொர்க்கம்
அகத்துக்கும் சொர்க்கம் நாகு ஆய்ந்தார் சுகிப்பதுவும் அத்து
வித ஆனந்தர்க்கு ஆகாரம் அற்றது—பாமசுகமே வடிவா
யிருப்போர்க்குத் துக்கம் என்பதில்லை; (துக்கம் இன்மை
யால் சுகமும் இன்று; இது சுத்தமாகிய இடம் என்னும்
கருத்துச் சிறிது எழினும் அதவே நாகமாய்த் தோற்றவின்,
அசுத்தமாயுள்ள) சுடுகாடே அவர்க்குச் சுவர்க்கம், (அஃதன்
றித் தாம் ஆனந்தவடிவா யிருத்தலே சுவர்க்கம் எனவும்,
தேகம் தாம் என்று சிறிது எழும் கருத்தே நாகம் எனவும்,
புறத்திற்குச் சொர்க்க நாகு ஆய்ந்தாற்போல) அகத்திற்கும்
சொர்க்க நாகாய்ந்தார், (அஃதன்றி அவர்) அதுபலிப்பதும்
(அத்துவிதானந்தமேயாம். இங்ஙனம் இருந்த) அத்துவிதா
னந்தர்க்கு அவ் வாகாமிய வீணை புசிப்பற்று நின்றது; (இங்ங
னம் அவர்க்குப் புசிப்பற்று நின்றால் அவ் வீணைதான் எவ்
விடத்துச் செல்லும் எனின்,)

பத்தி செய்வார்க்குப் பயன் ஏற்கும்—அவர்மேல்
அன்பாய் இதஞ்செய்வோர்க்கும் (வெறுப்பாய் அகிதஞ்
செய்வோர்க்கும்) அவ் விருவீணைப் பயன்களுஞ் சாரும்
(என்று அறிது.)

(திறிப்பு.) ஆனந்தமே வடிவா யிருத்தலின் ததுவில்லை,
அவ் வடிவில் தற்போத மின்மையால் காணவில்லை, சுடுகாடே
சுவர்க்கமாய்க் காண்டலான் புலனமில்லை, அவ்வானந்தத்

தையே அதுபவித்தலால் போகயில்லை, இங்ஙனம் ததகரண புனன போகங்களை எல்லாம் கடந்த நின்றோரை அவ்வினை சாரமாட்டாமையின் “ஆகாரமற்றது” என்றார்.

தேகத்தை உடையவனைத் ‘தேகி’ என்றற்போலச் சுகவடிவர யிருந்தோரைச் ‘சுகி’ என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகள் சிவாநந்தாநுபவர் ஆகலின், அவரை வினைகள் சாரா என்றும், அவர்க்கு இதர கிதங்களைச் செய்வோரிடத்தே அவை சாருமென்றும் அறிவித்தவாறு காண்க. (கூஉ.)

இங்ஙனம் இருந்த ஞானி அடைந்த பேரின்பத்துக்கு உவமையாது எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

அரிபிரம் நிந்திரர்க ளாதிசுளார் தானச் சரிவிரத்த னின்பத்தைச் சாற்றிற்—பரமசிவன் றானே சரிமீட்டுச் சாற்றுகின்றான் றுன்சரிவே றுனரை வேதமறி யா.

(உரை.) அவ் விரத்தன் இன்பத்தைச் சாற்றின் அரி பிரமர் இத்திரர்கள் ஆதிசுளார் சரி—அவ் விரத்தன் இன்பத் திற் குவமை சொல்லுமிடத்த, அரி பிரமர் இத்திரர் முதலிய தேவர்களது இன்பமெல்லாம் ஒன்றாகக் கூட்டின் சரி;

பரமசிவன் தானே சரி மீட்டுச் சாற்றுகின் தான் தான் சரி வேறு ஆனாரை வேதம் அறியா—(அஃதன்றி) பரமசிவ னது பரிபூரணந்தத் தானே சரி, பின்னுஞ் சொல்லுமிடத் தத் தன் இன்பத்திற்குத் தன் இன்பமே சரி, (இங்ஙனம் எப்பொருள்கட்கும்) வேறாய் நின்றடைந்தார் (இன்பத்தை) வேதங்களும் இவ்வளவென்று அளவிட் டறிய மாட்டா.

(குறிப்பு.) பரமசிவனது பரிபூரணந்த மெல்லாம் தாமாகிநின்று அதுபவித்தலின், “பரமசிவன் தானே சரி” என்றும், தன் இன்பம்போல் மற்றியாவர்க்கும் இன்மை

யால், “தான் தான் சரி” என்றும், அவ்விற்பமும் தாமா காத, அதனை அதுபவிப்போரா யிருத்தலின், “வேருளுரை” என்றங் கூறினார்.

இன்பத்திற் குவமை கூறினையான் அவர் சரி என் றதை அவாதின்பஞ் சரியென்று கூறப்பட்டது. அஃது ஆகுபெயர். தான் - அசை. (கூகூ)

இத்திருவெண்பாவால் ஞானிகளது இன்பப் பெருமை கூறியவாறு காண்க.

சாலோக மாத் திருஞ்சைவ சித்தாந்தி
யாலேகம் பார்க்கப் பணியுமவன்—மேலே
யருகித் திருவுளத்துக் குற்றபணி செய்வார்
பெருமைக்கே துண்டோ பிற.

(உரை.) சாலோகம் ஆதி தரும் சைவ சித்தாந்திபால் வகம் பார்க்கப் பணியும் அவன் மேலே—(தன்னை வந்து அடைந்தோரது பத்தி பணிவிடைக் கேற்ப அவர்க்குச்) சாலோக சாமீப சாரூப மாகிய பதமுத்திகளையுங் கொடுக் கும் சித்தாந்த ஞானியால் வகமா யிருந்த மெய்ப் பொருளை அறியும்பொருட்டு (வந்து மனமொழி மெய்களான் வணங் கும்) அதிபக்குவன்மேல்;

உருகித் திருவுளத்துக்கு உற்ற பணி செய்வார் பெருமைக்குப் பிற ஏது உண்டோ—(போன்பு வைத்து) உள்ளுருகி அவனது திருவுளத்துக்கு ஏற்ற பணிவிடை களைச் செய்வோரது பெருமைக்கு (மேலாய பெருமை) பிறிது யாதுண்டு?

(திறிப்பு.) வந்தடைந்தோர் பக்குவா பக்குவங்களை அறிந்து சரியையாதிகளை வருவித்த, சாலோகாதி பத முத்திகளைக் கொடுப்பதும், அதிசீவிர பக்குவஞய் வந்தோ னுக்குத் தற்போதத்தைக் கொடுத்து நிரதிசய லின்பத் தைக் கொடுப்பதும், மற்றைச் சமயங்களில் இன்னையால்,

“சாலோகமாதி தருஞ் சைவசித்தாந்தி பாலேகம் பார்க்கப் பணியுமவன்” என்றார்.

இங்ஙனம் இருந்த சித்தாந்தியைப் பணியுமவனைப் பணிவோர்க்கும் அம் முத்தியின்பம் உண்டாமாகலின், “உற்றபணி செய்வோர் பெருமைக்கே துண்டோபிற” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் சித்தாந்த ஞானம்போலே வேறு ஞானம் இன்றென்பதும், இந்த ஞானம் பெற்றோரை வழிபடுவோர் பெருமையே பெருமை யென்றும் அறிவித்தவாறு காண்க. (கஉ)

கால முடன்றேசந் திக்குக் கருமமுடல்
கோலஞ் சமயங் குறிப்பறிதல்—சீலந்
தலையோடு போனவுயிர் தான்போலத் தன்னோ
டிலையாஞ் சிவனே யீவன்

(உஉ.) காலமுடன் தேசம் திக்குக் கருமம் உடல் கோலம் சமயம் குறிப்பு அறிதல் சீலம்—இன்னகாலத்து இன்னவிரதஞ் செய்வதென்னும் காலமும், காசி முதலியன கல்லன மற்றையன தீயன என்னும்) தேசமும், (இன்ன திக்கு நன்று இன்ன திக்குத் தீது என்னும்) திக்கும், (இன்ன கருமஞ் செய்வது இன்னகருமத் தவிரவது என்னும்) கருமமும், உடலில் சமைத்த வேடங்களும், (அவ் வேடங்கட்குரிய சமயங்களும்,) (அச் சமயங்கட்குரிய கடவுளார இங்ஙனம் இருப்பொனக் குறிப்போடு தியானிப்பதாய்) குறிப்பறிதலும், (இன்னசாதிக்கு இன்னது ஆசாரமென்று செய்யும்) சீலமும், (ஆகிய இவையெல்லாம்),

தலையோடு போன உயிர்போலத் தன்னோடு இலை ஆம் சிவனே இவன் - தலைபோனவிடத்து (அதனோடும்) போன உயிர்போல, (தற்போதம் இறந்தவிடத்து) அதனோடும் நீங்கும், (ஆகலின் மௌநாகந்தமாயிருந்த) சிவனே இவனும்.

(தறிப்பு.) கை கால் முதலிய உறுப்புக்கள் போனவிடத்தும் இருந்த உயிர் தலையோடும் போனதுபோல, போதம் சிறிது இறந்தவிடத்தும் இருந்த கிரியைத் தொழில்கள் அது முற்றும் இறந்தவிடத்து அதனோடும் நீங்கும் ஆகலின், அங்கனம் உவமை கூறினார். அவற்றைச் செய்தவன் இறந்தமையால் இவனாற் செய்யப்படும் அவையும் இல என்பதற்காகாண்க.

மௌநாதந்தமாயுள்ள சிவனை அடைந்தவன் மௌநாதந்தி யாகலின் “சிவனே யிவன்” என்றார்.

தான் - அசை.

நடு:

இங்ஙனம் அவர்க்கு விதிவிரூத்தங்கள் இல்லையென்று நீர் கூறியது என்னை எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

சாவே பெருநோன்பாய்ச் சந்தற்ற சத்தியர்க்குத் தேவாரங் காலந் தியானமறம்—பாவம் விதிவிரூத்தம் பேசுக்கைக்கு வேதா கமங்க ளதிசயிக்கு மேலுரைப்பா ரார்.

(உரை.) சாவே பெருநோன்பு ஆம் சந்த அற்ற சத்தியர்க்குத் தேவாரம் காலம் தியானம் அறம் பாவம் விதிவிரூத்தம் பேசுக்கைக்கு—(தற்போதம்) இறப்பதே பெருந்தவமாய்க் கொண்டு (அதனைக் கெடுத்துச் சிவத்தோடும்) இரண்டறக் கலந்த சத்திய ஞானிகட்குத் தேவார முதலிய தோத்திரங்களை ஒதலும், காலா காலங்கள் (அறிந்த சிவாலயங்களிற் சென்று பணிதலும்) (ஒரோர் பாவனையைக் கருதித்) தியானித்தலும், (சிவபூசையாதி) புண்ணியங்களைச் செய்தலும், (இவர் அன்றி) பாவங்களைச் செய்தலும் ஆகிய இவ்விதி விரூத்தங்களுள் என்று சொல்வதற்கு,

வேத ஆகமங்கள் அதிசயிக்குமேல் ஆர் உரைப்பார்—
வேதங்களும் ஆகமங்களும் அதிசயிக்கும் எனின் அவற்றிற்கு மேல் மற்றியாவர் சொல்வார்?

(குறிப்பு.) போதம் சிறிது எழினும் அதனைக் கெடுத்துச் சிவத்தோடும் கலந்திருப்பதே அவர்க்குச் சகல நோன்புகளும் ஆகலின், “சாவே பெருநோன்பாய்ச் சந்தற்ற சத்தியம்” என்றார். அங்ஙனம் செய்வதே நோன்பாய்க் கொண்டோர்க்கு அதற்குமேல் மற்ற நோன்பென்றும் இன்மையான் அவர்க்கு விதிவிருத்தம் இலவாயின்.

“வேதாகமங்க ளதிசயிக்கும்” என்றதனால் அவற்றான் விதிவிருத்தம் அறிவோர்க்கு வேறு சொல்வதற்கு இடமின்மையான், “மேலரைப்பாரார்” என்றார்.

விதியாவது வேதாகமங்கள் சிவபூசாதிகளைச் செய்க என்று கூறுவது. விருத்தமாவது மதுபானாதிகளை விடுக என்று கூறுவது.

இவை யிரண்டு திருவெண்பாவானும் ஞானிகட்கு விதிவிருத்தங்கள் இல் என்று அறிவித்தவாறு காண்க.

மோனிகளைப் பார்த்திமையா மோகமும் வெண்டிங் மேனி யழகெழுதா மேற்பத்தி—யான [கள் பதுமா தனன்கண்ணும் பானுவும்போற் றுஞ் செயிராகுஞ் சொப்பனத்தி லும்.

(உரை.) மோனிகளை இமையா பார்த்து மோகமும் வெள் திங்கள் அழகு எழுதா மேனி—(அந்த ஞானிகள் தம்மைப்போல் சுகாதீத முத்தியைப் பெறும்பொருட்டுப் புறத்துநின்ற போதத்தை உள்ளடக்கி இதனைக் கொடுப்பதே விரதமாய்க் கொண்ட) மௌனிகளை இமையா நாட்டத்தோடும் பார்த்து (இவர்க்கு மேல் வைத்த) மோகமும், (உத்துளனத்தால்) வெண்டிங்கள் போலும் விளங்கா நின்ற அழகெழுதக் கூடாத (அவரது) திருமேனியும்;

மேல் பத்தி ஆன பதுமாதனன் கண்ணும் பானுவும் போல் தான் ஆய்ச் சொப்பனத்திலும் எதிர் ஆகும்—பிரமனது நான் முகங்களினும் மேன்மைபெறு பத்திபோல.

விளங்குவதான எண் கண்களும், (அக் கண்கட் கெதிர் தோன்றும்) பானுவும்போல், (யான் கருதா திருப்பினும்,) அவை தாமாவாய் வந்த, சொப்பனத்திலும், சாக்கிரத்தினும், (என தளக் கண்ணிற்கும் முகக்கண்ணிற்கும்) எதிரே விளங்குவதாம்.

(தறிப்பு.) சுகாதீத முத்தியை அடைந்த ஞானிகட்கு. ஞானசாதகரைக் கண்டால் பாசங்களை எல்லாம் கடந்து இவ்வளவு வந்தாரென்று, அவர்மேற் சந்தோஷமும் பிறக்குமாகலின், “மோனிகளைப்பார்த் தீமையாமோகமும்” என்றார். “யான் பெற்றபேறு பெறுக இவ் வையக” மென்பதும் உது.

பதுமாதனன் இமையா நாட்டத்தையும், அதற் கெதிர் தோன்றும் பானுவையும், உவமை கூறினமையான், அவர் மேல் வைத்த மோகத்தையும், அவரது திருமேனியையும் தமதுளம் மறவா தென்பதாயிற்று.

எனதெனும் பெயர் எஞ்சி நின்றது.

சொப்பனத்திலும் என்ற உம்மையால் சாக்கிரத்தும் என்று வருவிக்கப்பட்டது.

இத் திருவெண்பாவால் எமக்கும் இங்ஙனம் இருக்கும் என்று ஞானிக ளருமை அறிவித்தவாறு காண்க. (௩௭).

உருகு பரமசுக வுல்லாச நோக்குந்
திருமுகமும் புன்முறுவற் றேசுந்—திருநீறும்
தற்பாவ மாண்ட சரீரத்தி லோர்சாத்து
மற்றே வெறுமனழ காம்.

(உரை.) உருகு பரமசுக உல்லாச நோக்கும் திருமுகமும் புன்முறுவல் தேசும் திருநீறும்—உள்ள முருகப்பண்ணுநின்ற பரமசுக உல்லாசத்தோடும் கூடிய திருநோக்கமும், (அவ் விற்பக் களிப்பால் தெய்வத்தாமரை மலர்ந்ததுபோல விளக்கா நின்ற திருமுகமும், (அவ் விற்பம் பொக்கி

நிருவிடயா நந்தசுக நீங்காத நோக்குந்
திருமுகமுமென்னைவிடா தே.

(உரை.) வாடல் மணம்போல் வருந்தா வயிராக்யத்
தோடுமெலிந்த உடம்புடனே கூடார்—வாடற்பூவின் மணம்
சிறிது தோன்றுதல்போல் (சிறிது தோன்றும் பிரார்த்த
வாசனையோடும் போதத்தால்) வருந்திச்செய்யாத பாச வயி
ராக்யத்தோடும் தளராநின்ற திருமேனியுடனே கூடியிருந்
தங் கூடாராகிய ஞானிகளது,

நிருவிடய ஆந்தசுகம் நீங்காத நோக்கும் திருமுகமும்
என்னை விடாது—நிருவிடயமாய்த் தோற்றும் ஆந்தமாகிய
சுகம் (உட்போல் புறத்தும்) நீங்காத (அவ்வாகந்தத்) திரு
நோக்கும், திருமுகமும், என துள்ளத்தை எப்போதும்
விட்டு நீங்கா.

(தற்பீபு.) “ வாடன்மணம்போல் ” என்ற உவமை
யால் சிறிது பிரார்த்த வாசனையோடும் என்பது வருவிக்கப்
பட்டது.

வருந்திச் செய்யும் போதம் உடையாரது வயிராக்கியம்
போல் அன்று இவர்க்கு இயல்பாய்த் தோற்றலின், “வருந்தா
வயிராக்கியம்” என்றார்.

லீடயாகந்தம்போல் எதிரீடற்ற இடத்தில் தோற்ற
லின், “ நிருவிடயாகந்தம் ” என்றார். ஏ - அகச.

இத் திருவெண்பாவால் அவரது அருமை கூறியவாறு
காண்க (நக)

ஆயின், இந்த ஞானிகட்குப் பெயர்? யாது எனின்,
மேற் கூறுகின்றார்.

தத்துவத்தின் போர்வை சரிந்த திகம்பரிபே
ரத்துவிதி யேகாந்தி யாநந்தி—சுத்தன்
றுரியனவ தூதன் றுறவிசிவ யோகி
ந்ருவாணி யென்விரத்த னென்.

(உரை.) தத்துவத்தின் போர்வை சரிந்த திகம்பரிபேர் முப்பத்தாறு தத்துவங்களாகிய போர்வை சரிந்த அதனால் திகம்பரியா யிருந்த ஞானியினது பெயர் (சொல்லுமிடத்து,)

அத்துவிதி ஏகாந்தி ஆகந்தி சுத்தன் தூரியன் அவ தாதன் துறவி சிவயோகி நிருவாணி என் விரத்தன் என்— (சிவத்தோடு அத்துவிதமா யிருத்தலின்) அத்துவிதி யென் றும், (அங்ஙனம் அத்துவிதமா யிருப்பினும் தான் அச் சிவ மாகாமையான்) ஏகாந்தி யென்றும், (பூரணாகத்த மெல்லாம் தானாய் நின்று அநுபவித்தலின்) ஜநந்தி யென்றும், (மலத் திரவியங்களை நீக்கி நிற்பலால்) சுத்தனென்றும், (மேலாய பொருளை அடைந்தோ னாகலின்) தூரியனென்றும், (வர்ணச் சிரமங்களைக் கடந்து நிற்பலான்) அவநாத நென்றும், (தேகாதி பிரபஞ்சங் கெல்லாம் துறந்து நிற்பலால்) துறவி யென்றும், (மற்றொன்றோடுங் கூட்டுறவின் றிச் சிவத்தோடும் கூட்டுறவா யிருத்தலின்) சிவயோகி யென்றும், (அத்துவா ஆறையுங் கடந்து நிற்பலான்) நிருவாணி யென்றும், அச் சிவத்தோடு அத்துவிதமாக இருக்கின்றே நென்னும் வாச னையும் இறந்துபோ யிருத்தலின்) விரத்த நென்றும் நீ சொல்லுதி.

(குறிப்பு.) உடம்பைப்போர்த்து நின்று நீங்கிய போர் வைபோல் உயிரைப் போர்த்து நின்று நீக்கினமையால் “தத் துவத்தின் போர்வைசரிந்த” என்றார். அஃசன்றிப் பூதஞ் சுகம் - பிரகிருதிகஞ்சுகம்-கலாதிகஞ்சுகம்-வயிந்தவகஞ்சுகம்- சத்திகஞ்சுகம் என்னும் இப்பஞ்ச கஞ்சுகங்களையும் நீக்கி நின்ற ரெனினுமாம்.

அத்துவிதி யென்றதாதி இக் குணங்களெல்லா முடையானாகலின் இப் பெயர்களெல்லா மவற்றுகரித்தாயின. (சு0)

இங்ஙனம் அகத்து ளாசையற்றுத் துறந்தோரையும் அகத்து ளாசை யிருக்கத் துறந்தோரையும் எங்ஙன மறியலா மெனின், மேற் கூறுகின்றார்.

அடங்கத் துறந்தார்க்கு மாசையறப் பாவித்
தொடும்பக் குவந்தெரியா தோகோ—மடந்தேடிப்
பிச்சையாய் மூலையிற் பெண்பேச்சாய் வரினடைக்
கிச்சையாய்க் கைக்கெதிர்நீட் டும். [கைக்

(உரை.) அடங்கத் துறந்தார்க்கு மாசையறப் பாவித்
தொடும் பக்குவந் தெரியாது ஒகோ—அஃத்து ஆசையிருக்கப்
புறத்து ஆசை யறம் பாவித்து அடங்கத் துறந்தாரையும்,
இயல்பாய் அஃத்து ஆசையற்று அடங்கத் துறந்தாரையும்
அவரோடு நிகழும் பக்குவா பக்குவங்களினாலே ஒகோ தெரி
யாதோ? அஃதெவ்வனமெனின்,

மடந்தேடிப் பிச்சையாய் மூலையிற் பெண் பேச்சாய்
வரினடைக்கைக் கிச்சையாய்க் கைக்கெதிர் நீட்டும்—அவர்
நற்பிச்சையிடும் மடந்தேடிச் சென்று பிச்சை ஏற்பதாய்,
(புதிய) மருமகப்பெண் மூலைக்கண் இருந்து (மெல்லெனப்
பேசும்) பேச்சுப்போல் தமக்கென ஓர் ஒடுக்கம் பற்றி அத
னுள் இருந்து மாரிசத்தோடு மெல்லெனப்) பேசுவதாய்,
(இவர் பெரியரெனக் கருதிப் பிறர் அன்ன வத்திர முதலிய
நடக்கை கொடு) வரின் அந் நடைக்கைக்கு இச்சையாய் அவர்
கொடுக்குங் கைக்குத் தமது கையை எதிர் நீட்டி வாங்குவர்,
(இவர்க்கு எல்லா மனைதோறுஞ் செல்வதே யன்றி ஓர் மடந்
தேடிச் செல்வதும் ஒரொடுக்கம்பற்றி யிருந்து மாரிசமாய்ப்
பேசுவதும் தாம் இருக்கும் இடத்தப் பிறர் அன்னாதிக்களைக்
கொடுவரின் அவற்றை இச்சித்து வாங்குவதும் இல்லை ஆக
லின், அவரது பக்குவமும் இவரது பக்குவமும் தாமே தெரி
யும் நீ அறிதி.)

(குறிப்பு.) “ஆசையறப்பாவித் தடங்கத் துறந்தார்க்கு
கும்” என்றமையான், அங்ஙனம் பாலியாது இயல்பாய்த்
துறந்தாரை என்பது வருவிக்கப்பட்டது.

அடங்கத் துறத்தல் மனைவி முதலிய பற்றுக்களை எல்
லாம் ஒருங்கே விடுத்தல். அடங்கத் துறந்தார்க்கும் என்னும்

நான்காம் வேற்றமையை இரண்டாம் வேற்றமையாகக் கொள்க.

“தெரியாதோ” என்பது தெரியாதென்று ஒகாரத் தொக்கு நின்றது.

மடந்தேடிப் பிச்சையாய்க் கைக்கெதிர் நீட்டுமென்று அவரது நடை கூற்றினமையால், அதற் கெதிர் மறையாய் இவரது நடை வருவிக்கப்பட்டது.

ஒருவருக்குச் செல்வம் வரின் அதனை நடைக்கை என் பதுபோல், பிறர் வந்து அன்னாதிக்களைக் கொடுப்பதனை நடைக்கை என்றார். (சக)

ஆயின், அகப்பற்று அற்றார் துறப்பதே அன்றி, அகப் பற்றுடையார் துறக்கலாகாதோ எனின், மேற் கூறகின்றார்.

கரையடுக்க வந்தாற் றிரையலைக்குங் கப்பல், பொருளடுத்தாற் றேன்றும் பொய்ப்போதம்—விரு தினவன், வெற்றிக் குதிக்குதித்தோன் போல்வேண் டும் விட்டதுபின், பற்றுமதிற் சிக்கெனநிற் றாய்.

(உரை.) கப்பல் கரை அடுக்க வந்தால் திரை அலைக்கும் பொருள் அடுத்தால் தோன்றும் பொய்ப்போதம்—அலை அலைக்கும் கரை கடத்து சென்று கடலின் நடுநின்ற கப்பல் (மீட்டும்) அக் கரை யடுக்கவந்தால் (அக் கப்பலை) அலை அலைக்குமாறு போல, (விடயங்களைத் துறத்துசென்று துற வின்கண் நின்ற நீ மட்டும்) அவ் விடயங்களை அடுத்தால் பொய்யாகிய அவ் விடயபோதத் தோன்றி அறிவை அலைக்கும், (ஆகலின்,)

விருதினவன் வெற்றிக் குதிக்குதித்தோன் போல் வேண்டும் விட்டது பின்பற்றும் அதில் சிக்கெனகிற்பாய்— (தன் பகைவனைச் சயங்கொண்டால் அன்றி வீடேனென் னும்) விருதினோன்போலும், (ஒருவரோடு வாதுகூறி) வெற்றிக்குத் துறவு தாவினோன்போலும், (நீயும் பிடித்த துறவை முற்றஞ்) சாதிக்கவேண்டும், (அதனை விடாத

சாதிக்கவேண்டின், விடயங்களை யடாதே, அடுத்தால் முன்னர் நீ விட்ட பற்றுக்க னெல்லாம் இப்போதும் வந்து பற்றும், (இவை உன்னைப் பற்றாது அகலும்படி அத்தற வின்கண்) உறுதிப்பட நிற்பி.

(குறிப்பு.) கரை அடாது கடலின் கடுகின்ற கப்பலை அலை அலையாததுபோல, விடயங்களை அடாது தறவின்கண் நின்றோரை விடயபோதம் அலையாதென்பது இவ்வுவமைக் குறிப்பாற் காண்க.

விருதினோலுக்கு எவ் விதத்தானும் தன் பகைவனைச் சயங்கொள்வதே விருது, கூடாதாயினும் அவனோடும் பொருது இறத்தலே விருதுபோல், தறவினோலுக் குத் தன் பகை என்னும் மாயைப் படைகளாகிய முப்பத் தாறையுங் கடந்து வீடடைதலே தறவு, அங்ஙனம் கடக் கக் கூடாதாயினும் அதனைக் கடத்தற் கேதுவாய சத்த வாசனையோடு நின்று இறத்தலே தறவு ஆகலின், “விருதினவன்” போல், என்றும்,

வெற்றிக்கு அறுபதடித்தறவு தாவத் தொடங்கினோன் அறுபத் தோராமடி தாலினான் எனின் அது வெற்றி, அது தவறின் வெற்றியும் இழந்து அத் தூவினும் வீழ்வன்; அதபோல, விடயங்களைத் தறக்கத் தொடங்கினோன் அவ்விடயங்களையும் தறந்து தற்போதத்தையும் தறப்பதே தறவு, அங்ஙனஞ் செய்யாது அவ் விடயங்களைச் சாரின் அத் தறவினான் வரும் பெருமையும் இழந்து பிறப்பினும் வீழ்வன். ஆகலின், “வெற்றிக் குதிருதித்தோன்போல்” என்றுங் கூறினார்.

“தத்துவத்தின் போர்வை” என்னுந் திருவெண்பா முதல் இம் மூன்று திருவெண்பாவானும் ஞானிகளது பெயரும் தாமும் தறத்ததைச் சாதியாது மீட்டும் சாரலாகா தென்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (சஉ)

எட்டாம் அதிகாரம் அருளவந்தைத் தன்மை முற்றம்.

ஒன்பதாம் அதிகாரம்

வாதனைமாண்டார் தன்மை

குடும்பத்தோடு கூடியிருந்து ஞானம்பெற்று அக் குடும்பவாதனை மாண்டு நின்றார் தன்மை கூறினமையால் இவ் வதிகாரத்திற்கு வாதனைமாண்டார் தன்மை என்று பெயராயிற்று. தறவிகளா யிருந்து ஞானம் பெற்றோரும், அன்ற, குடும்பிகளா யிருந்து ஞானம் பெற்றோரும் உள ராகலின், அவ்வதிகாரத்தின்பின் இவ்வதிகாரம் வைக்கப் பட்டது.

ஞானம் இல்லாவிடினும் வைராக்கியத்தால் வீட்டுநெறி அடையலாகாதோ எனின் மேற்கூறுகின்றார்.

ஞான மில்லாத வைராக்கி நன்றல்ல
கானவர்க்கு நோயினர்ச்சுங் கள்ளர்க்கு-மானதுவெ
னெந்நிலைக்கே நின்றாலெ னெவ்விடயத் தேய்ந்தா
றன்னிழப்பே யின்பாந் தலம் [லென்

(உரை.) ஞானம் இல்லாத வைராக்கி நன்று அல்ல. கானவர்க்கும் கோயினர்க்கும் கள்ளர்க்கும் ஆனது என்— (அகத்தப் பரிபூரண) ஞானம் இல்லாதார் (புறத்துச் செய் யும்) வயிராக்கியம் நன்றல்லவாகும், அஃது எங்கனம் எனின், (மலை கானில் சஞ்சரிக்கும்) வேடர்களுக்கும், வீடா கோயினர்க்கும் (பொருள் திருடும்) கள்வர்க்கும் (வைராக்கியம்) உண்டாவது என்னை? (ஆகலின், இவரது வைராக்கி யத்தோடு அவரது வைராக்கியம் ஒக்கும்;)

என் நிலைக்கே நின்றால் என் எவ் விடயத்து ஏய்த்தால் என் தன் இழப்பே இன்ப ஆம் தலம்—(அகத்தப் பரிபூரண ஞானம் உடையார் அரசர்மை முதலியன உலக வியாபாரங் களில்) யாது நிலையில் நிற்பினும் என்னை? (வனிதாதி விட யங்களில்) யாது விடயங்களோடு கூடி யிருந்தாலும் என்னை?

அந் நிலையும் அவ் விடயங்களும் இவர்க்கிடமும் அன்று இன்பமும் அன்று தற்போத இழப்பே இடமும் இப்போத இழப்பில் தோன்றும் இன்பமே இன்பமும் ஆம்.

(குறிப்பு.) தழை உடுத்தல், மூலபலங்களைப் புசித்தல், இராப்பகல் கானிற் சஞ்சரித்தல், பனிமழை வெய்யில் காற்றுகளைப் பொறுத்தல் முதலியன கானவர் வைராக்கியம்; வனிதாதி விடயபோகங்களைத் துறந்திருத்தல், விடானோயினர் வைராக்கியம்; பகைவர்க்கு அச்சம் இன்றித் தம் உடலை இகழ்த்து இருளிற்சேரல் முதலியன கள்வர் வைராக்கியம்; இவரது வைராக்கியங்களால் போத இழப்பும் இன்பமும் இன்றாயினபோல், அவரது வைராக்கியத்தானும் போதவிழப்பும் இன்பமும் இன்றாகலின், அவரது வைராக்கியத்தை இவரது வைராக்கியத்திற்கு உவமை கூறினார்.

அகத்துப் பரிபூரண ஞானம் உடையார்க்கு யாதநிலையில் நிற்பினும் யாது விடயங்களைப் புசிப்பினும், அவற்றை அகத்துப் பரிபூரண ஞானத்தால் பார்த்தழித்தலன், அவற்றேழும் தாக்கற்று நிற்பதும், இங்ஙனம் தாக்கற்று நின்றலால் போத இழப்பும் இப்போத இழப்பால் பேரின்பமும் உண்டாம் ஆகலின், 'எந்நிலைக்கே நின்றாலென் எவ்விடயத் தேய்த்தாலென் தன்னிழப்பே யின்பார்த்தலம்' என்றார். அஃது அன்றி, விடய இன்பத்திற்கு ஏதுவாய் உலக வியாபாரங்களைச் செய்வார்போல், இவர் யாது நிலையில் நின்றார் எனினும் அதனுள் தாக்கற்று நின்று சொருப இன்பத்திற்கு ஏதுவாய் தற்போத இழப்பைச் செய்வாரென்பதும், அவ்விடய இன்பங்களைத் தாம் அற்ற அநுபவித்தால் அவற்றை அநுபவிக்குந்தோறும் தாம் அற்ற விடத்து உண்டாம் பேரின்பம் மேலிடுமே அன்றி, அவ்வின்பம் ஓர் பொருளாய் அவர்க்குத் தோற்றா தென்பதுங் காண்க.

"தன்னிழப்பே யின்பார்த்தலம்" என்றமையான், அந்நிலையும் அவ் விடயமும் இடமும் இன்பமும் அன்றென்பது வருவிக்கப்பட்டது.

“வைராக்கியமென்பது” வைராக்கி என்ற கடை
குறைந்து நின்றது. (க)

ஞானம் பெறவோர்க்கு இவ்வாழ்க்கையைத் துறக்க
வேண்டாவோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

எல்லாச் சமயங்க ளுந்துதிக்கு மில்லறத்தி
னில்லாம னீத்தாரென் னீத்தாலென்—புல்லறிவைத்
தீரத் தெளிந்து சிவத்தோடும் பற்றற்ற
ராகிற் பிறப்பறுக்க லாம்.

(உரை.) எல்லாச் சமயங்களும் துதிக்கும் இல் அறத்
தில் நில்லாமல் நீத்தார் என் நீத்தால் என் — சமயங்களெல்
லாம் இது நன்று என்று புகழ்ந்து கூறுகின்ற இவ்வாழ்க்
கையில் நில்லாமல் இதுனைத் துறந்தார் (இத் துறவிற்குத்
தகுமென) மற்றியாது துறந்தாலும் என்னை, இத் துறவி
றாற் பிறப்பறுக்கக் கூடுமோ?)

புல் அறிவைத் தீரத் தெளிந்து சிவத்தோடும் பற்ற
அற்றார் ஆகில் பிறப்பு அறுக்கல் ஆம்—‘சற்போதம் கருவிப்
போதங்கள் ஆய) புல்லறிவை (ஞானகுருவால்) நன்றாய்
விசாரித்தறிந்து (உதனைக்கெடுத்து) சிவத்தோடும் இரண்
டறக் கலந்து, (அச் சிவத்தோடுங் கலங்கிருக்கின்றோம்
என்னும்) வாசனைப்பற்றம் அற்றார் எனின் (அவர்க்கே)
பிறப்பறுக்கலாம், (மற்றையர்க்குக் கூடாது.)

(தறிப்பு.) சமய நூல்களெல்லாம் இல்லறத்தையே
மேம்பாடாகக் கூறுதலின், “எல்லாச் சமயங்களும் துதிக்கு
மில்லறத்தை” என்றார்.

• “அறனைப் பட்டதே யில்வாழ்க்கை யஃதும்
பிறன்பழிப்ப தில்லாயி னன்று.”

என்பதும் அது.

“ நீத்தாரென்னீத்தாலென் ” என்றது அவ்வில்வாழ்க்கையைத் துறந்த பின்னரும், உடலொறுத்தல், ஊண் வெறுத்தல், உடை துறத்தல், ஊரொடுக்கந் துறத்தல் முதலியன துறந்து நின்றலெனக் கொள்க.

“ புல்லறிவைத் தீரத்தெளிந்து சிவத்தோடும் பற்றற்றாராகிற் பிறப்பறுக்கலாம் ” என்றமையால், இங்ஙனம் தெளிந்து பற்றற்றதி உடையார் இல்லறத் துறவறங்களில் நின்றாலும் பிறப்பறுப்பார் என்பதும், இவையில்லார் யாது துறந்தாராயினும் பிறப்பறார் என்பதுங் காண்க. தற்போதம் கருவிப்போதம் இரண்டும் புல்லறிவு ஆகலின், பொதுப்படப் “ புல்லறிவு ” என்றார். தீரத்தெளிதல் அவற்றை உள்ளபடி அறிந்து கெடுத்தல். (உ).

மனையிழக்கி லோமனது மாறாது மாய்த்த
தனையிழக்கி லோசிவனைச் சார்ந்தங்—சனுபவிக்கை
போகா தநுடோகிற் பூரணமாம் பூரணந்தா
னாகா திருப்பதெவர்க் காம்.

(உரை.) மனை இழக்கிலோ மனது மாறாது மாய்த்த தனை இழக்கிலோ சிவனைச் சார்ந்த அங்கு அநுபவிக்கை போகாது அதபோகில் பூரணம் ஆம்—(நீர் இங்ஙனம் கூறிய ஆற்றான் இவ் வாழ்க்கையைத் துறப்பது துறவன்றோ எனின்,) அவ் வில்வாழ்க்கையைத் துறக்கின் (அதன்கண் நின்று அநுபவித்த விடயவாதினை மனத்தின் கண் மாறாது எழும் ஆகலின், அது துறவு அன்று ; ஆயின், மனத்தை மாய்ப்பது துறவோ எனின், மனத்தை) மாய்த்த (தற்போதம் எழும் ஆகலின், அது துறவு அன்றாயின்) தற்போதம் இழப்பதோ (துறவு எனின், அத் தற்போதம் இழக்கில்) சிவத்தை அடைந்து ஆண்டுச் சுகத்தை அநுபவிக்கை போகாது ஆகலின், அது துறவு அன்று; ஆயின், சுகப்பேறியுப்பது துறவோ எனின்,) அச் சுகப்பேறு போகில் சிவபூரணந் தானும், (அப்போது இங்ஙனம் சிவ

பூரணந் தான் ஆனேன் என்னும் வாதனை தோன்றும் ஆக
லின், அது தறவு அன்று ; ஆயின் இனித் தறவு தான்
யாது எனின்,)

பூரணம் தான் ஆகாது இருப்பது எவர்க்கும் ஆம்—
அச் சிவபூரணந் தான் ஆனேன் என்னும் வாதனையு
மறந்து நிற்பது தறவு, (இங்ஙனம் சிவபூரணந் தான் ஆகா
திருப்பதாய் தறவு) யாவர்க் குண்டாம்?

(குறிப்பு.) 'மாய்த்து' என்பதற்கும் 'தனையிழக்கில்'
என்பதற்கும் இடையில் தற்போதம் எழும் என்பது வருவிக்
கப்பட்டது.

இம் மூன்று திருவெண்பாவானும் மெய்த் தறவா
வது இதுவென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உ)

இவ்வாழ்க்கையோடு கூடியிருந்தும், இத் தற வெய்தி
வேரைத் தறவிகளென்று சொல்லப்படுமோ எனின், மேற்
கூறுகின்றார்.

மாயாபோ சுத்தரசாய் வாழ்ந்தாலு மாமணிபோற்
றோயா தவரே துறந்தோர்கள்—தோய்வாரேற்
சேரும் விதைபோலத் தீர்ந்தவிடத் தேதிரும்பும்
வேரொன் றதுவே வினை.

(உரை.) மாயா போகத்து அரசு ஆய் வாழ்த்தாலும்
மாமணிபோல் தோயாதவரே துறந்தோர்கள்—மாயா போகத்
துக்கெல்லாம் அரசராகி (அப் போகங்களை அதுபவித்து
வாழ்த்தார் ஆயினும், மகத்தாகிய மாணிக்கமணி (ஒன்றோடும்
தோயாது நின்றதபோல், அவற்றோடும்) தோயாது நின்ற
வரே துறந்தோரென்று சொல்லப்படுவர் ;

தோய்வாரேல் சேரும் விதைபோலத் தீர்த இடத்தே
திரும்பும் வேர் ஒன்று அதவே வினை—(படிகமண்போல்
யாதொன்றோடாயினும்) தோய்வாரெனின், நிலத்துச்சேரும்

வித்துப்போல (உடல்) இறந்த காலையில் (நின்று நீக்கிய பற்றின்கண் மீட்டும்) திரும்பும் ஓர் மூலமும் அப் பற்றுடைமையே. வினையென்பதும் அப் பற்றுடைமையே யாம்.

(குறிப்பு.) மாமணி தன்னை அடுத்த வன்னங்களைக் கவனித்த, தனது பிரகாசத்தை அவற்றின்மேல் வீசி நின்றாற்போல, யாதா விடயங்கள் வந்தடுப்பிலும் அதில் தோயாது, தமது ஞானப்பிரகாசத்தை அவற்றின் மேல் வீசி நின்றான் “மாமணிபோற்றோயாதவர்” என்றும்; உடம்பிற்குப் புறம்பாய் பற்றுக்களை ஒழித்து, அவ்வுடம்பாய் நின்றோரைத் துற்த்தோர்கள் என்று சொல்வதுபோல, உயிர்க்குப் புறம்பாய் கருவிகள் முப்பத்தாறையும் ஒழித்து அறிவாய் நின்றோரைத் “துற்த்தோர்கள்” என்றார்; நிலத்திற் சேரும் வித்துப்போல் உடல் இறந்தகாலே நின்ற பற்றின் கண் மீட்டும் உயிர்வந்து உடைந்து உற்பத்தியாகலின், “சேரும் விதைபோல்” என்றும்; உடல் நீங்கும் காலே உயிர்க்கு எந்த வாசனையிருந்தது அந்த வாசனையோடும் பிறப்பின்கண் மீள்கலான், “தீர்ந்த விடத்தே திரும்பும் வேர்” என்றும் பற்றுள்ள விடத்து வினையும் உளவாகலின் “அதுவே வினை” என்றுங் கூறினார்.

• “அவாவென்ப வெல்லா உயிர்க்குமெஞ் ஞான்றந் தவாஅப் பிறப்பிலும் வித்து”

என்பதும் அது.

“அதுவே” என்பதனைப் பற்றுடைமை எனக் கொள்க.

இத் திருவென்பாவால் எந் நிலையில் நின்றாலும், அதனுட் பற்றுறுதி உடையோர்க்கே வீடுஎன்று அறிவித்தவாறு கருணை. (ச)

விடயங்களை அநுபவிப்பினும் அவற்றைக் கூடாரென்றீர் இதைனை எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

* திருக்குறள் - ௧௬௧.

ஒரு குடைக்கீழ்வாழலகத்தோர்க்குறும்பூருண்டோ
வருணிழற்கீழ் வாழ்வா ரறிவு—கருவிகளிற
போனாலென் சேற்றுத்தூள் போலோ பருந்துநிழல்
போனாற்போற் றோயாமற் போம்.

(உரை.) ஒரு குடைக்கீழ் வாழ் உலகத்தோர் குறும்பு
ஊர் உண்டோ அருள் நிழற் கீழ் வாழ்வார் அறிவு கருவி
களில் போனால் என் சேற்றுத்தூள் போலோ—(பூமியெல்
லாம்) ஒரு குடைக்கீழ் ஆள்வோன் உலகத்து வாழ்வோர்க்
குக் குறும்பூரால் தன்பம் உண்டாமோ? அதுபோல்,
(எங்கும் பரிபூரணமாய் நின்ற) திருவடி நிழற்கீழ் (ஆகத்தச்
செல்வத்தோடும்) வாழ்வார் அறிவு விடயங்களிற்சென்றாலும்
என்னை? (அவ்வறிவிற்கு அவ்விடயங்கனான் வரும் மயக்கம்
யாதும் இன்று, மாபைக்கீழ் வாழ்வார் அறிவு போல் அவ
ரறிவு) சேற்றுக்குள் தூள்போல் அழுந்துமோ?

பருந்துநிழல் போனாற்போல் தோயாமல் போம்—
பருந்தின் நிழல் ஒன்றில் தோய்த்தும் தோயாது போனாற்
போல் (அவரறிவு அவ் விடயங்களில்) தோய்த்தும் தோயாது
நீங்கும் (என்று அறிதி.)

(குறிப்பு.) ஒரு குடைக்கீழ் வாழ்வார் மற்ற யாதோர்
ஊருக்குச் செல்லினும், அவ்வரையனது ஆணையால் குறும்பு
செய்வாரும், இவரான் வரும் தன்பமும், அவர்க்கு இன்றா
யது போல், திருவடிக்கீழ் வாழ்வார் அறிவு விடயங்களிற்
சென்றாலும், அத்திருவடிப் பரிபூரணமாய் நின்றலின், இவ்
விடயங்கள் மயக்குவதும், தான் மயங்குவதும், இவ்வறிவிற்கு
இன்றும் ஆகலின், அங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

பருந்தின் நிழல் தோய்த்தவாதே நிலலாது விராவில்
நீங்குதல்போல், அவ்வறிவு விடயங்களில் தோய்த்தவாதே
மயங்காது விராவில் நீங்கித் திருவடிக்கீழ் நின்றலான்,
இங்ஙனம் உவமை கூறினார். பருந்தினை அவர்க்கும், அதன்
நிழலை அவரது அறிவிற்கும் உவமையாகக் கூறியவாறு
காண்க.

இத் திருவெண்பாவால் வீடயங்கள் அவர் அறிவை மயக்காது என்பதும், அவ்வீடயங்களில் அவரறிவு தோயாது என்பதும், அறிவித்தவாறு காண்க. (ரு).

நெய்யுண்ட நாயென்ன நீரி னிழலென்ன
மையுண்ட கண்போன் மனைவாழ்வார்—துய்ய
விருளால் விலையேறு மாணிக்க மெல்லாப்
பொருள்போல வல்லாப் பொருள்.

(உரை.) நெய் உண்ட நாய் என்ன நீரில் நிழல் என்ன
மை உண்ட கண்போல் மனைவாழ்வார்—நெய்யை உண்டு
மீட்டும் கக்காநின்ற நாய்போலும் (தடாக தீரத்தில் நிற்கும்
மரம் மேல்முகமாய் நிற்கவும் அத் தடாக) நீரில் கீழ்முகமாய்த்
தோன்றும் உம் மரநிழல் போலும், (பிறர்க்கு அழகாய்த்
தனக்குக் கரிப்பாயிருக்கும்) மையுண்ட கண்போலும் (அந்த
ஞானிகள்) இவ் வாழ்க்கையோடுங் கூடியுங் கூடாதிருந்து
வாழ்வார்; (இக்கனம் வாழ்வாராயின், ஞானிக்கும் அஞ்
ஞானிக்கும் பேதம் என்னை எனின்.)

இருளால் விலை ஏறும் துய்ய மாணிக்கம் எல்லாம்
பொருள்போல அல்லாப்பொருள் — இருளைத் துறந்து
பிரகாசித்தலான்) இருளான் விலையேறும் நிருமலமாயுள்ள
மாணிக்கமணி (அவ்விருளான் மறையும்) மற்றெல்லாம்
பொருள்களைப்போலும் அல்லாதபொருள், (அதுபோல்)
இவ்வாழ்க்கை இருளால் தாம் மறைந் திருப்பாணைப்போல
யன்றி, அவ்வில்வாழ்க்கை இருளைத் தமது ஞானப் பிரகாசத்
தால் நீக்கிநின்று விளங்குவர் ஞானிகள் என்று அறிதி.

(குறிப்பு.) நெய்யை உண்டபின் வயிற்றில் எட்டுணை
யேனும் தக்காது மீட்டும் கக்கலான், அந் நெய்யினது சாரம்
அதன் உடலிற் சாராதபோல, வீடயங்களைத் தாம் அற்று
அதுபவித்துச் சிவத்திற்கு ஆக்கலான், உவ் வீடய வாசனை
இவரைச்சாராது ஆகலின், “நெய்யுண்ட நாயென்ன”
என்றும்;

கரையின்கண் மரம் மேல்முகமாய் நிற்கவும் அதனது
நிழல் நீரின்கண் கீழ்முகமாய்த் தோற்றுதல்போல், சகலத்
தையும் கடந்த சிவத்தைத் தாம் பிரியாதிருக்கவும் மனைக்
கண் இருத்தல்போல் தோற்றவின், “நீரினிழலென்ன”
என்றும்;

பிறர்க் கழகாய்த் தனக்குக் கரிப்பதா யிருக்கும்
மைமுண்ட கண்போல், பிறர்க்கு மனைக்கண் வாழ்கின்றது
போல் தோற்ற, தமக்கு இப் பிராரத்தவாசனை என்றைக்கு
ஒழியும் என்று வெறுப்பாய்த் தோற்றவின், “மைமுண்ட
கண்போலும்” என்றுங் கூறினார்.

மாணிக்கம் பகலைப்பற்ற இரவில் மிகவும் பிரகாசிப்பது
போல், மெய்ஞ்ஞானிகட்குத் துறவைப்பற்றி இவ்வாழ்க்கை
யில் ஞானம் மிகவும் பிரகாசிக்கும் ஆகலின், “இருநால்
விலையேறு மாணிக்க மெல்லாப் பொருள்போல வல்லாப்
பொருள்” என்றுங் கூறினார் (சு)

ஞானியம் அஞ்ஞானியும் குடும்பத்தோ டிருப்பதனால்,
அவர்க்குப் பிறப்பு இன்றாயது என்னை, இவர்க்குப் பிறப்பு
உண்டாயது என்னை எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

தொடைதட்ட லொன்றே துயிற்கும் விழிக்கும்
படிகத் திருண்மணிக்கேன் பற்று—மடிபார்த்துக்
கூடப்போங் கள்ளனைப்போற் கூடக் குடும்பக்கூத்
தாடிக்கேன் மேற்பிறப்புண் டாம்.

(உரை.) துயிற்கும் விழிக்கும் தொடைதட்டல்
ஒன்றே படிகத்து இருள் மணிக்கு ஏன் பற்றும்—துயிலும்
பருவம் உடையோன் துயிறற்குத் தொடைதட்டலும்,
விழிக்கும் பருவம் உடையோன் விழித்தற்குத் தொடை
தட்டலும் ஒன்றேயாம். (அதுபோல், ஞானி மனைவி முத
லிய குடும்பத்தார் வந்த சருவுத்தோறும் அகமுகமாய்த்
தற்போத ஒழிவில் நின்று ஆகந்த நித்திரைபண்ணுவான்.

அஞ்ஞானி தன் மனைவி முதலிய குடும்பத்தார் வந்து சருவுந் தோறும் சகமுகமாய் நின்று மயக்கத்தில் அழுந்து வான் ஆயின் ஞானிக்கும் அஞ்ஞானிக்கும் பேதம் இங்ஙனம் ஆயினும், அந்த ஞானிக்குக் குடும்பத்தில் இருக்கின்றேன் என்னும் வாசனையாயினும் தோன்றாதோ எனின்,) படிக்கத்தில் 'பற்றம் பஞ்சவன்னமாகிய) இளம் மாணிக்க மணிக்கு ஏன் பற்றம்? (அதுபோல, அக் குடும்பந் தானும் நின்று அஞ்ஞானிக்கு ஏதும் வாசனை குடும்பத்திற் பற்றின் நி றிற்கும் ஞானிக்கு ஏன் ஏதும்? இங்ஙனங் குடும்பவாசனை யும் ஏறுதிருத்தலான்,)

அடிபார்த்துக் கூடப்போம் கள்ளனைப்போல் கூடாக் குடும்பக் கூத்தாடிக்கு மேல் பிறப்பு ஏன் உண்டாம்— (பொருள்களைக் களவு கொடுத்தோர்கள்) அவன் அடி பார்த்துச் (செல்ல, அப்பொருள் களவுகொண்டோன் அவரோ டுங் கலந்தகொண்டு அவ்வடிபார்த்துக்) கூடச்செல்லும் அக் கள்வனைப்போல், (குடும்பத்தார்க்குச் சுகதுக்கம் வந்தகாலே அவரைப்போல் தானும் அவர்க்குக் காயத்தால் பூரிப்பும் வாட்டமும் உடையவனைப்போற் காட்டி அவரோடுங் கூடி ள்ன்றும் பனத்தான் அவரோடும்) கூடாத குடும்பக் கூத்தாடி யாகிய அந்த ஞானிக்கு மறு பிறப்பு ஏன் உண்டாம்?

(குறிப்பு.) தொடைதட்டலால் தயில்வதம் விழிப்பதம் அவர்க்கு இயல்பாயினபோல், குடும்பத்தால் அகமுகப்படுவ தும் சகமுகப்படுவதம் இவர்க்கு இயல்பாயின என்பதங் கொள்க.

பார்ப்பான் தோட்டிவேடம் போட்டு நடிப்பினும், தன்னை வேறுகண்டு நின்றாற்போல், இவன் குடும்பிபோல் இருப்பினும், தன்னை வேறுகண்டு நின்றான் ஆகலின் “குடும்பக்கூத்தாடி” என்றார். (எ)

நீர் இங்ஙனங் கூறிய ஆற்றான் ஞானிக்கு இல்லறமும் தறவறமும் சரியோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

தொடும்போ சூழல்காற்றுத் தூளம்போற் றெட்டு
விடும்போது மங்ஙனே விட்டு—நடந்தாலு
மாகாய நீங்காம லாடியது போலடங்கு
மேகாந்திக் கெங்கிருந்தா லென்.

(உரை.) தொடும்போது சூழல்காற்றுத் தூளம்போல்
தொட்டு விடும்போதும் அங்ஙனே விட்டு நடந்தாலும்—
(விடயங்களைப்) பற்றும்போதும் சூழல்காற்றுத் தூளத்தைப்
பற்றுவதுபோற் பற்றி, (அவ்விடயங்களை) விடுக்கும்போதும்
அச் சூழல்காற்றுத் தூளத்தை விடுப்பதுபோல் விடுத்து,
(அங்ஙனம் ஞானியின் தறிவு விடயங்களைப் பற்றி விடுத்துச்)
சென்றாலும்,

ஆகாயம் நீங்காமல் ஆடி அடங்கும் அதுபோல் ஏகாந்
திக்கு எங்கு இருந்தால் என்—(தூளத்தைப்பற்றும்போதும்)
ஆகாயத்தைவிட்டு நீங்காமற் பற்றி, (சூழன்றிடும் போதும்
அவ்வாகாயத்தை விட்டு நீங்காது) ஆடி, (அத்தூளத்தை
விடுத்து அவ்வாகாயத்துள்) அடங்கும் அச் சூழல்காற்றுப்
போல, (விடயங்களைப் பற்றும் போதும் திருவருளை விட்டு
நீங்காது பற்றி, அதுபவிக்கும்போதும் அவ்வருளை நீங்காது
அதுபவித்து, அவ் விடயங்களை விடுத்து அவ்வருளில் அடங்
கும்) ஏகாந்தியாகிய ஞானிக்கு (இருவகை அறங்களில்)
எவ்வறத்திருந்தால் என்னை? (அவற்றோர் பற்றும் இன்று.)

(குறிப்பு) “ஆகாயநீங்காமலாடி” என்றதனால், தூளத்
தைப் பற்றும்போதும் ஆகாயம் நீங்காமற்பற்றி என்பது வரு
விக்கப்பட்டது.

“அதுபோலடங்கும்” என்றமையால், ஆடி என்றதன்
பின்னர் அடங்குமென்பது வருவிக்கப்பட்டது.

இங்ஙனம் செய்தாலும் அவரிருக்கும் இடம் திருவருள்
ஆகலின், “ஏகாந்தி” என்றார். (அ)

இங்ஙனம் குடும்பத்திருந்தும் அதன்கட் சார்பு ஒழிந்த
நின்றார் யாவர் எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

சுந்தரனார் சேரர்கோன் சோழர் குறுமன்னர்
மைந்தருட றம்முடலை வாட்டினர்சு—எந்தமிலாப்
பத்தரோடு ஞான வயிராக் கியர்பலர்க்கு
மொத்ததுசார் போத வொழிவு

(உரை.) சுந்தரனார் * * * போத ஒழிவு—சுந்தர
மூர்த்தி நாயனார், சேரமான் பெருமான் நாயனார், செங்கட்
சோழ-நாயனார், புகழ்ச்சோழ நாயனார் ஆகிய சோழராசாக்
கள் மெய்ப்பொருள் நாயனார் கழற்செங்க நாயனார் முதலிய
குறுமன்னர், மைந்தருடலை வாட்டிய சிறுத்தொண்ட நாய
னார், தம்முடலைவாட்டிய கண்ணப்ப நாயனார், அரிவாட்டாய
நாயனார் முதலியோர், நாசயில்லாத திருநீலகண்ட நாயனார்
அதிபத்தரோடு மற்றும் உண்டாகிய ஞானிகள். வைராக்கி
யராயுள்ள இம் மெய்யடியார் பலருக்கும் குடும்பத்தில் கூடி
யிருந்தும் அதன்கட் சார்போதம் ஒழிந்த நிற்பல் ஒன்றாய்
ஒத்திருந்தது, (ஆகலின், சார்போதம் ஒழிவோர் எவ்வறத்
திருப்பினும் ஒழிந்த நிற்பர், ஒழியாதார் எவ்வறத்திருப்பி
னும் ஒழியார் என்று அறிதி.)

“கெய்யுண்டநா” யென்னுந் திருவெண்பா முதல்
இவை நான்கு திருவெண்பாவானும், பற்றற்ற ஞானிகட்கு
இவ்வாழ்க்கையில் ஞானவொளி விளங்கலின், இரவு விளக்
குப்போன்று அந்த ஞானம் பயன்பட்டு அதிகமாம் என்ப
தும், அவர் அக் குடும்பத்தில் பற்றிலராகலின் பிறப்பு உண்
டாகாது என்பதும். அவர் எவ்விடத்திருப்பினும் நிலை
அயரார் என்பதும், இவ்வாறு குடும்பத்திலிருந்தும் ஞானி
களா யிருந்தோர் இவ்விவ ரென்பதும், அறிவித்தவாறு
காண்க.

(க)

ஒப்பதாம் அநிகாரம் வாதுனைமாண்டார் தன்மை

முற்றும்.

நிலையியல்பு

இதனுட் கூறிய உண்மைநிலை தவறினும், மீட்டும் அதனைச் சென்றடைதற்கு உபாயங் கூறினமையான், இவ்வுதிகாரத்திற்கு நிலையியல்பென்று பெயராயிற்று.

அறியார் வழிகேட் டறிந்து நடக்க
வறிவா ரறிவென் றறியார்—மறையாக்
குடையிருக்கத் தாமே குதித்துங் கடந்து
மடர்மழைக்கே வாரவர்போல் வார்.

(உணா.) வழி அறியார் கேட்டு அறிந்த நடக்க அறிவார் அறிவு என்று அறியார்—(தாம் கருதிய ஊருக்குச் செல்லும்) வழி அறியார் (அவ் வழி யறிந்தோரைக்) கேட்டறிந்து நடக்கவும் (தம்மால் அறிந்து நடப்பதாய்க் கருதுவரன்றி அவ்வழி) அறிவார் (அறிவித்த அறிவு தாம் அவ் வழி அறிந்த) அறிவென்று அறியார், (அதுபோல, தாம் முன்னர் அறியாத கருவிகள் முப்பத்தாறையும் இப்போது அருள் அறிவிக்க, அவற்றை அறிந்து கடந்து செல்லவும், தம்மால் அவற்றை அறிந்து கடந்து சென்றதாய்க் கருதுவரன்றி, அவ்வருள் அறிவிக்க அறிந்த அறிவு தாம் அக் கருவிகளை அறிந்த அறிவென்று அறியார்;)

அடர் மழைக்கு ஏவார் அவர் மறையாக் குடை இருக்கத் தாமே குதித்தும் கடத்தும் போல்வார்—அடர் மழைக்கண் ஓரூர்க்குச் செல்லத் தொடங்கினோர் (மழை தம்மேல் தாக்காதபடி தமக்கு) மறைப்பாகக் குடை கைக்கண் இருக்கவும் (அக்குடையைத் தம்மேற் கொண்டு செல்லாது மழைத் திவலைகட்கு இடையே) தாமே குதித்துங் கடத்தும் (அவ்வடர் மழைக்கண் நனைந்து) செல்லின்றாரைப்போல், (கருவி

களைக் கடந்து வீட்டையக் கருதினோர் அக் கருவிகள் தம்முள் தாக்காதபடி அந் தமமைவிட்டு நீங்காதிருக்கவும், இவ் வருளை முன்னிட்டுக்கொண்டு செல்லாது, அக் கருவிகளைத் தற்போதத்தால் அறிந்தும் கடந்தும் செல்வதாகக் கருதி அவற்றுள் நுழைவார் இதென்னை?

(குறிப்பு) முன்னர் அறியாதிருந்த கருவிகளை இப்போது அறிய வந்தது திருவருளால் என்று அறியாது. தம்மால் அறிந்ததாகக் கருதினமையால், இங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

கருவிகளை நீக்கத் தொடங்குவோர் திருவருளை முன்னிட்டுக்கொண்டு நீங்காது, தற்போதத்தை முன்னிட்டு நீக்கத் தொடங்கின், அக் கருவிகள் நீங்காது பண்டைப்படி மூடும்; ஆகவின், இங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் கருவிகளை அறிந்து நீங்கி நின்ற அறிவு அருளறிவிக்க அறிந்த அறிவென்று அறிய வேண்டும் என்பதும், கருவிகளை நீக்கிச் செல்லும்போது தற்போதத்தைப் பின்னிட்டு அருட்போதத்தை முன்னிட்டு நீக்கிச் செல்லவேண்டும் என்பதும், அறிவித்தவாறு காண்க.

கருவிகளை இங்ஙனம் நீக்கித் திருவருளைக்கூடும். நீட்டை கூடாதாயினும், கேவல சகலங்கள் தாக்காது அருளே எவைக்கும் தாரகமென்று அறிந்து நிறற்றற்கு உபாயம் யாது எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

செத்துப் பிறவாமற் றேடித் திரிகையிலே
செத்துப் பிறந்து திரிநீரே—சுத்த
விருட்கே வலசகலம் போகவெதி ரிட்ட
வருட்போத ராய்த்திரியா மல்.

(உரை.) எதிரிட்ட இருள் கேவல சகலம் போகச் சுத்த அருட்போதர் ஆய்த் திரியாமல்—(உமது அறிவிற்கு) எதிரிட்ட மயக்க வடிவாகிய கேவலாவத்தையும் (விகற்ப

வடிவாகிய) சகலாவத்தையும் போக, இவைகள் தாக்காத் சுத்தாவத்தையில் நின்று, அருளே எவைக்கும் தாரகம் என்று அறிந்து நாடி அவ்வருட் போதராய்ச் சஞ்சரியாமல்,

செத்துப் பிறவாமல் தேடித் திரிதகயிலே செத்துப் பிறந்து திரிவீரே—(இனிமேல்) இறந்து பிறவாமல் (இப்போது பிறப்பிறப்பைக் கடந்து நின்ற வீடு) தேடிப் (பாவனை முதலிய செய்து உள்ளே) சுழலுமிடத்துத் தானே (கேவலாவத்தையில்) இறந்தும் (சகலாவத்தையில்) பிறந்துஞ் சுழல்வீர் (இது என்னை?)

(குறிப்பு.) மயக்கமாய் வந்தடுப்பது கேவலம், விகற்பமாய் வந்தடுப்பது சகலம், மயக்கம் வந்தடுத்தபோது மயக்கவடிவாய் நின்றும், விகற்பம் வந்தடுத்தபோது விகற்பவடிவாய் நின்றும் மயக்கம் நீங்கியபோது அம் மயக்கத்தை மயக்கம் என்றறிந்தும், விகற்பத்திற் சென்று மீண்டபோது அவ் விகற்பத்தை விகற்பம் என்றறிந்தும், இங்ஙனம் உவற்றில் மறைந்தும் சுழன்றும் அவற்றை இவை என்று அறிந்து நின்ற அறிவு தான் என்றறிந்து, அவற்றையும் தன்னையும் தனக் கறிவித்தது அருளென அறிந்து, அவ்வருள் தன்னை எப்போதும் விட்டு நீங்காசென்று அறிந்து, அவ்வருளை நாடி நிற்கவே, அம் மயக்க விகற்பமாகிய கேவல சகலங்களில் நீங்கி, அருள் பூரணமாய்ப் பிரவேசிக்கும் ஆகலின், “இருட் கேவலசகலம் போகவெதிரிட்ட வருட்போதராய்த் திரியாமல்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஆன்ம போதஞ் சீவியாத அருட்போதத்தை நாடி நின்றால், அவ்வருள் அறியப்படும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உ.)

இங்ஙனம் சகல கேவலங்கள் தன்னால் அறியப்படுதலின் அவற்றைத் தன்னால் நீக்கக்கூடாதோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்,

சகலமுங் கேவலமுந் தாக்கறுப்பான் றுனோ
பகல்விளக்கோ ட்ச்சிப் படிகம்—தகவைத்தூ
மூட்டி யுறக்குவது நாமேநம் முட்கலப்பு
நாட்டமொழி யென்றருளி னான்.

(உரை.) தானோ சகலமும் கேவலமும் தாக்கு அறழ்
பான் பகல் விளக்கோடு உச்சிப் படிகம் தக வைத்து ஊப்
ஊட்டி உறக்குவதும் நாமே—(நமதருளே முன்னிட்டு
கொண்டு சகல கேவலங்களைத் தன்னுள் தாக்காது அறப்
பதே அன்றி) தானோ சகலத்தையும் கேவலத்தையும் தன்
னுள் தாக்காது அறப்பான்? ஆகித்தன் சச்சிதியில் தற்
சேட்டை அற்றிருந்த விளக்குப்போலும், உச்சிக்காலத்
தப் பஞ்சவன்னங்கலையும் கவராதிருந்த படிகம்போலும்,
(எமது சச்சிதியில் உனது தற்போதம் சீவியா திருக்கவும்
எமது சச்சிதியை நீ அங்ஙனம் நீங்கா திருத்தலின், கருவி
கள் உன்னைத் தாக்காதிருக்கவும்) தகைமை பெறவைத்து,
உனது ஊழ்வினைப்படி உனக்கு ஊட்டி உறக்குவப்பதும்
நமதருளே (இங்ஙனம் வீட்டின்பல் கொடுப்பதும் நம
தருளே) என்றறிந்து இவ்விருவகை இடத்தும் உன்
போதஞ் சிறிதேனும் சீவியாது நிற்பின் நம்மிருவர்க்கும்
தாமே இரண்டற்ற ஐக்கியங்கூடும்; இஃதன்றி,

நம்முள் கலப்பு நாட்டம் ஒழி என்று அருளினான்—
(யாம் உன்னை வந்த கூடுதலும் நீ நம்மை வந்தடைதலும்
ஆகிய கருத்து உன்பால் எழின் ஐக்கியங்கூடாது ஆகலின்,
நாமிருவரும் வந்து) நம்முட் கலப்பதாகிய நாட்டத்தை நீ
ஒழிதி என்று (நிருஞான சம்பந்தமூர்த்கி நாயனார் எனக்கு)
அருளிச்செய்தார், (இவ்வாறே நீயும் அறிதி எனின், அவரது
திருவடிக்கண் ஐக்கியம் உனக்கும் கிடைக்கும்.)

(குறிப்பு.) எதிரிட்டுத் தடித்த போதம் எதிரிடாது
அசைவற நின்ற தேய்த்தபோது ஆன்மாவிற்கும் சிவத்திற்
கும் ஐக்கியம் தானே கூடும் ஆகலின், “நம்முட்கலப்பு
நாட்டமொழி யென்றருளினான்” என்றார்.

தமதாசாரியர் தமக் கருளிச்செய்த முறைமை ஈதென்று மாணுக்கனுக்கு அறிவித்தவாறு காண்க.

இத் திருவெண்பாவால் சகல கேவலங்களை அருட் போதத்தாலன்றி ஆன்மபோதத்தால் நீக்கப்படாதென்று அறி வித்தவாறு காண்க. (க)

இங்ஙனம் கருதிலின்று திருவருளைக் கூடுதல் அரிதாய் னும் இன்னும் ஒருபாயம் மேற் கூறுகின்றார்.

சாக்கிரத்திற் போதச் சலனையெல்லாஞ் சொப்பனம் லாக்கு மருட்போத ராகுவோர்—நீக்கும் [போ பரையோகர் சுத்தர் பரமசுகா நந்தர் துரியகதி யின்புகடந் தோர்.

(உரை.) சாக்கிரத்தில் போதச்சலனை எல்லாம் சொப் பனம்போல் ஆக்கும் அருட்போதார் ஆகுவோர்—சாக்கிர வத்தையில் தோன்றும் போதச் சேட்டையும் (மற்றும் உண் டாகிய தேகாதி பிரபஞ்சங்கள்) எல்லாமும் (இவைவாயவை என்ன எதிரிட்டுப்பார்த்து, அப் போதச்சேட்டை விடயங் களைச் சார்ந்த இடத்தத் தோன்றிய விடயபோதம் என்றும், தேகாதி பிரபஞ்சங்க ளெல்லாவற்றையும் மாயையில் தோன்றி அழிவன வென்றும், இவற்றிற்கெல்லாம் தாரக மாய் உட்புறம்பாய்ப் பரிபூரணமாய் நிற்பது அருளுென்றும் கண்டு, பின்னர் இப் பரிபூரணமாகிய அருளே மெய்யென்று அதனை நாடிநின்று; இவ் விடய போதத்தையும் இப் பிரபஞ் சங்களையும்) சொப்பனம்போலப் பொய்யாக்கும் (அவர் இவற்றை உள்ளபடி நீக்கி) அவ்வருட் போதரே ஆகுவர் ; (அஃதன்றி அவரே,

நீக்கும் பரையோகர் சுத்தர் பரமசுகாந்தர் துரிய கதி இன்புகடந்தோர்—(அவ்வருளையும்) கடந்து செல்லும் பரா யோகரும் (தற்சுத்திரமற்ற) பரிசுத்தரும் அப் பரமசுகமாகிய ஆகத்தத்தை யுடையவரும் நின்மல திரியத்தில் தோன்றும் பரம சுகாந்தாதீதரும் ஆவர்.

(தறிப்பு.) இங்ஙனம் விடயபோகத்தையும் தேகாதி பிரபஞ்சங்களையும் பொய்யென்றும், தமக் கன்னியமென்றும், கண்டு, இவற்றிற் குள்ளும் புறம்பும் பரிபூரணமாகிய திருவருளையே நாயநிற்போர் இப்பொய்களை நீக்கி அம் மெய்யாகிய திருவருளே வடிவாவர் ஆகலின், ‘சொப்பனம்போலாக்கு மருட்போத ராகுவோர்’ என்றும், அங்ஙனம் அருள்வடிவாய காலத்து அவ்வருளையுங் கடந்த பரையோக முதலியன அவர்க்கு எளிதில் உண்டாம் ஆகலின், அவரையே பரையோக முதலியன உடைய ரென்றங் கூறினார்.

அவர் என்னுஞ் சுட்டுப்பெயர் எஞ்சி நின்றது.

இத் திருவெண்பாவால் கருவிகளை உள்ளபடி கண்டறியல் திருவருள்நிலை காண வருமென்றும், அங்ஙனம் வரின் பரையோகமுதலிய பேறுளவாமென்றும், அறிவித்தவாறு காண்க. (சு)

இங்ஙனம் விடயபோகத்தையும் தேகாதி பிரபஞ்சங்களையும் நீக்கி அருளைப் பெறுவதே அமையாதோ, அதற்கு மேல் நீர் பரையோக முதலியன கூறியது என்னை எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

தத்துவம்போய்க் கேவலம்போய்த் தான்போயருள்கழன்று, சுத்தபரை யாய்த்தன் சுதந்திரம் போய்ச்—சத்தி, யொழிவிலே போதம்போ யொன்றாகா வொன்றி, னழிவிலே இன்பவதி தம்.

(உரை.) தத்துவம் போய்க் கேவலம் போய்த் தான்போய் அருள் கழன்று சுத்த பரை ஆய்த் தன் சுதந்திரம் போய்ச்சத்தி ஒழிவிலே போதம் போய் — நினைப்பாய் நின்ற) தத்துவம் முப்பத்தாராயும் நீக்கி (அவற்றின்மேல் மறப்பாய் நின்ற) கேவலாவத்தையையும் நீக்கி (அத் தத்துவங்களையும் கேவலாவத்தையையும் இவை என்றறிந்து நீக்கி

சின்ற அறிவுதான் எனத் தன்னை அறிந்து அவைகளை அறிந்து நீங்கவும் தன்னை அறிபவும் வந்தது திருவருள் அறிவிக்க அறியவந்த தென்று அறிந்து, தானறிந்தேன் என்பது நீங்கி, (தனக்கறிவித்த அவ்வருளைத் தரிசித்து) அவ்வருளையும் கழன்று, நின்மலமாய் உள்ள பரையே தானாகி, (அப் பரையை அறிந்த இடத்த இது அது என்று தான் காண்பானும் காட்சியுமாய் அறிந்து வந்த) தற்சுத்திர அறிவு நீங்கி. அப் பராசத்தி நீக்கத்திலே தற்போதம் ஒழிந்து (ஆந்தாநுபவம் பெற்று, அதன்பின்னர்,)

ஒன்று ஆகா ஒன்றின் அழிவிலே இன்ப அதீதம்— (இங்ஙனம் கூறியவற்றள்) ஒன்றும் தானாகாத ஒன்றாயிருந்த சிவத்தில் தான் இரண்டறக் கலந்த போதவாசனையும் இறந்த இடத்தில் சுகாதீதம், (இச் சுகாதீதமே உண்மைநிலை என்று அறிதி.)

(குறிப்பு.) பரையோகத்தில் ஆன்மாவினது தற்சுத்திர அறிவுகெடும் ஆகலின், “சுத்திரம்போய்” என்றும், அப் பராசத்தி நீக்கத்தில் போதம் இறந்து ஆந்தாநுபவம் உண்டாம் ஆகலின், “சத்தியொழிவிலே போதம்போய்” என்றும், ஆன்மா சிவத்தோடு இரண்டறக் கலந்த விடத்துப் போதவாசனை ஒழிதலானும், இவ்விடஞ் சுகாதீதம் ஆகலானும், “ஒன்றாகா வொன்றி னழிவிலே யின்ப வதீதம்” என்றுங் கூறினார்.

இன்பாதீதம் என்றமையால் இன்பப்பேறு வருவிக்கப் பட்டது.

தத்துவ முதலியன போக்கப்போவன ஆகலின், போயென்பது நீங்கி என்று கூறப்பட்டது.

இத் திருவெண்பாவால் உண்மைநிலை ஈதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (டு)

இவ்வாகந்தப்பேறு பெறமாறு எங்கனம் எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

போதப் புரவி புருட னதிலேந்து
வீதிப் பவனி விறிசாகும்—போதப்
புரவியருளேறினாற் போக்குவர வற்ற
பரமசுக மாங்காணப் பா.

(உரை.) போதம் புருடன் புரவி அதில் ஐந்து வீதி
விறிசு பவனி ஆகும்—போதமாகிய அரையன் புருடனாகிய
புரவிமேல் ஏறிக்கொண்டு பஞ்சேந்திரியவீதிகளில் விட
யங்களாகிய காட்சிகளைக் கண்டுகொண்டு சுழல்விறிசுபோலப்
பவனி செல்வதாகும்;

போதம் புரவி அருள் ஏறினாற் போக்கு வரவு உற்ற
பரமசுகம் ஆம் அப்பா காண்—போதமாகிய புரவிமேல் அரு
ளாகிய அரையன் ஏறினாற் (அப்போது) போக்குவரவு அற்று
நின்ற மௌனானந்தம் உண்டாம். இதனை மாணாக்கனே
நீ அறிதி.

(குறிப்பு.) போதம் புருடனோடுக்கூடிப் பஞ்சேந்திரிய
வழிச்சென்று விடயங்களைப்பற்றும், அங்ஙனம் பற்றாது
அவற்றை நீக்கி அப்போதத்தை உள்ளே அடக்கித் திரு
வருளை நாடவே இவ்வருள் அப்போதத்தைக் கீழ்ப்படுத்தி
தான்மேலிடாப்பிரகாசிக்கும், அப்போது ஆனந்தோதயம்
உண்டாம்; ஆகலின், அங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

போத விடயாந்தம் பெறதற்கு ஏதவாய் நின்றது
புருடன் ஆகலின், இப் புருடனைப் புரவி யாக்கினார்.

சொற்பாந்தம் பெறதற்கு ஏதவாய் அருளைப் போத
முன்னிட்டுக்கொண்டு சேறலின், இப் போதத்தைப் புரவி
யாக்கினார்.

இந்த நாட்டம் வைத்தால் அந்த நாட்டம் மறந்து
சுழலும், அந்த நாட்டம் வைத்தால் இந்த நாட்டம் மறந்து
அசைவற்றிருப்பதங் காண்க.

ஒருவன் அட்டாவதானம் செய்தல் முதலியன இப்
புருடனது வேகமெனக் கொள்க. இதற்கு,

* “ஐவகையா லுறபயன்க ணுகாவருங் கால
மதுபுருட தத்துவமென் றறைத்திடுவ ரறிந்தோர்.”

என்னும் சிவப்பிரகாசத்தானும் மற்றும் வருவனவற்
றானுங் காண்க. (சு)

அறிவும் ஆகந்தமும் பெறதற்கு உபாயங் கூறினீர்,
இனித் துறவினது இலக்கணம் யாது? எனின், மேற்
கூறுகின்றார்.

அறிந்தமுந்தி யாராய்ந் தகம்புறமாய்த் தேடி
மறந்தவனாய்த் தானாய் மயங்கிப்—பிறிந்து
சுகதுக்க மாய்ப்பதறிச் சுட்டுத் தொழில்போய்ப்
பகைகெட்டது துறவப் பா.

(உரை.) அகம் புறம் ஆய் ஆராய்ந்து தேடி அறிந்து
அழுந்தி மறந்தவன் ஆய்த் தான் ஆய் மயங்கிப் பிறிந்து
சுகதுக்கம் ஆய்ப் பதறி — (தற்போதத்தால் விடயங்கள்
எவ்விதத்தால் உண்டாம் என்று) உள்ளும் புறம்புமாய்
விசாரித்துத் தேடியும், (அவ்விடயங்கள் கிடைத்தகாலே
அவற்றை ஞானேந்திரியங்களான்) அறிந்து (கன்மேந்திரி
யங்களாற் பற்றி அந்தக்கரணங்களால் அவற்றை) அழுந்தி
யும், (அவ் விடயங்களைக் கேவலத்தில்) மறந்தவனாயும்,
(சுகலத்தில் அவ் விடயங்களே) தானாய் மயங்கியும், (விடயங்
கள் தன்னைப் பிரியாது நின்றவிடத்து அவற்றில்) சுகரூபி
யாய்ச் (சென்ற பற்றிப்) பதறியும், (அவை தன்னைப் பிரிந்து
நீங்கியவிடத்துத்) துக்கியாய் நின்று பதறியும்,

சுட்டுத் தொழில் போய்ப் பகை கெட்டது துறவு
அப்பா—இங்ஙனம் மயங்கி நின்ற சுட்டுப் போதமுங்கெட்டு
அவ் விடயங்களாகிய உயிர்ப்பகையும் கெட்டதுவே துறவு
(என்று அறிதி) மாணுக்கனே.

* சிவப்பிரகாசம் - உக.

(குறிப்பு.) “அறிந்தமுந்தி யென்றதனால்” பற்றி என்பது இடையே வருவிக்கப்பட்டது.

தறவு கூறினமையால் எதிராக விடயம் வருவிக்கப் பட்டது.

அகத்துத் தேடியென்றது, அவ் விடயங் கிடைத்தற்கு உபாயம் காடுதல்.

சுகங் கூறினமையால் விடயம் பிரியாது நின்றவிடத்து என்பது வருவிக்கப்பட்டது.

விடயம் பிரியாதபோது அதன்மேல் வினாந்து சேற லானும், பிரிந்தபோது உனம் பதைத்தலானும், இருமைக் கும் பொதுவாய்ப் “பதறி” என்றார்.

மயங்கிச் சுழல்வதனால் போதத்தைத் தொழில் என்றார்.

இம்மை மறுமைகளினும் உயிர்க்குத் துன்பந்தருவது ஆகலின், அவ் விடயங்களைப் “பகை” என்றார். (எ)

அறிவும் தறவும் இவை என்றறிவித்தீர், இனிச் சிவயோகமாவது யாது எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

நடந்ததெல்லா நீயே நடப்பழிய நின்ற விடஞ்சிவநீ யென்றிருக்க வெண்ணி—லடங்கின் மயக்கி மலமழுத்து மாயையிது வாரா வயர்ப்பருளா லாஞ்சிவயோகம்.

(உரை.) நடந்தது எல்லாம் நீயே நடப்பு அழிய நின்ற இடம் நீ சிவம் என்று இருக்க எண்ணில் அடங்கின் மலம் மயக்கி அழுத்தும்—(கருவிகளை இது இது என்று அறிந்து, சென்றதெல்லாம் உன் தற்போதமேயாம். ஆகலின், இது சிவயோகம் அன்று; (அக் கருவிகளை அறிந்து) சென்றது ஒழிய நின்ற இடத்தை நீ சிவயோகம் என்று இருக்கக் கருதினை எனின், (அக் கருவிகள்) அடங்கின் (உன்னை) ஆணவமலம் மயக்கித் தன்வயப்படுத்தும்; (ஆகலின், அக்

கருவிகள் ஒழிய நின்ற இடம் சிவயோகம் அன்று, ஆயின் சிவயோகம் யாதினால் உண்டாம் எனின்,))

மாயை அயர்ப்பு இது வாரா அருளால் சிவயோகம் ஆம்—(உன்னால் அறியப்படும் கருவிகள் எல்லாம்) மாயை, (மக்கருவிகள் ஒழிய நின்றவிடத்து) மறப்பாய் நின்றது ஆணவமலம். ஆகலின், (அம் மாயையும்) இவ் வாணவமும் வந்தடாத (சுத்தத்தின்கண் தோன்றும்) திருவருளால் சிவ யோகம் உண்டாம் (என்றறிதி.) (அ)

இச் சகல கேவலங்கள் அற்றபோது தற்போதம் அருதோ? இவற்றின்மேலும் போதம் உளதென்று நீர் கூறியது என்னை? எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

அருளும் பரையு மருக்கன்மதி போன்ற
விரவுபக லற்ற விடத்தே—பரமநிலை
சத்திக் கழற்றியிலே சச்சிதா நந்தமய
சுத்தநிலை நியற்ற து

(உரை.) அருக்கன் மதிபோன்ற அருளும் பரையும் பகல் இரவு அற்ற இடத்தே பரமநிலை—அருக்கனும் மதியும்போன்ற அருளும் பரையும் ஆகிய பகலும் இரவும் அற்றவிடத்தே பரமநத்தாதுபவநிலை ஆம்;

சத்திக் கழற்றியிலே சச்சிதாந்தமய சுத்தநிலை நீ அற்றது—(அப் பரமநத்தாதுபவமாகிய அதுபவ) சத்தி நீக்கத்தில் சச்சிதாந்த வடிவாயிருந்த சிவமாகிய சுத்த நிலை (இச் சுத்தநிலையே) உன் தற்போதம் (சிறிதூங் தோன்றாது) அற்றநிலை (என்றறிதி.)

(தறிப்பு) அருள் ஆன்மாவிற்குப் புலப்படத்தோற்ற லானும், அப் பரையினுந் தடிப்பாகலானும், அவ்வருளை “அருக்க” எனன்றும், அவ்வருளைக் கடத்தது பரையாக லானும், இப் பரை ஆன்மாவிற்குத் தோற்றமல் தோற்றலா னும் இப் பரையை “மதி” யென்றும், பகலிரவு கண்ணிற்

ருத் தோற்றுதல் போல் அருளும் பரையும் ஆன்மாவிற்கு அதுபவமாய்த் தோற்றலான், “பகலிர” வென்றுங் கூறினார்.

பிரகாசம் உஷ்ணம் சோபை என்னும் இம் மூன்று குணத்தையும் உடைய சூரியனைப்போல் அருள் பரை ஆகந்தம் என்னும் இம் மூன்று இலக்கணத்தையும் உடையது சிவம் ஆகலின், “சச்சிதாநந்தமய சுத்தநிலை” என்றார்.

ஆகந்தம் அளவும் ஆன்மாவால் அதுபவங் கூறப்படும்; அவ்வாறந்தாதீதத்தில் அதுபவங் கூறப்படாது; ஆகலின், “சுத்தநிலை நீயற்றது” என்றார். (க)

இனிப் பஞ்சமலங்களும் அறுநெறி எங்ஙனம்? எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

தாமருந்தல் போலத் தமைச்சிவ்னுக் கூணுக்கித் தாமருளா லுண்டுபரை தாமாகித் — தாமழிய வஞ்செழுத்தா லர்ச்சித் தடியார்க் கடிமைசெயின் பஞ்சமலக் கொத்தறும்பு பா.

(உரை.) தாம் அருந்தல்போலத் தமைச் சிவனுக்கு ஊண் ஆக்கித் தாம் அருளால் உண்டு பரை தாம் ஆகித் தாம் அழிய — தமக்கு ஊணயிருந்த அன்னுதிகளைத்) தாம் அருந்தல்போல (தற்போதஞ் சீவியாது நின்று) தம்மைச் சிவனுக்கு ஊணய் உண்ணக்கொடுத்து, (பஞ்ச விடயங்கள் வந்தடுப்பினும் அவற்றைத் தற்போதத்தால் சென்று பற்றி அவற்றில் அழுத்தாமல் அருளை முன்னிட்டுக்கொண்டு அவ் வருள் தர வாங்கி உண்கின்றோம் என்னும் ரூபகம் மறவாமல்) அவ் வருளால் வாங்கி உண்டு, (இங்ஙனம் அவ் வருளால் அறிகின்றோம் என்னும் போதமுஞ் சுருங்கி) பரையே தாமாகி (தற்சுதந்திர அறிவு கெட்டுப் பின்னர் ஆகந்தாது பவத்தில்) தாமழியவே,

பஞ்சமலக் கொத்து அறும் அஞ்செழுத்தால் அர்ச்சித்து அடியார்க்கு அடிமை செயின் அப்பா — ஆணவம்

மாயை காமியம் திரோதை மாமாயை என்னும் பஞ்சமலக் கூட்டங்களும் அறம்; (அங்கனம் நிட்டைகூடி இப் பஞ்சமலங்களை நீக்கக் கூடாதாயின்) சிவம் முன்னாக விதிப்படி உச்சரிப்பதாய் பஞ்சாக்கரத்தால் சிவன் திருவடியை அருச்சினைபண்ணி, (அத் திருவடியை அடைந்த) மெய்யடியார்க்கு அடிமை பூண்டு பண்பினை செய்வின், (முற்கூறிய அநுபவங்கள் எல்லாவற்றைக் கூடும், பஞ்சமலங்களும் அறம் என்று) மாணாக்கனே (நீ அறிதி.)

(குறிப்பு.) தனதுதல் அருந்தும் ஊண் அவ் வுடலுக்கு உண்ணக்கொடுத்து நிற்கவே, அதனை அவ் வுடல் சிறுகச் சிறுக உண்டு தான் பருத்தல்போல, தற்சேட்டை அற்றுத் தம்மைச் சிவனுக்கு ஊணாகக் கொடுத்து நிற்கவே, அச் சிவம் தம்மைச் சிறுகச்சிறுக உண்டு தான் பூரணமாய் விளங்கும். ஆகலின், “தாமருந்தல்போலத் தம்மைச் சிவனுக் கூணாக்கி” என்றார்.

விடயங்கள் வந் தங்கும்போதும் தற்போதத்தைப் பின்னிட்டு அருட்போதத்தை முன்னிட்டு அவ் வருளால் அவ் விடயங்களை அறிந்து பற்றி, அவற்றை அனுபவிக்கும் போதும் அவ்வருளை முன்னிட்டு நின்று அநுபவித்து, அவற்றால் ஆன்மசந்தோஷம் பிறக்கும்போதும் இச் சந்தோஷம் அவ்வருளால் உண்டாயதென்று அவ் வருளுக்காகக் கிளிகவேண்டும்; ஆகலின், “தாமருவா லுண்டு” என்றார்.

சகல கேவலங்களை நீக்கிச் சுத்தாவதத்தில் நின்று தம்மைச் சிவத்திற்கு ஊணாக்கி நின்றலான், முன்னர் இதமாய்த் தோன்றிய விடயபோகமும் அகிதமாய்த்தோன்றும் ஆகலின், அதனை ருசிப்பித்து நின்ற திரோதை சத்தி நீங்கும், அத் திரோதை சத்தி நீங்கவே, இருவினைப் பயன்களும் சமமாய்த் தோன்றும். இவை சமமாய்த் தோன்றவே, இவ் விருவினைப் பயன்கட் கிடாய்ச் சிவன் சுத்தமாயையில் நின்று செய்யும் பஞ்ச கிருத்தியங்களும், அச் சுத்தமாயையும் நீங்கும். அவன் அவன் அது என்னும் முன்னிலைச்

சுட்டொழிந்து, அவ் விருவனைப் பயன்களைத் தருவது அருளென் றறிந்து அவ் வருளின் மறைத்து நின்று, அவ் விருவனைப் பயன்களையும் அவ்வருளால் தாமுண்ணுதலால் கன்மமல நீங்கும். இங்ஙனம் நீங்கவே பரையோகம் உண்டாம். இப் பரையோகத்தால் இவ் வுடம்பும் தாம் அன்றென்று நீங்க வரும். இவ் வுடம்பு நீங்கவே மாயை நீங்கும், ஆந்தாநுபவத்தில் தற்போதங் கெடும். இத் தற்போதங் கெடவே இப் போதத்திற்குத் தான் அல்லாத உடம்பைத் தானென்றும், தனதல்லாத போகத்தைத் தனதென்றும் மாறபாடாய்க் கருதப்பண்ணி நின்று ஆணவங் கெடும். ஆகலின், “தாமழியப் பஞ்சமலக்கொத்தறும்” என்றார்.

இங்ஙனங் கூறியவாறு நிட்டைகளால் பஞ்சமலங்களை யும் நீக்கக்கூடாதவர் நகாரமாகிய திரோதையையும் மகாரமாகிய மலத்தையும் பின்னிட்டு, சிகாரமாகிய சிவத்தையும் வகாரமாகிய அருளையும் முன்னிட்டு, யகாரமாகிய தான் நகார மகாரமாகிய பாசத்திற்கும், சிகார வகாரமாகிய பதிக் கும் கடுகின்று. வகாரமாகிய அருளைக் கூடிச் சிகாரமாகிய சிவாநுபவத்தில் வகாரமாகிய அருளும் கழலாது, யகாரமாகிய தற்போதங் கடிவ, இங்ஙனம் அவ் வருளே நாவாகச் செபியாமற் செபித்த, சிகாரமாகிய சிவத்தில் அநீதப்படுவது பஞ்சாக்கர தரிசனம். இங்ஙனம் பஞ்சாக்கர தரிசனமும் பண்ணி மெய்யடியார்க்குப் பணிவிடை செய்யின் முற் கூறிய நிட்டைகளும் கைகூடிப் பஞ்சமலங்களும் அறும் ஆகலின், “அஞ்செழுத்தா லர்ச்சித் தடியார்க் கடிமை செயின். பஞ்சமலக் கொத்தறும்” என்றார். இங்ஙனம் பஞ்சாக்கர தரிசனம் பண்ணுதல் சிவனுக் கருச்சனையாக லின், “அஞ்செழுத்தா லர்ச்சித்து” என்றார். (க0),

தேவரீர் அருளிச்செய்த சுத்தத்தை அடியேன் பெறுவது எந்த நாள் என்று இரங்கிய மாணாக்கனை கோக்கி மேல் அருளிச் செய்கின்றார்.

சுருவியுதிப் பிற்சகல கேவலத்தைக் காட்டி
யருளுதிப்பு மங்குதுபோ லாக்கி—யிரவுபகற்
ருக்காத சுத்தத் தலத்துநாம் வைக்கந்
யாக்கா தெமக்குப் பரம்.

(உரை.) சுருவி உதிப்பின் சகல கேவலத்தைக் காட்டி
அருள் உதிப்பும் அங்கு அதுபோல் ஆக்கி—சுருவிகள்
முப்பத்தாறங் கூடிநின்ற சாக்கிரத்தில் உனதரிவின்
விகற்பமாய் வந்தடுப்பது சகலமென்றும், மயக்கமாய் வந்
தடுப்பது கேவலமென்றும் உனக்கறிவித்து, (அச் சகல
கேவலங்களை நீங்கப்பண்ணி உன்னை உள்ளபடி அறிவித்து,
இங்ஙனம் உன்னை அறிவித்த பின்னர்த்) தோன்றும் திரு
வருள் தரிசனத்திலும் (இவ் வருளைச் சகலமென்றும் இது
சுழன்றுதோன்றும் பரயோகத்தைக் கேவல மென்றும்) முற்
கூறிய சகல கேவலங்களைப்போல் (உனக் கருபவமாய்த்)
தரிசிப்பித்துப் (பின்னர்,)

பகல் இரவு தாக்காத சுத்தத் தலத்து உனை நாம் வைக்க
எமக்குப் பரம் ஆக்காது நீ—(அச் சகல கேவலங்களும் இச்
சகல கேவலங்களும் ஆகிய) பகலிரவுகளும் தாக்காதுநின்ற
(சுகாதீதமாகிய) சுத்தநிலையிட்டுத்து உன்னை நாம் கொடு
சென்று வைக்க எமக்குப் பரம், (ஈண்டுக் கூறிய இருவகைச்
சகல கேவலங்களினும் உன் தற்போதத்தை முன்னிட்டு)
உண்டாக்காது (எம்மை முன்னிட்டுக்கொண்டு செல்வது
உனக்குப்பரம். இங்ஙனஞ் சென்றியேல் உனக்கு அச்
சுத்தநிலை வருமென்று நீ அறிதி.)

(குறிப்பு) ஆன்மபோத எதிரீட்டினும் எதிரீடற்ற
விடத்தும் தோன்றும் சகல கேவலங்களைப்போல், இவை
நீங்கித் தன்னை அறிந்த இடத்தில் தோன்றும் திருவருளையும்
பரையையும் எதிரீடாயும் எதிரீடற்றும் தரிசித்தலின், “அங்
கது போலாக்கி” என்றார்.

“எமக்குப்பரம்” என்றமையால், உனக்குப் பரம் என்
றது வருவிக்கப்பட்டது.

ஞானசாரியர் மாணுக்கனுக்கு உபதேசிக்குங்கால் தம்மைச் சிவமாகக் கூறவேண்டும் ஆகலின், “எமக்குப் பரம்” என்றார். (கக)

கருப்ப நிலத்தைக் கறண்டுதிரி வார்க்குச் சருக்கரையே வாயிற் சனித்தாங்—கிருத்திவிடு மெந்தலைமை யென்பீரா லீனார்வாக் கென்னவே தந்தலைமை மாண்ட தலம்.

(உரை.) கருப்ப நிலத்தைக் கறண்டு திரிவார்க்குச் சருக்கரையே வாயில் சனித்தாங்கு இருத்திவிடும்—(சுவைபை விரும்பிக் கரும்புறுத் தொழித்த) அக் கருப்ப நிலத்தை ‘தமது பற்கொடு’ கறண்டுகொண்டு திரிவோர்க்கு (தெய்வ கதியாய்) சருக்கரை தானேவந்து அவாதுவாயில் தோன்றிய முறைபோல, வீட்டின்பத்தை விரும்பித் தற்போதத்தைக் கொண்டு சரியாதிகளைச் செய்வோர் இந்நூலிற் கூறிய முறையே சரியாதிகளை விட்டு நீங்கி, தற்போதத்தைப் பின்னிட்டு அருட்போதத்தை முன்னிட்டுச் சென்றார் எனின், இவ்வருட்போதமே (அவரை அவ்வீட்டின்பத்தின்கண்) அழுத்திவிடும்; (ஆகலின்,)

சுனர்வாக்கு என்னவே எம் தலைமை என்பீரால் தம் தலைமை யாண்டதலம்—‘ஓர் காரியம் செய்யுமிடத்து எமது வலியினாற் செய்வோமென்று கூறும்) அறிவீனர் வாக்குப் போல (அவ் வீட்டின்பத்தை) எமது போதவலியாற் சென்று அடைவோ மென்று கருதிச் சொல்வீரானல் (அங்கணம் நீர் கருதிச் சொல்வதே) உமது ஞான மேம்பாடற்ற இடம் என்று அறிந்து நீரும் இந்நூல் நெறிமுறையே செய்வீர்.)

(3.நிப்பு.) சரியாதிகளை விட்டு இந்நூல்கெறிச் சென்றால் போதம் ஒழியும், இப்போதம் ஒழியில் ஆந்தத் தானே தோன்றும், ஆகலின், “கருப்ப நிலத்தைக் கறண்டு திரிவார்க்குச் சருக்கரையே வாயிற் சனித்தாங்கு” என்று உவமை கூறினார்.

உந்தலைமை என்பது தந்தலைமை என்று முன்னிலைத் தன்மை தழீஇ வந்தது.

பன்னூல்களையும் விட்டு இந்நூல் நெறிச்சென்றார்க்கே இன்பங் கிடைக்கும் என்பதும் ஆம்.

“போதப்புரவி” என்னும் திருவெண்பா முதல் இவையேழு திருவெண்பாவானும் ஆந்த அறிவுநிலையும், திறவுநிலையும், சிவயோகநிலையும், சுத்தநிலையும், பஞ்சமலம் அறக்கும் பஞ்சாக்கரநிலையும், முத்தநிலையும், இந்நூல்கெறிச்சென்றார்க்கே வீட்டின்பங் கிடைக்குமென்னும் முடிபுநிலையும் அறிவித்தவாறு காண்க. (கஉ)

சுண்மணியி னாகாய நீழல் கலந்தாற்போ
ஹண்மையைநீ யுண்டென் றெனை

யுணர்த்தித்—துண்ணெனவே
பார்த்திருந்த சித்திரம்போற் பார்த்தானே நாம்பரவித்
தோத்திரஞ்செய் யாப்பிறவாச் சொல்.

இத் திருவெண்பாவின் அருத்தம் இந்நூலினை நன்குணரும் நெறியினது நல்லறிவாளர்க்குத் தானே விளங்கும் எனக் கொள்க. (கரு)

பத்தாம் அதிகாரம் நிலையியல்பு

முற்றம்.

அதிகாரம் ௧0-க்கு வெண்பா-253:

ஒழிவிலொடுக்கம் முற்றிற்று.

சமரபுரி யாறமுகன் றுனேயென் னுள்ளத்
தமரவிருந் திந்துற் கருத்தம்—திமிரமறக்
காட்டினான் பொல்லாக் கடையேனைச் சேர்வீட்டி.
னாட்டினான் பேரருளி னால்.

கையிலுறை பாலின்பங் காட்டுவிர லேகசிவ
மெய்யருளாம் பாதமிடு மென்பதுகை—துய்ய.
இருட்கே வலசகல மெந்தைசம் பந்தன்
றிருக்கோலங் கொண்ட சிறப்பு.

அரவுலிடர் தீர்க்கு மமணருடன் மாய்க்குச்
திரகதியி லெண்ணிலரைச் சேர்க்கும்—புரமயிலை
என்பைப்பெண் னாக்கிவிடு மேழையே னேழ்பிறவித்
துன்பத்தை நீக்குவான் சொல்.

அதிகாரங்களின் பெயர் முறை செய்யுட்டொகை

சீராகு மாகமத்திற் செப்புமியற் சித்தாந்த
நீராகு முப்பொருளி னேர்தெளிவி னோர்த்துய்தற்.
கொத்த பொதவி லுபதேச மேழொன்பான்
சத்திரி பாதத்துத் தமரொழிவு நாலே
ழருமையோ கக்கழற்றி யாந்,திடுமை யாருங்
கிரியைக் கழற்றி கிளத்துமீ ரெட்டாஞ்

சரியைக் கழற்றியதில் சாற்றும் ரோழாம்
 வீரத்தி விளக்கத்தின் மேவும் பதின்மூன்
 னுறுப்புறு நற்றுறவி னுற்றவையைத் தாரு
 மருளவத்தைத்தன் மைக்கு ளரிய வாரேழாம்
 வாதனைமாண் டார்தன்மை வாய்த்தமும்மூன்றாகும்
 கோதி னிலையியல்பிற் கூறல் பதிமூன்றா
 மொருபத்ததிகாரத் தோங்குதிரு வெண்பா
 விருதூற்றைம் பான்மூன் நிவைக ளிசையத்
 தழுவியுரைத் திட்டான் றகைமையுறு வள்ள
 லொழிவி லொடுக்கத்தி னுள்.

பொதுவிலுப தேசத்தி லுறபான் மூன்று
 புகழ்ச்சத்தி பதியொழிவி லிருபத்தெட்டு
 கதியோகங் கருமஞ்ச ரியைக்க ழற்றி
 கருதுமுப்பான் பதினாறு பதினா லாகும்
 துதிவிரத்தி விளக்கந்தற வருளவத்தைத் தன்மை
 தொகைபதின்மூன் றிருபத்தைத் தாரே ழாகும்
 மதிதருவா தனைமாண்டார் தன்மைநிலையியல்பு
 வழங்குமென்பான் பதின்மூன்றாய் வகுக்கும் பாவே.

பொற்புறநற் போரூர்ப் பொலிந்த சிதம்பரத்தே
 விற்பொலியும் வேலர் வியனருளால்—தற்போ
 தொழிவி லுறு மாணந்தத் துள்ளொடுக்கச் செய்த
 ஒழிவிலொடுக் கத்துரைமுற் றும்.

பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி

[என் பக்கங்களைக் துறிக்கும்]

அக்கினிதேவற்	193	அறிவுக்கறிவெ	151
அங்கக்காரன்	280	அறிவுபறி	305
அஞ்சனக்கண்	327	அறிவுமறிவா	146
அஞ்சதொழி	74	அறுசமயத்	234
அடங்கத்தற	346	அறைந்தபறை	53
அடைப்புள்	316	ஆகாயத்தே	177
அட்டமாசித்தி	151	ஆகாயம்	197
அண்டமுத	126	ஆசைமுதலா	310
அதிபக்குவத்	110	ஆசையினு	263
அரசர்க்குடை	287	ஆலிங்கனத்தி	50
அரிபிரமரிந்	337	ஆனைக்கை	53
அருணனுத	142	ஆனைமதப்	109
அருளாலே	85	இதுவென்ற	89
அருளும்	371	இடும்பை	270
அரைநோட்டஞ்	129	இருட்கேவல	183
அவாவரைப்	329	இரும்பை	138
அழிப்பேயவ	208	இருளிற்சுட	41
அறிந்தமுந்	369	இன்பேயறிவு	221
அறிந்ததுவாய்	150	உடம்புள்ள	227
அறிந்ததெல்லா	187	உடலாலுழை	213
அறிந்தவிடத்	233	உடலிருந்தெ	229
அறிந்துபற்றி	242	உடல்பொறி	143
அறியாமை	111	உடற்குயிர்	48
அறியார்	361	உடற்போகம்	319
அறிவடங்கா	155	உடுக்கைமற	278
அறிவாலே	207	உட்புறம்பா	184
அறிவாயிரீர்	170	உண்டொழித்	290
அறிவித்தா	90	உதயத்தொழ	264
அறிவுக்கறிவா	188	உதித்தொடுங்	173

உதியாதளதா	63	காமாதிவிட்	323
உபதேசப்	161	காலமறை	132
உருகுபரம	342	காலமுடன்	339
உரையொடுங்	295	காலனுக்கு	103
உலகத்தை	250	கால்வந்த	303
உனக்குமெய்	238	கிரியைக்கிளை	192
உனையுணர்த்	66	கிரியையான்	199
ஊமைமணி	265	கின்னரியை	115
ஊர்க்குருவி	255	குடையுஞ்	205
ஊன்றினி	82	குட்டித்தி	33
எங்கும்பரி	225	கும்பிட்டுங்	283
எட்டுருவுமை	65	குரக்கிற்	272
எந்தவூர்நீ	316	குரங்கை	181
எல்லாச்சமய	351	குருட்டரிப்ப	35
என்னுனை	231	குறங்குகுத்தி	164
ஒட்டாதிரு	167	குறம்பாட்டு	302
ஒருகுடைக்கீழ்	355	குன்றழலி	59
கூடல்செவ்வீரா	72	கூட்டித்தூ	168
கட்டியநாண்	179	கூரிருளின்	245
கட்டுகெனழ்	277	கூலித்தொழி	32
கண்மணி	377	கேடுஞ்சுகமு	311
கயிற்றாவு	230	கலமுங்	364
கருப்பநில	376	சத்தாதிதத்	98
கருமந்திரி	284	சத்தியநிர்	44
கருவிகழல	296	சரியாதி	114
கருவியுதி	375	சரியையகிரியை	153
கரையடுக்க	347	சரியையுடல்	288
கல்லையுரு	137	சன்மார்க்க	105
கல்லியாய்	218	சாக்கிரத்திற்	365
கவிப்பயனு	157	சாக்கிரத்தே	160
கன்னனைப்	274	சாத்துவிக	293
கன்னிக்கதலி	79	சாயாபுருட	43
காணுமறிவு	211	சாலோகமா	388

சாவேபெரு	340	தன்னையறியா	62
சுந்தைபய	101	தன்னையறிவார்	69
செற்றறிவனாய்	240	தன்னையிழப்	149
சுகாதீதம்	201	தாக்கற்ற	45
சுகிக்கில்லை	386	தாமருந்தல்	372
சுட்டுப்போத	176	தானல்லர்	107
சுந்தரனார்	360	தின்னிற்றிமி	259
சும்மாதிரு	204	துக்கஞ்சுகமா	279
சும்மாதே	116	தேடப்படும்	254
சூதிசூரு	46	தேட்டந்திரண்	130
சூயும்	313	தேலுண்டு	40
சூகஞ்சிரிக்க	306	தொடும்போ	359
செத்தவரைப்	317	தொடைசட்ட	357
செத்துப்பிற	362	தொழிலிறுதி	203
செல்வமிளமை	261	நடந்ததெல்லா	370
ஞானக்கிரியை	220	நடந்துக்குளி	214
ஞானமில்லாதவை	349	நடைதளர்ந்து	201
ஞானிக்குலக	324	நாடுககர்	258
துண்டுகுடை	332	நாயலகை	269
தத்துவத்தா	102	நாயேறிவீழ்ந்	104
ததனுவத்தின்	344	நத்திரைசெய்	276
தத்துவத்தை	191	நினைப்புமறப்பறு	97
தத்துவமுட்	158	நினைப்புமறப்பற்று	241
தத்துவம்	366	நீர்க்குப்பதமு	172
தத்துவாதீத	94	நீர்க்கும்வழி	195
தத்தரகலை	47	நெய்யினிழல்	159
தம்மாலறி	80	நெய்யுண்ட	356
தம்மையருளா	322	நெருப்பில்	198
தருவனமென்	320	பஞ்சமல	120
தனுவாதி	267	பட்டினத்து	256
தன்னறிவு	37	பதியிறக்கக்	134
தன்மையுமுன்	86	பரிசித்துஞ்	181
தன்னிழப்பை	30		

பழக்கக்கொடி	178	மறவாததம்மை	8
பழுதையைப்	77	மனவாக்குக்	10
பற்றாதபோது	170	மனையிழக்கி	352
பற்றியது	83	மாயாவிகார	76
பாசங்கழன்	237	மாயாபோகத்	352
பிறவாதயோ	286	மாலயனா	30
புளிசேர்ப்பு	140	மாற்றுப்பல	13
பூசுமுடிப்பன	108	முலேமுதிர்	11
பூரணவாநந்த	70	முலையுண்ணி	1
பெண்ணாணலி	60	முர்க்கனநா	1
பெருநோவு	334	மெய்யாகத்	1
பேயைப்பெ	298	மேலைச்சுகம்	1
பேரின்பமுன்	222	மோனிகளை	3
பொய்போகப்	39	வணங்காவுரை	1
பொய்போல	148	வதுவைச்சட	21
பொய்யென்ற	251	வாசகத்துங்	29
பொன்மலை	281	வாசிக்குச்சா	236
போதப்புரவி	368	வாடன்மணம்	343
போதம்பதை	92	வாதிவடத்தின	121
போதவொழி	54	வாயுமனங்	166
மகவான்கண்	112	வாலேமுகமாய்	163
மணிப்பாம்	182	விடாதவத்தை	6
மண்ணாதி	73	விடயமுதித்	22
மண்ணைமலை	173	விபரீதப்புணு	30
மயலற்றார்	122	வெண்ணையுறு	139
மரப்பாவை	138	வெற்றவெறு	95
மருண்முகர்	314	வேட்டியுற்	217
மருந்துபிணி	209	வேண்டா	252
மலட்டுமத	300	வேதாகமப்	27
மலமாயை	91	வேதாந்தம்	5
மலையேறிப்	87	வேர்க்குக்கண்	1
மறப்புநினைப்பு	189	வேர்க்கும்விழி	21